

Hell.sk : Próza 2001-2007

Creative Commons - BY-NC-SA -- 2012

Venovanie

Venované prispievateľom a fanúšikom HELL.sk, ako aj všetkým ktorí našli v tejto stránke a jej temnom obsahu záľúbenie.

Pod'akovanie

**Pod'akovanie patrí všetkým ktorí sa zaslúžili o vznik HELL.sk, ako aj tým ktorí nás na tejto dlhej púti sprevádzali.
Ďakujeme.**

Obsah

2001	2
Vlče to táhne do lesa	2
V čase borůvek	4
Nezvedené děti noci	8
Nezvedené děti noci II.	11
Pouto čarodějů	18
Holka pro šibenici	23
NOC V GIDURU	27
TAJEMSTVÍ MINARIJSKÉ POUŠTĚ	34
MOUCHA, KTERÁ SEDĚLA NA OKENNÍM SKLE	41
SMRT VE TMĚ	42
PŘEJETE SI, MŮJ PANE?	53
POSLEDNÍ	57
Sloboda	61
BOJÍM SE TMY	65
RYTÍŘSKÁ ENCYKLOPEDIÉ	73
Studená mágia	80
Súmrak bohov	83
KDE ZOMIERA LUNA	90
null	95
OSTROV	96
Siara	97
Blesky mýho hněvu	108
Blesky mýho hněvu II	111
Blesky mýho hněvu III	115
Blesky mýho hněvu IV	119
Blesky mýho hněvu V	126
Žízeň	130
Havranice	133
2002	136
stretnutie	136
bezcitný	139
STRAZNY ANJEL	142
Detaily	152
Vo vlaku	153
Žlutooká I	155
Žlutooká II	158
Žlutooká III	161
Žlutooká IV	164
Žlutooká V	166
Žlutooká VI	169
Žlutooká VII	171
Očami drowa	175
Žlutooká VIII - XIII	178
Tanec	192

...	194
Prebudenie	195
crazy night	197
Cesta do neznáma	198
naamah	199
Návrat dolů	202
bemocnosť	204
Žlutooká XIV. - XVII.	205
starec	215
2003	216
Búrka.	216
starec	218
Daň strachu	220
Je len jedno miesto	221
Element 1: Ohen	223
Element 2: Zem	224
Element 3: Vzduch	225
Element 4: Voda	226
Element 5: Laska	227
TICHÉ POCHOPENIE	228
Špatná bilance	231
sedy svet	232
Draug	235
2004	237
Tristitia	237
Spísaný osud spoločnosti	239
Chyba...	240
Cesta	241
2006	242
EXPIRAČNÁ DOBA	242
deep in the heart	246
2007	247
HROBÁR	247
ten pravy	249
Prazdnota	252

2001

Vlče to táhne do lesa

Mám ráda les. Připomíná mi doby, kdy “bylo víno v sudě”. Mám ráda les, dokonce i když mě při čůrání píchá do zadku jehličí.

Jsem totiž na cestě. Karavana kupeckých povozů se pomalu šine přes kořeny a hroty našich mečů dohlížejí, aby všechno zboží dorazilo na místo určení.

Eh, hanba mi. Kde jsou časy, kdy jsem špičkou šavličky popíchla tovar do správných kapes. A jehličí voní a voní. Do lesa to táhne vlče, moji milí. Do lesa.

II.

Líně se šourám zpátky do tábora a šněruju si přitom poklopec kalhot. Zapadající slunce mě pošimrá mezi lopatkami. Slyším hlasy mužů a pod nohama mi měkce pruží mech. Jsem šťastná. Z lesního snění mě vytrhne náraz. Pořádná drba je to, co vám mám povídat.

“Co děláš?” zavřísknu podrážděně. Nařvaný chlápek na mě hloupě poulí oči. “Kam koukáš? Málem jsi mě porazil.” Nečekám bůhvíjaké omluvy, ale snad uznáte, že mám nárok se zlobit. Zkazil mi celý západ slunce, plavajzník jeden. Chlápek se nadýmá a jeho kabátec hrozí prasknutím.

“Hned se omluv, uličnice jedna.”

Tak s tímhle u mě nepochodíš, kamaráde. Pohodím rameny v rváčském gestu.

“Vyhul si, brácho.”

“Za tohle ti zmaluju zadek, ty...”

Popadne mě za rameno a pak ... Ten dotyk ve mě probudí nejhorší hadí hněv.

Koupí to loktem přímo do žaludku. Láme se v pase, kolínko na kořen nosu a pak ještě něžná kopačka, když už je na všech čtyřech.

“Počkej, až se to dozví tvůj táta” celkem nesprávně odhaduje Sivého vztah ke mě “ty budeš litovat.”

Litovat budeš ty, pomyslím si škodolibě. Vztek mi horce a mrazivě projíždí žilami a protentokrát ho neuhasím. Začíná to být sladký, příliš, příliš sladký, abych se krotila. Tvrdou holinou ho znovu zasáhnu do žeber. Má fůru řečí, tenhle páneček. Uvidíme, co snese.

Chlápek se mátoří, zvedne se na kolena.

“Tak takhle ne, kamaráde. Naučíš se troše slušného chování k dámě.”

Sundám ze zad pochvu a vyvléknu řemen, který ji přidržuje. Chlap na mě kouká úplně vyjeveně. A já? Bohové, já si to dávám. Prásknu řemenem ve vzduchu. Hmmm, možná bude trochu křiku, ale... Najednou vidím všechny ty, kteří mě mlátili, okukovali, ponižovali, ty, kteří mě soudili...

Svaly na zádech se mi napnou. Řemen šlehne vzduchem a lízne kupcův hřbet.

Chlápek zařeve a pokouší se vstát. Napálím ho kolenem a chytne další. Kupčák řve jako tur a rány dopadají jedna za druhou. Víím, že musím rychle a víím, že nesmím ublížit. Schytává to přes záda, zadek, nohy, ruce pod železnou přezku raději nestrká a sláva mu, jinak by měl problém s klouby. Kůže hvízdá vzduchem a mě v košíku hrudi mlátí srdce jako zběsilé. Krev mi buší ve spáncích a hrne se i leckam jinam.

“Máš dost?” řvu jako vzteklá. “Máš dost?”

III.

Chlápek na zemi skučí. “Dostals, co zasloužíš, a teď táhni, kdo se má na tebe koukat,” říkám si, a v tom zaslechnu dupot nohou. Šavle vyskočí z pochvy s kovovým zazpíváním a já se srovnám v zádech.

“Sivý, dneska není ta správná chvíle mě mistrovat,” myslím si úpěnlivě a ze všeho nejvíc si přeju poslat mu tuhle myšlenku přímo do hlavy. Já se teď nemůžu zastavit. Nemůžu.

Bud' zas na chvíli vlkem, Sivý. Neudělej chybu, celé to nezkaž. Já teď přece opravdu nemůžu přestat.

Obklopí nás houf mužů. Kupci stavějí kolegu na nohy a ňafají jako smečka venkovských psů.

“Co ti udělal?” zeptá se ledově Sivý. Správná otázka, vždyť on, ten pitomec, mi něco udělal. On to začal. “Von si začal,” vypadne ze mě a po tom běsnění to zní hloupě, jako by žalovala malá holka. “Strčil do mě a byl na mě sprostěj. A sahal na mě.”

A v tom se stane nejlepší věc, která mě ten den potká. Bram, starý, šedivý, škodolibý, rošťácký Bram se výhružně otočí ke kupcům a povídá: “My za vás nastavujeme krk a vy budete dělat do naší holky? To snad nemyslíte vážně.” Nastane velké brblání a smlouvání, ale železo, ostré železo, to je silný argument. A tak si zpráskaný kupčik odtáhne lízat rány. A já? Já jsem konečně v partě. Jediné, co mě mrzí je, že nevidím, jak má ten panáček pruhovanou kůži. Pěknou noc, obchodníčku, a rozkošné sny.

IV.

Borovice mi šumí nad hlavou, když ležím zabalená do příkrývky mezi Sivým a Bramem.

Pozoruju jednoho ze šermířů, jak se sklání k ohni a oharkem si zapaluje dýmku. Koně potichu frkají a podusávají na tlusté vrstvě jehličí. Je klid.

“Anne,” Sivý se nadzvedne a šeptá mi skoro do ucha, “že on ti nic neudělal? @e tys ho zřezala jen tak?” Rozespale zívnu. “Hmmm, tak nějak to asi bude. Zlobíš se?” Podívám se na něj pátravě, ale Sivý se jen směje. Tiše a do pokrývky, aby to v nočním lese nebylo slyšet.

V čase borůvek

I.

“Oblíct!” Sivý se na zamračí, jako by to myslel opravdu vážně. Pomalu se soukám do navlhých kalhot a zlomyslně sleduju, jak najednou všichni zatoužili napojit koně. Břeh ožil frkáním klisen a křikem mužů. Většina z nich se pozorně dívá a usilovně předstírá, že si vůbec nevšimla, že ještě stále nemám kalhoty na zadku.

Sivý mě rozlobeně plácne po holém zadečku, hlasitě to pleskne a přetvářka jde stranou.

“Nech si kalhoty dole, holčičko, hned se ti budu věnovat.” loupne po mě pohledem vysoký chlápek, kterému se říká Šaman. Má ve vlasech napletené barevné ptačí peří a čelo i tváře mu kryje tetování.

“bys musel bejt chlap a ne ptáčník.” odseknu a udělám na něj jazykem neslušnou grimasu.

Ostatní se smějí, ale napětí je skoro cítit ve vzduchu. Ovážu si kolem hrudi šátek a jen tak bosa se vyšvihnu na svou kobytku.

“Jedem?”

II.

Zatracená holka. Snad má Bram pravdu a neměl jsem ji tahat s sebou, když to byla práce s takovou partou vlčáků, ale zas nechat ji doma, tak by tam nezůstal kámen na kameni.

Už abychom byli ve městě. První den ji brali jako děcko, které ještě krade třešně v cizích zahradách, bohužel se však brzy poučili, že nejen třešněmi je živa naše Anne. Cestovat s ní je zrovna tak těžké, jako vést rujnou klisničku mezi samými hřebci.

Slunce hřeje a Anne se vrtí v sedle. Špulí se a nakrucuje a mele nesmysly. Možná ani neví, s čím si hraje.

A po horkém dni přijde horký večer, až moc horký, víno a dráždění děvčete udělají svoje a strhne se rvačka, nesmyslná, bez pravidel a bez vítězů. Padají rány mečem naplocho, řvu a nadávám a rváči nakonec zchladnou. Tábor se pak se sténáním ukládá ke spánku a Anka se ke mě zaraženě tiskne.

“Příště se kvůli tobě podřežou, náno bláznivá.” odstrčím ji, ale pak mi to přece jen nedá a olíznu jí polibkem nos. “Spi a zejtra bez hloupostí, štěně.”

Otočí se ke mě zadečkem a za chvíli opravdu usne.”

III.

Měla jsem poslechnout Sivého a neprovokovat, opravdu měla. Šermíři nejsou žádní koloušci a já začínám tušit, že to šeredně schytám.

A že mi ani Sivý nepomůže, protože tuhle večerní procházku lesem jsem mu samozřejmě zatajila.

“Malý holčičky by se neměly v noci courat lesem, kotě, nebo přijdou do maléru. Šaman mě bere za předloktí a strká mě zády ke stromu.

“Malý holčičky nemaj ukazovat chlapům masíčko a pak jim ho sebrat před nosem, když nechtěj skončit se zmalovanou zadnicí.”

“Trhni si, kokote. Jestli jsi narvanej, tak já ti za to nemůžu.” vrčím a koukám, jak nejrychleji vzít

kličku.

“No to je mi slovník, od takovýho děcka.” Z šera se vynoří lučištník Vit a nenuceně se vedle mě opře o strom.

Začínám být nervózní. V hlavě mi víří vzpomínky na jiné noci a jiné muže, a není to zrovna příjemné pomyšlení.

Ou, ne vždycky to bylo pěkné a skoro vždycky jsem skončila. Ale dneska třeba ne. Třeba jsem už chytřejší.

“Můžeme to zkusit na trojku, ne?” otřu se o Vita ramenem.

“Pomalů, kot’átko, chtěla by ses z toho dostat lacino, co? Ze všech dělat voly a pak “na trojku, kluci. To tě zatím nikdo nenaučil slušnému chování?”

“Slušnému chování? Co to je?” vyplážnu jazyk a naznačuju, co mi můžou.

“Dobrá otázka. Slušný chování třeba je, že nevyplazuješ na chlapy jazyk na opuštěnejch místech.”

Šaman si teatrálně povzdychne. “Je to fakt číslo, brácho.”

“Je to dítě, nemůžeš chtít zázraky.” Vit mě k sobě přitáhne a drží mě za ramena zády k sobě.

“Na druhý straně, co se v mládí naučíš”

S šermováním bych asi teď nepochodila a tak ho normálně kousnu. Nepustí, jen zakleje a zkroutí mi ruce za záda.

“Já to na vás řeknu.”

“Tak ještě navíc tatínkova holčička? Na to nevypadáš, malá.”

“Vykuř mi prdel.”

“Ale s radostí, děťátko, udělám s tvou prdelkou, cokoliv si budeš přát. Ovšem až potom, co s ní provedu to, co chci já.” Šaman se šklebí a významě si popotahuje kalhoty.

“Stejně ti nestojí.” Sice vidím, že to není úplně pravda, ale taková hláška spolehlivě potěší.

Nejsem chytřejší než dřív, teď to vím určitě.

“Však on se mu postaví, až tě uslyší vriskat.” Vit mrká na kolegu a významě se usmívá.

Vrazím mu loket do žeber. “Nech mě.”

“To určitě. Sklapni tlamičku, kotě a stáhni si kalhoty!”

“Určitě.” Šiju sebou v jeho sevření a nadávám. Vztekám se. Kopu

“Tak dost. Kalhoty dolů!”

“Srabe.”

Válíme se po zemi, nebo spíš chlapi se válejí po mě, převrátí mě na břicho a drží mi ruce za zády. Cítím vůni rozmačkaných borůvek, budu modrá, myslím si nesmyslně. No, možná nejenom od borůvek.

Šaman mi stahuje kalhoty, jde mu to ztuha, svíjím se jako úhoř a snažím se ho kopnout. Vlastně je to docela legrace.

“Co s tou ještěrkou uděláme?”

Vit mi jednou rukou přidržuje zápěstí a druhou mi zvedá zadeček do výšky.

“Co tak stará dobrá medicína na hočičí zlobení?”

“Zkus a uvidíš”

Šaman se řehťá “No, to jsem opravdu žádostivej, co uvidím.”

Klekne si vedle mě do trávy, vidím, jak mu v šeru svítí bělmo široce rozevřených očí.

“Dostáváš od Sivýho často?”

“Trhni si.” Pleskne mě přes zadek, až vyjeknu. “Na něco jsem se ptal.”

“Nijak zvlášť.”

“Tak to bude asi chyba. Jsi rozmazlenej spratek.”

“kteřej si neváží naší starostlivosti.” dodá Vit a přehne mě přes kolena.
“Sivý vám natrhne prdel” syčím jako rozzuřená užovka.
“Možná jo, ale to už ta tvoje prcinka bude pěkně vymalovaná.”
Zvuky nočního lesa a zrychlený dech obou mužů. Kůže mě pálí tam, kde mi na zadek dopadla Šamanova ruka. Úsměv mi zvedá koutky, tohle na brutální znásilnění nevypadá. “Opravdu?”
“Určitě.” Přes rameno vidím, jak se Vit předkání azakousne se mi doprostřed štípající půlky.
“Jááuuuu, zbláznil ses?” Prohnu se a patou ho zasáhnu do žeber.
Na zadek mi rázem dopadá sprška plesknutí, ať kopu, jak chci.
“Podej mi nějaký prut, než vytáhu ten svůj, brácho”
“Néééech tohó..” ječím, kus borové větve i s jehličím mi začne úřadovat na zarudlé prdelce a to už zdaleka není tak legrační.
“Dost” vřískám, ale protože uvažuji pragmaticky, koukám se u toho taky patřičně svůdně vrtět. Možná nejsem dobrá v počtech, ale to, že pánové dlouho neodolají, snad ještě spočítat umím.
“Škoda, že už je tma, ani nevidíme, jak jí má červenou, kočenka.”
“Jo, ale skoro jsem se spálil.” Šaman mi šmejdí rukou po pálícím zadečku i leckde jinde.
“Budeš už hodná, kotě?”
“Čemu říkáš bejt hodná? To ho jako mám vzít do pusy?”
“Já už se s tebou opravdu nebudu zlobit”
Jůa, tak výprask byl ta méně namáhavá část. I části těla s mým zadečkem těsně sousedící dostaly pořádně zabrat.
Svítá, tulím se k Vitovi a pracuju řasama o sto šest. “Ať mě nechá.” kňourám.
“NajednouNajednou brečíš. Kdo se před náma nakrucoval? Kdo jí ukazoval všem v táboře. Jen pojď pěkně sem, nebo ti ho zašroubuju do zadečku, že budeš koukat.” Šaman vypadá s tím tetováním po probdělé noci dost nedůvěryhodně.
Vrazím si prst do pusy a Vit obrátí oči v sloup.
“Neúnavnej”
Předkulím se do Šamanovy náruče a předvedu trochu slziček.
“Přece bys neplakala, Anne. To bych tě teprv musel přivést na jiný myšlenky.”
Strčí mi jazyk do ucha a pak mi roztáhne nohy. Ječím.

IV.

Ráno a Anka nikde. Zmuchlaná pokrývka leží vedle mého sedla, ale nikdo v ní nespál. Annina kobyłka se klidně popásá s ostatními, jen její paní na ni nehvízdá.
Slabě se ve mě zvedá strach. Zatracená holka, pitomé štěně, kolouch, koloušek můj. Jestli jí opravdu ublížili, bude zle. Utahuju kožené manžety kolem zápěstí. Jestli se té holce něco stalo Borůvčí, mech a tři postavy. Anne leží, napůl zavinutá ve vlněném plášti, její boty a oblečení jsou poházené kolem. Šaman má obličej zabořený do jejích vlasů a rukou jí objímá pas. A lučištník se ranním chladem stočil do klubka. Annin a Šamanův odhozený meč leží překřížený jako po boji, nebo po lásce. Hm, děcka, zatracený děcka.
“Vstávat.”
Anne sebou škubne, rozespale zamrká a skokem se mi vrhne kolem krku.
“Voni mi ubližovali, Sivý.”
Šaman si vkleče zašněrovává kalhoty a skrz zcuchanou hřivu mě po očku sleduje.
“Neubližovali, Sivý, jen jsme ji trochu pomuchlali.”
Odstrčím od sebe děvče na délku paže a prohlížím si modřiny. Tohle se mi nelíbí, nevidím to

rád, takové hračky můžou moc mizerně skončit.

“Syp do tábora, štěně.” a Anne bleskem sebere věci a vypaří se, jako by taky neměla čisté svědomí.

“Tak co to tady bylo, chlapi?” obracím se teď k nočním milovníkům “copak to tady bylo?”

V.

Naházím na sebe šaty a vklouznu do tábora jakoby nic. Na ohni se peče slanina, lichoťím se k Bramovi a ukořistím si kus snídaně.

Óó, jsem ospalá, byla to perná noc. Oždibuju chleba opřená o sedlo a vidím přicházet Sivého a své lesní kavalíry.

Schlípl jsi, kocourku, co?

“Hej, malá, důležitá otázka.”

Sivý na mě kývá prstem a tak se zvednu a šinu si to k němu.

“Tak poslední slovo, dceruško. Znásilnili tě, nebo ne? Jestli ano, tak to budu řešit já, jestli ne, tak dostaneš pár pohlavků za courání po lese.”

Vrazím si palec do pusy. Zlomyslnost mi velí zkoupat ty dva, ale na druhé straně vidím, že už svých pár za uši stejně dostali, Šamanovi pomalu modrá oko

“Pro tentokrát budu velkorysá.” ušklíbám se na ně.

“Sivý, mi jsme se nakonec tak nějak dohodli. Zlobíš se?”

A hodím na něj cukrblík, po jakém by roztál i sněhulák.

“Ještěrko. Zasloužila bys.”

Zafofruju řasami, že to Sivého málem odfoukne. “A có?” Mé reflexy fungují perfektně, a tak mě Sivého pádná ruka o chloupek mine.

“Co se s tebou budu zlobit.” zavrčí můj mistr.

“Vy dva, chlapi, mi ručíte za to, že než se už nikde po nocích trajdat nebude. A jak jí pod peřinou udržíte, to je vaše věc.”

A Šaman na mě mrkne zdravým okem a vysekne mi hlubokou dvorskou poklonu, až se mu ozdobené copy rozletí.

“Zcela k vašim službám, princezničko.”

VI.

Dál už nemám, co bych vyprávěla, jsem totiž hrozně ospalá. Tak už dodám jen to, že drncání v sedle je po některých zábavách po čertech zapeklitá věc. Snad vám tahle informace někdy v životě přijde vhod, bando.

Nezvedené děti noci

Možná, že to nebyl úplně nejlepší nápad, vzít prastaré tajné recepty na elixíry a použít je jako základ pro afrodisiaka, no. Možná, že to byl nápad úplně pitomý a taky jsme si to s Collete pěkně odskáaly. A tak píšu tyto řádky a vrtím se na židli v pracovně Mistra Dorian, píšu pro vaše poučení a vrtím se, no, protože se mi ještě trochu nepohodlně sedí. Mám začít od začátku, nebo to vzít zkrátka, abych tady na té tvrdé sesli nemusela trčet až do noci?

Tak snad začneme.

Víte, jmenuju se Ziza a jsem, hm, slušně se tomu říká magička, ale co to balit do hezkých slovíček, jsem zkrátka čarodějka, mladá a ne zrovna nejzkušenější. Neuvěřitelně mladá, řekli by vám ve Velké radě, zvláš» na to, co už jsem prý stihla navyvádět. A Collete je moje "komplicka", kterou jsem, jak se říká, svedla ke špatnostem. No, ona taky měla přísnou výchovu v takových těch internátních školách pro holky, znáte je, nebo ne? Uniformy a posty a tělesné tresty a dechová cvičení. A žádný kluci samozřejmě. Nó, také jsem měla tvrdou výchovu, v elfských táborech a moc si mě chválili. Hlavně elfští čarodějové, kteří dělali do destruktivní a tady do sexuální magie, takže i mé vzdělání je příkladné. Jenže při jedné bitce mě sebrali (do tuha naládanou durmanem a halucinogenními hříbký, ano) a předali na vychování Bratrstvu. Od té doby se datují moje (a nejen moje) problémy.

Usoudili, že vzhledem k svému dosavadnímu životu potřebuji důsledné vedení a pevnou ruku. No a vidíte, nezabralo to. Mistr Gero měl možná pevnou ruku, ale já zase tvrdou hlavu. A teď máme oba taky pěknou ostudu. Já zmalovanej zadeček a on plno starostí s vysvětlováním, jak se mu mohlo ztratit tolik jedů a on si toho ale vůbec nevšiml. Jenže je Mistrem magie, a tak se to nevyřeší nějakým tím výpraskem, což mě z mnoha, hlavně osobních důvodů mrzí.

Když to prasklo, byl z toho samo sebou velikánský průůůuser. Všichni náramně poděšeně kvokali o zvrhlé mládeži a úpadku mravů. Zavřeli nás do karceru a spousta starších pánů (tak od šesti set let nahoru) nám přišlo promluvit do duše. Tak jsem na ně mávala řasami a tvářila se, tvářila jsem se jako hodná holčička. Jó holka holt někdy musí dělat to, co holka musí a to já zas umím. Collete ne. Moje Collete, víte. Já jsem taky trochu, trošinku na holky (ale na kluky taky, samozřejmě). Dočista se mi rozsypala. Asi na ni používali ústavní metlu trochu moc. Pořád se vrtěla a fňukala, jako by jí rákoska už už svištěla na zadku. Kulila na mě ty svý zelený oči a mlela o tom, jaká to bude hrůza. A ta ostuda, až si bude muset svlíct kalhotky. Tohle mně problémy nedělá. Svlíkala jsem si kalhotky tolikrát a na tolika různých místech, že si tím moc nelámu hlavu. To víte, že jsem taky mockrát dostala. Koneckonců mi bylo jen patnáct, když jsem přišla k elfům a kvítka jsem byla vždycky. Jenže jak ze mě stáhli šatstvo, nikdy netrvalo dlouho a přešli k jiným, zábavnějším aktivitám. A vlasy, vlasy jim voněly jezerní vodou a kouřem a měli dlouhé štíhlé meče a břicha jako pekáč buchet. Víte, někdy to možná bylo horší, než kdyby mi pořádně nařezali. A někdy taky ne. Ale to jsem odbočila. Zkrátka Collete měla nahnáno ještě před tím, než se Velká rada vůbec sešla.

A pak to tedy začalo. Nevím, jestli jste někdy zažili, když se sejde Velká rada, ale je to velmi, velmi oficiální. Všichni mají slavnostní pláště a čelenky a všechn ten krám a uprostřed toho jsme stály my. Já v hedvábných kalhotách (přísně zakázáno) a Collete v bleděmodrých šatičkách (ona se vždycky obléká trochu jako pipka, no). Takže nám to sečetli všechno od stvoření světa. Mistru Gerovi taky, kyš, kyš. A nevypadalo to moc dobře, chvílemi. Collete plakala (podle hesla: hodně breč, a» jsou shovívavější) a slibovala. Slibovala jsem taky. To tak nějak patří k věci, že? Ale že bych litovala? Koukala jsem na ty nafrněné akademiky a myslela

si... A co je vám do toho, co jsem si myslela. Upřímně, bála jsem se jen, aby nás nestrčili do Sálů. Zbláznila bych se, být zavřená v těch šedivých dírách, kde se snad nehýbá ani čas. Ale neudělali to. Viděli jen dvě postrašené holky, na které se mohou po libosti vytahovat, strašit je, trestat a pak jim milostivě odpustit a ještě čekají vděk a líbání rukou. Zato vymysleli, že dostaneme každá pětadvacet rákoskou, veřejně a samozřejmě na holou. Exekuci měli vykonat naši mistři, což Collete radost neudělalo. Myslela na to, jak jí to Urian spočítá a musím říct, že jí to dost zkrušilo. Jenže trest to byl v podstatě shovívavý, a mému zadečku beztak už dlouho nikdo nevěnoval tak intenzivní pozornost, jak by si asi zasloužil a jak bych si to zapamatovala. Jo, v noci bylo ouvej. Coly si hladila pozadí, takovou vám má představitost, a brečela, že se to skoro nedalo poslouchat. Trochu jsem jí ty půlky pofoukala a když už to nešlo jinak, párkrát jsem jí přes tu její rozkošnou prdelku pleskla. Ona už je taková měkkota, víte. Ostatně, u elfů je to normální, když se holka vodí s holkou, a tak jsem si k ní vlezla pod peřinu a dál, dál už se to píská...

Jenže nic naplat, ráno jsme stejně chtě nechtě musely odcupitat do zasedací síně. Uprostřed stál takový ten nesmysl, kam vás přiváží, abyste se příliš necukali, když vám linkují zadek, což nám příliš na náladě nepřidalo. Předsedající přečetl seznam našich hříchů, opentlený vznosnými formulacemi, a pak taky to, co s námi za tyhle legrácky udělají. Znělo to na mou duši zlověstně. Chudinka malá Collete (sebe nelituju, protože doufám, že to jednou někdo udělá za mě). Zvědavě jsem okoukla rákosky položené na stole a musím uznat, že na instrumenty si tu opravdu potrpěli. A pak se přisypali naši Mistři. Ještě jsem vás neseznámila, takže jen stručně. Mistr Urian, spousta praxe, mnoho úspěchů, 235 let, takto učitel mé kamarádky a Mistr Gero, to samé, specialista na transmutace a dámy, ten chlap nemá vůbec marné tělo. No, abychom se vrátili ke Collete. Myslím, že téhle chvíli už jí o sebe kolínka klinkaly jak umíráček. Takže když na ni Urian kývnul, měla značné problémy k němu vůbec docupat a co teprve si vyhrnout šaty a stáhnout kalhotky. Přítomní pánové si v tého pohnuté chvíli asi už olízli pysky a hotovili se pěkně si celou výplatu užít, jenže s Coly je někdy těžká práce. Tím chci říct, že dostat z ní kalhotky je fuška. Nebudu lhát, že jsem se nedívala, dívala jsem se a docela zálibně, jak má přítelkyně zápolí s prádlem, jenže... já trochu žárlím, víte. "Stáhni si ty kalhotky, káčo," rozčílila jsem se, "a nedělej jim tady tyjátr. Však oni ti tu frndu nevykoukaj." Coly je holka v podstatě poslušná, takže na mě vrhla úpěnlivý pohled, ale kalhotky byly v mžiku u kolen. Ohnula se přes to směšné zařízení, takže si všichni mohli okouknout její zadeček, který, mezi námi, není k zahození.

A pokračovalo už to zcela obvykle. Rákoska dopadala na Colletiny oblíny, ta zajímavě počítala a přičiňlivě u toho natahovala moldánky. Za chvíli měla prdelku samý rudý pruh a zřejmě jí přiměřeně tomu i bolela, protože ječela, jako když jí na nože berou. A Urian si to užíval, samozřejmě. Já taky, jen tak docela maličko. Jenže jen do té chvíle, než jsem se ohlédla na tváře přihlížejcích. Viděla jsem ty zacivěné pohledy chlapů, kterým právě začná tvrdnout, a pocítila jsem vztek. Možná jsem v tu chvíli zatoužila po elfech, kteří by mě snad seřezali, ale pak by mě šoustali tak dlouho, dokud bych neusnula, a ráno bych na svý kůži ucítila jejich kočičí jazyky a nemohla bych si sednout do sedla a hráli bychom si v lese. Možná jsem toužila znovu prožít bouřku na vrcholu hory. Neslyšela jsem už Colletino fňukání, svištění rákosky, Urianův hlas odpočítávající rány.

Přísahám, že jsem myslela, že nebudu dělat problémy, zatnu zuby a vezmu to sportovně. Jenže jen do téhle chvíle. Neměla jsem pouta, nebyla tam clona, která by znemožnila kouzla, tak moc si věřili, tak moc nás považovali za malé holky. Přejela jsem pohledem ty vyjevené obličejy a našla jen jedny oči, které nepotáhla mázdra vzrušení. Unavené šedé oči Dora, představeného

Společenství. Museli byste se zeptat Mistra Dora, abyste věděli, co viděl on. Možná jen malou holku a možná velké problémy. Každopádně vstal a odvedl mě pryč z té zatracené, prokleté místnosti.

Seděli jsme u něj v pracovně a Mistr Dor mluvil. Mluvil už dlouho a o věcech, na které jsem už moc let raději nemyslela, možná o věcech, za které jsem se trochu styděla. Tady jsem opravdu byla jen pitomá malá holka, která někdy ubližovala bez důvodu, která si hrála s nebezpečnými věcmi, kradla tajemství. Teď jsem opravdu chtěla, aby mě někdo vyslechl, pochopil a třeba mi i nařezal, někoho kdo by mě chránil. A protože představeným Společenství, jako je to naše, se nemůžete stát bez určitých telepatických schopností, nemusela jsem čekat dlouho. Mistr Dor mě popadl, bez okolků mě ohnul přes koleno a kalhoty jsem si pro jistotu svlékla sama.

Co vám mám povídat, dostala jsem pořádně. Kroutila jsem se a kňourala jsem, když mi Mistrova ruka kvapem barvila zadeček do červena. Samozřejmě, že to pálilo. Skoro tak, jako když mě jednou velitel Invö hodil nahatou do kopřiv. A když bylo po všem, natáhla jsem si na zarudlý zadeček kalhoty a pověsila se Dorovi na krk. "To nebylo zlé, dceruško. To nebylo ve zlém." Možná, že tohle ani nebylo určeno mě, ale mám papírové uši a proto jsem to slyšela. A tak jsem se na něj usmála.

Víte, netuším, jak bude můj nový Mistr spokojený, až bude číst tyhle řádky, ale lhát mě vlastně odnaučil velice pádně, a tak si může přičíst následky. A pokud jde o afrodisiaka... Když dojdu ke složení vlastním výzkumem, předpokládám, že proti tomu nemůže nikdo nic mít. Vždy» já vlastně jen pomáhám splnit lidstvu jeho odvěký sen.

Nezvedené děti noci II.

I.

Probudil mě pronikavý dívčí vřískot. Jenže ten se tu v poslední době ozýval pořád. Nadzvedla jsem se na lokti a pravačkou si promnula strnulé svaly šíje. Obvyklý záchvat ranní nevolnosti přišel a když jsem přestala dávit, svezla jsem se na svého spolunocležníka. Ani ve spánku nevypadal elfský čaroděj nevinně. Kostí mu trčely z tváře jako sekera a promodralé kruhy pod očima už týdny nezmizely. Nad hedvábím našeho stanu dávno smířlivě nešuměly listy krásných stromů. Už dlouho nešumněly...

II.

Když jsme počátku léta poprvé postavili svá barevná obydlí, odložili své šaty a začali tančit, jezero nás přijalo jako náruč milence, modré, čisté a dychtivé. Bílý písek hřál nahou tetovanou kůži a kůra stromů byla známá a milá na pohled jako tvář přítele. Tehdy jsme poprvé provedli velký rituál místa, nadšený, plný touhy a nadějí. A začali si užívat.

Možná někomu stačí klidný, obvyklý, útěšlivý akt lásky. Nemohl však stačit ani mě, ani elfským mužům s půvabem jelenů, elfským holkám s očima laní. Vdechli jsme omamný kouř a začali se prodírat zářivými houštinami drog, potoky ohně, s oddaností, jakou dávají jen jedy jsme zkoumali svá těla zahřívána sluncem. Hmm, ano, rvala jsem těla kluků nehty a možná se někdy zabořila elfkám hlouběji, než by se jim líbilo, ale slunce stálo na nebi a naše rány se rychle hojily. Dlouhé vlasy mužů voněly jezerní vodou, bedra děvčat byla stále hladká a kulatá jako zdejší oblázky. Potápěli jsme se a šermovali pod vodou štíhlými stříbrnými meči, tančili jsme po mechu v divokých námluvách boje a na sobě neměli nic než holínky. Milovali jsme se, ne, ne, šoustali jsme, každý s každým, hinňající se, omámení, potěšení a žhavý pocitem spolubytí. A taky jsme brali víc a víc drog, durmanová jablíčka lásky, masti z oměje, kořeny, listy, lodyhy nám zpívaly svou šílenou písničku. Nová involtace, tvrdší a zběsilejší, víc jsme potřebovali sebrat místo, které nás hostilo.

Už jsme nesplétali své vlasy do copánků a nevplétali do nich květy, z polibků byla hryznutí a souložení jak bitky s nožem. Vztekli a podráždění jsme se ječivě hádali a pod hedvábí mého stanu už vstupovali jen silní. Muži se rvali o dívky jako vztekli psi, a nic mě nepotěšilo tak, jako když jeden z mých milenců prolil na žhavý písek svou krev. Potkávala jsem zbitá děvčata s panickým, vyděšeným pohledem, elfští jelínci se kolem vláčeli potlučení a bez lesku.

A já? Já ráda zapomněla na Dorova ponaučení a se smíchem pálila bílou kůži elfek, když nechtěly naslouchat mým zlomyslným, škodolibým, šíleným přáním. Dlouhé vlasy přímo vybízely k tomu, abych je obtočila kolem zápěstí a užila si trochu zábavy, potěšila svá ouška trochou křiku. Křik dával zapomenout na mou vlastní neodbytnou bolest za očima.

Možná se někdy slabě zdvihla nechut', když jsem viděla někoho z přátel, jak se po kolenou plazí pryč z místa hry, jenže co je hra, a co je vlastně přítel. A vždycky tu byla nová dýmka, další lačná ruka, která roztírala mast po mém klíně. Do pekel s přáteli, dýmkou i s jezerem.

Hlava bolí hůř a hůř a mám hlad, ne, ne, vlastně jen lačním a nevím po čem, nevím, a potom .. Finiriho ruka tiskne do mé bič...

Pod Finiriho tělem jsem snadno, snadno zapomněla na Společenství, na mistra Dora, na své studium a sliby, na zákony a moudrosti. A ano, zapomínala jsem ráda.

Finiri nebyl mladý, nebyl moudrý a možná, že bloudil v magických zahradách bolesti příliš

dlouho, než aby se mohl vrátit bez následků. Ale měl v sobě zběsilost, jako někteří mívají a byl zkušeným průvodcem po temných stezkách. Měl v sobě všechnu nevinnost hada a znal záludy našeho tance. A já jsem, jako ostatně všechny nakažené děti, chtěla být svedna.

Líbily se mi jeho studené šedé oči, jeho zlomyslnost, jeho surovost. Zraňovali jsme se navzájem a lovili jsme spolu mezi vyděšenou omámenou smečkou. Líbilo se mi, když mě svazoval, a líbilo se i když mě mlátil. A ráda jsem ho viděla na kolenou, splílat mi a řvát na mě nejhorší slova...

Milovala jsem, když křičel, v bolesti, potom, co jsem ho kousla tam, hmm, kam to kluky bolí. I když mi pak zmaloval zadek do modra bičem na koně.

Možná bych ho byla ráda zabila, v těch nocích, kdy každý jeho dotyk nachával na mé kůži tmavou stopu.

Tráva byla sežehlá sluncem a ze stromů klouzalo usychající listí tak, jako padá plášť, halící tělo děvky. Místu už nebylo co vzít, i když jsme se toho domáhli znovu a znovu, vztekla a s klením.

Ucouraná a rozcuchaná jsem se potulovala táborem, mezi napůl zbořenými stany se váleli polonazí omámení elfové, dívky se sukněmi roztrženými až k pasu, špinaví muži s prázdnými pohledy. Na břehu jezera znásilňovali dva muži naříkající dívku. Zastavila jsem se a tupě je pozorovala, ale divokost a surovost výjevu mě nedostihovala. Potom se jeden z mužů zvedl z děvčete, popadl dlouhé vlasy svého druha a přinutil ho vzít svůj penis do úst. Elfka se ani neobtěžovala upravit si sukni. Svezla se stranou a začala se nepřičeně chichotat. Má bolest hlavy a křeče přicházely stále častěji.

A pak? Potom už jsme byli jen příliš otupělí. Rány byly možná to jediné, co jsme cítili, co jsme ještě byli schopni cítit. Bolesti přišly a byly neodbytné. Křeče... a louže spánku, mráкотné a mdlé jako doušky hnisu.

III.

Vřískot stále neustával, zvedal se a klesal, jako by děvče nadobro přišlo o rozum. Kdyby nebylo tak těžké vstát...

Látka stanu se náhle zazmítala jako v poryvu větru a pak zmizela .. Ohromeně jsem se dívala, jak se uprostřed tábora točí pulzující vír a z něj se noří bělovlasé postavy zahalené ve vlajících černých pláštích. Jen další z řady halucinací? Jedna z postav se blížila a já poznala Altaena z elfských starších. Zvedl ruku a pak .. na Finiriho hrudi se objevila hluboká popálenina, zavanul pach spálené kůže. Čaroděj ležel s očima zavřenými a neartikulovaně křičel. A můj omámený mozek odmítl spolupracovat. přetáhla jsem si pokrývku přes hlavu a pevně jsem zavřela oči. Křik kolem mě byl neodbytný.

Čísi ruka pevně obemkla můj krk, zvedla mě na kolena a já konečně rozlepila víčka. Dor mě vlekl směrem ke břehu jezera. Měl pevně stažené rty, jako by se bál, že se nadýchne jedovatého plynu.

Hodil mě na písek, pak otevřel brašnu a vyndal z ní lahvičku. Temně zelené sklo, jako bych to někde viděla .. paměť mě zrazovala a sny se míchaly se skutečností. Stiskl mi nos a do pootevřených rtů nalil hořkou tekutinu. Polkla jsem jednou, dvakrát a potom jsem se sesula na všechny čtyři a začala děsivě zvracet...

Ještě několikrát mi Dor nalil do krku odporný elixír a já se dávila a zmítala v křečích. A potom jsem konečně zvedla hlavu a znovu se rozhlédla po místě, které jsme zneužili.

Jezero už nebylo tím lesklým hebkým modrým jazykem, který něžně lízal naše rozehřátá těla.

Jen hnědozelená kaluž s hladinou pokrytou řasou se nabízela místo nebesky modrého oka.

Kdysi bílý písek se obrátil v popel. Pařáty holých stromů se výhrůžně sápaly po zbytcích tábora.

A ti, se kterými jsem sem přišla, ti, jejichž těla jsem tolikrát ochutnala? Někteří klečeli s rukama svázanýma za zády, a ti, kteří už nebyli schopni ani klečct, sténali na nosítkách, blábolili a vykřikovali ze svých pomatených snů. Třásla jsem se... zimnicí a hrůzou. Kdybych toho byla schopna, musela bych cítit hlubokou vinu. Necítila jsem nic, vůbec nic, než tupou dřevitou chuť prázdnoty v koši pod mými žebry.

Zapotácela jsem se, jak mě můj Mistr zvedal ze země a potom, když jsem se vlekla k magickému víru, jsem se naposledy ohlédla. Finiri visel v poutech na jednom ze stromů a z hluboké rány na hrudi mu tekla čirá tekutina, zčernalé rty se pomalu pohybovaly. Věděl, co se děje? Doufala jsem, že ne. Doufám ostatně, že ho jeho milý rozum opustil, ještě než Finiri na dlouhé roky zmizel v tichých sálech, kam se za provinilci bojí chodit i jejich myšlenky.

IV.

Nevím, jak se Dorovi podařilo uchránit mě trestu od elfské rady starších, snad, že jsem byla člověk. Tedy, z větší části přece jen člověk.

Snad také, že potrestání byli ti starší a že hněv se svezl hlavně na Finiriho tmavovlasou hlavu. Snad padly nějaké sliby, nějaké záruky byly složeny, a určitě bylo vyřčeno mnoho tvrdých slov. Jistě je, že mě Mistr Dor odvedl do malého čtvercového domu uprostřed vinic a tam mě léčil, tedy, tam se pokoušel mě léčit.

Každé ráno odvary z léčivých bylin, procházky, hovory a knihy. Jindy bych se těšila z babího léta, z Dorova zájmu .. Po divokých dnech jsem se však nemohla na nic soustředit, má mysl klouzala po povrchu, po záblescích vzpomínek, střícpcích chutí.

Těžko si to přiznat, ale scházelo mi to věčné rvaní, blábolení, ty cesty na měsíc a zas zpátky za jednu noc. A Dor byl tichý, nevyčítal, netrestal mě, jen někdy jsem v zádech cítila jeho smutný pohled, pohled, jakým se díváme na někoho, koho navždy ztrácíme. Ráda bych řekla, že mě ten pohled bolel, ale to bych lhala a já nechci zatížit svůj už dost dlouhý sloupec hříchů. Ani zkáza a hanba na břehu jezera nebyla s to zabít mou žádost. A já hladověla.

Další noc mezi propocenými příkrývkami, další sled krátkých snů a polobdění. A já se rozhodla. Bylo snadné otevřít portál, bylo snadné překotně projít tepající prázdnotou a vstoupit, kam vlastně? Eh, bylo to město. Ve městech obyčejně bývají muži a drogy ..

“Dělej!” zavřískla jsem na vyhublého muže, ležícího pode mnou v posteli. *“Dělej přece něco.”*

Oh, to nebylo to, co jsem hledala. Proti Finirimu byli lidštití muži tak vlažní a tak zbabělí.

Seznámili se s děvčetem a to také chtěli mít na svém lůžku. Ne zběsilou čubku urputně se domáhající svých přání. Ani bič je k tomu nepřinutil. Bud' se vydělili, nebo urazili a chtěli se se mnou prát, nebo se naopak příliš brzo vzdali a pak mě jejich ochočenost odpuzovala. Chtěla jsem znovu soupeře, berserka, jakým byl Finiri. Nenacházela jsem ho. Ani drogy nebyly takové, jakým jsem přivykla. Potřebovala jsem jich stále víc, rozpraskaly mi rty, z nosu mi tekla krev. Lidské drogy, ááááá, nedávaly mi nic, nic z toho, co jsem chtěla.

Hladověla jsem po zážitcích, neukojená, neukojená, chtělo se mi výt na měsíc. Zatím jsem kradla, sice magicky, zato bezostyšně. Všechno, ostatně, potrebovala jsem peníze. A pak jsem potkala děvče. Měla světlé vlasy a právě odešla z domova, kvůli lásce, říkala. Kvůli lásce? Ukázala jsem jí lásku, na jejích prsech, na jejím bříše, zadku, na její, ještě holčičí, škvíře. Ukázala jsem jí lásku zuby, prsty, bičem i pěstí. Když ráno spadla milosrdná clona drog, zděsila jsem se. Bylo to jen ošklivé...

Dala jsem jí peníze, slitovně jsem vymazala její paměť a pospravila nejhlubší rány. A pak jsem utekla, utekla domů, v hanbě a hrůze. Potom, co jsem zvedla ruce z těla té dívky ..

V.

Dveře se rozletěly kopancem. *“Zabij mě, Dore, zabij mě.”* Dor pomalu zvedl hlavu od knihy, šedé vlasy mu visely kolem pohublé tváře. *“Proč tě mám zabít, dítě? Ty si nezasluhuješ smrt.”* *“Už jsem nebezpečná, nebezpečná jako vzteký pes. Poznačená prašivinou.”* Klepala jsem se, kalhoty mi klouzaly z propadlého břicha. *“Skonči to, Dore. Ty můžeš.”*

Vstal a stál nade mnou, muž s očima zanícenýma mnohadenním bděním, výčerpaný. *“Řekni mi, co se stalo, dítě.”* A já začala vyprávět.

“Proč lituješ tu dívku, mrzačila jsi jich tolik předtím.” Klidně, vyrovnaně zněl jeho hlas.

“Právě, že tolik .. Dore...” svésila jsem hlavu *“právě, že už tolik.”*

“Mám tě zabít, protože se noc probudila? Proto, že jsi dovolila, aby se ujala vlády? Každý máme v sobě noc. A musíme jí dobře hlídat, aby nenaplnila náš život tmou. Nezabiju tě, holčičko. Mám tě rád. Ale ty sama musíš hlídat temnotu v sobě.”

Dor se mi teď díval do očí. *“Přejdou léta, a tohle bude jen vzpomínka, která tě naučí moudrosti.”*

Vyndal ze zásuvky malou dýmku, nacpal ji listím, několikrát potáhnul a pak si ji vložil hlavičkou do úst. Naklonila jsem se k jeho rtům a zhluboka se nadýchla vlhkého aromatického kouře smíšeného s jeho dechem. Dým mi naplnil ústa, pak plíce. Pomalu, pomalu jsem ho vyfoukla zpátky.

“Umyj se a jdi spát, dítě. Zítra spolu budeme mluvit. Dnes budeme jen spát.”

Odložil dýmku a přitáhl mě k sobě, položila jsem hlavu na jeho rameno a zůstala tak.

“Každý máme své viny, dítě. Zítra o tom budeme mluvit.”

A já po dlouhé době spala bez černých křídel za víčky.

Ráno mě probudilo bolestí za krkem. Nepřekvapila. Patřila teď neoddělitelně k mým procitáním. Jen ve vlastní posteli, ve vlastní prázdné čisté posteli nebyla tak děsivá, jako když mě budívala po nocích štvanic. Vstala jsem a nahá přešla k leštěnému stříbrnému zrcadlu. Pohlédla jsem do něj s mírným napětím. Co uvidím po svém divém honu? Leská plocha mi ukazovala dítě. Mnohem víc jako dítě jsem vyhlížela, pohublá a se zcuchanými vlasy, s náhle křehkými rameny pod sluncem zbarvenou kůží.

Přiblížila jsem k zrcadlu tvář. Mnozí si představují, že divoký, zvrácený život se vписuje do těla svým výrazným písmem. Není to pravda, tělo dlouho odolává, než se podvolí tlaku jedů, právě svou tělesností se drží života. Všechna ta viděná a prožitá špína se ukládá v očích jako v komoře, zastavěné děsnými obrazy, zaplněné prachem. I v mých očích ležela hrůza a nepřiznaný stud. Tělo snad mohlo patřit dítěti, vím, ale oči, oči by mě jistě usvědčily ze lži. Mnohé koloušky viděly krváčet, a všechna ta krev je zkalila jako potok po bitvě.

Tentokrát jsem neoblékla černé hedvábí, neomotala zápěstí pouty náramků, zbytečný byl výstřih sahající až pod hrudní kost. Šminka je směšná ve vybíleném venkovském domě, kde žije jen muž, který by mohl být mým otcem. Zadrhla jsem kolem boků tkaloun volných plátěných kalhot, přes hlavu přetáhla modrou halenu a otevřela dveře.

“Stydíš se za mě, Dore? Zlobíš se?” Míchala jsem lžící v ovesné kaši a snažila se udržet žaludek na svém místě.

“Nemůžu se na tebe dlouho zlobit, srdce moje, ale bolí mě, co jsi udělala. Ještě spoustu let se za tebou potáhne stín té hanby. Budou se nad tebou ošklíbat, budou tebou pohrdat. Pak teprve to bude opravdu bolet. Rodiče těch zbitých pláčou nad svými mlád'aty, já brečím nad tebou, holčičko.”

“Nebrečíš, Dore. Nikdy jsem tě neviděla plakat.” Zvedla jsem hlavu od talíře a bedlivě jsem si ho prohlížela.

“A chtěla bys? Ty nejtrpčí, nejopravdovější slzy člověk prolévá dovnitř, to si pamatuj. A ty taky nejsi zrovna ubrečená. Třeba bys s tím měla začít.”

“Brečet je hanba.” pohodila jsem kšticí.

“Kdepak, já a plakat, Dore.” myslela jsem si, *“Násilníci jako já, ty nepláčou.”*

“Ach, brečet je hanba,” Dor povážlivě zavrtěl hlavou *“brečet je hanba, ale znásilňovat a krást, to jde.”*

“Asi ano, to je jiná hanba, větší, ale jiná.” Vzдалa jsem se pokusů dostat do sebe lžici nevábne hmoty.

“Ano, to je jiná hanba, velká a trpká a majestátní, že? Kurvit se pod drogami, to je taky jiná hanba, že? Ty jsi mě nikdy neviděla svlečeného, pravda?”

Stáhla jsem obočí. “Co tím myslíš, Dore? Víš, že ses přede mnou nikdy nesvlékal.”

Dor přetáhl přes hlavu šedou halenu s úzkými rukávy a stál přede mnou do půl těla nahý. Potom se otočil.

Celá jeho záda byla pokrytá sítí jizev, jaké zanechává jen bič, od plecí k pasu se táhly úzké a tmavé stopy, plasticky vystupující z kůže.

“Dore...” vykotala jsem *“proč sis to nenechal zahojit magicky, to by přece .”*

“šlo” doplnil mě klidně můj mistr. *“Jistěže by to šlo, ale nechtěl jsem.”*

“A ted’ se podívej na tohle...” jeho předloktí byla také poznačená jizvami, jako bývají od obsidiánového nože, či tupé dýky. *“Víš, co to je?”*

Němě jsem pokývla hlavou. Viděla jsem, jak si někteří otevírají kůži a do živých ran si lijí či mažou jistou substanci, která prý otvírá bránu, bránu jinam.

“Nejsem hlupák, Zizo, ty bláznivě štěně, vím, jak ti ted’ je. Nebylo mi o nic líp, když jsem si do ran mazal garmin, nebyl jsem o nic méně nebezpečný a o nic moudřejší.”

“A kdo ti to udělal?” ukázala jsem bradou směrem k jeho zádům. *“Chytili tě?”*

“Jistě, každého chytí, když se jen motá kolem trhů s jedy a zvrací na nárožích. Hodili mě do díry bez vody, bez světla a nechali mě tam týden výt, rvát rukama kámen a .. brečet.”

“Brečel jsi?”

“Ach, holčičko, taky bys brečela, nebýt těch elixírů, které jsem do tebe lil. Bolelo by to, strašně, to mi věř.”

“A potom?”

“Potom mi dali na vybranou. Bud’ veřejné bičování, trvalá abstinence a v případě klopýtnutí oprátka, nebo jen oprátka. Rovnou. Věř, že mnozí si ji vybrali, taková je to bolest.”

“Ty ne?”

“Já ne.” usmál se Dorian *“Byl jsem ještě štěně, holčičko, a chtělo se mi žít, přes to všechno, ne ozdobit svou hlavou bránu Hexbergu. A tak mě vytáhli na náměstí a tam...”*

“Křičels?” skočila jsem mu do řeči.

“Myslím, že ne, zato jsem omdlel. Vlastně to po tom střízlivění nebyla zas až tak hrozná bolest.” Dívala jsem se na něj s úctou. *Garmin je strašná droga, zotročuje, maže všechno lidské.*

“Proč jsi mi to neřekl?”

“Protože jsem pitomec, holčičko, starý blázen, který si myslel, že děvčátkům se podobné věci před usnutím nevyprávějí. A ted’ jsm splakal nad výdělkem.”

Všechno mi to najednou přišlo líto. Litovala jsem Dora, sebe, ta zbitá a zfetovaná elfská děcka, brečela jsem, kňučela pro tenhle zkurvený, nemilosrdný, složitý svět.

“Já se zblázním, Dore, já to nepřežiju.” škytala jsem.

“Přežiješ,” zašeptal mi do ucha *“ty to určitě přežiješ, když tě to nezabilo do ted’, už nikdy, nikdy tě to nedostane. Já ti můžu pomoci a ty musíš chtít, budeš chtít, vid’, že budeš.”*

“A proč sis nechal ty jizvy, Dore?” rukávem jsem si rozmazávala slzy po obličejí.

“To abych nezapomněl, maličká, nezapomněl na to, jak moc jsem byl hloupej a jednou se pak nevytáhnul na takové, jako jsi dneska ty. No tak, breč, bul, klidně to se sebe všechno dostaň.”

“A to už nebudu moct ani hulit?”

Dor, který mě až do té doby držel v náručí, mě teď lehce odstrčil.

“Bojíš se, že ti bude chybět jed, hádě? V tom případě se zdá, že nemůžeme vynechat žádný z bodů léčby.”

Pohlédla jsem na něj přes slzy. “Ty mě chceš bičovat?”

“Nejsem kat. Nejsem představený Velké rady, nejsem Mistr magie, jsem jen chlápek, co zamlada smažil a teď má strach o malou holku. Jsem našinec, holčičko a jestli nemám právo napráskat ti zadek z titulu svých funkcí, tak ty jizvy na rukách mi to právo dávají. Nechci tě vidět zdechnout jako prašivá, s prázdným rozleptaným mozkiem a se spoustou smrtí na svědomí.”

Neměla jsem strach, necítila jsem stud, jen jsem byla trochu zmatená. Tohle byl jiný Dorian, jiný dům, než ten, kde jsme žili, jiný vztah,

než obvykle mívá učitel a žák, po hlubokém, bolestném přiznání mi byl blízký, jako by se naše krev, naše jedy ředěná krev, smísila. Byli jsme jedinci stejného druhu. Už nikdy, nikdy mu nedokážu říct Mistře jinak, než v žertu.

“Jen pojď se mnou.” kývl na mě Dor. Stoupala jsem za ním do schodů do patra a pak na půdu. Zvědavě jsem se rozhlédla, stále neschopná si představit, co bude následovat. Všude na trámech se sušily léčivky a vydávaly natrpklou, uklidňující, domáckou vůni. Vikýřem vnikalo sluneční paprsky a ozařovaly silné podpěry krovu a taky dlouhé, od stropu visící lodyhy známé rostliny.

“Jé, Dore, konopí. Ty tady sušíš konopí.”

“Hmm, vidíš, konopí, to je ono. To pomáhá.” Čaroděj sundal z trámu jeden z dlouhých stvolů se silným dřevnatým polouschlým kmínkem. “Kdo čím zachází .., milé dítě .. Sundej si kalhoty.”

“Konopím?” vydechla jsem nevěřčně “ty mi chceš napráskat konopím?” Nevěděla jsem, jestli se po tom všem nemám začít smát.

Dorian souhlasně kývl a drhnul z lodyhy výhonky a listy na jemné plátno, které leželo pod bylinami.

Zamžikala jsem a uvolnila jsem tkanici. Volné nohavice mi spadly ke kotníkům. Švihnul stonkem do vzduchu a pak na mě kývnul prstem. Vykročila jsem z kalhot. Slunce svítilo skrz uschlé listí. Párkrát v životě mě konopí dostalo na kolena, ale ještě nikdy jsem jím nedostala na zadek. Až teď.

Dorian mě pevně držel kolem pasu a pružným pichlavým šlahounem mi naděloval na zadnici. Štípalo to. Ať, jsme přece stejné krve. Přestala jsem se přetvařovat. Zavřískla jsem. Pak znovu. Bylo to o moc lepší. Začala jsem ječet, až z léčivek opadávaly lístky. Z očí mi vytryskly slzy. Taková úleva. Moje bědování se rozléhalo pod krovem. Ať.

Dor stál u poklopu, který uzavíral vchod na půdu a ometal ze sebe zelené lístečky.

“Posbírej, co jsem olámal z té kytky. Dáme si to večer do placek, jiného s tím už nic stejně nepůjde dělat.”

Opatrně jsem se shýbla pro kalhoty. “Do placek? Takže ne “navždy čistí”?”

“Zavři pusku a dělej, co ti říkám, hádě. Bude se ti potom o hodně líp spát a dokonce ani ten zadek ti nebude překážet.”

Natáhla jsem si nohavice a pak jsem začala sbírat. Zadek mi trnul, bylinky voněly a vikýřem svítilo slunce.

VI.

Vrátila jsem se k jezeru, ani ne za rok potom, ulevit svému svědomí, a uzdravit místo, kterému jsem s arogancí vlastní mé rase tolik vzala.

Znovu jsem vstoupila do jezera a znovu postavila stan pod korunami stromů. Ae to už je jiné vyprávění, jiný příběh a jiná cesta...

Věnováno mému partnerovi a všem mým přátelům, kteří by občas zasloužili něčím podstatnějším, než jen proutkem z konopí... :-)

Pouto čarodějů

I.

Dávná, v prachu paměti utajená vzpomínka. Ležím v postýlce v domě svého dětství, právě jsem se probudila. Na lůžku sedí má zděšená matka a pátravě si mě prohlíží. Křičela jsem? Pokrývky jsou rozházené a moje tělo jen pomalu opouští křeč. Tisknu se do její bezpečné náruče.

Viděla jsem oči, podivné lhostejné oči. A tvrdé chladné prsty se dotýkaly mého těla.

“To byl jen sen, srdce moje.” říká mi matka.

Ráda bych věřila, maminko. Ale cítím ty doteky, pořád je cítím. Ještě mnohokrát se probudím z nočního děsu s křikem.

II.

Provlhlá přikrývka mezi nohama. Společná ložnice v ústavu pro adeptky magie je jistě to nejvyhladovělejší místo. Pevně zavřená okna, aby snad nějaký kejklíř, nějaký akrobat, nějaký zvrhlý mág nepronikl dovnitř a nepotěšil se naším panenstvím.

Profesorky, čarodějky – mistryně, samy nejspíš svědivé a rozbolavělé věčným jalovým toužením, věčně laskané jen vlastní dlaní, pečlivě kontrolují náš klidný spánek.

Jestlipak se jim jejich branky, uzavírající lůno prázdné jako vypálená sýpka, občas chňapavě nesevrou při tom, když ústavní metla štiplavě dopadne na holou dívčí kůži?

Mám své zkušenosti a své instinkty, mé dámy. Ale vám je tak snadné věšet bulíky na nos.

Proč bych vám vyprávěla o tom, jak přichází. O tom, že se mi chce křičet hrůzou z jeho přítomnosti. Oči bez bělma. A moje slzy potom, co mě nechá ležet. Přízrak.

Ale nezůstanu tu dlouho. Mé vlčí sklony mě brzo zlákají k nočním lovům. V knihovně je mnoho svazků, skrývajících moudrost. Moudrost, kterou já potřebuju. Použitelnou k boji.

A taky moudrost, lámající zámky.

Potuluju se potom po městě, v době, kdy ostatní spí. Jím magické houby, kouřím byliny, bloudím zahradami snů. Poznám mnoho mužů, nahá a vřiskající, hladová, pobíhající nocí jako šelma.

Elfové, alchymisté, zabijáci a hadači vstupují do mého lůna a já si hraju... Jako kotě s myší, jako dítě. Zkažené, moudré dítě, přiotrávené jedy, jablíčky durmanu, stříbřitými lístky oměje.

Vyhodí mě pak samy a rády. Potom, co představenou popálím znamením ohně, když mě chce potrestat za rozličná porušení řádu. Nad mou rudnoucí kůží si pavučinami zamřížovanou škvíru honit nebudeš, čubko.

Rozejdeme se jako nepřátelé.

III.

Sedím na kamenném podstavci s koleny přitaženými k tělu, abych se zahřála. Zápěstí mi trnou, jak jsou sevřena pouty z magicky preparovaného stříbra. Točí se mi hlava.

Ten, kdo nás se dostal, se ve své práci vyzná. Omračující, syrový výtrysk síly nás snadno zbavil obrany. Tady jsem se svými hračkami v koncích. Jenže ostatní také. Dveře se otevrou a vysoký vyzáblý muž v černé kápi přivleče dalšího z mých kolegů. Ted' už se Urian neušklíbá nad mými

recepty na afrodisiaka, nešpičkuje o mé “postelové” magii. Chvěje se a jeho oči jsou potažené mázdrou jako oči leklé ryby. Cítím pach spálené kůže.

Cítím, co vlastně? Strach? Ne, kvůli nějaké nedostatečnosti mé psychiky nejsem schopna pociťovat strach. Cítím zvědavost a... vzrušení a chlad. Jinak nic.

Vyzábly se obrací ke mě, dotykem otevře moje pouta a bere mě za předloktí. Pevně mě drží a postrkuje mě ke dveřím. Cupu vedle něj a nesnažím se srovnat s ním krok. Zvedám oči k jeho tváři. Ve stínu kápě září pár očí. Bez bělma.

Sál s vysokým stropem. Učebna? Mučírna? Na stěnách tapiserie, temné tapiserie. U stolu, zády ke mě, stojí muž. Otočí se ke mě. Přízrak. Ne, není to samozřejmě přízrak. Je to temný Elf.

Jeden z těch, o kterých jsme se učili, že už nejsou. Že je Země bezpečná. Že už existují jen v bájích a pak také za Branou, v závrativých spirálách astrálna. Moudré knihy jako obvykle lhaly. Stojí tady, kůži jako kůra stromu, dlouhé jemné tmavé vlasy za špičatýma ušima. Ostré nehty, svalnatá předloktí. Ebero.

A můj vzdor přichází, tak jak má, spolehlivě, jako na zavolanou. “Mám s tebou nevyrovnaný účet, Elfe.” Snad si troufám příliš, ale je lepší začít zostra. Hádku i rvačku.

Podívá se na mě beze vzteku, a možná i bez zájmu.

“Posad’ ji do křesla, Niene.” A vyzábly mě jen bez námahy postrčí do křesla s vysokým opěradlem.

Ebero se nade mnou sklání a já v jeho tváři nacházím i neelfské rysy. Ještě jiná rasa je tam přimíšena. Rasa stará jako svět. Thryen – Věční. Je to silný soupeř, nejsilnější ze všech.

A já? Měřeno tisíciletími jeho života jsem opravdu jen dítě. “Budu se ptát a ty mi budeš odpovídat, mladá dámo. Soustřed’ se a říkej mi jen pravdu. Nechci tě mučit. Unavuje mě to. Vy lidé jste ale možná příliš hloupí na jiné zacházení.”

Zblízka nevypadá ani příliš starý. Věčnost spí v jeho očích, černých jako tuň viděná oblakem kouře.

“Co bys rád věděl, noční pozorovateli? Často se ukájíš nad těly holčiček?” Jsem drzá, dobře vím, že mě může zabít jen pouhým pomyšlením.

“Co jsem chtěl vidět, to jsem viděl, dítě. Vstaň a svlékni si šaty.” Nepocit’uju stud, není pro mě těžké svlékat si šaty. Vstanu a... uhodím ho to tváře. Všechno napětí se uvolní a já ho biju drobnými tvrdými pěstmi a když mě povalí na stůl, kopu ho do obličeje, do hrudi, do břicha. Po chvíli mě hysterie opustí a zůstanu vyčerpaně ležet. Vyzábly elf mi přidržuje ruce za hlavou. Mohla bych se překulit a kopnout ho, ale schází mi energie. Jsem unavená.

Ebero přichází blíž. Rány nezanechaly žádné stopy, boží vědí, do čeho jsem vlastně narážela. Jak se ke mě přibližuje jeho tvář, vidím zkoumavý, hodnotící pohled. Pohled vědce, pohled praktika. Přitiskne prsty k mým spánkům. Místnost potemní. Padám....

Procitnu s křikem, poděšená obrazy, které vyvolal v mé mysli. Ztráta identity, prázdnota, zrody a konce, trpění a tvoření znovu a znovu.... Už mě nepřidržují, jen zamyšleně pozorují, jak si utírám slzy. Plakala jsem? Snad.

Sklouznu se stolu a položím hlavu na Eberova prsa. Potřebuju teď’ někoho dýchajícího, skutečného... Kohokoli. “Jsi ještě hloupé děcko, ale nejspíš jsi ta, kterou hledáme. Zjistím to, maličká. Jen dělej, co ti řeknu.”

Jsem vyděšená, ale zas ne tak moc. Vlastně ho znám. Není to zrůda, kterou stvořila noc, jen muž, zlostejnělý léty, zatrpklý, vyhaslý a omrzely. Strach mu jde v patách a jeho dotyky způsobují bolest. Tak mi tedy ukaž, co po mě chceš, čaroději.

“Lehni si na ten stůl, dítě. Obličejem dolů.” Mluví konejšivě, jako lékař. K desce stolu jsou přibíta pouta. Nejsem blázen.

“Ne.”

Pohodí hlavou a poprvé projeví nějakou emoci. Ztrácí trpělivost. Budiž.

“Poslechni mě, hloupé štěně. Nebo ti to vysvětlím jinak.”

Založím si ruce v bok. “Vysvětlí, elfe.”

Čekám, že po mě šlehne znamením, ale kupodivu ne. Místo toho mě tvrdými pevnými prsty vezme zezadu za krk a ohýbá mě přes hranu stolu. Bráním se, ale Ebero není silnější jen svými kouzly. Vlastně se není co divit. Vykasá mi halenu a stáhne hedvábné kalhoty. Pod nimi už nemám nic. Neoplývám ctností, které hloupí říkají cudnost.

“Niene, podej mi...” místo pokračování lusknou prsty. “Co ti mám podat?” Podle hlasu poznám, že se vyzáblý usmívá. “Co?”

Ebero mě pleskne přes zadek. To je obyčejnější, než bych čekala. Nakonec se mnou bude muž, který děsí Vědouce tohoto světa jen svou existencí, zacházet jako rozzlobený sedlák.

“Pust’ mě.” zavrčím. “Chtěl ses ptát.”

“Není na co se ptát vzteklého děcka. Ostatně, teď vidím, co potřebuju. Jsi děvče a to je důležité.”

Bije mě. Nevzrušeně, systematicky a nijak zvlášť krutě. Na tohle nejsem zvyklá. Jsem zvyklá vítězit. Zuřím, svím se, zajíkám vzteky. Jenže to trvá dlouho, příliš dlouho. Je to nepříjemné... Bolí to. To opravdu bolíííí. Rychle dýchám, fňukám, začínají mi téct slzy.

Ebero mi nadzvedne hlavu a dívá se na mě, myslím, že stejně se tváří, když nahlíží do křivulí...

“Pláčeš, dítě? Neublížil jsem ti. Máš jen trochu zhmožděné svaly na místě, kde ti to nemůže škodit. Budeš teď sledovat, co ti říkám?” Kývám hlavou, je pořád lepší s ním mluvit, než...

Kývám, že ano. “Hledáme ženu, která vede krev Thryen, dítě. Hledáme matku nové královny.”

Chápu, chápu víc než dobře. Proto to špehování děvčátek. Proto únos žen, nadaných magickými schopnostmi. A jediný muž, který vede krev Thryen? Vyhlédnout si milenkou už v kolébce, tomu říkám pečlivost. Jen chodit pod sedlem mě, vážený příteli, naučili jiní.

Vrtí hlavou. Ach, jistě. Přenosy myšlenek nejsou oříškem pro opravdového mistra. Ještě se mi bude dívat do hlavy, psychopat. Přese všechno mi připadá o něco lidštější.

“Lehni si na ten stůl.” “Proč?” možná jsem dítě, ale neskáču do tmy, čaroději.

Nien vyndá z ebenové skříňky penis, zhotovený z kamene. Z aduláru, přesněji řečeno.

Teď vrtím hlavou já. “Ne. Tohle do mě nestrčíte.”

“Bud’ přece rozumná. Když se budeš bránit, můžeme ti ublížit. Nebo tě budeme muset znehybnit. Bude to nepříjemné.” Nien mluví hlubokým uklidňujícím hlasem. Tohle na mě nezkoušejte, pánové.

“Ne. Prostě ne. Nenechám se...”

Ebero mě vezme kolem pasu a zvedne vysoko. Uuuu, nepříjemné. Pokládá mě na chladnou desku stolu. “Zůstaň tak.” přikazuje. Nien mi přidržuje ruce a Ebero se dotýká adulárem mého klína. Nevrtím se, ležím s pokrčenými koleny, nechci, aby mě ještě nakonec zmrzačili. Nejsem cudná, naštěstí ne. Ale příjemné mi to není. Myslím na jiné věci, myšlenky se mi však samy rozutečou. Tolikrát si mě za můj krátký život vyděsil, Ebero. I ty bys měl platit.

Adulár zrudne, moje svaly stáhne křeč. Všechny svaly. Prohnu se v kříži s výkřikem.

Elfové se smějí. “Není jen plodná, je i žhavá, příteli. Jen příliš mladá.”

Ebero se šklebí. “Co je čas pro toho, kdo hledá moudrost.”

A co je moudrost, když ani neochrání před pošetilostmi, myslím si já. I moudří muži jsou jen muži.

Hloupě se smějící nad polonahým děvčetem.

Jistě, mám svou hrdost. Mám svou hrdost, jen nechci spát ve sklepení, plném sténání

poděšených mužů a žen. Vůbec nechci spát ve sklepení. A taky, že tam nespím. Ebero nemá postel vhodnou pro milostné hrátky. Úzké vysoké lůžko s tenkou pokrývkou je ale pořád lepší, než kamenný kvádr. Choulím se ke stěně, abych se svého spolunocležníka nemusela dotknout.

Ebero položí ruku na můj ještě citlivý zadek a překulí mě k sobě. "Je ti zima, dítě?"

Ale ne, jistě není, to jsou přece nervy, Ebero, myslím si unaveně. Jsem vyčerpaná magickou rvačkou, výpraskem, záchvatem, vším. Milosrdná noc, říkám si a najednou začínám plakat. Bezhlavně, ale přenosy myšlenek jsou neúprosné.

"Přestaň plakat, mladá dámo. Neznám moc způsobů, jak utišit plačící děvče. Vlastně znám jen jeden."

Cítím, jak se mu pod kůží napínají svaly. Taky ho znám, Ebero. Víc se od tebe, hádám, ani nedá čekat.

Je ráno, a po tom, co mi Ebero udělal, cítím, že mám právo dostat plat za své zboží. Začínám smlouvat. A s Temnými se teď dá mluvit. Konečně, dostali, co chtěli. Chtěl jsi mě slyšet pod sebou křičet, Ebero? Ach, tak jsem tedy křičela, když si píchal do zadku. Chcete matku své královny, vážení? A neslíbila jsem snad, že jí budu, neslíbila jsem to stokrát, když tvé tělo naráželo do mého, když zvonilo jako ocel o ocel? Do diamantu udělá rýhu jen další diamant. Nejsem snad po té noci poznamenána? A nejsi poznamenán i ty, Ebero? Jaké to je, když touha zapálí skomíravý plamen?

Když žádost spálí otářík moudrosti na prach. Jsi kniha o moudrosti, Ebero, nebo jen hřebec, co po staletích znovu vyběhl do bouřkových mračen?

Ano, ovšem, že propustí mé druhy. Propustí i mě, jen co si rozumně promluvíme. A co ti mrtví, co ti zmrzačení, Ebero? Až jednou počneme dítě, dáš mu tohle do kolíčky?

Znovu sedíme v sále, ne snad už jako nepřátelé, jen jako lidé, kteří o sobě navzájem vědí svoje. Ošívám se v tvrdé židli. Takhle se milují muži mého lidu? Na mojí bílé kůži nechala noc tmavé stopy. Modřiny.

"Jsi ještě hříbě, příliš křehké pro opravdovou práci, maličká. Musíš se mnoho učit, než se staneš matkou."

Oddechnu si. Výkon exekuce se tedy odkládá na neurčito. Jenže, jistě, Temní žádají záruky.

"Desítky, ne, možná stovky let si můžeš hrát, děvčátko. Máš na to spoustu času, a celý svět. Ale musíme mít jistotu, že nás nepodvedeš, dítě. Budeme na tebe dávat dobrý pozor a dohlédneme na tvou výchovu. Co jsou pro tebe mělké moudrosti pošetilé, lehkovážné lidské rasy, co jejich uspěchané životy. Objevíš svou cestu a oni tě budou míjet jako listí hnané větrem."

Och, mrazí mě, z hladu, z únavy, z Eberových řečí. Budu mít kdy jiné druhy než smrt a elfské muže, kteří mě zebou? Jiné hry, než jaké se hrají s životy lidí?

"Mám svůj život, Ebero, svojí cestu. Nedokážeš mě přinutit, abych všechno opustila, abych líhala jen s tebou, abych zpívala jen tvoje písně."

Nezůstanu tady."

Nien se na mě usmívá svými ostrými bílými zuby. "Jistěže tady nemusíš zůstat, děvčátko."

Postačí nám tvůj slib. V opačném případě..." odkašle si "v opačném případě bychom si tě ovšem museli podržet. Žiješ ještě krátce, čarodějníčko, ale jistě jsi ve škole slyšela o elfských čarodějích, kteří žili celá staletí přikováni ve sklepeních. A nezemřeli. Ani tebe není lehké zabít, a myslím, že staletí by nebyla nutná. Pět, šest let přivázaná na lůžku v tichém, klidném sále a slíbíš nám, co chceme. Co je pět let pro nás, a co pro tebe, holčičko? Pět let ticha..."

Ne, neděsí mě bolest, i na zlobu si lze zvyknout, ale pět či více let nehybnosti, pouta na zápěstích, pouta na kotnících... a občasná návštěva Temných, vemlouvavá slova a pak doteky

biče...

Možná ne dost moudří pro slitování, ale dostatečně moudří k trápení jsou mí spolustolovníci. "Jaké chcete záruky, chlapi?" Pomalu se zase dostávám do formy. Nemohu dopustit, aby mě někde uvázali jako jankovitou plemennou klisnu. Ebero spokojeně kývá hlavou. "Nebude to tak hrozné, má milá. Jen budeme vždycky vědět, co právě děláš." Pokyne Nienovi a ten k němu přisune vykládané pouzdro. A v něm? Tenká obroučka z bílého kovu, posázená krystaly, černými, rudými jako krev i čirými.

"Podej mi ruku, dítě!" Vztahuju k němu paži a cítím, že Nien teď stojí za mými zády.

Ebero sevře mé zápěstí a Nien mě tlačí do židle. A potom se mojí kůži dotkne kov.

Pouta z preparovaného kovu bývají nepříjemná, ale náramek se přímo protaví do mého zápěstí, prostoupí živým masem, kostí, přilne ke kůži a splyne s ní. Snad jsem chtěla křičet, ale bolest je příliš velká pro nárek. Krev z prokousnutého rtu mi teče po bradě na hrud'. Nien uvolní sevření a já ochable zhroutím. Už je mi jasné, že téhle ozdoby bude těžké se zbavit.

IV.

Téhle ozdoby je nemožné se zbavit, jak jsem později zjistila. Ale pomalu si zvykám. Na stálou plíživou společnost, na šepoty noci, na změny, kterými prochází moje tělo.

Má odlišnost se prohlubuje, ale nejsem tím příliš zkrušena. Dál vařím lektvary, dál miluju krátkověké lidské muže, tancuju a veselím se na pochybných slavnostech.

Znovu hledám moudrost v knihách a v Eberově domě je hodně knih. Zatím na mě pohlíží jako na divoké, lehkověrné děcko, které je třeba vychovávat a usměrňovat pevnou rukou, ale až přijde čas, splníme povinnost a počneme dítě, budu připravena a dost silná, abych ho zabila. Může se ale stát, že to neudělám. Že poskytnu starému unavenému muži milosrdenství, které mi odepřel. A potom, potom mu dám ochutnat ostruhy a bič a naučím divokým krvavým moudrostem svou dceru. Dceru s očima bez bělma.

Holka pro šibenici

I.

Čevené víno trochu drhne v krku, piju a čekám. V mé branži se naučíte čekat. Dávám si koleno pod bradu. Víím, slušné holky takhle v hospodě nesesávají, ale už léta nedělám věci tak, jak je dělají slušné holky.

Dveře krčmy se otevřou a vejde můj kumpán. Hmm, pořád má černý cop do půli zad, zato jeho hřebčí chůze trochu utrpěla. Pokrčím nos, vííte, myslela jsem, že trochu povyrazím a taky.... větřím průšvih. Neklidně se zavrtím na lavici a plesknu Křiváka po zádech. Zavrčí, prohne se, a chytne mě za zápěstí...

Chlapi... Švihnu pěstí a... on jí koupí. Tak tohle opravdu smrdí, za normálních okoností by uhnul a ještě by mi ji vrátil.

"Co jé?" zaječím a Křivák se opatrně spustí na lavici. Sedí rovně jako dívenka z pensionátu.

"Průůuser, kotě". Tázavě zvednu obočí.

Tedy, ne, že bych mu menší průšvih nepřála, tak dokonale mi to zas nedělá, ale když honí jednoho, utíkáme všichni.

Rádi se považujeme za vlky cest, ale, kurva, když se něco semele, je lepší stahnout ocas a brát kramle jako toulavej pes. A zachránit kůži, a to v pravém slova smyslu. Když je pryč kůže, je konec s krásou a mojí bílou slupku by bič stáhnul jedna dvě. Takže většinou radši беру motejla, dokud je čas.

Hmmmm?

"Kupci, kotě. Vozy, mezci, koláče. Na koho už si dneska můžeš sama vyšlápnout.

Čistě po dobrém jim nabídnu svý zboží a víš, kdo se tam vyloup?" Křivák znechuceně odplivne na zem a pokud jeho obličej může vyjadřovat lítost, tak teď ji vyjadřuje.

"Sivý." Ó, tak to je špatný. Vííte, ovládáme svoje náradí velmi slušně, ale k mistrům šermu naše umění nesaá. Sivý je šermíř – matematik. Čistý styl a přísná logika. S hospodskýma fintama a s kocovinou si na něj nepřijdete. A navíc, on Křiváka učil. Jistě to bylo po letech dojemné setkání.

Soucitně se přítele prohlížím. Po nakládačce samozřejmě bolí tělo, ale taky ego. To dostane pořádně zabrat.

"Spráskal mě před tou chátrou." čímž Křivák myslí kupce, kteří si na oplátku myslí, že chátra jsme my a že by nás měli nejen spráskat, ale taky rozčtvrtit, usmažit, opíchat do zadku a pak zakopat čtyři sáhy hluboko.

"Bičem. Kurva, kotě, píchni mi trochu." Objednávám mu kořalku a jsem zklamaná, protože vidím, že naopak on mě nepíchne vůbec. To ještě nevím, že v noci budu mít jiné starosti, než se svou číčkou.

Dveře hospody se rozlétnou a v tu chvíli je jasné, že mě nebude svrbět jen kočička. Sivý, a dokonce ne sám, ale s přáteli. Nevypadají sice jako lovci odměn, ale čert jim věř. Svírám šavli a tisknu se zády ke stěně. S Křivákem se při tomhle tanci nedá počítat. Kokot. Přivlekl nám je na krk, pitomec. Jestlipak se dá věřit oknům. Asi těžko. Pánové nejsou žádní začátečníci. Polknu a dýchám, snažím se zhluboka a pravidelně, ale znáte ten pocit kolem bránice. Strach. Ten se jen tak rozehnat nedá.

"Je tu jen Křivák a malá holka." zavrčí vysoký muž s jizvou přes tvář. A jde ke mě. Pomalu. Výhružně.

“Zahod’ to, nebo uvidíš.” Uvidím nejspíš, at’ šavli zahodím nebo ne. Takže po něm seknu. Couvá, točíme se. Čekám, kdy ucítím ostří v zádech. A taky ho cítím. Opřené o ledviny. Pomalu skláním čepel a trochu pracuju s řasami. Starší pánové to mají rádi. Možná, že dokonce vyloudím slzu. Zjizvený mi bere šavli z ruky. “Uf, na starý kolena se prát s dětma. Kam jsme to dopracovali.” Kroutí mi ruce dozadu a já vidím, jak Sivý Křivákovi jednu vrazí. “Že se nestydíš, takový hůdě.” Svazují mi ruce a já nejsem jen otrávená. Mám strach. Nenávidím ten pocit, když vás svážou. Vždycky mě začne svědit celé tělo a nemůžu dýchat. Ale kdo se stará o moje pocity. Myslí si, že jsou slušní, když neveznou tenkej provaz. To už tak patří k naší práci. Do prdele. Vrhnu na Křiváka vražednej kukuč a nechám se odvést ke koním. Vůle vaše, pánové. Ale nedaruju vám to a Křivákovi taky ne.

II.

Víte, jsem dědek ještě ze staré školy. Netěší mě, když vidím, že všechno bylo na na nic, že z mých žáků vyrostli nájemní rváči, ba co hůř, obyčejní lupiči a dvojnásob mě netěší, když je najdu v krčmě se zmalovanou malou opilou holkou, která se notabene ohání mečem, a pokouší se ho někomu vrazit do slabin. Nelíbí se mi, když si někdo říká Křivák a zapomíná, co dělá šerm šermem a nemám rád holčičky v kalhotách pobryndaných červeným a kořalkou. Snad se tahle nemoc dá léčit i jinak, ale já jsem mistr šermu a přidržuju se vyzkoušených metod.

A musím říct, že bič a metla dávkované v přiměřeném množství přivedou ta namyšlená štěňata k rozumu spolehlivě.

Věděl jsem, že s nimi nebude lehká práce. Křivák je vlastně už dávno dospělý chlap a to děvče? Málokdy jsem viděl takový pohled v očích holky. Víím, že tyhle děti jsou tvrdé, když mají přežít, ale na druhé straně je škoda, když se z hezkého děvčete stane vzteklej pes. A možná že i v tomhle drzém štěněti něco je.

Nečekal jsem, že budou nějak zvlášť zkroušení, ale že se porvou hned, jak slezou z koní? Že sprostě nadávající tmavovláška kopne Křiváka do rozkroku a pak se nás pokusí pokousat? Uznávám, že jsem mohl zachovat chladnou hlavu. Na druhé straně, mám věk na to, abych byl jejím tátou, no, a možná i dědou, takže nepovažuju za příliš výstřední, že jsem jí lehce zmaloval zadek.

Protože, i když možná je šemířka a lupič, já pořád vidím hlavně nevychovaného fracka, který nezaslouží šibenici, ale potřebuje pevnou ruku a léta na šermířském sále, aby z něj něco bylo. Neplakala, a ani jsem to nečekal. Nadávala jako starý zbrojnoš, potom fňukala, vrtěla se a kopala.

A Křivák? Jen se ušklíbal. Možná, že pro něj už šibenici postavili.

Malá na mě vrhala pohledy, které byly jako rána nožem, ale přece jen pak vypadala trochu zkroušeně. Bolavý zadek nikomu nepřidá, dokonce ani šermířům ne.

Potom leželi vedle sebe na podlaze, stočení, aby se trochu zahřáli.

Spánek vrátil nevinnost dokonce i Křivákovi, ale tmavovláška vypadala jako ztracený kolouch, s ušmudlaným obličejem a s rukama pod hlavou.

Asi už stárnu, ale zvedl jsem ji z podlahy a uložil do postele. Byla prochládlá jako poloutopené kotě, když se zavrtala do přikrývky a znova usnula. A pak to vychovávejte. Člověk by brečel.

Ráno nikomu z nás nepřidá, jsme noční ptáci. A tak po probuzení nebyli oba výtečníci zrovna v nejlepší náladě. Ztuhlé svaly bolí víc a všechno vypadá hůř v šedém světle svítání.

Rozcuchané děvče po nás pokukovalo zpod dlouhých řas.

"Hele, tak co bude?" Možná měla strach a docela jistě pruhovaný zadek, ale dál chuligánsky protahovala hlásky a opovržlivě křivila rty. Hezká pusinka, jen slůvka z ní padají horší, než užívá poslední pasák z ulice.

"Však se dočkáš." zavrčel jsem na ni. *"Myslím, že dneska bude mít metla dost práce."* Vyplázla na mě jazyk. *"To bych mohla i zvlhnout."* A už ji měla. Víte, celkem vzato jsem proti bití ženských, ale jsou věci, které si nemůžete nechat líbit. Kopla mě do kolene (Ach, ty moje klouby. Léta dělají svoje.) a potom tvrdě do boku.

Je hloupost nechat věci zajít moc daleko, a koneckonců, vždyť je to jen malá vzteklá a neukázněná holka.

Keřů je ale v tomhle lesnatém kraji naštěstí dost.

"Jestli mě svlíkneš, budu si myslet, že si úchylák a honíš si u toho péro." Celá se zadýchávala vzteky. *"Jste starý, impotentní chlíváci."* Hlas se jí pomalu lámal do vzteklého pláče. Nemá moc sebeovládání tahle maličká, a to je nevyhoda i šermu i v životě. Ale čas nás všechny naučí trpělivosti.

"Nezajímám se o děti, štěně. Na tobě toho tak uvidíme." Můj parták zavrtěl hlavou. *"Jak jsou ty holky dneska domýšlivý, co?"* *"Sundáš si ty kalhoty sama, nebo se s námi budeš zase prát?"* Rozhořčením nemohla ani mluvit, takže po mě místo toho plivla. *"Nevychovaná. Tobě měl někdo nařezat už dávno."* *"Svlíkni se a nedělej tady tyjátr. Nějaká fajnová najednou. Kdyby ti platili, udělala bys to ještě ráda, a navrch bys jim vykourila péro."* To poprvé od rána promluvil Křivák.

Myslím, že dívka si zaslouží trochu ohledů, dokonce i takhle darebná.

"Ty mlč, synku. S tebou to srovnám potom a veselo ti u toho nebude." Vztek nikdy nevydrží věčně a tak naši mladou dámu taky pomalu přecházel.

"Vždyť jsi mi nařezal včera." To už bylo spíš otrávené, než zuřivé.

"Potřebuju jezdit na koni." *"Jo, budeš moct jezdit na koni. Bude to nepohodlné, ale my tě nenutili, abys kradla."* *"Nekradla jsem."* *"Tak dost hloupejch řečí."* zasáhl Bran, chlap, který toho má už taky dost za sebou. *"Však tě nejdem všet. Copak jsi nikdy nedostávala? No, jak tak koukám, tak to asi nebylo dost. Kalhoty dolů a přestaň vyvádět, nebo to udělám sám a bude to horší."* Zašklebila se na nás.

"No, když jinak nedáš." A rozšněrovala si poklopec.

Inu, mladost, radost. Podívání to bylo pěkné, všechna čest. Ale pro nás holt už tohle není.

"Stydlivá tedy zrovna nejsi." Někde za námi se Křivák chraplavě zasmál.

Popadl jsem jí kolem pasu a zvednul do vzduchu, tak, že se nohama nedotýkala země.

Nevážila moc, prostě jen děcko. Bran mi podal metlu.

Švihnul jsem ji přes stažené půlky a pak znova a znova...

"Jéééééé, neblbnííí." Kopala kolem sebe, ale s tím se zkrátka nedá nic dělat.

Vrtěla se a kroutila a taky mě mlátila, kam to šlo.

"Chytni jí ty tlapy, nebo budu vypadat hůř než tady mladá." Přitlačil jsem a děvče přidalo na vrískání.

"Ááááá, pitomče, to bólííííí. Pust' mě." Asi nepředpokládáte, že bych jí pustil. Nenacházím v tom žádné velké potěšení, ale když už jsem se jednou rozhodl angažovat...

Nechtěl jsem jí ublížit. To nikdo z nás, myslím. Skončila jen s rudým zadečkem a možná s nějakou pečlivě tajenou slzou.

"Bolí tě to?" *"Hmmmmm."* Opatrně si ohmatávala pohledné, teď však mírně zpustošené pozadí.

"Co hmm?" *"Co asi tak myslíš."* Bleskově vcucla slzy zpátky do důlků a dívala se na nás

zvědavě.

“Nařezete taky Křivákovi?” “Nestarej se, maličká.” Bram vzal děvče kolem ramen. *“To není pro malý holky.”* Dívala se na nás nevěřičně. *“Co, vy mě nenecháte se dívat?” “Vidíte jí, čubku mizernou.”* Křivák škulbl svázanýma rukama.

“Ale já se chci dívat. On taky mohl. To není spravedlivý.” “Jo, spravedlivý by bylo, kdybys dostala třikrát tolik. To jen my jsme takový staří pitomci a necháme se opentlit pištěním. Pěkně nasedneš na tu svou kobytku a pojeděš s Bramem napřed. A pak se domluvíme, co s tebou dál.” Nespokojeně nafoukla tváře, ale štípání určitých partií těla ji zřejmě zaměstnávalo natolik, že neměla náladu dál se dohadovat. Celkem poslušně odcupitala za Branem ke koním, zamávala nám a opatrně pobídla svou klisnu. Co naplat, děťátko. Některé věci jsou zkrátka lidské. Jako například modřiny.

Křivák vstal. Bohové, znal jsem ho jako kluka, a samozřejmě jsem mu mockrát napráskal zadek, za ta léta, kdy jsem ho učil. Žádný svatoušek to nebyl, samozřejmě, ale pořád cítím jistou spoluzodpovědnost.

“Bud’ rozumnej a vem to jako chlap. Dostaneš výprask. Je to míň, než zasloužíš. A pak vypadneš. Když se vrátíš, budeš viset. To je všechno, co pro tebe můžu udělat.” Každý má strach z bolesti, ale Křivák už dítě není. Umí se ovládat, to se člověk naučí, když žije svůj život v násilí. Tady už nebylo místo pro hry a nadávky.

Přivázali jsme jeho ruce k větvi stromu vysoko nad hlavou, rozřezali halenu. Potom jsem vzal bič, jakým se honí dobytek. Bylo to těžké pro mě a zatraceně těžké pro něj.

Přežil, dokonce ani neomdlel. Nechci mluvit o křiku. Když začne téct krev, je hanba se někomu smát. Potom jsme mu dali napít kořalky. A nechali ho uprostřed lesa. Nikdy už jsem ho neviděl, ale občas si na něj vzpomenu. Když člověk zestárne, vidí věci jinak. Možná, že někdy dětem nedokážeme říct to, co bychom měli. A na stromech šibenic pak zraje podivné ovoce.

III.

Ani já už jsem Křiváka nikdy neviděla. Sivý je dobrý učitel, dobrý šermíř a koneckonů hlavně slušný chlap. Mnohokrát jsme spolu od té doby šermovali a hodně mě naučil.

Nepiju už tolik vína a nemiluju tolik kluků. Ale když se setmí, stejně se ráda courám po městě a někdy mi meč skočí do ruky dřív, než by měl.

Jsou věci, které z vás metla nevyžene.

Možná neskončím na šibenici, ale nebude to zásluha Sivého pádné ruky.

Prostě jen nerada vidím starý chlapy brečet.

NOC V GIDURU

Tichý šramot ve tmě.

Okamžitě jsem vyskočil na nohy, ruka mi sama sklouzla k jílci meče. Můj oheň již skomíral, plameny však stále osvětlovaly lesní palouček, na němž jsem se utábořil. Tam však, kde se tyčila mohutná stromová hradba, panovala černočerná tma, kterou jsem nedokázal prohlédnout. Stál jsem nehybně a naslouchal zvukům nočního hvozdů. Dlouho se nedělo vůbec nic, jen občasné zaskučení větru v korunách stromů či vzdálený křik nějakého nočního ptáka. Všechny tyto zvuky neoddělitelně patřily k spícímu pralesu, nebylo důvodu se nad nimi pozastavovat. A pak náhle, blízko, docela blizoučko, na samém okraji palouku, zapraskala pod něčí vahou suchá větvička. Tento nenápadný zvuk však pro mě byl jako úder hromu.

Tasil jsem ihned meč a připravoval se k obraně. S rychlostí, která mne samotného překvapila, jsem popadl ze země suchý klacek a hodil ho do ohně. Plameny se lačně zahryzly do své potravy a vyšlehly výš. V jejich mihotavém světle jsem uviděl mohutné kmeny prastarých stromů, které palouček obklopovaly jako horda pohádkových obrů. Jenomže to nebylo všechno. Mezi pralesními velikány, ani ne deset sáhů ode mne, stála tmavá postava, která zde rozhodně neměla co dělat. Nedokázal jsem rozpoznat, kdo je můj noční návštěvník, ale patrné byly dva nazelenalé body v oblasti hlavy.

Oči.

Meč jsem držel v bojové poloze a snažil se vypadat statečně a výhružně. Po zádech mi však běhal mráz. Zatraceně, kdo ví jací tvorové se skrývají v zeleném moři Gidurského pralesa...

"Hej, kdo je tam?" houknul jsem zkusmo do tmy.

Dost dlouho se žádná odpověď neozvala. Čekal jsem, vlastně jsme čekali oba. Vteřiny se vlekly nekonečně pomalu, po tváři mi začal stékat pramínek potu.

Pak se pohnul. Pomalu, ale s jakousi kočičí pružností, vykročil kupředu a vstoupil do kruhu osvětleného plameny. Konečně jsem si ho mohl pořádně prohlédnout a musím říci, že mě dosti překvapilo, koho to mám před sebou.

Vlastně nebyl příliš vysoký, mohl měřit něco kolem jeden a tři čtvrtě sáhu. Nezdál se mi být ani moc silný, měl vychrtlé hubené tělo a dlouhé tenké paže vypadaly jako dva šlahouny. Jeho pohyby však byly ladné a přesně vypočítané, něco mi říkalo, že je tento tvor v boji strašný nikoli silou, ale úděsnou rychlostí. Nazelenalou pokožku tvořily tisíce drobných šupinek. Byla suchá, přesto se ale ve světle plamenů matně leskla, připomínající barvou vybroušený malachit. Krásy podle lidských měřítek příliš nepobral. Lysé a šišaté hlavě zcela dominoval pár velkých a kulatých nazelenalých žhnoucích očí. Ústa byla malá, plná drobných zoubků, ostrých jako žiletky. Na sobě měl jen kožešínové kalhoty, hrud' byla obnažená a potetovaná podivným uzlovitým vzorem. V rukou držel můj noční host kopí s obsidiánovým hrotem, kterým ustavičně mířil na můj hrudník.

Goblin.

Prohlíželi jsme se navzájem jako bychom oba spadli z Měsíce. V jeho velkých zelených očích se dal přečíst údiv. Vypadalo to, že je neméně překvapen mým vzhledem než já tím jeho. Byl to první živý goblin, kterého jsem kdy viděl. Už jich v Giduru mnoho nezůstalo, odešli nebo byli pobiti lidmi, kteří jako lovci, zlatokopové či zemědělci přicházeli do pralesa hledat lepší zítřky. Jediné, co jsem o nich věděl bylo, že jsou prý velmi krutí. Pálili osamocené lesní usedlosti, zabíjeli jejich obyvatele a z jejich uší si dělali náhrdelníky. Byli neustále na válečné noze s královskými vojáky, mezi nimi a lidmi zuřila nekonečná válka, v níž se nebrali zajatci. A

každý nirmský starosta před nástupem do funkce sliboval, že konečně vyhubí ty děsivé lesní stvůry. Ale goblini zatím stále přežívali, zabíjeli osamělé poutníky na lesních cestách a ukrývali se před pronásledováním královského vojska. Žádný člověk s nimi neměl slitování a oni o něj ani nežádali. Ač jsem gobliny znal jen z doslechu, neměl jsem žádný důvod mít k nim kladný vztah.

Vlastně jsem očekával, že si půjdeme po krku. V duchu jsem si srovnával svůj meč s goblinovým obsidiánovým kopím a říkal si, že mé šance nejsou nijak špatné. 'Ale stejně bude lepší, když zaútočím první,' pomyslel jsem si.

"*Co tady chceš, zelený ksichte ?*" Vložil jsem do těch slov notnou dávku ironie a pohrdání, aby goblin pochopil, co si o něm myslím.

"*Chci tu u ohně být, ghúrza.*" Jeho hrdelní hlas mi zněl podivně a cize. Mluvil Obecnou řečí se zvláštním přízvukem, který ve mně vzbuzoval odpor. Mezi jednotlivými slovy dělal pomlky, jakoby se snažil vzpomenout na jejich význam.

"*No, místa je tu dost. Ale ne pro takové smradlavé parchanty jako jsi ty.*" Stiskl jsem pevněji rukojeť meče, protože jsem se domníval, že se na mě teď vrhne. Zůstával překvapivě klidný.

"*Zhúdurbak říkat, že on chtít nocleh, ghúrza,*" opakoval goblin. V jeho hlase jsem postřehl slabou výhružnou notku.

"*Tak přespí v lese mezi zvířaty, kde je tvoje místo !*" Vykročil jsem k němu a pozdvihl meč k ráně.

Souboj trval jen chvíli. Má zbraň zasvištěla vzduchem, ale goblin se jakýmsi zázrakem zásahu vyhnul. Uskočil stranou a ohnal se po mně svým kopím. Nestačil jsem se krýt, ale bohové stáli pro tuto chvíli na mé straně. Obsidiánový hrot minul o pár coulů mou hrud' a goblin zklamaně zasykl. Byl však rychlý, mnohem rychlejší než já. Teprve jsem zvedal meč k dalšímu úderu a můj soupeř už byl těsně u mě. Nestačil jsem nic podniknout. Goblinova pěst mě udeřila do obličeje a odhodila o kus zpět. Zůstal jsem ležet rozplácnutý na zemi. Kolem hlavy jsem viděl spousty hvězdiček, svět se se mnou točil s úžasnou rychlostí. Nedokázal jsem se vzchopit k nějaké obraně a poslední, co jsem ještě zahlédl, byla znovu goblinova pěst, která mě s konečnou platností poslala do bezvědomí.

Nevím, jak dlouho jsem ležel v bezvědomí, snad hodinu, snad o něco déle. Jenom vím, že když jsem se probal a poprvé otevřel oči, nevěděl jsem, zda jsem živý či mrtvý. Hvězdná obloha nad mou hlavou mě ale rychle přesvědčila o pravdivosti první varianty.

Tak proč se nemohu postavit ? Nadzvedl jsem se a s překvapením se podíval na své nohy spoutané pevným koženým řemenem. Překvapení vystřídaly obavy, když mi došlo, že i mé ruce jsou svázané za zády. Rozhlédl jsem se kolem sebe a okamžitě mi všechno došlo.

Ležel jsem sešněrovaný u svého vlastního ohně a přímo naproti mně dřepěl na bobku goblin a zíral mi do tváře. Můj meč se válel mému přemožiteli u nohou a matně se leskl ve světle plamenů.

Hýbat jsem se sice nemohl, zato jsem mohl mluvit. Divil jsem se, že mě goblin ještě nezabil, obvykle měli příslušníci jeho národa ve zvyku jednat rychle. 'No co, zeptám se,' pomyslel jsem si. 'Už přece nemůžu nic ztratit.'

"*Proč mě nezabiješ, goblíne ? Máš na to přece právo, jsi vítěz.*" Trhl sebou jako bych ho vytrhl z hlubokého zamyšlení.

"*Brzy já tě zabít, ghúrza.*"

"*Tak proč ne hned, zatraceně !*" Téměř jsem křičel. Nervy jsem měl přece jen poněkud napnuté, nevěděl jsem, co se mnou goblin zamýšlí a bál jsem se, jestli mě nechce mučit.

Vypadalo to, že přemýšlí. Seděl nehybně a zdál se být úplně ztracen v myšlenkách. Po nekonečně dlouhé chvíli mi položil otázku, která mě překvapila jako dosud nic jiného v mém životě.

“Vy opravdu žrát goblin, ghúrza ?”

Vykulil jsem na něj oči v němém údivu. A pak jsem se začal smát, smát tím dlouhým polohysterickým smíchem, který často přichází po vypjatých situacích. Smál jsem se až mi z očí vytryskly slzy a goblin mě sledoval v němém údivu. Konečně jsem opět dostal své nervy pod kontrolu.

“Tak lidi že jedí gobliny ?” řekl jsem a stále bojoval se smíchem. *“Zatraceně, nikdo z nás by se nedotkl ani živého goblina, natož aby jedl mrtvého. Kdo ti takovou hloupost nakukal ?”*

Divně se po mně podíval.

“Co být to, co ty dělat před chvíle ?” otázal se podezřívavě.

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, co má na mysli.

“No, smál jsem se,” odpověděl jsem poněkud zaraženě.

“Co to být smích ?”

Znovu bylo na mně, abych se divil. *“Vy neznáte smích ?”* pravil jsem užasle. *“Co jste za národ ! Smích přece, no, projev údivu nad myšlenkou, která nám připadá zábavná...”*

Opět to vypadalo, že přemýšlí.

“Ne, goblin se nesmát,” řekl. *“To smích moc hlučné být, ghúrza.”*

Nastala dlouhá pomlka. Já uvažoval o tom, co mají znamenat všechny ty dotazy, a na co myslel goblin mohli říci jen bohové a možná ani oni ne.

“Tak proč vy zabíjet goblin, když vy je nežrat, ghúrza ?” Zpytavě se na mě díval a jeho oči v přítmí zeleně zářily. Otázka mě poněkud vyvedla z míry. Kam ten goblin, sakra, směřuje ?

“No,” řekl jsem opatrně. *“Lidé už mají ve východních zemích málo místa a potřebují další území. A Gidur není místo o nic horší, než kterékoliv jiné. Navíc tato země odjakživa patří našemu králi, jenom... Prostě nebyla využívána.”*

“To ne pravda, ghúrza !” Poprvé promluvil hlasitěji, než bylo potřeba. *“Tato zem být goblin zem a vy nám ji brát ! Goblin žít v Gidur vždycky a nikomu neubližovat. Pak vy přijít a říkat, že to země král. A když goblin bránit svoje, vy říct, že to zlá obluda a chtít zabít. Zhúdurbak tě jen požádat o nocleh, ale ty mít pro něj jen zlá slova. Přitom ty být host v naše zem !”* V jeho hlase zazněla hořkost.

Trochu mi ho přišlo líto, ale ne moc. Pochopte mou situaci, byl jsem svázaný a vydán mu napospas, takže jsem neměl čas na řeči o bezpráví, které prý bylo na goblích pácháno.

“Tak podívej, Zhúdurbaku, nebo jak se to jmenuješ,” řekl jsem mírně. *“Je to smutné, co mi tu povídáš, ale pochop, že mé chování vyplývalo právě z toho, co jsi ted’ řekl. Lidé a goblini jsou prostě nepřátelé a já jsem udělal jen to, co by udělal každý člověk na mém místě. Chápeš ? Vždyť ty bys určitě provedl totéž mně ! Takže mě ted’ bud’ zabij nebo rozvaž,”* ukončil jsem nečekaně svůj proslav.

Svraštil svůj protáhlý obličej.

“Nerozvázat ! Zhúdurbak zelený ksicht, Zhúdurbak smradlavý parchant, Zhúdurbak nerozvázat ghúrza !”

“No to je skvělé. Zabít mě nechceš a rozvázat taky ne ! Tak co tedy po mně vlastně chceš ?”

“Zhúdurbak neříkat, že tě nezabít, ale až za chvíle.”

Znovu na mě upřel zrak a zřejmě hodlal zírat mým směrem ještě dlouho.

Hlavou mi bleskla podivná myšlenka. Snažil jsem se ji vyhnat z mozku, ale ona se nedala.

“Zhúdurbaku, ty jsi ještě v životě neviděl člověka, že ?”

“Ne, já mnoho jich zabít, ghúrza.” Tón jeho hlasu ale nebyl ani trochu přesvědčivý.

“Ale no tak, nedělej se. Jinak bys na mě přece pořád nekoukal jako tele na novou stodolu. A taky bys věděl, co je to smích, a nedopřával sluchu povídačkám, že lidé pojídají chycené gobliny.”

Neodpovídal. Asi jsem uhodil hřebíček na hlavičku. Se zvláštním pocitem jsem pokračoval a až s jakýmsi odstupem si uvědomoval, že vyslovuji nahlas své vlastní myšlenky tak, jak mi probíhaly hlavou.

“Jenomže já jsem taky ještě žádného goblina neviděl... Tak proč jsem tě tedy chtěl zabít ? Vždyť já nemám žádný důvod tebe, konkrétně tebe, nenávidět !”

Uvažoval o mých slovech. Asi si je znovu a znovu omílal v hlavě.

“Podívej, Zhúdurbaku,” dodal jsem ještě. *“Já... chtěl bych se ti omluvit za to, co jsem řekl a co jsem udělal. Asi jsem příliš naslouchal vyprávěním vojáků a byl jsem připraven zabít každého goblina, kterého potkám. Až teď mi došlo, jakou hloupost jsem provedl. Promiň.”* Povzdechl jsem si. *“Ty máš plné právo mě zabít.”*

Díval se na mě, jakoby se snažil vyčíst z mé hlavy zda lžu či mluvím pravdu. Kdoví, co se mu nyní asi honilo myslí.

“Ty pravdu mít, ghúrza,” řekl nakonec. *“Ty udělat hloupost, ale Zhúdurbak také nebýt bez viny. Kdyby ty první nezaútočil, Zhúdurbak by sám tě zabít chtěl, i když ty mu zla neudělat.”*

Vzal do ruky můj meč a postavil se. Zprvu jsem nepochopil, co chce udělat, dokonce mě napadlo, že udeřila má poslední hodinka. Zhúdurbak však přišel až ke mně a jediným úderem meče mi přetřel pouta na nohou. Poté opatrně přeřezal i řemeny, znehybňující mé ruce.

Hodil meč na zem těsně vedle mě a vrátil se na své místo u ohně.

Jal jsem se masírovat končetiny, ztuhlé dlouhou nehybností. Při tom jsem ale po očku sledoval svého společníka.

“Díky,” řekl jsem nejistě.

Kývnul mi v odpověď.

Mlčeli jsme.

Seděli jsme u ohně, člověk a goblin, příslušníci dvou zneprátelených ras. Naše oči sledovaly mihotavé plameny, vrhající na naše tváře poskakující stíny.

A v duši jsem měl zmatek, stejný jako zmatená hra plamenů. Goblini znají slitování, nejsou to jen bezcitná zvířata. Tak proč je vraždíme ?

“Proč jsi to udělal, proč jsi mě osvobodil, Zhúdurbaku ?” Můj hlas ostře přerušil dlouhotrvající ticho.

“Ty jiný, ghúrza,” řekl chraplavě. *“Staří můj kmen říkat, že lidé být krvelační, zabíjet goblin pro potěšení, pro maso. A když ty mě napadnout, já myslet, že to tak být. Ale tvá slova moudrá. Navíc tys mně omluvit. To goblin nedělat, ale to moc fajn... Já muset zabít nevinný, ghúrza. Ale Zhúdurbak nemůže ! On nechtít zabíjet !”*

“Proč jsi mě musel zabít, Zhúdurbaku ?”

“Staří můj kmen zavolat Zhúdurbak a říct. Ty teď jít a dokázat, že dospělý. Ty přinést lidská uši co důkaz. A Zhúdurbak jít.”

“Opravdu uřezáváte lidem uši ?”

Přikývl. *“Ale já to nechtít. Pravda být, že lidé přijít do goblin zem, ale chtít nejdřív vyjednávat.*

Ale goblin šaman říct, zabít zloděje. A my teď válčit. Ale Zhúdurbak nechtít válčit. Nechce zabíjet, ghúrza. Chtít lovit v Gidur a mít klid. Být to tak těžké ?”

Nevěděl jsem, co říci. Všeobecně se předpokládalo, že všichni goblini chtějí jen válčit a baží po

lidské krvi. Ale já měl před sebou jednoho, kterému byla celá ta válka z hloubi duše protivná. A který navíc propustil člověka, jenž ho napadl ! Kdyby mi tohle dřív někdo vyprávěl, zasmál bych se tomu jako dobrému vtipu. Ale teď...

Seděli jsme u ohně, člověk a goblin, a už jsme si neměli co říci. Oba jsme přemýšleli, každý o svém, ale v podstatě o jednom. Že lidé a goblini se dokáží domluvit.

"Jak jsi se vlastně dostal k mému táboru ?" zeptal jsem se, abych přerušil nekonečné mlčení.

"Já mít malá problém..." Zhúdurbak chtěl pokračovat, ale náhle se zarazil.

Z dálky se k nám doneslo táhlé zavytí, které proběhlo nočním pralesem jako vlna varování a úder strašlivé hrozby. A potom to hrozné ticho. Zdálo se, že všechno, úplně všechno živé, rázem ztichlo a zatajilo dech. Drobný hmyz přestal poletovat kolem ohniště, zmlkli i noční ptáci...

Vtom se ten zvuk ozval znovu a zdálo se, že se přibližuje...

Po zádech mi přeběhl mráz. Pohlédl jsem na svého společníka a zdálo se mi, že se chvěje.

"Vlci ?" zeptal jsem se goblina s nadějí v hlase. Věděl jsem, že ani hladová smečka těchto šelem nezaútočí na dva muže u ohně. Vlci. Snad to byli jen vlci.

Zhúdurbak zavrtěl hlavou.

Hlas se mu třásl, když říkal: *"Ne, to nebyť vlci, ghúrza."*

Seděli jsme nehnutě a čekali, zda se vyví neozve znovu. Zdálo se, že se čas zastavil, ticho, panující okolo bylo mučivé. Pak jsme to zase uslyšeli. Dlouhý, osamělý a zlobný zvuk. A nebylo to až tak daleko. Pochybnosti zmizely. Cosi se blížilo k našemu táboru.

A to cosi zřejmě nebylo býložravé.

"S čím jsi měl ten malý problém ?" zeptal jsem se a už se ani nesnažil zastříť hrůzu ve svém hlase.

"Zhúdurbak myslet, že to ztratit jeho stopu. Zhúdurbak nevědět..." Pevně stiskl v rukou své kopí s obsidiánovým hrotem.

"Co ?" hlesl jsem a přitom se bál odpovědi, která musela přijít.

Znovu se ozvalo zavytí, teď ale přecházelo v hrozivý řev, při němž tuhla krev v žilách. Ta věc se stále přibližovala...

"Garagún."

I když jsem to očekával, tíha skutečnosti mě málem porazila. Ztraceně ! Garagún !

Nejkrvelačnější bestie ze všech monster Starých dob !

Zaklel jsem. Nebylo kam utéci. Pořád bylo lepší vzdorovat šelmě na volném prostranství, než mezi stromy, kde se cítí jako doma. Ale ani zde nebyly naše šance právě největší. Zvíře garagún se ohně nebojí. Nebojí se ničeho a jediný pocit, který zná, je hlad.

Vzal jsem meč do ruky a pomalu se postavil.

"Tak, Zhúdurbaku, vypadá to, že budeme spojenci. Jenom doufám, že jsme dost dobří válečníci, abychom se dokázali té věci postavit," řekl jsem s ponurým úsměvem.

"My muset být víc než dobrý, aby zabít garagún, ghúrza..."

Stáli jsme bok o bok u dohasínajícího ohně. Člověk a goblin, věční nepřátelé, teď museli spojit své síly proti nejstrašnější bestii Giduru. Čekali jsme. Bylo jen otázkou času, kdy se garagún objeví v naší těsné blízkosti.

Vytí se již neozvalo. Zato jsme slyšeli jiný zvuk, výhružné hrdelní vrčení, zlobné a klokotavé. A také praskot lámajících se větví, jak se monstrózní zvíře prodíralo lesním podrostem. Blíž a blíž. Potom všechno ztichlo. Úplně všechno. Garagún byl tady, pozoroval nás zpoza mohutných stromů a upíral na nás své rudě žhnoucí oči jako dva plamínky. Ticho před bouří. Příštích pár vteřin rozhodne o našem životě nebo smrti.

V tichu, které ostře kontrastovalo s jeho hlučným příchodem, vyrazilo zvíře do útoku. Jediným dlouhým skokem se přeneslo z lesa na volné prostranství a stanulo ani ne deset sáhů od nás. Během následujících několika sekund jsem si ho mohl prohlédnout.

Mohutné zvíře, větší než tygr, s obrovskou krokodýlí tlamou plnou zahnutých tesáků. Jeho světélkující oči si nás lačně prohlížely. Tělo, podobné vlčímu, mělo pokryté hustou šedou srstí, která, jak jsem věděl, dosahovala pevnosti ocelového brnění. Černý kostěný hřeben se táhl po celé délce zad a končil až u masivního, pokrytého šupinatou kůží, ocasu. Bestie, jež nezná slitování. Garagún.

Další skok již měl za cíl mě a Zhúdurbaka. Uskočili jsme v mžiku do stran, takže nestvůra dopadla na místo, kde jsme ještě před chvílí stáli.

Bleskově se otočila k Zhúdurbakovi. Goblin pozvedl kopí a zaútočil. Chabý pokus. Ostří se svezlo po neskutečně pevné srsti a jen garagúna ještě více rozzuřilo. Popadl násadu kopí do tlamy a já uslyšel praskot lámajícího se dřeva. Během okamžiku stál Zhúdurbak neozbrojen tváří v tvář své smrti.

Ale to už jsem zasáhl já. Využil jsem toho, že mě stvůra dočasně nechala na pokoji, a podařilo se mi dostat k jejímu boku. Rozmáchl jsem se a vrazil garagúnovi meč pod levou lopatku. Ten úder byl dobrý, byl přesný. Ale ani nejlepší ocel nedokázala prorazit podivuhodnou kůží nestvůry.

Překvapeně jsem ustoupil o krok zpět. Zvíře se rozzuřeně odvrátilo od třesoucího se goblina a šlo pro změnu po mně. Jediný přesný úder přední tlapy a mé tělo bylo vrženo několik sáhů dozadu. Měl jsem štěstí, že mě nezasáhly hrozné garagúnovy drápy, ale v tuto chvíli to bylo úplně jedno. V letu jsem totiž upustil meč a ležel teď na zemi, krvelačnou bestii s uslintanými tesáky na dosah ruky. Zvíře zavrčelo a upřelo na mě své rudě planoucí oči. Nebylo záchrany. Pochopil jsem, že tohle je konec. Chtělo se mi zavřít oči a ležet tak, dokud si pro mě smrt nepřijde. Ale to nešlo. Jako zhypnotizovaný jsem sledoval stvůru, jak se ke mně blíží. Opravdu konec?

Koutkem oka jsem zahlédl Zhúdurbaka, jak se shýbá a zdvihá ze země můj meč. Bestie se zcela soustředila na mě, nevšímal si dění kolem a to se jí stalo osudným.

Goblin se náhle vymrštil a skokem se přenesl až ke krvežíznivé tlamě garagúna. Ten na okamžik zaváhal, na ten okamžik, který rozhodl o všem. Jediný rozmach a Zhúdurbak vsadil meč do záští planoucího oka nestvůry.

Vydala řev, který se přehnal nočním lesem jako hromobití. Ale goblina to nezastrašilo. Pomalu zarážel zbraň hlouběji a hlouběji. Garagún se zmítal v pekelných bolestech.

Jediným trhnutím hlavy odhodil goblina daleko stranou. Jeho zbylé oko plálo nezkrotnou nenávistí. Díval se na mě, byl tak blízko, mohl bych se ho dotknout rukou. Ale už mě nestačil zabít. Jeho svaly ochably a obrovské zvíře se se záúpením zhroutilo na zem.

Několik posledních pohybů, poslední hrdelní zavrčení...

Bylo po všem.

Kdyby mi někdo ještě před týdnem řekl, že budu objímat goblina, poslal bych ho ke všem čertům. Ale teď bych mu klidně dal i pusu. No, to asi přeháním.

Naštěstí goblini nemají pochopení pro bouřlivé lidské emoce. Nikdy neprojevují radost nahlas. *"Jen mě neudusit, ghúrza,"* řekl Zhúdurbak a vymanil se z mého objetí.

Seděli jsme u ohně, člověk a goblin, a klidně se bavili jako dva staří přátelé. Vedle nás leželo obrovské tělo zabitého garagúna. Právě jsme se dohadovali, komu bude patřit tvrdá kůže

monstrózního zvířete.

“Podívej, Zhúdurbaku, tys ho zabil a navíc jsi mi zachránil život. Tak je přece jasně tvoje.”

“Ne, ghúrza. Kdyby ty neodlákat garagún, tak Zhúdurbak mrtvý ted'. Kůže tvá.”

Pochopil jsem, že takhle bychom se mohli handrkovat ještě dost dlouho. Naštěstí mě napadla spásná myšlenka.

“Zhúdurbaku, budou Staří tvého kmene považovat zabití garagúna za dostatečný důkaz dospělosti?”

“Ano, ghúrza. To víc než dost, víc než lidská uši.”

“Tak si tu kůži vezmi a dones jim ji. Alespoň nebudeš muset zabít žádného člověka.”

Přemýšlel o tom a zpytavě se na mě díval.

“To Zhúdurbak nemoci přijmout. My přece oba garagún zabít.”

“Tak to ber tak, že se vzdávám svého dílu.”

“Díky. Ty přítel být, ghúrza.”

Prapodivné. Před pár hodinami jsem ho chtěl zabít a ted' je to můj přítel. Mít za přítele goblina. Bohové ! To snad ani nebylo možné. Ale přesto tomu tak opravdu bylo.

“Tak pojd' z té potvory stáhnout kožich. Je zatraceně pevný, takže neztrácejme čas.”

Dali jsme se společně do namáhavé práce.

“Zhúdurbaku, už dlouho jsem se tě chtěl na něco zeptat. Co znamená to ghúrza ?”

Otočil se ke mně a jeho tvář se podivně stáhla, což zřejmě mělo značit úsměv.

“To nechtít vědět, ghúrza,” řekl goblin.

Svívalo.

TAJEMSTVÍ MINARIJSKÉ POUŠTĚ

Žhavý sluneční kotouč se již blížil k západnímu obzoru. V marné snaze ještě vrhal na zem poslední paprsky a ty osvětlovaly ponurou krajinu Minarijské pouště. Písek, šterk a sem tam černé a holé skály. Kraj bez života, mrtvá země...

Vlastně ne tak docela.

Malá karavana se zastavila k odpočinku u studny na okraji obchodní stezky. Studna. Stará dobrá práce ještě z těch dob, kdy minarijská kupecká cesta měla větší význam a kdy po ní do Goforu putovaly stovky koní a mezků naložených zbožím všeho druhu. Ted' ale studna chátrá, stejně jako sama stezka. Kamenná zídka je celá popraskaná, dřevěná stříška úplně chybí. Ale pořád tu je vědro, kovové vědro na vodu uvázané na dlouhém laně, které se dá spustit do hlubin. A hlavně samotná voda, drahocenná tekutina, se stále ještě skrývá v podzemí.

Karavana sestávala ze šesti mezků obtížených měchy s vodou, potravinami a zbožím.

Popoháněla je trojice mužů v prostých, nepříliš honosných, ale ani nepříliš chudobných, šatech. Typická malá karavana posledních let. Zatímco velké výpravy nebyly schopny pouští kvůli nedostatku vody projít, pro menší skupinky podnikavců to nečinilo problém. Nemuseli putovat dlouhou oklikou podél Ohnivých hor, prostě rychle dorazili do Goforu, se ziskem prodali své zboží a vrátili se zpět do Yryllhonu. Dobré a výnosné podnikání.

Aldagar, Ulveron a Gordik se po celodenní pouti cítili velmi unavení. U srdce je však hřálo vědomí, že to bude jejich poslední noc v nehostinné poušti. Zítra již před sebou uvidí věčně zasněžené vrcholky Trollijských hor a dostanou se do civilizovanější krajiny v okolí Goforu. Už zítra...

Spustili vědro do studně a když ho vytáhli, bylo plné průzračné tekutiny. Uhasili první žízeň a naplnili i prázdné měchy, aby jim vystačily na zítřejší pochod. Gordik poté napojil i jejich soumary a sňal z nich náklad, vždyť i oni si potřebovali odpočinout. Uvázal je k několika kůlům, které zde byly vkopány do země patrně právě za tímto účelem. Pak jim vysypal zbytek obroku z velkého pytle a nechal je blaženě přežvykovat.

Aldagar a Ulveron mezitím rozdělali oheň. Dřevo si vezli s sebou, v Minarijské poušti totiž nerostlo vůbec nic kromě pár trsů trávy poblíž studen. Snědli skrovnou večeři. Sušené maso a tvrdý chléb jim už začínaly lézt krkem, ale nikdo si nestěžoval. Koneckonců, dnes jí v poušti naposledy. A vpředu je očekává bohatý a pohostinný Gofor.

Noc již zahájila svou vládu a přikryla pustý kraj svým tmavým pláštěm. Ochladilo se, oheň však vyzařoval příjemné teplo, takže to trojici cestovatelů příliš nevadilo.

Hodili si několikrát mincí, aby rozhodli pořadí hlídek. Gordikovi připadla ta nejhorší, prostřední, kdy je spánek rozdělen na dvě poloviny. Nejmladší z trojice se s tím nechtěl smířit.

"Musíme vůbec držet hlídky?" zeptal se ostatních. "Poušť je přece úplně pustá, nic tady nežije. Tak proč nejdeme všichni v klidu spát?"

"Ne, to by nešlo," řekl zkušený Aldagar. "Minarijská poušť je pustá, to ano. Ale dějí se tady občas divné věci. A dokud mi někdo nevysvětlí, proč se dějí, tak hlídkovat budeme."

"Těmi divnými věcmi myslíš co?" Pro Gordika to byla první výprava a mnoho toho o Minari ještě nevěděl. Aldagar se podíval na Ulverona. Tmavovlasý muž žil na hranicích pusté země po celý svůj život. Ať tedy promluví ten nejpovolanejší.

Ulveron se odkašlal. "Neřeknu toho mnoho. Jen to, že ne všechny karavany, které sem vkročily, vyšly na druhé straně. Některé zmizely. Mnozí říkají, že sama poušť si je vzala." Významně se odmlčel. "Víte, povídá se, že je poušť živel, živel s vlastním rozumem, který nenávidí člověka."

Nechápe prý jeho neustálou honbu za penězi, za bohatstvím. Vždyť koneckonců i my jedeme do Goforu něco si vydělat, taky nám jde především o mamon..." Usmál se lehkému úleku ve tvářích svých přátel. "Ale to je samozřejmě jen jedna z mnoha povídaček, co v Yryllhonu kolují o Minarijské poušti. Spousta lidí také klade záhadná zmizení za vinu žlutým písečným drakům, ale já osobně tomu příliš nevěřím. Jsou vzácní, víte, a taky žijí spíše dál na sever." Povzdechl si. "Jen bohové by snad mohli říci jaké síly tady působí... No, na druhou stranu jsem tuto zem proputoval křížem krážem, ale nikdy jsem nic podezřelého neviděl."

Kolem ohně se rozhostilo napjaté ticho. To přerušil až po chvíli neodbytný Gordik.

"Tak co si přece jen myslíte, že se jim stalo ? Že by orkové nebo divocí horalé sestoupili z Ohnivých hor a přepadli je ? Nebo nějaká písečná bouře ?"

"Je to možné," řekl Aldagar. "Jenomže je málo pravděpodobné, že by orkové a horalé vyměnili bezpečí hor za tuhle pustinu. A bouře ? I slabý vítr je zde vzácností..."

Ulveron vycítil v hlasech svých přátel sílící obavy.

"Ale no tak, co vás to popadlo," uklidňoval je. "Teď, když už jsme poušť skoro překročili.

Povídám vám, že jsem tady nikdy nic zlého neviděl. Na ten můj proslov klidně zapomeňte, nejspíš to všechno bude jen nějaká divná náhoda. Nevím jak vy, ale já budu dnes v noci spát klidně." S těmito slovy vzal svou houni a rozestlal ji na zemi. Ulehl a zachumlal se do přikrývky, aby dokázal, že svá slova míní vážně.

"Má pravdu, Gordiku," řekl Aldagar. "Asi máme zbytečné obavy. Ale stejně budu hlídat. Raději si jdi lehnout a já tě vzbudím, až nastane tvůj čas."

Mladý muž ho poslechl a brzy se již plně oddal do náruče spánku.

Aldagar seděl sám u ohně. Vůkol panovala tma a žádné zvuky, krom klidného oddechování jeho přátel, nerušily mrtvé ticho Minarijské pouště. Spali i mezkové, uvázaní ke kůlům, předchozí den je zřejmě velice vyčerpali.

I Aldagar již pociťoval ospalost. Únava a příjemné teplo ohně ho začínaly nutit ke spánku.

Pevně se však rozhodl, že se nepoddá.

Vstal a promnul si oči. Jedině krátká procházka a studený noční vzduch ho zbaví touhy usnout.

Pohlédl na hvězdné nebe. Do konce jeho hlídky už zbývala necelá hodina.

Protáhl se a vydal se k nedalekému skalisku, které ve tmě vyčnívalo ze země jako obrovský zkažený zub z dásně. Ano, dojde jen ke skále a zpět. To bude stačit, aby zahnal spánek ze ztěžklých očních víček.

Udělal sotva pár kroků a náhle se zastavil. Zdálo se mu to, nebo opravdu zahlédl nějaký pohyb, tam, mezi těmi kameny ? Podíval se pozorněji. Ano, zrak ho nešálil.

Uslyšel tichoucké cupitání drobných nožek, jak se k němu blíží. Pak zahlédl i jakéhosi drobného tvora, který rychle kráčel jeho směrem. Co to může být zač ? Na okamžik zaváhal, jestli nemá vzbudit své přátele. Potom v něm ale zvítězila zvědavost.

Tvoreček už byl skoro u něj a Aldagar si jej udiveně prohlížel. Vysoký byl jen pár coulů, jemu asi tak po kolena. Kůže měla ochrannou písčitou barvu. Tvarem těla se podobal člověku, jen ruce měl nepřírozeně dlouhé a opatřené drobnými drápkami. Tvář byla neobvyklá, oči jako dvě úzké škvírečky a ústa s nosem srostlá ve zvláštní zobák. Podivné stvoření, nebezpečně však nevypadalo.

"Nakrm mě, nakrm mě ! Prosíím !" řekla potvůrka pisklavým hláskem. Musela skoro křičet, aby jí bylo rozumně.

"Ale, ty umíš mluvit," divil se Aldagar. "Co jsi vůbec zač ?"

"Hladovím, hladovím, nakrm mě ! Prosíím !" Tvoreček se snažil křičet ještě hlasitěji.

“Proč bych ti dával jídlo, vždyť ses mi ani nepředstavil.”

“Najíst, najíst. Poklad ti já přinesúú,” vypísklo stvoření v odpověď.

Legrační potvůrka. A proč jí koneckonců nedat najíst ? Vždyť toho ani moc nesní. A ta hloupá povídačka o pokladu...

“Ty máš opravdu poklad ?” zeptal se skepticky.

“Ano, ano, anóóó !”

“Tak pojď za mnou,” řekl Aldagar s úsměvem. Zábavné, jak věří, že má poklad. Taková milá potvůrka.

Tiše, aby nevzbudil své přátele, vytáhl z vaku proužek sušeného masa a krajíc chleba. Malý hladovec se ihned do masa zakousl a téměř bez žvýkání ho spolýkal. Chleba se však ani nedotkl.

“Děkujúú, děkujúú,” špitnul, když s jídlem skončil. Natáhl svou dlouhou paži, jako by mu chtěl něco podat. Aldagar mimoděk nastavil dlaň. Zvláštní, opravdu mu něco podal. Podíval se na tu věc zblízka a zastavil se mu dech. V jeho dlani ležel nádherný rubín, zajiště velice cenný.

“Ráno vííce přinesúú. Ale ted’ neříkej nikomúú.” Aldagar se podíval zpět na svého hosta, ale ten zmizel. Udiveně se rozhlédl, ale ničeho si nevšiml. Jako by se propadl do země. A vrátí se opravdu ráno, jak slíbil ?

Pohlédl na své spící přátele. Nemá jim říci o své příhodě ? Potom pomyslel na krásný rubín ve své dlani. Ne, to má čas. Jistě, řekne jim to, až bude vhodnější doba. Ráno, nebo o něco později. Ale řekne, určitě.

Posadil se zpět k ohni.

Gordikovi se rozhodně nechtělo vstávat a Aldagar s ním musel dlouho třást, než ho konečně probudil. Nakonec rozespale otevřel oči. “Co je ?”

“Máš hlídku, ta moje zrovna skončila,” řekl Aldagar.

Gordik se posadil a zívnu.

“Dělo se něco zajímavého ?”

“Ani ne. Vlastně vůbec nic,” odpověděl Aldagar, ale do očí se příteli nepodíval.

Gordik seděl sám u ohně a kolem něj panovala neproniknutelná tma. Pozoroval své spící přátele. Ulveron ležel klidně, ale Aldagar se neustále převaloval z boku na bok. “Asi má špatné sny,” pomyslel si Gordik.

Nehybně seděl a hleděl do plamenů. Jen občas přiložil do ohně klacík z hromádky po svém boku. Přemýšlel. Přemýšlel o tom, co ho očekává v Goforu. Prodají své zboží, několik gristovských koberců, keramiku a levné šperky. Vydělají dost peněz a on se bude moci po návratu někde v pohodlí usadit. Vlastně to chtěl udělat už dávno, ale který otec dá ruku své dcery takovému chudákovi jako je on ? Ale kdyby měl peníze...

Nečekaně ho vyrušil zvuk tichých kroků, které se pomalu přibližovaly. Okamžitě vyskočil, ruku na jílci svého krátkého meče. Nemá pro jistotu vzbudit své přátele ? Ale raději ne. Co když to bude jen planý poplach ? Vyčkával.

Do prostranství osvětleného ohněm náhle vstoupil tvor. Vysoký mohl být asi jeden sáh, Gordikovi přibližně po pás. Světlo vržené plameny mu hrálo po písčité zbarvené kůži. Ruce měl podivně dlouhé, zakončené dráčky. A obličej s uzounkýma očičkama a velikým zobákem. Prazvláštní to tvor.

“Kdo jsi a co tady pohledáváš ?” zeptal se Gordik stále připravený k obraně.

“Pšš. Mluv tiše abys nevzbudil své kamarády.” Hlas měl vysoký, ale bylo mu obstojně rozumět.

“Jsem jen bludný poutník, cestovatel. Žiji osamoceně u východního úpatí velké Trollie. Včera jsem zašel příliš daleko do pouště a zabloudil jsem. Celý den jsem chodil touto pustinou, až se mi nakonec podařilo kvečeru určit správný směr. A cestou domů jsem narazil na váš oheň.”

“Co po mně chceš ?” Gordikův hlas byl nejistý. Vzhled toho stvoření sice důvěru nevzbuzoval, ale těžko šlo odmítnout pomoc v nouzi.

“Mám žízeň. Mohl bys mi dát trochu vody ? Nemám sílu načerpat si ze studny a vy máte plné měchy.”

Gordik stále váhal.

“Zaplatím, když bude třeba,” dodal tvor.

“A čím ?” otázal se mladý muž nedůvěřivě.

Stvoření k němu napřáhlo ruku s něčím zeleným a lesklým. Smaragd ! Gordik si prohlížel úžasně vybroušený drahokam. Nádherný !

Beze slov podal svému návštěvníkovi měch s vodou. Pil hltavě, ale tiše, dokud nezůstala ani kapka. Pak si otřel zobák hřbetem ruky.

“Díky ti. Hned je mi lépe. Ale nikomu o našem setkání neříkej.”

“Proč ne ?”

“Můj domov už není tak daleko. A tam mám pokladů mnohem víc. Ráno ti je přinesu. Jenom tobě.”

Vtom zmizel. Gordik nemohl pochopit, jak to udělal. Na chvíli se zadíval jinam, ale když se otočil, byl jeho host pryč.

Opět se posadil na zem. Neměl by říci svým přátelům, co se právě stalo ? Byl už zpola připraven to udělat, ale zarazil se. Co když jim obchody v Goforu nepřinesou takový zisk jaký očekávali ? Co když zůstane stejně chudý jako předtím ? V takovém případě by se mu poklad celkem hodil. Chce ho přece pro dobrou věc.

“Vždyť já jim o tom řeknu,” pomyslel si. “Řeknu a rozdělím se.” Ale ne hned. Až potom. Seděl u ohně a zamyšleně si pohrával se svým smaragdem. Hlavou se mu honila jediná otázka. Vrátí se ráno ten tvor ?

Seděl a noc kolem něj plynula. Jediný krátký pohled na hvězdnou oblohu ho přesvědčil, že jeho hlídka je u konce. Ne, zatím jim to neřekne, rozhodl se konečně.

Vstal a vydal se probudit spícího Ulverona.

Ulveron seděl sám u ohně a noc halila okolní poušť. Oba jeho přátelé se ve spánku neklidně obraceli. “To na ně tak působí nevlídné okolí,” pomyslel si. Hodil do ohně pár suchých klacíků z hromady, která se přes noc řádně zmenšila.

Všude panoval klid, nádherný klid. Ulverona napadlo, že vlastně přes poušť neputuje kvůli zisku a ani kvůli dobrodružství. Je zde, aby vychutnal onen pocit samoty, pocit dokonalého klidu, který mu mezi lidmi tolik scházel. Někdy si přál vydat se sám na dalekou cestu. Po pevnině, po moři, to je jedno. Hlavní je samota. Ale pro takovou delší výpravu jsou zapotřebí peníze a těch on nikdy neměl nazbyt. Ale kdyby je měl...

Kroky.

Někdo se blížil k tábořišti. Ulveronovy smysly, vycvičené dlouhým životem na pomezí divočiny, postřehly, že to, co se přibližuje, má velikost člověka. Vyskočil na nohy a vytasil meč. V této pustině je každý příchozí potenciální nepřítel. Nemá vzbudit své přátele ? Ale co, je snad nějaký slaboch, aby si s nebezpečím neporadil sám ?

Noční host náhle vystoupil na světlo. Měřil doopravdy tolik co člověk, ale tělo pokryté písčité zbarvenou kůží nebylo lidské. A ani nestvůrně dlouhé ruce s drápy. Podivným byl i obličej s

malýma lesklýma očkama a zobákem, nahrazujícím ústa a nos.

“Co jsi zač ?” zeptal se a meč držel v útočné poloze před sebou.

“Ale no tak, cestovateli. Uklid’ tu zbraň a mluv tišeji.” Hlas toho tvora zněl monotónně a bezvýrazně.

“Tak kdo jsi ?” opakoval Ulveron a přistihl se při tom, že už opravdu nemluví tak nahlas.

“Cestovatel jako vy. Putoval jsem do Trollie, ale cestou můj kůň spadnul do jámy a zlámal si přední nohy. Od té doby již uplynula hodina, možná víc.”

“Z jakého národa pocházíš ?” zeptal se Ulveron nedůvěřivě. Ještě nikdy se neseťkal s bytostí, která by vypadala tak... tak... Zvláště.

“Jsem mordongi ze střední Trollie. Už je nás málo a není divu, že nejsme moc známí. Ale já jsem odmalička chtěl cestovat...”

Ulveron zvažoval každé jeho slovo. “Dobrá, co tedy chceš ?”

“Potřebuji jednoho mezka, jsem příliš unavený, než abych cestoval pěšky.”

Odpověď Ulverona dokonale překvapila. “Ty ses zbláznil ! My je také potřebujeme. Vezou přece náš náklad !”

Návštěvníkův hlas zněl stále stejně klidně, když říkal to slovo.

“Zaplatím.”

“Co bys mi ty mohl dát za mezka ?” zeptal se Ulveron poněkud pohrdavě.

“Tohle.”

Tvor mu podal nějakou věc. Ve světle plamenů se matně leskla. Ulveron se na ni podíval. Bohové ! Zlatý náramek ozdobený několika perlami ! Za takovou věc by si mohl koupit třeba deset soumarů !

Přesto se stále nemohl rozhodnout. Něco ho od toho odrazovalo, něco, nevěděl co, bylo špatně. Ten tvor se mu vůbec nelíbil. Ale ten krásný šperk...

“Přemýšlej rychle,” řekl noční host. “Má nabídka není věčná...”

“No co, tak přijdeme o jednoho mezka,” pomyslel si Ulveron. “Stejně polovina z nich nesla potraviny, takže teď jdou nalahko. Nakonec asi můžeme jednoho postrádat. A přátelé budou mít radost, že jsme získali tak drahocenný předmět.”

“Pojd’,” řekl tiše svému hostovi.

Došli ke kúlům, k nimž byli přivázáni spící mezci. Ulveron uvolnil jeden provaz a podal ho tomu zvláštnímu tvorovi. Mezek se probudil a vstal. Noční host mu zlehka položil dlaň na čumák a zvíře ze sebe nevydalo ani hlásku. Zda to udělal pomocí magie nebo jinak, to Ulveron nepostřehl.

“Ve svém zájmu bys o našem setkání neměl nikomu říkat,” poznamenal tvor.

“A proč ne ?”

“Protože bych se ti chtěl odvděčit. Udělal jsi pro mě víc než si myslíš. Dojedu k mému mrtvému koni a přivezu ti ráno mnohem větší poklad. Nejsm žádný chud’as a umím být vděčný. A ten poklad bude jen tvůj.”

“Proč si myslíš, že se nebudu chtít rozdělit s přáteli ?”

“Poklad není věc o kterou se lidé rádi dělí...” Vydal ze sebe zvuk podobný smíchu.

A poté zmizel. Spolu s mezkem se přímo vypařil ve vzduchu. Před chvílíčkou tam stáli a hned na to už po nich nebylo ani stopy. Divné...

Ulveron postál ještě několik minut na jednom místě a pak se pomalu vrátil ke skomírajícímu ohni. Říci o tom přátelům nebo ne ? Stejně musí, vždyť jak jim vysvětlí, že zmizel jeden mezek ? “Ale co jim třeba říci, že se zvíře náhle utrhlo a uteklo pryč ?” napadlo ho. “Oni by mi přece věřili.”

Má jim ale lhát ? To přece nejde, jsou to jeho přátelé. Jenomže jemu by se na druhou stranu poklad hodil. Chce-li cestovat... Ne, ne. Řekne jim to. A rozdělí se s nimi. Ale až bude mít poklad pevně v rukou. Ráno. Až ráno...

Ale stejně, vrátí se ? Nelhal mu ten divný tvor ?

Seděl u ohně a jeho hlava byla plná nejrůznějších otázek.

Kéž by na ně mohl dostat odpověď.

Noc se již pomalu začínala vzdávat svých práv. Na východě se objevovaly první paprsky úsvitu. Ulveron zamyšleně seděl u dohasínajícího ohně.

Ráno se kvapem blížilo a s ním i rozuzlení té zvláštní věci, která se mu v noci stala. Přejde ten tvor a přinese mu poklad ? Ano nebo ne ? Ztraceně ! Kdyby to jen věděl !

Pohlédl na své přátele a s překvapením zjistil, že Aldagar nespí. Seděl na své houni a zpytavě se na něho díval.

“Proč ses probudil, ještě můžeš spát,” řekl Ulveron.

“Už nějak nemůžu usnout,” odpověděl Aldagar tiše. “Jestli chceš, tak si jdi klidně lehnout, pohlídám za tebe.”

“Ale ne, to je v pořádku, jen spi.”

Aldagar se ovšem nenechal odbýt. Se stoickým klidem se posadil k ohni po Ulveronově boku. Seděli pak dlouho mlčky a dívali se do plamenů. Vlastně si neměli co říci. Oba netrpělivě očekávali příchod rána. Vlastně ne, čekali na příchod toho, který jim oběma slíbil poklad.

Ale navzájem si nic neřekli.

Gordik se náhle probudil a ihned vyskočil na nohy.

“Co, už je ráno ?” zeptal se vyděšeně.

“Ještě ne, ale brzy bude,” řekl Aldagar.

Za chvíli seděli u ohně ve třech.

Nedokázali se jeden na druhého podívat. Skrývali si před sebou navzájem věc, o níž vlastně věděli všichni.

Ale do srdce každého z nich se už vkrádalo strašlivé podezření. Co když i ti druzí vědí o pokladu ? Co když se mi ho pokusí vzít ? Každý zoufale přemýšlel, jak se co nejrychleji zbavit ostatních dvou.

“Co kdybyste šli spát ?” řekl zprudka Ulveron.

“A proč my, sakra, proč ne ty !?” utrl se na něj Gordik.

“Protože mám hlídku, ty idiote !”

Gordik vyskočil a jeho oči planuly zlostí. “Tak já že jsem idiot !?” Nervy ho úplně nechaly na holičkách, když popadl Ulverona za krk a stiskl. “Ty chceš můj poklad, že jo ?”

“Není tvůj, je můj !” Ulveron chroptěl a snažil se vymanit z Gordikova sevření. Pravou rukou se pokoušel vytáhnout z pochvy svůj krátký ostrý meč.

“Nechte toho, oba dva !” Aldagar zakročil v pravý čas a loktem srazil Gordika k zemi. Mladý muž se však okamžitě vydrápal na nohy a díval se na Ulverona s neskrývaným nepřátelstvím. Jeho protivník si třel bolavý krk a oba byli připraveni se na sebe znovu vrhnout. Jenomže svalnatá Aldagarova postava jim v tom bránila.

“Tak vám taky někdo slíbil poklad ?” zeptal se Aldagar.

“Taky ?” vydechli oba jeho druzi a rázem zapomněli na nepřátelství.

“Ano. Nakrmil jsem takového malého skřítku. Slíbil, že mi ráno přinese poklad a jako zálohu mi dal rubín.”

“To ten můj byl velký jako trpaslík a dal mi smaragd. Ale jinak říkal to stejné...” řekl Gordik. Ulveron se chytil rukama za hlavu. “Zatraceně ! Ten můj byl už velký jako člověk a chtěl po mně mezka. Dal mi za něj zlatou brož...”

Nastala chvíle mrtvého ticha. Slunce pomalu stoupalo nad obzor a poušť již nebyla tmavá, ale jen šedivá.

Ulveron měl v očích děs. “Co jsme to udělali ! Jak jsem to jen mohl nepoznat ! Sama poušť nás přece svedla nabídkou bohatství a ona hrabivost nepromíjí... A ten tvor... on říkal, že se vrátí ráno ! Rychle, musíme odsud vypadnout ! Hned !”

Těžké a dunivé kroky. Bylo už pozdě.

K táboru se blížila obrovitá postava. Mohla měřit čtyři nebo pět sáhů a měla vzdáleně humanoidní tvar. Písčité zbarvená kůže byla zrohovatělá a pokrytá trnovitými výrůstky. Dlouhé ruce zakončené velkými pařáty vypadaly hrozně. Oči se v ranním šeru narudle leskly a od monstrózního zobáku odkapával pramínek slin.

Všichni poznali nočního hosta. Ale jak se zvětšil ! Vypadal skoro jako ...

“Démon !” zařval Ulveron. “Probudili jsme Démona pouště !”

Monstrum se náhle zasmálo dunivým nelidským smíchem. Gordikovi úlekem vypadla zbraň z ruky.

“Vy lidští hlupáci,” zařvalo. “Krmili jste mě, dávali mi pít vody i čersvé zvířecí krve. A mysleli jste si, že vám ráno přinesu poklad. Ale místo pohádkového bohatství vás teď čeká jen smrt.”

Démon vykročil vpřed a ohnal se po Gordikovi svými pařáty. Mladý muž nebyl schopen obrany. Ostré drápy mu rozervaly tvář a odhodily jeho bezvládné tělo o několik sáhů zpět. Do písku pouště se vpíjely první kapky rudé krve.

Aldagar se skokem vyhnul dalšímu útoku stvůry. Ta se však bleskurychle otočila a stanula nad ním jako vysokánská hora.

“Proč nás zabíjíš, vždyť jsme ti pomohli...” vydechl Aldagar.

“Pomoc z chamtivosti nestojí za nic. A navíc mám pořád hlad.”

Další úder gigantické paže. Chabý pokus o obranu. Výkřik. A pak další krev na písku.

Ulveron se snažil využít chvilkové nepozornosti monstra a dostat se k mezkům. Jen na hřbetě jednoho z nich by snad dokázal uniknout zlobě pouště. A už mu zbývá jen pár sáhů do cíle, už vidí svou záchranu... Ale pak ucítil, že se na něj upírají oči planoucí hladem.

Srdce mu zaplnila beznaděj, když se ohlédl a uviděl zkrvavená těla svých přátel. Zatracená bestie !

“Já tě zabiju !” zařval a vrhl se s taseným mečem vstříc smrti.

Slunce se pomalu šplhalo nad obzor a tma předávala vládu dennímu světlu. Poušť byla pustá a nikde se nic nehnilo. Jen tenoučký proužek dýmu stoupající z opuštěného ohniště ještě dokazoval, že se v Minari ztratila další karavana.

MOUCHA, KTERÁ SEDĚLA NA OKENNÍM SKLE

Bác! Velká černá moucha narazila s bzučením na skleněnou výplň okna. Nechápat se usadila na hladké ploše a sbírala síly k dalšímu pokusu. Vysvobození z dusného pokoje pro ni bylo stále stejně vzdáleno jako na počátku.

Propiska klouzala po listu papíru, zanechávajíc na něm klikatou čáru. Mužova ruka se třásla, oddechoval nepravidelně. Na čele mu jako drobné drahokamy vyrašily krůpěje potu. Propiska se náhle zastavila, kratičký okamžik zamyšlení, slabé odkašlání

A pak opět ticho, rušené jen lehounkým šustěním papíru. Dnes ráno si mě pan Markovský zavolal do kanceláře. Říkal, že se mnou chce mluvit o nějaké významné události, tvářil se vážně

Bác! Velká černá moucha obnovila útoky proti průhledné překážce. Bzzz. Bum! Opět chvíle klidu. Moucha sedí na skle a hledá cestičku k úniku. Proč nemůže ven? Vždyť vidí slunce, vidí slunce, vidí oblohu Tak proč se nemůže dostat ven?

Psal dál. Ruka se mu třásla a hlavou se honily vzpomínky. Naše firma zkrachovala, byl jsem propuštěn. Už nemám žádné peníze. Skončil jsem a už se o vás nedokáži postarat

Bác! Další pokus o záchranu skončil, jak jinak, na okenním skle. Moucha už je z toho celá zmatená. Už neodpočívá. Bzučí a zase poletuje a dívá se ven skrze překážku, kterou nelze zdolat. A zase bzučí a poletuje a dívá se Moment, co je tohle?

Z mužova oka skanula osamělá slza. Stékala po jeho tváři jako krůpěj rosy na lístečku trávy. Níž a níž. Až spadla. Na bílém papíru se objevila vlhká skvrna. Moc tě miluji, tebe a děti. Ale už nemám sílu žít. Vše, v co jsem doufal, v co jsem vkládal naděje, se mi najednou zhroutilo.

Musím odtud pryč, musím uniknout Moc vás miluji. Sbohem. Ruka se pomalu sunula po desce stolu, až se nakonec sevřela kolem odjištěné pistole. Ukazovák se lehce otřel o hladkou spoušť. Když zvedal zbraň k hlavě, mihla se mu zamíženým mozkiem poslední myšlenka. Ne o jeho rodných. Jen kam to bude. Do spánku nebo úst.

Bzzz. Závan čerstvého vzduchu. Velká černá moucha kroužila jako zkušený pilot kolem úzké škvíry. To okno nebylo úplně zavřené. Může ven! Našla si cestičku ke svobodě! Unikla. Její křídla vířila svěžím večerním vzduchem.

Tak se radovala svému vítězství, že zvuk výstřelu ani nezaslechla.

SMRT VE TMĚ

“Hej, hostinský, hod’ sem eště dvě. A hejbní sebou !”

Zaralg postavil prázdný pivní korbek na dubovou desku stolu až to zadunělo. Mohutný barbar si odříhl a podíval se po hospodském jestli není moc pomalý. Nebyl. Jeho obtlouklá postava se již prodírala mezi stoly směrem k nim s dalšími korbeky v ruce. Zaralg se spokojeně usmál a pohlédl na své společníky. Kudůk Nurak již nebyl schopen dialogu, jen si něco mumlal pod nos a neustále hrozilo, že se svalí ze své židle. ‘Nic nevydrží,’ pomyslel si bojovník pohrdavě.

Ale při pohledu na starého muže v potrhaných hnědých šatech se jeho tvář zachmuřila. Takový vandrák, proč ho vůbec nechali, aby si sem přisednul ? Nepije a navíc mluví hlouposti. Osel starý. Zaralg se na něj díval s notnou dávkou nevraživosti. Nebyl totiž ještě natolik opilý, aby zapomněl na starcova poslední slova.

“Takže ty říkáš, že se nikdo neodváží vstoupit do Mágovy hrobky ?” zeptal se bojovník znechuceně. “Víš ty vůbec s kým mluvíš ? Já jsem nejlepší bojovník, co v tomhle zatraceném městě je !”

“Ale pane, nikdo se neodváží vstoupit na tak strašidelné místo. Mág Arzung, to byl hrozný člověk. A prý na tom místě dosud leží stín jeho přítomnosti !”

Zaralg se pohrdavě zasmál starcově zbabělosti.

V tu chvíli dorazil ke stolu tlustý hospodský. Jeden korbek s korunou bílé pěny postavil před bojovníka, druhý před klímajícího kudůka. Barbar se snažil Nuraka probudit a pořádně do něj šťouchnul loktem. Požadovaný účinek to ale nemělo. Kudůk jen zamumlal něco jako Už jdu, maminko a znovu zavřel oči.

Zaralg se tomu zasmál. “No co, tak vypiju oba dva !”

Pak se lačně vrhl na vlastní korbek a hltavě pil. Žlutý mok mu stékal po bradě a máčel límec jeho šedivého kabátce. Netrvalo dlouho a barbar si již spokojeně otíral ústa hřbetem ruky.

“Hej, dědku,” obrátil se na starce. “Proč se tak bojíš nějaký díry ve skále ? Je to přece jenom velká stará hrobka, nic víc.”

“Je to zlé místo, pane.” Zdálo se, že se starcův hlas trochu chvěje. “Mág osídlil podzemní komnaty kolem vlastní pohřební místnosti spoustou nestvůr. Povídá se, že střeží nejen jeho posmrtný odpočinek, ale i pohádkový poklad.”

Zaralgovi se při zmínce o pokladu zaleskly oči.

“A to se za celou tu dobu, co tam ten poklad leží, ho nikdo nepokusil získat ? Jestli ne, tak tenhle kraj je opravdu krajem zbabělců !”

Starce se náhle zatvářil tajemně. “Mnozí odvážlivci se nechali zlákat bohatstvím Mágovy hrobky. Nikdo z nich však již více nevyšel z podzemí na denní světlo...”

Ta slova ale na přioopilého barbara neměla naprosto žádný účinek. Zaralg se jen rozesmál přímo hurónským smíchem.

“Jak sem řek’ ,” vysoukal ze sebe, když se trochu uklidnil. “V tomhle kraji žijou jenom zbabělci a brídilové. To my ze Severu tyhle věci řešíme jinak. Koukej, dědku.” Vyskočil na nohy a z pochvy vytasil dlouhý a velice ostrý meč. Ač byla hospoda osvětlena špatně, přece se zbraň matně leskla ve světle několika petrolejových lamp. Nebezpečná věc. “To je argument, co ?”

Starý muž vypadal že váhá.

“Pořád nevěříš, starochu ?” zeptal se vztekle bojovník. “Což takhle sázka ? Jakej předmět je podle pověstí z majetku Mága nejcennější ?”

“Legendy mluví o černém perlovém náhrdelníku...”

“No, to sem chtěl slyšet. Pojd’ se mnou ke vchodu do Hrobky a počkej tam. Za pár minut ti přinesu ten náhrdelník jako důkaz toho, že uvnitř není nic, co by mě mohlo zastrašit.”

“Ale pane, to tam chcete jít teď, v noci ?”

Zaralg se tomu hlasitě zasmál. “Jistě, a proč taky ne ? Já tady mám všechno s sebou. Můžeme jít hned, jestli se nebojíš tmy. Jo, a mimochodem. Až vyhraju, tak mi dědulo platíš aspoň dvě piva. Pochybuju, že bys měl na víc,” dodal s velkou dávkou opovržení a díval se přitom na jeho děravé a roztrhané šaty.

“A co když vyhraji já ?” zeptal se stařec tiše.

Zaralg vyprskl smíchy. “Blázníš dědku ? Já přece nemůžu prohrát. Ale kdyby náhodou, tak ti třeba koupím nový hadry na sebe, jo ?”

Starému muži se zvláště zalesklo v očích. “Platí,” řekl.

Podali si ruce, aby tím stvrdili svou sázku. Poté se začali chystat k odchodu. Stařec s sebou neměl žádné věci, ale ani Zaralgori netrvala příprava dlouho. Přes rameno si přehodil koženou tornu, svůj skvělý meč zasunul zpět do pochvy. Nakonec, snad aby dokázal rčení, že žízeň dobrodruhů je bezedná, vypil i pivo z kudůkova korbele. To mu ještě přidalo na náladě. Mohli jít. “Platit za mě bude ten malej vožrala, co zrovna spí,” zahulákal barbar na hospodského, když už byli u dveří. Bojovník se v duchu dobře bavil a jeho nálada byla skvělá. Vypitá piva a právě započaté lehounké dobrodružství mu dodala až neuvěřitelnou dávku optimismu.

Vyšli ven do tmy.

Arzungova hrobka ležela necelé čtyři míle od města. Tam, uprostřed roviny, náhle vyrůstala obrovitá černá skála. Mlčenlivě se tyčila nad krajinou jako nestvůrný špičák gigantické šelmy či jako varovně zvednutý ukazovák. Stěny monolitu byly naprosto hladké, zda to však bylo přičiněním lidských rukou či pouhou vůlí přírody již dnes nikdo nevěděl. Skálu obklopoval les, věkovitý les, les, jenž byl přinejmenším tak starý, jako ten zvláštní černý útvar. Tvořily ho převážně duby, rostoucí v těchto místech již odnepaměti. Jejich vrásčitá kůra a změt’ vzájemně propletených větví nijak nevylepšovaly dojem z tohoto ponurého místa. V korunách dubů neustále šepotal noční vánek a ten šepot nevěstil nic dobrého. Není divu, že se pocestní Černé skále na hony vyhýbali. Vždyť ke strašidelnému okolí se tady přidával další faktor. Právě zde, v temné skalní slují, spal Arzung věčným snem. A jeho spánek prý nebyl klidný...

Té noci ale dva poutníci sestoupili z vyšlapané stezky. Zahaleni tmou kráčeli přímo do srdce toho hrozného místa. Větve dubů nad jejich hlavami šelestily listovím, jako by se stromy divily od vazby nečekaných vetřelců. Čím více se ale Zaralg a jeho starý průvodce přibližovali k Černé skále, tím větší ticho je obklopovalo. Zdálo se, že i vítr utichl a čísi neviditelné oči pozorují každý jejich pohyb. Pozorují se záští, bez jakéhokoliv slitování.

Zaralg však stále neztrácel optimismus a dobrou náladu. Studený noční vzduch mu sice pročistil hlavu, vyhnat mu odtud jeho nebezpečnou sázku však nemohl. A navíc, čeho se bát ?

Barbarovi stačilo dotknout se rukou jílce meče a hned se cítil být mocným a neporazitelným. Konečně dorazili k úpatí skály. Přímo před nimi se ve tmě rýsovala nestvůrná dračí hlava, zvěčněná v kameni. Dávný sochař dokonale vystihl šupinatou kůži, vyboulené oči a otevřenou tlamu, plnou zahnutých zubů. Jako živý. Ale bylo to víc než jen umělecké dílo. Byl to vstup do říše mrtvých. Do Arzungovy hrobky.

Mohutného bojovníka ten pohled ani trochu nezastrašil. Díval se do temného ústí neznámé podzemní chodby a jeho oči byly chladné jako ocel jeho meče. Vliv alkoholu již téměř zcela vyprchal. Očekával ho úkol, vyžadující plné soustředění.

“Kolik času mi dáváš, starče ?” zeptal se svého společníka.

“Půl hodiny ?” odpověděl starý muž tázavě. Jeho hlas se třásl a sám stařec se nervózně rozhlížel po okolí. ‘Ten musí mít pořádný strach,’ pomyslel si Zaralg.

“Dobře, to mi bude stačit,” řekl. “Počkej tady na mě, tedy pokud už nemáš srdce v kalhotách.” Poslední slova zněla dost jízlivě, ale barbarovi ztuhl úsměv na rtech. Na chvíličku, na mizivý okamžik, zahlédl v očích starého muže nepřirozený namodralý lesk. Nebo se mu to jen zdálo ? Podíval se na svého společníka pozorněji. Nic, jen pouhý roztřesený stařec. ‘Asi přelud vlivem toho piva,’ napadlo Zaralga.

Barbar se chvíli přehraboval ve své velké kožené torně. Konečně našel to co hledal. Rychle si nasadil jantarový náramek na svou svalnatou paži a zašeptal magické slovo. Z polodrahokamu se začalo linout nažloutlé světlo. Nejdříve bylo slabé, postupně však sílilo a získávalo na intenzitě. Záhy již osvětlovalo prostor v okruhu šesti sáhů a Zaralg se s vítězným úsměvem podíval do starcova udiveného obličeje.

“To koukáš, dědo,” řekl dobrodruh. “Tohle světlo je lepší než jakákoliv pochodeň, nehledě na to, že nemusím nic držet v ruce. To tvoje podzemí s ním projdu jako nic. A mimochodem. Půjčím ti teď takovou věcičku, abys přesně věděl, kolik času ti ještě zbývá do prohry.”

Vytáhl z kapsy malý kulatý železný plíšek. Podél okraje té zvláštní věci byla vyryta drobná číslička, od jedničky do dvanáctky. Ze středu kovového kroužku vybíhaly dvě zlaté ručičky, ta větší právě ukazovala na devítku, menší se přibližovala k dvanáctce.

“Tohle je elfí časostroj,” řekl Zaralg hrdě. “Získal jsem ho ve Stranslu od jednoho elfského obchodníka. Je v tom zaklet démon času nebo co. No, každopádně, teď ukazují patnáct minut před půlnocí. Až bude malá ručička za dvanáctkou a velká bude směřovat na trojku, vyprší mi čas. Ale tou dobou už budu stejně dávno zpátky.”

Stařec vzal časostroj do ruky a se zájmem si ho prohlížel. Nevypadal však, že by byl tímto vzácným předmětem nějak zvlášť překvapen.

“Jestli na mě tady nepočkáš a někam s tím zdrhneš, tak přísahám, že si tě najdu a zakroutím krkem,” řekl bojovník varovným hlasem.

“Mě nebudeš muset hledat,” odpověděl starý muž tiše.

Barbar si jeho poznámky ani nevšiml. “Tak já jdu do toho,” prohlásil. “Chystej si zatím prachy, abys mi mohl zaplatit ta piva.”

S těmito slovy vkročil bojovník do temného chřtánu kamenné dračí tlamy. Jeho železem okované boty ztěžka dopadaly na podlahu, tvořenou stovkami dlaždic. Stařec se za ním díval, dokud světlo jeho kouzelného náramku nezaniklo v dálce. Pak se klidně odvrátil.

Půlnoc se blížila.

Zaralg postupoval do nitra záhadné skály.

Světlo jeho kouzelného náramku dopadalo na černobílé dlaždice podlahy a stěny, tvořené hrubě otesanými kamennými kvádry. Vzduch byl v podzemí těžký, ale dýchatelný, a panovalo zde poměrně velké teplo, kontrastující s nočním chladem venku. Nic neobvyklého. Podzemí jako desítky jiných, která již prošel.

Jak se nořil do skrytých hlubin hrobky, narůstal v něm zvláštní pocit tísně. Ne proto, že by se bál nebezpečí číhajících vepředu. Tma a osamocení ho nedokázaly zastrašit. Ale na jeho sázce bylo cosi divného. Kdo byl ten zvláštní stařík ? Jednoduše se objevil v hospodě a oni ho pozvali, aby si k ním přisednul. A ani se ho nezeptali na jméno... Že by je nějak zmámil ? Hned ale tuto myšlenku zavrhl. Zmámil ! Takový dědek, jednou nohou už v hrobě ! Kdepak ten ! Zaralg vyhnal ze své hlavy veškeré obavy. Je to prostě starý vandrák, který doufá, že si sázkou vydělá na

nové šaty. 'Ale doufá marně,' usmál se pro sebe bojovník. Tohle podzemí bude pro něj, statného reka, jako procházka růžovou zahradou.

Barbar ztěžka našlapoval na podlahu, svaly však měl napnuté, aby mohl uskočit zpět při sebemenší známce nebezpečí. Tmou se rozléhala ozvěna jeho kroků. Bystrýma očima sledoval dlaždice – bílá, černá, bílá, černá. Neskrývá se pod nimi tajné propadliště ? Nebo jiná past ? Ale zatím bylo vše v pořádku.

Uplynulo několik minut než narazil na první překážku. Rovná chodba, kterou se doposud ubíral, končila kamennou zdí. Z tohoto místa vybíhaly dva postranní tunely, jeden nalevo, druhý napravo. Oba po několika sázích uzavíraly zašlé dřevěné dveře. Zaralg se zamyslel.

Kterou cestou se vydat ? Nebyl zvyklý nad takovými problémy uvažovat, v družině obvykle přemýšlení zastál elfí čaroděj Vénien. Nyní tu však kouzelník nebyl, a tak se musel rozhodnout sám. Naštěstí ho napadlo, že je zřejmě jedno, na kterou stranu se dá. Arzungova hrobka byla asi nepřilíš rozlehlá a pravděpodobně též zrcadlově souměrná. Ať tedy vykročí jakýmkoliv směrem, vždy se jistě dostane do pohřební místnosti. Namátkou zvolil chodbu vpravo.

Dveře, k nimž došel, byly prastaré a ztrouchnivělé. Jen zrezivělé železné kování je ještě drželo pohromadě. Zaralg nepochyboval, že by se při jejich vyrážení nemusel ani příliš namáhat. Byly však pootevřené a barbar úzkou škvírou opatrně nahlédl do tmy. Místnost. Ale zda prázdná či obydlená, to odsud nemohl posoudit. A existovala jen jediná možnost, jak to zjistit.

Vytasil meč a opatrně vzal za křehkou kliku. Dveře šly otevřít překvapivě snadno. Vkročil do poměrně velké komnaty, světlo jeho jantarového náramku mu však dávalo možnost vše skvěle vidět. Místnost byla prázdná, podlahu pokrývaly obvyklé černobílé dlaždice. Nikde nic, žádný nábytek, žádný poklad. A žádné nestvůry.

Jen v nejbližší části komnaty, u tmavého otvoru další chodby, se na podlaze válela hromada kostí. Zaralg přistoupil blíž. Byly nepochybně lidské. Dvě lebky na něj cenily své vybělené zuby, jako by se usmívaly. A co je tohle ? Mezi kostmi ležel rovněž pár šavlí. Barbar se podivil, že se jich rez téměř nedotkla.

V místnosti zřejmě nebylo nic zajímavého. Zaralg spěchal a neměl čas pátrat zde po skrytých pokladech. Vydal se k jedinému ústí chodby, které v místnosti bylo. Tudy musela vést jeho cesta.

Když procházel kolem zbytků neznámých válečníků z dávných dob, postřehl náhle koutkem oka mezi kostmi nějaký pohyb. Neklamal ho zrak ? Otočil se s mečem připraveným k úderu.

Opravdu. Kostí se pohybovaly.

Vypadalo to, že se před ním zjevuje miniaturní tornádo. Vítr mu rozcuchal vlasy a samotné kosti a zbraně hnal dokola ve zběsilém víru. Trvalo to jen chvíli a Zaralg s úžasem zjišťoval, že se již nedívá na zbytky koster, ale na... Na celé kostry. Kostry, jež chodí a zabíjejí. Kostry ozbrojené šavlemi. Nemrtví !

Větrný vír zmizel stejně náhle, jako se objevil. Přimo před barbaram stáli dva kostlivci s šavlemi, připravení zaútočit. Kdesi v hloubi jejich prázdných očních zářilo rudé světýlko.

První nemrtvý napřáhl kostlivou paži a t'al po Zaralgoví svou šavlí. Ale barbar se nedal překvapit, a tak zbraň nestvůry byla zastavena jinou čepelí dřívě, než mohla vůbec dopadnout. Bojovník se v duchu smál. Zpočátku byl sice překvapen náhlým zjevením nepřítele, nyní mu to však připadalo zábavné. Pouze dva kostlivci ! Nuda.

Hravě odrazil útok druhé stvůry, a pak se sám rozmáchl k odvetě. Dlouhý meč zasvištěl vzduchem a kostlivec již nestačil úder vykrýt. Zbraň se zasekla do kostry v místech, kde zaživa mívala krk, a čistě oddělila lebku od zbytku nemrtvého těla. Nestvůře vypadla z pařátů šavle, poté pomalu klesla na kolena. Magické pole, držící kostlivce pohromadě, bylo zničeno, a tak se

bestie proměnila v to, čím byla předtím. V hromadu prastarých kostí.

Druhá stvůra znovu podnikla výpad, ale pro barbara nebylo problémem si s ním poradit. Na oplátku zasypal kostlivce sérií dobře mířených ran, které jeho nepřítel jednoduše nedokázal odrazit. I druhý nemrtvý byl během minuty doslova rozsekán na kusy a poslán do říše věčného zapomnění.

Zaralg stál nad dvěma hromadami kostí, které ještě nedávno žily vlastním podivným životem. Váhavě do jedné šťouchl špičkou boty. Nic se však již nehnuło. 'Asi jsem je už s konečnou platností poslal na věčnost,' pomyslel si spokojeně.

Bylo třeba spěchat. Sázka je koneckonců sázka. A zatím šlo vše jako po másle...

Zaralg opustil místnost a ponořil se do tmy další podzemní chodby.

Venku před vchodem do hrobky začínalo být zima. Vítr zesílil a s novou vervou se opřel do listnatých korun staletých dubů. Kamenná dračí tlama výhruzně cenila své zahnuté tesáky do tmy.

Uplynulo patnáct minut od Zaralгова odchodu. Starý muž stál u vchodu do hrobky jako mlčenlivá socha, kterou nějaký vtipálek oblékl do potrhaných hnědých hadrů. Vítr si pohrával s jeho dlouhým bílým vousem, ale stařec si toho nevšímal. Nevnímal ani své nevlídné okolí, beze strachu postával v místech, kam by se jiní báli být jen vkročit. Vypadalo to, že na něco čeká. Ale na co ?

Zdálky se k jeho uším doneslo vyzvánění Velkého zvonu z věže Nirmské radnice. V tomto pustém místě zněl ten zvuk spíše jako umíráček.

Půlnoc.

Se starým mužem se náhle stala nějaká změna. Pomalu, pomaloučku, se jeho shrbená záda napřimovala. Bílý vous získával stále tmavší a tmavší odstín. Tvář plná vrásek se vyhlazovala. A pak se mu oči rozzářily nepřírozeným namodralým světlem. Nezhasínalo. V tom pohledu, pohledu těch planoucích očí, byla nekonečná zášť, zloba a nenávisť. Dobro v něm nemělo místo.

Zvon v dálce zmlkl. Znovu se rozhostilo ticho, rušené jen šepotem větru v korunách dubů.

Nehybná postava pohlédla na ciferník elfího časostroje. Ukazoval přesně. Ale k čemu je, vždyť takových věcí už viděl spousty. S ponurým úsměvem zahodil kouzelný předmět daleko mezi stromy.

Stařec vkročil do tmy sluje. Vlastně ne stařec. Bytost, postrach všeho živého, se vracela do svého temného sídla. Uvítat další oběť.

Pomalým jistým krokem šel podzemní chodbou. V tom pozvolném postupu vpřed se skrývala strašlivá a smrtící hrozba. U kamenné zdi, která uzavírala původní chodbu, se na chvíli zastavil. Zběžně se podíval napravo, kde jeho noční zrak mohl zpozorovat siluetu otevřených dveří. Poté se obrátil zpět ke kamenné překážce.

Pomaloučku rozpažil ruce. Zavřel na chvíli planoucí oči a soustředil se. Pak vyslovil zaklínadlo.

Mocná slova v neznámé řeči se rozléhala podzemím. Kouzelníkovovo tělo náhle zprůsvitnělo a získalo tak nehmotnou a nadpozemskou podobu. Pár okamžiků tam stál a vychutnával si pocit své vlastní síly. A poté vykročil kupředu.

Jeho tělo proniklo do skály a ta se za ním zase zavřela jako tmavá voda za tonoucím

V podzemí znovu panovalo ticho.

Spěchal.

Nevěděl sice přesně, kolik času již v podzemí strávil, tušil však, že by se již brzy měl vrátit. A

toto vědomí ho hnalo dál. Zatraceně ! Tak kde je ta pohřební komnata ? Od svého souboje s kostlivci již propátral několik větších podzemních prostor, ale ke svému cíli stále nedorazil. Jeho meč za tu dobu ukončil existenci několika dalších oživlých koster a polorozpadlých zombií, které se mu postavily do cesty. Nebyl problém je zničit, pro zkušeného bojovníka znamenal souboj s nimi spíše lehčí trénink. Ale kde je ta zpropadená pohřební komnata ? Kde je mágův poklad ? Začínal se obávat, zda na něj ten starý otrapa pořád ještě čeká. Možná mu konečně došlo, že sázku nemůže vyhrát, a tak vzal raději nohy na ramena. Nebo se třeba natolik zalekl strašidelného místa, že považoval za vhodné rychle zmizet. Sakra, zmizet i s vzácným elfím časostrojem ! Ponuré myšlenky ponoukaly Zaraga k ještě většímu spěchu.

Další místnost.

Světlo jantarového náramku dopadlo na mohutné železné dveře na opačném konci malé prázdné komnaty. Byly pootevřené. Zaralg se tomu již dávno přestal divit. Všechny dveře, na které doposud v podzemí narazil, byly pootevřené. Zvláštní, ale zajisté se to dalo nějak vysvětlit. Bojovník přešel místnost, aby se podíval blíž.

Železné dveře ! Zatím v tomto podzemí nic takového neviděl, což mohlo znamenat, že se za nimi skrývá cosi zvláštního. Že by byl konečně u cíle ? Neleží za dveřmi pohřební komnata temného mága Arzunga ?

Už už sahal na kliku, když náhle pocítil ohrožení. Bylo to, jako kdyby mu v hlavě vybuchla bomba. Šestý smysl, vypracovaný léty pobytu na nebezpečných místech, ho přinutil se otočit. V jeho pravici se zaleskl tasený meč.

Nemýlil se. Ani ne čtyři sáhy od něj se v kouzelném světle rýsovala bílá postava podobná člověku. Setrvala nehybně na jednom místě a barbar mohl vidět, že nestojí na podlaze, nýbrž se vznáší ve vzduchu několik coulů od země. Nehmotný nemrtvý ! Přízrak ! Ale proč neútočí ? Stáli proti sobě a pozorně si jeden druhého prohlíželi. Při pohledu do narudle žhnoucích očí nemrtvého se barbar necítil právě nejistěji a jeho ruka křečovitě svírala jílec meče. Ale přízrak stále nepodnikal žádný útok. Choval se podivně, naprosto odlišně od jiných stvůr toho druhu, s nimiž již měl Zaralg co do činění.

Poté se stala nějaká změna. Nemrtvá bytost se pohnula, ne však směrem k bojovníkovi, ale zpět do tmy. Těžkým podzemním vzduchem se nesl táhlý kvil, plný nekonečné bolesti a zoufalství. Střež se, střež se ! Obrysy přízraku se již rozplynuly ve tmě, ale barbar pořád slyšel ten zvuk, byl stále slabší a slabší. Jako pozdrav ze záhrobí, jako hlas z říše mrtvých. Pak utichl docela.

Zaralg ještě chvíli očima probodával tmu mimo dosah světla jantarového náramku. Nevrátí se ? Ne, nikde nepostřehl žádný pohyb, v podzemí panoval klid. Ale co znamenala slova, která stvůra vyřkla na rozloučenou. Střež se ! Byla to snad výhružka ? Asi ano, docela by to odpovídalo povaze přízraků. Jenomže to mohlo být i varování. Ale před čím ?

Znovu se otočil k železným dveřím a jal se je pozorně prohlížet. Nic podezřelého však nenašel. Byla-li zde nějaká past, musela být opravdu pečlivě skryta a hledat ji by byla práce spíše pro zloděje než pro válečníka. V místnosti za dveřmi panovalo ticho. Nic neukazovalo na přítomnost nepřátel, ale to mohlo být pouhé klamné zdání. Přesto musel jít dovnitř.

Vzal za kliku a zatlačil. Dveře se poddaly a s hlasitým skřípotem se začaly coul za coulem otevírat. Konečně byla škvíra natolik veliká, že se tudy mohl protáhnout. Zaralg ani chvíli neváhal a s taseným mečem skočil do místnosti. Světlo kouzelného náramku prozářilo tmu. Bojovník vydechl údivem. Byl v pohřební komnatě.

Kruhová místnost, jež sloužila k poslednímu odpočinku temného mága Arzunga, měla průměr zhruba deset sáhů. Podlahu již nepokrývaly černobílé kamenné dlaždice, ale mramorové desky

různých velikostí. Rovněž stěny byly obloženy vzácným mramorem. Podél zdí komnaty stály řady zamčených dřevěných truhlic. Většina z nich stále odolávala zubu času, několik však již zcela ztrouchnivělo a vzácný obsah se z jejich útroh vysypal na podlahu. Zlaté mince, stříbrné mince, drahé kameny ! Magické přívěšky, umně tepané šperky, zbraně, do jejichž čepelí byly vyryty neznámé mocné runy ! To byly poklady, poklady získané léty zabíjení a drancování, které mágovi služebníci umístili do hrobky, aby svému temnému pánovi vylepšili jeho posmrtný úděl. Zaralgovi se při pohledu na takové bohatství zaleskly oči. Byl již připraven se rozběhnout k hromadám drahocenností, ale cosi ho varovalo, aby to ještě nedělal. 'Jsem boháč, jsem boháč!' znělo mu hlavou, nicméně zatím se stále jen opatrně rozhlížel po místnosti.

Uprostřed kruhové prostory stál veliký kamenný sarkofág. Jeho povrch pokrývaly reliéfy, zobrazující nejrůznější bestie a démonické tvory. Odvážný bojovník se zachvěl při pohledu na trochu odsunutou víko. Představoval si až moc dobře, čím tělo skrývá tento kamenný hrob. Teprve teď si všiml dalších dveří naproti těm, kterými sem vstoupil. Byly rovněž pootevřené a navlas podobné prvním. Bojovníka napadlo, že uvažoval správně. I kdyby se na první křížovatec rozhodl jinak, stejně by nakonec dorazil do této místnosti.

Stál nehybně a očima polykal nevídané bohatství. Co teď ? Vzít si s sebou to všechno stejně nemohl, na to by potřeboval více času a lidí. Ale rozhodně se sem pro poklad vrátí. Bylo by přece škoda nechat ho ležet ladem. Vzpomněl si na sázku a na perlový náhrdelník, který měl starci přinést jako důkaz. Jak ho má najít mezi všemi těmi vzácnými předměty ? Učinil několik váhavých kroků kupředu. Náhle ho uviděl. Nádherná šňůra černých perel ležela přímo na desce sarkofágu.

Co to je ? Že by nějaká past ? To všechno je nějak moc jednoduché. Rozhlédl se okolo, ale žádné nebezpečí nespatriil. Co se to, sakra, děje ?

Nakonec se rozhodl jednat. Pár rychlých kroků a stanul u samotného sarkofágu. Pln obav sáhl rukou na náhrdelník, ale nic se nestalo. Opatrně, velmi opatrně, ho zvedl a dal do kapsy. S úlevou si oddechl.

Vtom světlo jeho náramku náhodou dopadlo do škvíry, utvořené odsunutou deskou kamenného hrobu. Jediný rychlý pohled dovnitř a ... Byl prázdný. Prázdný !?

"Vítám tě u mě doma," zazněl za Zaralgovými zády studený a pichlavý hlas.

Bojovník se otočil s rychlostí blesku, meč připravený k úderu. Otočil se a strnul.

Před ním stál muž. Oblečen byl v černém plášti s kápí, protkaném rudou hedvábnou nití. Měl dlouhé hnědé vousy a rozčuchané vlasy téže barvy. Z jeho obličeje vyzařovalo takové zlo a nenávisť, že Zaralg nevolky ustoupil o krok zpět. A nejhorší v té tváři byly oči. Hořely vnitřním namodralým světlem, ale barbarovi připomínaly strnulé oči mrtvoly. Dívaly se na něj stejným bezvýrazným pohledem, který jako by ani nepatřil do světa živých.

Muž musel předtím použít nějakého kouzla, protože si ho bojovník dříve při prohlídce místnosti vůbec nevšiml. Nebo snad přišel zvenku ? Ale ať už to bylo jakkoliv, nyní zde stál, jako by se prostě zhmotnil ze vzduchu.

Kde jen viděl tu tvář ? Zaralgovi něco připomínala, obličej osoby, s níž se již setkal. Ale kdo to byl ? Náhle mu svitlo. Ten otrhaný stařec z hospody, stařec, s nimž uzavřel sázku ! Ale jaká strašlivá změna s ním proběhla ? A jak se sem vůbec dostal, vždyť ho nechal stát před jeskyní ! Nebojácnému bojovníkovi po zádech přeběhl mráz.

"Kdo jsi ?" vysoukal ze sebe po chvíli. Jeho hlas se lehce třásl, ale on sám se stále ještě držel.

"Jsem Arzung," odpověděl muž.

Zaralgem to nevzrušené sdělení, pronesené ledově klidným hlasem, otřásl až do morku kostí. Začínal tušit, že se stal obětí nějaké temné pasti. Stále se však vzpíral tomu uvěřit.

“Ale to... to přece není možné. Arzung zemřel už před tisíci lety !”

Muž se rozesmál nelidským smíchem, který se zabodával do duše jako tisíce ledových jehliček.

“Máš špatné informace, bojovníku. Nejsem mrtev, ale svá léta nyní trávím čekáním. V této temné hrobce čekám, až se znovu zjeví Zlo a můj Pán mě povolá zpět do svých služeb.”

Zaralg se otřásl. Cítil, jak mu planoucí mágovy oči chtivě pohlíží do tváře.

“Proč jsi mě sem vlákal, k čemu mě potřebuješ ?” zeptal bojovník a snažil se působit klidným dojmem.

Arzung se ponuře usmál. “Mé tělo není nesmrtelné, bojovníku. A potřebuji žít, abych mohl čekat. Každých sto let přivádím do této místnosti jednoho muže, podobně jako tebe dnes.”

“Tak co po mně chceš ?” vykřikl Zaralg a připravil si meč k ráně.

Mágovy oči se náhle rozšířily a namodralé světlo zaplavilo místnost, zahánějíc žlutavou září jantarového náramku. “Co chci ?” zaburácel Arzungův hlas. “Chci tebe, bojovníku ! Chci tvou duši, chci tvůj mozek ! Zemřeš, abych já mohl žít !”

Zaralga, který se ještě nikdy ničeho nebál, náhle zaplavila vlna paniky. Paniky a strachu.

Ohromným úsilím vůle tyto pocity zahnal. Byl čas něco podniknout.

“Mě nedostaneš, ty bastarde !” Bojovník se prosmýkl kolem Arzunga a vrhl se k pootevřeným železným dveřím, kterými se předtím dostal do místnosti. Už byl skoro u nich, už se viděl v bezpečí mimo pohřební komnatu...

Arzung jen luskl prsty a dveře na obou stranách místnosti se s rachotem zavřely. Bojovník se je zoufale pokoušel otevřít, ale veškeré jeho pokusy byly marné. Kouzlo, které dveře blokovalo, bylo mnohem silnější než on. Nyní se doopravdy ocitl v pasti. Odvrátil se od dveří a v namodralém světle spatřil Arzunga, jak jej s pobavením sleduje.

Naděje Zaralga pomalu opouštěla, přesto se stále ještě nevzdával. Doufal, že by se mu třeba mohlo podařit zabít mága v souboji.

“Myslíš, že jsi vyhrál ?” pravil bojovník zdánlivě klidně. “Tento meč již poslal na věčnost mnoho různých stvůr. Dostane i tebe.”

Na Arzunga to však žádný dojem neučinilo. Znovu se zasmál svým strašidelným smíchem. “Ty blázne ! Snad bys mě mohl zabít, ale cožpak jsi zapomněl na rčení, že Zlo má mnoho podob ?”

Máchl rukou před sebe a zašeptal temnou zaklínací formuli. Přímo před ním se ve vzduchu zhmotnil oblak zeleného dýmu. Zdál se být hustý, téměř hmotný, a přeléval se ze strany na stranu jako nějaká odporná kapalina. Zaralg s hrůzou sledoval, jak se uprostřed mraku zjevují odpudivé obrysy. Přímo před jeho očima vznikalo monstrum, povoláné temným mágem. Věděl, že by teď asi měl zaútočit, ale nedokázal se vzchopit k nějaké akci.

Arzung opět máchl rukou a zelený oblak zmizel, jako by snad ani neexistoval. Na jeho místě nyní stál tvor, zjevení z nejtemnější noční můry. Vysoký byl asi dva a půl sáhu, pod krátkou hnědou srstí pokrývající celé tělo, se rýsovaly mohutné svaly. Hlava se příliš nelišila od hlavy gorily až na jednu podstatnou věc, totiž dlouhé tesáky, které stvoření vyčnívaly z tlamy. Dva páry rukou, zakončených pařáty, se k Zaralgovi nedočkavě natahovaly.

Zhárgudug ! Legendární obr ze Starých dob !

Nestvůra po bojovníkovi sekla pravou horní prackou, ale ten se útoku hbitě vyhnul. Naopak, sám se mečem ohnal po zhárgudugovi a vložil do toho úderu tolik síly a zoufalství, že zbraň prorazila kůži bestie a zabořila se jí přímo do srdce. Obr chvíli nechápavě zíral na divnou věc, jež mu trčela z hrudi. Pohybem jedné své ruky odstrčil barbara a přinutil ho pustit jílec meče. Jinou paží si stvůra pomalu vytáhla zbraň z prsou, chvíli ji podržela vysoko ve vzduchu, a pak jediným mocným trhnutím ruky zahodila až na druhý konec místnosti. Ze zejícího otvoru v hrudníku bestie tryskala rudá krev a v těžkých kapkách dopadala na mramorovou podlahu. Obr

ale vůbec nevypadal na to, že by umíral. Zaralg se na něj díval jako omráčen. Netušil, že obr zhárgudug nemá jedno, ale dvě srdce, umístěná v levé a pravé části hrudníku. Proto ho zranění, i když nepochybně velice bolestivé, nemohlo vážněji ohrozit.

Další úder obrovy pracky srazil bezbranného bojovníka k zemi. Pokusil se sice ještě vstát, ale to už byl strašlivý zhárgudug těsně u něj. Popadl ho za šos jeho kabátce a vyzvedl do vzduchu, jako by nevážil více než malý chlapec. Poté se svalnaté paže stvůry sevřely kolem Zaralgova hrudníku a barbar se marně snažil vymanit z tohoto ocelového stisku. Vzduch byl plný ohavných výparů stoupajících ze zhárgudugova těla. Jeho krev, proudící z rány v prsou, ulpívala na bojovníkově oblečení a stékala na podlahu jako malý rudý vodopád. Blížil se konec.

V obrově sevření se nemohl hýbat, a tak jen nečinně přihlížel, jak k němu pomalu kráčí temný mág. Arzungovy oči modře žhnuly a spokojeně se usmíval. V jedné ruce držel krátký, ale neuvěřitelně ostrý obětní nůž s černou čepelí. Zaralg se ještě jednou pokusil zhárgudugovi vytrhnout, ale paže stvůry byly silnější než ocelová pouta. Černý nůž se přibližoval k barbarově hlavě. Poslední pohled jeho života.

V pustém podzemí nemohl jeho předsmrtný výkřik nikdo zaslechnout...

* * * * *

Slunce teprve lenivě vykukovalo zpoza obzoru. Na předměstí Nirmy zakokrhral první kohout, ohlašující tak příchod jitra.

V hospodě U Spáleného žebírka už zůstali jen podstolní spáči z řad těch, kdo se včera zpili do němoty a nebyli ani schopní se dopotáčet domů. Mezi nimi byl i drobný kudůk Nurak, malý, ale u stolu nikdy ne poslední. Spal bohatýrským snem a chrápal více, než všichni ostatní dohromady. Klidný spánek mu však toho dne nebyl souzen.

Někdo s ním silně zatřásl a donutil ho otevřít jedno oko. Skrže poalkoholovou mlhu spatřil elfa, zahaleného v sametovém čarodějnickém plášti. Vénien, vůdce družiny. Kouzelník ho nenechal opět usnout a začloul s ním ještě víc.

“Prober se,” zaslechl elfův hlas. “Kam se poděl Zaralg?”

Konečně se čarodějovi podařilo usadit Nuraka na židli. Kudůk tam teď seděl a uvažoval o otázkách typu kdo je, kde je a co se po něm chce. Pomalu se mu vše začínalo vybavovat.

“Já nevím, kam šel,” řekl pomalu. “Včera jsme tu spolu trochu popíjeli, a pak... No, však víš, jak to nakonec končí...”

“Tak vzpomínej, sakra,” zlobil se Vénien. Na elfy nepůsobily opojně ani nejsilnější lidské lihoviny, a tak čaroděj dost dobře nerozuměl pojmu kocovina. “Do hradu Klubu veteránů se v noci nevrátil, v jiných hospodách není a tady taky ne. Byl jsi s ním jako poslední. No tak, zkus si vzpomenout.”

Nuraka pořádně bolela hlava, přesto si začínal vybavovat některé podrobnosti.

“Byl s námi takový dědek v potrhaných hadrech,” řekl kudůk. “Já už si moc nepamatuju, ale myslím, že mluvil se Zaralgem o Černé skále. Ten bláznivý barbar by byl určitě schopen se tam vydat. Ale víc už opravdu nevím.”

“Zatraceně,” ulevil si elf. “On by té výpravy, i v noci, byl asi opravdu schopen. Vždycky rád chodí tam, kam se jiní ani ve dne neodvážjí. Snad se mu něco nestalo... Musíme se tam jít podívat. Hned.”

“Ani nápad,” ozval se Nurak. “Na to místo já nejdu. Je to tam nebezpečné.”

Vénien po něm hodil vpravdě vražedný pohled a kudůk změkl. “Pro kamarády všechno,” dodal rychle.

V korunách prastarých dubů šuměl vítr a zdálo se, že stromy na vetřelce nepřátelsky shlíží.

Slunce již stálo celkem vysoko nad obzorem, v těchto místech však stále panovalo šero. Nurak se na svých krátkých nožičkách snažil stačit tempu Vénienovy rychlé elfí chůze. "Zatraceně," zalátelel kudůk, když zakopl přes obzvlášť veliký kořen a natáhl se jak dlouhý tak široký. "Třeba tam jdeme úplně zbytečně," pokračoval a pracně se hrabal na nohy. "Možná sem vůbec nešel, kdoví, co se mi to v noci zdálo, že slyším."

"Mám špatnou předtuchu," opáčil Vénien tiše.

Nurak zmlkl. Pokračovali dál v cestě místy, která i za denního světla vypadala ponuře a strašidelně.

Konečně stanuli na úpatí Černé skály. Přimo před sebou spatřili obrovitou kamennou dračí tlamu, vytesanou do svahu. Byla zavřená.

"To bude ono," řekl Nurak. "Vchod do podzemí, myslím. Pověsti mluví o nestvůrné dračí hlavě, strážící vchod do hrobky, ale poprvé si to mohu ověřit na vlastní oči."

"Zvláštní," poznamenal elf. "Slyšel jsem, že je prý otevřená a duch mrtvého ve stínové podobě obchází tento les."

Kudůk se při té představě otrásl. "To budou asi jen povídačky," řekl nejistým hlasem. "Pravdu o Černé skále nikdo nezná, protože sem nikdo nechodí. Ale jestli je brána zavřená, tak tam Zaralg nemohl jít, ne? Takže my ho tu hledáme úplně zbytečně. Můžeme klidně vypadnout."

Vénien se obezřetně rozhlížel kolem sebe. "Počkej chvíli. Raději bych se ještě podíval okolo, jestli něco nenajdeme."

Nurak nespokojeně zamručel, ale nakonec souhlasil. Rozdělili se a prohledávali okolí dračí hlavy.

Čaroděj zamířil o kus dál mezi stromy a náhle spatřil, že se pod kmenem jednoho z dubů mezi suchým listím něco leskne. Přistoupil blíž a zvedl ze země kovový elfí časostroj. Nyní již nebylo pochyb. Ta věc patřila Zaralgovi. Ale kam se poděl sám barbar? Vénien litoval, že neumí dost dobře hledat stopy, jen ty by mu snad mohly prozradit víc.

Náhle zaslechl od skály přidušený výkřik. Nurak. Rozběhl se tím směrem. Prostor před kamenným monumentem byl prázdný. Vénien se udiveně rozhlížel okolo. Udělal několik kroků stranou, a pak mu vše došlo. Za dračí hlavou se ve stínu skrýval malý výklenek, kterého si na první pohled nemohli všimnout. Nyní tam spatřil stát hrůzou zkamenělého kudůka. Došel až k němu a rázem pochopil. V nejzašší části výklenku leželo mrtvé tělo jejich přítele.

Elf potlačil odpor a přikročil blíž. Pln děsu se díval na Zaralgovu hlavu z níž byla horní část seříznuta jakýmsi d'ábelsky ostrým předmětem. Mozek chyběl. Zevnitř byla lebka čistá jako miska, kterou vylízal nestvůrný pes.

"Kdo mu to udělal?" hlesl kudůk.

Vénien neodpověděl. Odvrátil tvář od zbytků svého přítele a pohlédl na zavřenou bránu do hrobky, jež mlčenlivě skrývala své strašlivé tajemství.

Smrt bojovníka Zaralga nebyla nikdy vyšetřena. Nirmský Klub veteránů sice vydal značné množství peněz na hledání záhadného otrhaného starce, úspěch to však nepřineslo. Průzkum okolí Černé skály neodhalil přítomnost žádné tajné chodby dovnitř, existoval-li kdy vůbec nějaká. Dračí tlamu, prý hlavní bránu do podzemí, nebylo možno otevřít kouzly ani hrubou silou, a tak bylo od marných pokusů záhy upuštěno. Na celou věc se pomalu zapomnělo.

Mezi pověstmi jezerních goblinů, původních obyvatel tohoto kraje, objevil elfí čaroděj Vénien zmínky o záhadných zmizeních, k nimž docházelo každých sto let. Obávaný podzemní duch Arzunkpuri, Požírač mozků, zaujímal již po tisíceletí ve folklóru goblinů významné místo.

PŘEJETE SI, MŮJ PANE?

“Khazba niz ghár inzhúri, keraldar morta...”

Slova se na Harduna zvolna snášela z okolní tmy, svazovala ho svou mocí, pletla jeho myšlenky a zamlžovala vědomí. Přebýval v jakémsi mátožném stavu, ani spánek, ani bdění, tak napůl. Cítil, že leží na něčem slizkém a studeném, bylo mu to nepříjemné, nebyl však schopen pohnout rukama ani nohama. Rovněž mluvit nemohl, jazyk měl podivně ztuhlý a nehybný. A když otevřel oči, viděl jen neproniknutelnou tmou, tmou plnou záhadných slov a temných zaklínadel.

Kdo byl? Jak se sem dostal? Ty otázky ho mátlly, neznal na ně totiž odpovědi. Nějaká cizí síla s pomocí magických formulí pronikala do jeho mysli a hrála si s jeho myšlenkami a pocity. Bylo to, jako kdyby mu mozek svíraly čísi studené a kruté prsty, před nimiž nezůstalo nic utajeno. Trvalo dlouho, než jejich sevření povolilo a slova zaklínání na okamžik ztichla.

“Asgalgúre!” Hlas, který předtím mluvil cizí neznámou řečí, konečně řekl pár slov v Obecném jazyce. “Vezmi jehlu a zašij mu to břicho, nemůže přece takhle chodit...” V odpověď se ozvalo zachrochtání. Hardun se pohledem vpíjel do tmy, ale jeho oči stále neviděly vůbec nic. Okolní černota si žárlivě střežila svá tajemství.

Něco studeného a ostrého se mu zabořilo do břicha, kupodivu ale necítil žádnou bolest. Ani slova zaklínání, jež nad ním opět zazněla, již netrýznila jeho mysl. Ta teď byla svobodná a před Hardunovými očima se začaly vynořovat první vzpomínky.

“Graz nazvarhor mithirr, bag radhir niz ghúrum...”

Žil v malé vesnici, ztracené mezi pahorky, porostlými hustou trávou. Stáda bečících bílých ovcí se pásala na zelených svazích, hlídali je bdělí pastýři se svými věrnými psími pomocníky. I on byl pastýřem, i on měl psa. Říkal mu... To už nevěděl, jméno mu vypadlo z paměti. Ale měl ho moc rád. Pomalu si vzpomínal i na svého otce, starostu vesnice, přísného, ale spravedlivého, jehož autoritu uznával každý z obyvatel Zelených stráží. Pak mu před očima vyvstala matka, bratři a sestry, jejich dům na návsi... Potom viděl dívku s dlouhými hnědými vlasy a s tím nejlíbeznějším úsměvem, vzpomínal si na její polibky u zurčící říčky daleko od všech lidí a na vůni jejího těla... A velkou slavnost stříhání ovec viděl také, i oslavu zimního slunovratu, kdy se z nebe pomalu snášely sněhové vločky... Takový býval jeho život. Dávno. Teď se něco změnilo. Proč? Zaklínání opět ustalo. Ostrý ocelový předmět se přestal zabodávat do jeho břicha. “Hotovo, můj pane,” zaslechl čísi hrdelní hlas.

Pak Hardun náhle spatřil světlo. Byl to jen docela maličký plamínek hořící svíce, přesto však přitahoval pohled jeho očí, unavených neproniknutelnou tmou. A v mihotavém světle uviděl postavu v černém plášti, jak se nad ním sklání. V jedné ruce držela svíčku, dlaň druhé ruky, jejíž prsty hyzdily dlouhé černé nehty, pomalu položila na jeho hrud'. Tvář neznámého zčásti zakrývala kápě, Hardun si ale přesto všiml bledé pleti, pokryté kapičkami potu, velkých tmavých váček pod očima a pološíleného lesku v rozšířených zornicích. Nebyl to příjemný pohled. Harduna se zmocnila hrůza, nemohl ale nic dělat. Všechny končetiny měl stále nějakým temným kouzlem ochrnuté. Raději tedy zavřel oči a znovu se ponořil do světa svých vzpomínek. Ještě slyšel, jak postava nad ním něco říká, nejspíš svému služebníkově, dosud skrytému ve tmě. “Blížíme se ke konci. Brzy bude znovu vládnout svým nohám a jeho ruce se opět naplní životem. Nepotřebuješ světlo, abys viděl ve tmě. Přines mi tedy Azghuzghár, Ničitel vzpomínek!” Tmou se rozezněla ozvěna postupně se vzdalujících kroků. K Hardunovým uším ještě proniklo několik slov zaklínání, jež pronášela postava v černém s dlaní na jeho prsou.

“Maghatbar vizthára, hir vazír masgergeb...”

Nikdo neočekával, že bude klidný život v Zelených stráních náhle přerušen tou hroznou zprávou. “Válka, válka!” oznamovali četní královští heroldi, projíždějící na unavených koních jeho vesnicí. A mladí muži schopní nosit zbraně byli nuceni opustit své milované a vydat se na dlouhou pouť do hlavního města. Hardun byl mezi nimi. Dobře si vzpomínal na slzy své matky a na kruté loučení s dívkou, kterou měl rád. Ale lepší by bylo zapomenout...

Výcvik v hlavním městě netrval dlouho. Záhy vyrazila narychlo shromážděná armáda odvedených sedláků, doprovázena těmi několika mála královskými elitními oddíly, do boje proti hrůznému nepříteli. Nekromantovo vojsko již plenilo a drancovalo pohraniční území. Pohled na ty, jež sloužili v jeho řadách, vzbuzoval děs i u těch nejstatečnějších bojovníků. Ohybní křivonozí orkové sestoupili z hor a každý člověk, který se jim dostal do rukou, byl ztracen. Neznali slitování, zajatce brali jen zřídka a i to jen proto, aby je mohli nechat zemřít při svých krvavých obřadech. Ale orkové nebyli těmi nejhoršími z Nekromantových služebníků. Temná magie čaroděje-odpadlíka totiž oživovala mrtvá těla a ta se ploužila po bojištích, šíříc kolem sebe zápach otevřeného hrobu. Pokud v sobě měli orkové nějaké city, Nemrtvým scházely úplně. Byly to jen tupé stroje na zabíjení, velice výkonné stroje.

Hardun si dobře vzpomínal na střetnutí obou armád. On a jeho spolubojovníci se urputně bránili, špatně vycvičené královské vojsko však nemělo šanci proti dvojnásobné početní převaze nestvůr. Krev celými proudy tekla z lidských a orckých těl, nad bojištěm se rozléhaly výkřiky, divošský jekot a sténání raněných a umírajících. Hardun měl stále před očima ten okamžik, kdy sekera v jeho rukou opsala ve vzduchu křivku a zabořila se do lebky orckého vojáka. Hluboko. Když se na něj vrhla jiná zrůda, nestačil už svou zbraň dost rychle vyrvat. Ork s divokým výkřikem máchl svou černou šavlí a Hardun měl pocit, jako by mu do břicha zajel ohnivý nůž. Bolest byla ochromující, když si rukou mimoděk sáhl do těch míst, dotkl se čehosi kluzkého a překvapivě teplého... Pomalu se zhroutil k zemi a poslední, co viděl, než upadl do bezvědomí, byla šklebící se tvář odporného orka.

Když se probрал, stále cítil tu hroznou bolest. Otevřel oči, ale všechny obrysy kolem něj byly rozmazané. Napadlo ho, že umírá. K jeho uším doléhal čísi hrdelní hovor, asi to byla ta neuvěřitelně zkomolená Obecná řeč, užívaná orky. “Hej, tenhle se hodit pro Velká pán,” říkal jeden z hlasů. “Ale to břicho být moc rozpárané, to nelze,” odpovídal jiný. “Berem ho.” Třetí hlas zněl velitelsky. “Břicho se dá vždycky zašít.” Hardun ucítil, jak ho popadly čísi silné ruce. “Pane, on mít otevřené oči, on ještě žít,” zaslechl znovu ten první hlas. “No, dlouho už žít nebude,” zazněla odpověď. “Něčím ho prašť, mohl by sebou zmítat.” Smysl těch slov Hardunovi docházel jen pomalu, a tak ho rána obuškem do hlavy na okamžik překvapila, než ho poslala do tichých hlubin bezvědomí.

To byla jeho poslední vzpomínka. Nyní ležel se zavřenýma očima na něčem studeném, snad to byl povrch jakéhosi kamenného oltáře, a přemýšlel o tom, co se s ním stalo. Byl mrtvý?

Rozpárali mu břicho, takové zranění přežije jen málokdo. A navíc padl do zajetí orků... To už nepřežije vůbec nikdo. Ale proč tedy vnímá slova zaklínání, jež nad ním pronáší postava v černém plášti? Jak to, že jeho oči viděly světlo svíčky? Pak přece nemohl být mrtvý, ti takové věci nedokáží... Náhle se zachvěl hrůzou. Vzpomněl si na zástupy Nemrtvých s pohaslýma očima a trhavými pohyby. Do duše se mu začínalo vkrádat hrozné podezření. ‘Nemožné, hloupé, absurdní,’ říkal si, aby sám sebe uklidnil. Jenže mu to moc dobře nešlo.

“...irazhóra zdir niz zagdulúg.”

Postava v plášti skončila s odříkáváním svých temných zaklínacích formulí. Hardun ucítil, že se ruka s dlouhými nehty přestala dotýkat jeho hrudi. Ze tmy se opět ozvaly kroky a hrdelní hlas

uctivě řekl: "Tady je Azghuzghár, můj pane."

Až nyní si Hardun začal uvědomovat, že ukončené zaklínání na něj mělo zvláštní účinek. Podivná síla se šířila jeho tělem, nejdříve prsty, pak dlaně, potom i celé paže se dostávaly pod kontrolu jeho mozku. Rovněž nohy cítil, byly jeho, mohl je ohýbat v kolenou, klidně by se mohl zvednout a chodit. Chodit! Je tedy živý! Má v sobě tolik energie! Pak se jednou rukou náhodou dotkl svého břicha. Nahmatal šrám. Dlouhý čerstvý šrám.

Hardun otevřel oči.

Znovu spatřil muže, zahaleného do černého pláště. V jedné ruce měl stále hořící svíčku, druhá však držela jakýsi malý tmavý drahokam. Vzácný kámen se leskl ve světle svíce, byl krásný, Hardunovi se však na první pohled nelíbil. Skrývalo se v něm cosi zlověstného a nepřátelského, něco, co odrazovalo od dotyku tohoto nádherně vybroušeného briliantu.

V jediném okamžiku napadlo Harduna, že se musí pokusit o útěk. Ted' nebo nikdy. Rychle se posadil na kamenném oltáři, ale bylo to to jediné, co stačil učinit. Protože postava v plášti udělala se svíčkou jediný krouživý pohyb ve vzduchu a něco zašeptala. Hardunovi se na chvíli setmělo před očima a jeho tělo se znovu svezlo na studený kámen. Slabost brzy pominula, a tak záhy mohl opět ovládat své svaly, pochopil však, že odpor nemá smysl.

"Co je to se mnou?" vykřikl zoufale. Vyslovil nahlas svou hlavní myšlenku, neuvědomil si, že již znovu nabyl schopnosti mluvit.

Postava v černém se tiše zasmála. Byl to hrozný zvuk, téměř jako výhružné hadí zasyčení. Pak začala mluvit, chladně a cynicky, a v každém jejím slovu se skrýval děs. "Co je s tebou? Zvláštní, že se na to všichni pořád ptají. Jsi mrtvý, přítelíčku. Zemřel jsi, když tě orkové přenášeli do mého sídla. Jenže jsem byl tak hodný, že jsem použil svých skrytých sil, abych tě přivedl zpět k životu. Má to ale jeden háček. Musíš ted' za všech okolností uposlechnout mých rozkazů, vzdorovat nedokážeš, jak jsi před chvílí poznal. A je to jen spravedlivé, jsem přece tvůj stvořitel, nebo ne? Neboj se, kamaráde, Nemrtví nemají tak špatný život. Nikdy neumírají, totiž, pokud je někdo nezlikviduje." Hardun zaúpěl. Konečně pochopil celou hrůzu svého postavení. Být navždy lapen ve svém znetvořeném těle, navždy poslouchat rozkazy tohoto šílence... A přitom vzpomínat na časy, kdy vše bylo jiné, kdy byl šťastným člověkem, který znal lásku a smích a přátelství...

Nekromant se pousmál. Věděl, co se asi ted' jeho výtvoru honí hlavou.

"Vím, že mi budeš věrně sloužit," řekl s mdlým úsměvem. "Ale vzpomínky na tvůj předchozí život by ti mohly překážet, mohl bys z nich i zešílet. I na to je při obřadu ožívování pamatováno. Hádej, proč se tomuto diamantu v mé ruce říká Azghuzghár, Ničitel vzpomínek?"

"Ne!" vykřikl ještě Hardun, když se černý kámen v čarodějově ruce blížil k jeho obličejí. Ale nesměl se pohnout, nesměl se bránit. Byl to Nekromantův rozkaz, aby ležel klidně. Toho rozkazu musel uposlechnout. Za každou cenu.

Když se Azghuzghár dotkl jeho čela, ucítil strašlivý chlad. Pomalu se mu šířil mozkiem jako nějaká mlha věčného zapomnění. Ničila jeho vzpomínky. Mizely pryč, odcházely do vzdálených snových krajů, odkud již pro ně nebylo návratu. A po nich zůstávalo jen prázdno. Zmizela Hardunova rodná ves, zmizela jeho rodina i obraz dívky, jíž měl rád, který choval ve své mysli jako ten největší poklad. Zmizely vzpomínky z dětství, zmizeli jeho přátelé a známí. Navždy zmizely travnaté pahorky, obklopující Zelené stráně, a stáda ovcí. Zmizelo vše. A nezůstalo nic. Jen slepá poslušnost a touha splnit jakýkoliv rozkaz Velkého pána-stvořitele.

Nekromant odtáhl ruku s černým diamantem. Už ho nebylo zapotřebí, vykonal svou práci.

Kolem čaroděje vesele poskakoval orcký služebník a ječel něco o tom, že jeho Velký pán to znovu dokázal. Nekromant ho pohybem ruky umlčel.

“Bud’ zticha, Asgalgúre,” řekl přísně. “Raději mi jdi připravit další mrtvolu k oživení. Víš přece, že musíme nahradit všechny ty ztráty, které jsme utrpěli v poslední bitvě. Ještě jedno takové vítězství a prohrájeme válku.” Na chvíli se odmlčel a vypadalo to, že o něčem uvažuje. Když pak opět promluvil, zdálo se, že ta slova říká spíše sám sobě, než svému orckému sluhovi. “Ale těm ztrátám by se přece dalo pro příště zabránit. Stačí jen demoralizovat civilní obyvatelstvo, aby ztratilo veškerou odvahu a vůli k odporu. A co vyděsí lidi víc, než když se jejich milovaní vrátí z války v podobě Nemrtvých?”

Nekromantovy rty zkřivil krutý úsměv. “Vždyť já si dokážu přecíst vzpomínky každého mrtvého, kterého oživuji. Víím o nich všechno. Třeba o tom posledním. To bude ale nádherný pohled, až jeho páchnoucí tělo dorazí do vesnice s tím idiotským názvem Zelené stráně...”

Otočil se ke svému poslednímu výtvoru. “Vstaň,” poručil stroze.

To, co bývalo Hardunem, se pomalu zvedlo z kamenného oltáře a jeho bosé nohy došláply na podlahu.

“Přejete si, můj pane?” zeptala se oživlá mrtvola bezvýrazným hlasem.

POSLEDNÍ

Košská kopyta duněla po Lagarijské pláni.

Bílý hřebec se hnal kupředu jako vichr, jezdec v jeho sedle však měl tvář zkřivenou bolestí a narůstajícím zoufalstvím. Z rány v boku, kde černé ostří prorazilo kroužkovou košili, stékala dolů krev a barvila do ruda světlou srst jeho koně. 'Jak dlouho mi ještě vydrží síly?' ptal se Gardol v duchu sám sebe a raději si ani nechtěl na tuto otázku odpovědět. Cítil, že se jeho čas naplňuje, začínal si to uvědomovat s děsivou jistotou. A jako připomínka brzkého konce doléhalo občas k jeho uším vlčí vytí, smíšené s jekotem pronásledujících orků...

Jezdci na vlčích vyrazili z nenápadného lesíka jako přízraky ze vzdálené záhrobní říše. Malý armorijský hlídkový oddíl, jehož byl členem, se bohužel nechal překvapit, a tak jej brzy obklopila drtivá přesila hrůzných nepřátel. Vojáci v barvách krále neměli již od počátku žádnou šanci, přesto se pustili do beznadějné bitvy, ač věděli, že ji žádný z nich nepřežije. Nemohli ustoupit a nechtěli se vzdát. Byli syny Armorie, elitou národa, a jejich volbou mohl být jedině boj... Během několika minut viděl Gardol smrt všech svých druhů, jeho přátelé a spolubojovníci do jednoho padli pod úder křivých orčských šavlí. Pak zůstal sám, poslední z celého oddílu. A tehdy pocítil, že nedokáže zemřít jako ti ostatní. Prudce strhl svého hřebce stranou, probil se mezi dvěma vyjevenými orčkými vojáky a vyrazil pryč, co nejdál od místa krvavých jatek. Ale jeho nepřátelé ho nehodlali nechat uniknout. Začala štvance. Slunce ze svých modravých výšin nezúčastněně sledovalo, jak třicítka jezdců na vlčích žene před sebou jednoho unaveného a zraněného muže...

Útržky vzpomínek pomalu ustupovaly do mlhy, jež začínala halit jeho vědomí. Vyčerpaná ruka slabě zatáhla za otěže, neboť se voják obával, že se při takové rychlosti již v sedle neudrží. Bílý hřebec zpomalil, mráкотný stav jeho majitele se však nezlepšil. 'Ne, ještě se nesmím vzdát,' blesko Gardolovi hlavou. 'Musím s tím bojovat, sakra.'

Dokázal to. Obrovským úsilím vůle zahnal Armorijec mdlobu a na maličkou chvíli se ohlédl. Tiše zaklel. Byli blíže, než si myslel. Padesát, ne, spíš čtyřicet sáhů za sebou viděl nejrychlejší ze svých pronásledovatelů. Na tu vzdálenost nebyly odpudivé podrobnosti jejich těl tak patrné, osamělý jezdec si však dokázal až moc dobře představit chorobně nažloutlou kůži a vrásčité tváře, pokryté jizvami. Šedí vlci, na kterých nestvůry jely, ucítili, že čerstvé maso je již téměř na dosah a zrychlili. Doháněli ho. Jedni orkové na Gardola pokřikovali něco v neznámém jazyce a mávali nad hlavami šavlemi s černými čepelemi, jiní zase... Napínali tětivy krátkých kostěných luků. Ztraceně! Už jsou na dostřel!

Pak mu první šípy s černým opeřením zasvištěly kolem uší. Krátkozrací orkové obvykle nebyli dobrými střelci, tito však měli obrovské štěstí. Jeden z šípů se mihl vzduchem a zabodl se hluboko do zadní nohy bílého koně. Rudé krůpěje se zaleskly na slunci jako tisíce drobounkých rubínů. Zvíře zařičelo bolestí, udělalo ještě několik klopýtavých kroků, a pak se zhroutilo k zemi. Gardolovi se podařilo včas osvobodit nohy ze třmenů a odplazit se z dosahu kopyt hřebce, který se marně pokoušel znovu vstát. Voják ležel v trávě, chtivě nasával její vůni a již nemyslel na bolest v boku. Jekot orků, vlčí vytí, ba dokonce i vyhlídka na vlastní smrt mu nyní nepřipadaly důležité. Zrak mu znovu zastřela mlha a mdloba se o něj již podruhé pokusila. A podruhé neuspěla. Hrozným vypětím vůle si Gardol pročistil mysl a s námahou se postavil na nohy. Ihned pochopil, že pro něj není žádné záchrany. Jeho hřebec ležel nehybně na zemi, v očích jen bezmocnost a děs. Gardol si všiml jedné z předních nohou, ohnuté v podivném úhlu. Zlomená. Tak proto se již nemohl po pádu znovu postavit! Uštvané a zmrzačené zvíře

odevzdaně čekalo na smrt. 'Stejně jako já sám,' napadlo Gardola.

Podíval se na své pronásledovatele. Přiblížili se, ale zdaleka ne tolik, jak očekával. Orkové si všimli jeho pádu a pochopili, že jim teď oběť stěží unikne. Přitáhli tedy otěže a jejich vlci museli s nechutí zpomalit. Několik jezdců také odbočilo do stran se zřejmým úmyslem zraněného vojáka obklíčit. A co bylo nejhorší, všechny tyto pohyby se dály s pomalou výhrůžností, ze které běhal Gardolovi mráz po zádech. Ne, to nebyla obyčejná smrt, jakou mu ty bestie chystaly. Orkové si chtěli hrát.

Armorijský voják bojoval s vlnou paniky, jež ho zachvátila. Na okamžik ovládla jeho mozek jediná myšlenka. Řvala, křičela a opakovala ta slova znovu a znovu: 'Jsi mrtvý, mrtvý, mrtvý...' Ano, možná byl připraven zemřít. Zemřít v boji, rozerván na kusy vlčími tesáky a černými čepelemi šavlí. Ale teď to bylo jiné. Orkové ho hodlali chytit živého, a pak... Znal mnoho vyprávění o umění jejich mistrů mučitelů. A nebyla to příjemná vyprávění.

Orkové stále více stahovali kolem Gardola svůj smrtící kruh, ošklivé obličejy zářící širokými úsměvy či spíše škleby. Ano, bylo to tak. Chtěli ho živého. Dotkl se rukou jílice meče, jenž vyčníval z pochvy po jeho boku. Představil si ocelový hrot, jak se zabodává do jeho hrudi a zklamané obličejy orků. Možná...

A pak tu náhle byla jiná myšlenka. V jediném okamžiku se mu objevila v hlavě a již se nedala nijak vypudit. 'Zemřeš,' našeptávala mu ta myšlenka. 'Ale ne jako zbabělec.' Gardol věděl, že to tak musí být. Je vojákem Armorie a ti se nikdy nevzdávají snadno. Musí ještě něco udělat, než přijde konec. Něco. Cokoliv. Dokáže, že byl hoden nosit královské barvy, to bylo hlavní, nač myslel. A v jeho hlavě se začínal rodit plán.

Orkové, vzdálení teď necelých deset sáhů, překvapeně zamručeli, když uviděli, že se voják rychle sklonil nad padlým koněm a vzal do rukou jeden z malých sedlových vaků. 'Proč to udělal?' ptala se tupá očka zpod mohutných nadočnicových oblouků a nechápavé pohledy hledaly tváře spolubojovníků, jako by snad oni znali odpověď.

Gardol věděl, co dělá. V koženém vaku sice měl jen pár bezvýznamných drobností, ale mohli to snad tušit orkové? Voják znal dobře zvyklosti těch kreatur. Byly nejen hloupé, ale také nesmírně zvědavé. Právě na to Gardol sázel. 'Snad mi to vyjde,' modlil se v duchu.

Orkové se mezi sebou chvíli radili, pak jeden z nich vyjel na svém vlkovi kousek dopředu a zastavil se jen pár kroků od zraněného vojáka. Zblízka vyhlížel ještě mnohem hůř, než zdálky. Gardolovi připadal jako nakažený nějakou chorobou, která vyryla rýhy do jeho nažloutlého obličejí a zbarvila do fialova velké váčky pod očima. Jako nemocný se však rozhodně nechoval: pevně seděl v sedle a jeho malá rudá očka planula zvědavostí.

"Co mít ty v tom..." Nedokázal si vzpomenout na slůvko vak, a tak na věc, která ho zajímala, raději ukázal prstem. Armorijština zněla z jeho úst monotónně a bez jakékoliv změny intonace. Že se jednalo o otázku se dalo usoudit jen s velkou dávkou fantazie.

"Něco, co by vás mohlo zajímat," řekl Gardol se zdánlivým klidem. "Ale tobě to nedám, jen tvému veliteli. A výměnou za to chci rychlou smrt, rozumíš?"

Asi rozuměl. Z výrazu jeho tváře se sice nedalo nic vyčíst, ale hlavní smysl těch slov zřejmě pochopil.

Ork přemýšlel. Jako všichni příslušníci jeho rasy příliš chytrostí neoplýval a právě do toho vložil Gardol své naděje. Jistě, jezdcí na vlčích měli svou oběť v hrsti, mohli ji kdykoliv zajmout a 'vzácnost' jí vzít. Napadlo to toho orka? Možná ano, možná ne. Ale i kdyby ano, nebyl pro zrůdu důvod, proč s nabídkou naoko nesouhlasit. Chtěli si přece hrát nebo ne? Velitel si vezme vzácný vak, a pak orkové toho vojáka stejně zajmou a někde v klidu ho umučí. S porušením slibu si tyhle bestie nikdy hlavu nelámaly.

Jezdec na vlkovi se spokojeně usmál. Nemohl prodělat. A vůbec ho nenapadlo, že by ten voják s tváří zkřivenou bolestí mohl...

“Dobrá,” řekl svou lámanou armorijštinou. “Já říct velitel, aby přijít.”

Otočil svého vlka a rychle zmizel v davu spolubojovníků. Ti ještě více sevřeli svůj kruh kolem vojáka a jeho koně, nehybně ležícího na zemi. Neustále na Gardola něco pokřikovali ve své řeči. Nejspíš nadávky, jistý si tím ale být nemohl. Jako nadávky totiž zněla v orčtině skoro všechna slova, a tak to bylo dosti těžké určit.

Gardolovi to bylo jedno. V rukou svíral malý kožený vak a jekot orků nevnímal. Ani bolest vystřelující z rány v boku ho již netrápila. Myslel jen na to, co chtěl udělat, a připadal si jako odsouzenec k smrti, který má možnost splnit si poslední přání.

Čekal. Minutu, druhou, pak třetí...

Potom vyjela z kruhu orků zrůda, které si Gardol předtím mezi svými pronásledovateli nevšiml, neboť se zřejmě držela zpátky. Byla mnohem větší, než ty ostatní, a v jejím ošklivém obličejí se zračila nesmírná nadutost a pohrdání. Velitel dával každým svým pohybem najevo, že je mnohem víc, než všichni zbylí přítomní dohromady. Jeho zbroj, jako by chtěla podpořit pýchu svého majitele, se hrdě leskla stříbrem a ocelovou přilbici zdobil průsvitný drahokam.

Ork zarazil svého vlka necelý sáh před Gardolem a upřel na něj pohled svých nemrkajících žhnoucích očí. Jiného by to snad zastrašilo, ale ten, jehož osudem je smrt, se již nebojí ničeho. Voják zůstal zcela klidný, hleděl na nestvůru a v duchu se usmíval. Byl si podivně jistý, že dnes záhrobí získá dva nové obyvatele.

“Co ty mít pro mě ?” zeptal se orcký velitel a přerušil dlouhotrvající ticho. Během řeči kolem sebe prskal své zelenkavé sliny.

Gardol mu mlčky podal svůj kožený vak. Ruka s dlouhými černými nehty se kolem něj chtivě sevřela. Velký ork se už už chystal svou kořist otevřít a podívat se na její obsah, když si náhle všiml podivného lesku ve vojákových očích. Něco ho na tom zarazilo. Nevěděl co. Všude kolem byli jeho muži, neměl se čeho bát. Ale přesto...

“Jaká věc být v tom vaku ?” zeptal se podezíravě.

“Žádná,” řekl Gardol a ork překvapeně vykulil oči. “Ale mám pro tebe něco docela jiného, ty parchante !”

Ne, orcký velitel již nestihl nic udělat. Nestáčil tasit šavli ani povolat na pomoc své vojáky. Jen nehybně seděl v sedle a sledoval, jak s rychlostí blesku vytrhl Gardol z pochvy svůj meč a jak se jeho čepel během svištivého pohybu leskne na slunci. Když se mu hrot chtivě zabořil do hrudi, sklouzlo ze rtů velitele pár posledních slůvek, plných údivu nad vlastní smrtí. Ta slova se však slila v jediný chrčivý vzdech, jemuž nerozuměli ani jeho podřízení...

Gardol silným trhnutím osvobodil svou zbraň a z rány v hrudi velké bestie vytryskla krev. Bezvůlné tělo se sesunulo ze sedla a dopadlo na zem. Přilbice se vzácným diamantem se odkutálela daleko stranou. Orkův jezdecký vlk stáhl v náhlém návalu strachu ocas mezi nohy a pádil pryč.

Chvilí bylo ticho. Bestie, otřesené nenadálým koncem jejich velitele, seděly nehybně v sedlech. Gardol stál a čekal na to, co teď nutně muselo přijít. Z čepele jeho meče odkapávaly do zelené trávy těžké rudé krůpěje.

Pak se orkové vzpamatovali a tasili šavle. Něco zakřičeli a vlci se hladově vrhli na osamocené vojáka.

V planoucích očích nestvůr spatřil Gardol rozsudek rychlé smrti.

Šeřilo se a orcký jízdní oddíl se v pochmurné náladě ubíral po Lagarijské pláni směrem k

hlavnímu táboru na úpatí Gharamoských hor. Jedni orkové nadávali na armorijského vojáka, jiní hanili hloupost svého velitele. Ale byli i tací, kteří jeli mlčky a zachmuřeně uvažovali o tom, jak nezkrotná může být někdy lidská odvaha.

Sloboda

Obklopený prírodou vychutnával svoju samotu. Sám medzi stromami, sám medzi skalami....sám – avšak nie osamelý. Ležal na mäkkej lesnej pôde pokrytej hebkým machom. Bolo leto a bosé nohy si namočil do zvieracieho kališťa. Ruky mal založené za hlavou a mierne vyhrnutá košeľa mu odhaľovala kúsok brucha. Ležal na chrbte s otvorenými očami a jeho myšlienky plynuli práve tak rýchlo ako mraky na oblohe. Ovzduším sa niesla príjemná vôňa letnej búrky. Cítil ju aj Alain a chvíľu váhal, či sa nevráti späť do dediny. Veľmi rýchlo si to však rozmyslel a spokojne ľahol späť. Chodieval sem takmer každý deň. Tu sníval svoje sny, rozvíjal svoje filozofické názory, čítal...alebo proste iba ležal, pozoroval oblohu a rozmýšľal. Presne tak ako dnes.

Neraz sa mu tu podarilo zazrieť srny či jelene, pretože sa sem chodievali napiť. Vedel aj o medved'och, vlkoch, diviakoch...

Zatiaľ však žiadne z týchto nebezpečných zvierat nestretol zblízka. Bola to výzva. V kútiku svojej duše dúfal, že raz sa s ňou stretne tvárou v tvár...Pozrieť sa nebezpečenstvu priamo do očí. Alain často a rád riskoval. Chcel POZNAŤ. Nikdy sa neuspokojil s tým, čo vraveli iní.

"Kto si?" Alain začul dievčenský hlas.

Prudko sa posadil. Za ním stálo asi šesťročné dievčatko v bielych ľahkých šatôčkach, ktoré jej siahali vyše kolien. Alain si ju začudovane obzrel.

"A ty? Kde máš rodičov? Stratila si sa?"

"Pýtala som sa prvá."

Podľa nevinnej tváričky by čakal prestrašené malé dievčatko, ktoré sa stratilo v horách. Jej reakcia Alaina ale viditeľne zaskočila. Dievča ho ostro sledovalo svojimi jasnými modrými očami.

"Som Alain."

"A čo tu robíš?" Spýtalo sa dievča.

Alain sa pobavene zasmial.

"Nie si nejaká zvedavá na svoj vek?"

Dievča nahnevane zaiskriilo svojimi svetlými očami a prekrížilo si ruky na prsiach.

"Nie, iba získavam potrebné informácie." Odvetilo nahnevane.

"Ale ty si sa mi ešte stále nepredstavila." Usmial sa na dieťa.

"Gisel."

"A čo robíš sama v lese?"

"Ochraňujem zvieratká."

Alain sa opäť zasmial. Bolo to to najzvláštnejšie dieťa aké kedy videl.

"A nemyslíš si že si na to ešte malá?"

Giselin tvár sčervenela od hnevu.

"Malá?! A nemyslíš si, že si pristarý na to, aby si tu takto nič nerobiac vylihoval?"

Alain usúdil, že to trochu prehnal. Ved' prečo by sa nemohla starať o zvieratká? Ved' niektoré malé deti majú tendencie zachraňovať vtáčiky a podobnú drobnú zver.

"No tak sa už nehnevaj." Ospravedlňujúco sa jej znovu prihovril.

"Pod', sadni si sem ku mne."

Gisel si bez váhania prisadla k Alainovi.

"A nebojíš sa chodiť sama po lese?"

"A čoho?" Opýtala sa Gisel prekvapene.

“Ja neviem... napríklad dived zveri.”

“Nemajú dôvod ublížiť mi. Vedia, že ich chránim.”

Alain sa pri Giselinej odpovedi usmial.

“A čo ak sa stratíš?”

“Ja poznám cestu. Ale čo keď sa stratíš ty? Nájdeš ju?”

Alain nechcel veriť vlastným očiam.

“Na tak malé dievča si vcelku odvážna.”

“Nezáleží na veku ani na veľkosti. To už by si mal vedieť.”

“A odkiaľ to vieš ty?”

Gisel sa pozrela na Alaina ako na hlúpeho malého chlapca.

“Ahc, všetko ma naučili zvieratká z tohoto lesa. To ti mám všetko vysvetľovať?” Rozhorčene povzdychla.

Alain uvažoval prečo sa toto drobné stvorenie tvári tak múdro a dospelo na svoj vek. Ale páčilo sa mu to. Ešte nikdy predtým sa s takým dieťaťom nestretol. Zaujímala ho.

“Keď som bol asi tak v tvojom veku,” začal Alain, *“tiež som sa často túlal po lese a liečil zranené zvieratká.”*

“A prečo si prestal?” Pozrela na neho zvedavo Gisel.

“Prečo? Hm, sám neviem. Začal som chodiť do školy a miesto chodenia po lese sme sa hrali s chlapcami na vojakov.”

“A dalo ti to niečo?”

Táto otázka Alaina prekvapila.

“Či mi to niečo dalo? Mal som kamarátov.”

“A kde sú teraz?”

Alain sa zamyslel.

“... Časť z nich sa oženila, presťahovali sa do mesta, dostali sa na vysoké školy do zahraničia.....alebo zostali tu a tvrdo pracujú na rodičovských pozemkoch.”

“A čo robíš ty?”

Alain nevedel čo jej má na túto prostú otázku odpovedať.

“Ostal si sám?” Pokračovala Gisel.

“Ach nie. Na škole veľa priateľov.”

“A tu?”

“Doma?”

“Áno, doma.”

“Iba dvoch bratov. Ale s nimi si nemám veľmi čo povedať.”

“A nie je to zvláštne? Ja som myslela že so svojimi najbližšími by si mal vychádzať dobre.”

Alain sa usmial pri pohľade na jej nevinnosť.

“Nie vždy to tak je.”

“Prečo?”

“Ó, to ja neviem! Ľudské vzťahy sú niekedy veľmi komplikované.

Ved’ to uvidíš sama keď vyrastieš.”

“Nie.” Odvetila sebaisto Gisele.

“Nie?”

“Nie, neuvidím.....A nie je to tak že si ich komplikuješ ty sám?”

“Čo sa mojej rodiny týka, už nemá zmysel pokúšať sa o nejakú komunikáciu. Rezignoval som.”

“A preto si tu? Sám v lese? Pretože ti všetci idú na nervy?”

“Pretože tu je klúd. A môžem tu byť sám.”

“Ved’ tu nie si sám.”

“Nie, teraz sme tu iba my dvaja.”

“Myslíš?”

Na chvíľu zavládlo ticho. Alain rozmýšľal o svojej rodine a nechápal prečo o nej rozpráva tomuto dievčatku.

“A čo keď t’a tvoja rodina potrebuje?”

“Pochybujem. Myslím, že by si ani nevšimli keby som sa odtiaľto už nevrátil. Už dávno si zvykli robiť veci bez mojej prítomnosti.”

Gisel sa usmiala.

“A je ti to ľúto?” Spýtala sa naoko smutne. Všetka jej počiatočná odmeranosť a hnev boli dávno preč.

“Neviem, každý potrebuje mať niekoho rád a potrebuje mať pocit že je milovaný. Aj tebe by bolo smutno bez rodičov.”

“Nemám rodičov. Nevieť aké to je.”

Alaina zalial studený pot. Netušil že Gisel je sirota, ale až teraz pochopil. Aspoň si myslel že to pochopil...

“Ale neviem si predstaviť život bez svojich zvierat...” Pokračovala Gisel.

“Stmieva sa, nemala by si už ísť?” Alain sa pozrel zvedavo na Gisel. Sedela v tureckom sede na zemi a rukami si podopierala bradu.

“Hm.” Súhlasila...s akýmsi smútkom v hlase.

“Tak pod’.”

Obaja sa zdvihli. Gisel chytila Alaina za ruku. Bolo to zvláštne. Zrazu mal pocit, akoby ho to dievča malo naozaj rado....

“Vieš ty čo?” Obrátila sa Gisel na Alaina.

“Hm?” Alain pozrel na drobnú postavičku ktorá cupitala vedľa neho po chodníku.

“Si mi sympatický.”

Obaja sa na seba usmiali.

Asi po pol hodinke prišli na skalú. Nebola vysoká, pretože to ešte nebol vrchol, ale bolo z nej krásne vidno les pod nimi.

Náhle niečo zoskočilo zo stromu. Gisel vykričala od radosti.

“Aha! To je Maličká! Našla som ju minulý rok, keď mala zlomenú labku.” Gisel sa nadšene rozbehla k malej ryšavej veveričke, ktorá sedela uprostred chodníka. Tá jej hneď skočila na ruku.

“Pod’ sa s ňou zoznámiť!” Gisel skackala ako veverička a niečo si nôtila.

Alain k nej pomaly s úsmevom na tvári prichádzal, keď v tom niečo zašušťalo v kroví. Hneď ho napadlo, že to zas bude nejaký Giselin lesný priateľ. Z lesa však vybehol obrovský diviak. Alain by kedykoľvek odprisahal, že to bol najväčší diviak, akého kedy videl. Gisel vykričala od strachu. Diviak zastal a pozeral na ňu.

Potom zamieril priamo k Gisel.

“Gisel!” Alain skamenel od hrôzy.

Rozbehol sa k nej. V momente, keď ju odstrčil na bok, diviak ho nabral a obaja padali priamo dolu....

Alain zostal bez pohnutia ležať na zemi...Diviak padol priamo na neho. Pomaly sa pozbieral zo zeme a zmizol v kríkoch....

Tesne pri okraji skaly stála Gisel. Vysoká, štíhla, krásna mladá dáma v bielych šatách, ktoré jej siahali až po zem. Dlhé hnedé vlasy jej povievali v podvečernom vánku. Pozerala priamo dolu, na Alainove nehybné telo. Zozadu k potichu pristúpil starší bradatý, šedivý muž v čiernom dlhom kabáte. Aj on sa pozrel dolu na Alaina.

“Rana z milosti?”

Gisel sa na neho usmiala.

“Čo myslíš?”

BOJÍM SE TMY

I. Vražda ve Starém parku

Valburk(mrr)- Dnes ráno bylo ve Starém parku náhodným chodcem objeveno zohavené tělo mladého muže. Narychlo přivolaná policie oblast neprodleně uzavřela a dvě hodiny prohledávala místo záhadné vraždy. Proč záhadné? Náš zdroj u městské policie sice neuvádí jméno oběti, zároveň však tvrdí, že ani doklady ani peníze nebyly odcizeny. Vysvětlení této události snad může přinést fotoaparát, nalezený poblíž mrtvého těla. Vyjmutý film již byl předán odborníkům k podrobné expertize. Otázkou však zůstává, co dělal mladík s fotoaparátem sám v noci ve Starém parku. A zachytil vskutku před smrtí na film svého vraha, jak se domnívá policie?

Co se skutečně odehrálo v noci z 23. na 24. srpna ve Starém parku, dosud neví nikdo. Že se nejednalo o loupežné přepadení, je už nyní zcela jasné. Jaký jiný motiv však mohl pachatel mít? Nemohlo jít o čin duševně chorého vraha, který nyní bude terorizovat naše poklidné město? Rozdrásaný obličej, utržená dlaň pravé ruky a výraz šílené hrůzy v očích mrtvého mladíka, to vše děsí i varuje zároveň. Dokázal by člověk vůbec spáchat něco takového? Mohl by mít dost síly a krutosti? A když ne člověk, tak kdo potom? Jedině snad velké dravé zvíře. Ale to bychom už příliš zabředli do dohadů. Zatím můžeme říci pouze to, že policie po pachateli děsivého činu intenzívně pátrá. O dalším průběhu vyšetřování vás budeme informovat v zítřejším vydání našeho deníku.

– Valburkský večerník, 24.srpna 19..., str.2

II. O dva dny dříve

Bojím se tmy.

Vím, že to zní hloupě. Je mi sedmnáct let a v takovém věku by se již člověk měl zbavit strachu z dětských strašidel a tajuplných stínů, vylézajících z tmavých koutů. I já sám jsem se ještě nedávno smával vyprávěním své babičky o vlkodlacích, skřítcích, upírech a jiných bytostech, jež opouštějí své úkryty se setměním a za rozbřesku se do nich znovu vracejí. Věřila svým příběhům, jako by si ani neuvědomovala, že dnes žijeme v úplně jiné době. V době, kdy kolem Země krouží desítky družic, v době Internetu, mobilních telefonů a kabelové televize, v době, kdy již o naší planetě víme úplně vše. A tvorové z bájí, mýtů a legend do tohoto světa jednoduše nepatří. Alespoň jsem si to ještě do předčerejška myslel.

Teď už ale vím své. Prožité okamžiky hrůzy mi zůstanou až do smrti pevně vryty do paměti. To, co jsem zažil ve Starém parku, překonávalo i ta nejhrůzostrašnější vyprávění mé dnes již zesnulé babičky. Poznal jsem, co je to strach. Pohlédl jsem do očí smrti. Svě vlastní. A věřte mi, nebylo to příjemné.

Je mi jasné, že by mému příběhu nikdo neuvěřil. Já sám bych mu také nevěřil, kdybych ovšem nebyl jeho přímým aktérem. Jenže on je pravdivý, zatraceně, až moc pravdivý.

Včera jsem celou noc spal s hlavou schovanou pod peřinou. Ráno jsem se probudil celý zpocený horkem a hrůzou z nejhorších nočních můr v mém životě. Strašně jsem se bál, že za mnou ta bestie přijde až do mého pokoje, i když je to očividně hloupost. Vím, že dál čeká tam, ve Starém parku...

Za oknem již padá tma, ale já nechci spát. Musím sepsat svůj příběh, jinak se zhroutl pod tíhou těch hrozných vzpomínek. Policie se mi málem vysmála, rodičům a známým jsem o ničem

raději ani neříkal... Ale na papír se mohu plně spolehnout. Je to totiž velice pozorný a hlavně tichý společník.

Tma již opouští své kouty a pomalu se plíží do středu pokoje. Odpuzuje ji nyní jen rozsvícená lampa na mém psacím stole, má jediná ochrana před postupující černotou. Shrbeně sedím na židli a píšu svůj příběh. Bojím se tmy.

Oprava. Bojím se toho, co se ve tmě může schovávat. A zlo bude pro mě až do konce mých dní mít podobu velké krvežíznivé šelmy...

Začalo to oslavou narozenin jedné mé spolužačky.

Konala se u ní doma a přišel tam snad každý, kdo se neštítí alkoholu, pěkných děvčat a hlasité hudby. Popravdě, to poslední mít vlastně ani nemusím. Zato první dvě z výše jmenovaných věcí mě na oslavu přitáhly jako silný magnet.

Bavili jsme se dobře. Čím více jsme měli vypito, tím větší veselí mezi námi vládlo. Řev hudby se z rodinného domku mé spolužačky šířil prázdnou ulicí a jak se blížila půlnoc, začínali tančit i ti, kteří nikdy neměli ponětí o nějakém rytmu. Jak jsem již napsal, bylo opravdu veselo.

Alkohol mě však zcela nepolapil do svých tenat, a tak si na následující události pamatuji s obdivuhodnou přesností. Víím proto, že rodiče mé spolužačky přijeli z návštěvy příliš brzy, a vešli do svého domu právě tehdy, když jsme byli v nejlepším. Také víím, že odmítli naše rozjařené návrhy, aby se rovněž aktivně účastnili oslavy, a místo toho učinili bujnému veselí rychlý konec. A tak se hosté posmutněle rozcházel do svých domovů a naše nebohá oslavenkyně měla co vysvětlovat.

Byla tichá letní noc a tmavou oblohu pokrývaly tisíce stříbřitých hvězd. Stál jsem spolu se svým kamarádem na ulici poblíž domu naší spolužačky a uvažoval, co bych nyní mohl podniknout. Cítil jsem se poněkud unavený, navíc množství alkoholu v mé krvi se pohybovalo trochu nad normálem. 'Asi bych měl jít domů,' pomyslel jsem si. 'Na jeden večer už jsem si přece užil dost.' "Mám tady někde auto," řekl mi kamarád. "Klidně tě k vám hodím, jestli chceš."

Jediný pohled na něj mi stačil, abych pochopil, že toho dnes zřejmě vypil více než já. Dost jsem pochyboval, že svou starou Škodovku vůbec najde. A i kdyby, nikdy si nesesednu do auta, které řídí někdo v přioopilém stavu. Pěkně děkuju, to radši půjdu pěšky.

"Ne, ale stejně dík," odpověděl jsem nenuceně. "Raději bych se prošel. Vezmu to třeba přes Starý park na nábřeží a odtud už je to pak jenom kousek."

Zakuckal se smíchy. "Vsadím se, že tě tam přepadne nějaký úchylák."

"Ha-ha-ha, moc vtipný," zašklebil jsem se na něj. "Radši si dej pozor, ať ten svůj křáp někde nenaboříš."

"No jo," řekl mi, když se konečně přestal smát. "Tak teda ahoj."

"Čau."

Otočil se a pomalu odcházel ulicí pryč ode mě, opatrně se vyhýbal sloupům pouličního osvětlení a v dlouhé řadě aut hledal to své.

I já jsem se vydal na cestu. Kdybych tehdy jen věděl, jak hrozné nebezpečí na mě číhá, snad bych byl raději využil nabídky svého přítele a jel s ním autem. Jakákoliv dopravní nehoda musí být lepší než tohle... Ale já nic zlého netušil. Noc byla tichá, teplá a přívětivá. Jako stvořená pro procházku. A jak jsem mohl tušit, že se ve tmě skrývá smrt?

Došel jsem na konec ulice a zabočil doprava. Pomalu jsem se blížil ke středu našeho města, kde jsou rodinné domky vystřídány staršími budovami s místy opadanou omítkou. Všechna okna, která jsem při své chůzi míjel, byla tmavá. Obyvatelé Valburku klidně spali a nechávali se kolébat nádherným tichem srpnové noci. Na ulicích nebylo ani živáčka. Kolem mlčenlivých

sloupů pouličního osvětlení se šířilo matné žluté světlo. Pohlédl jsem na hodinky. Bylo jen pár minut po půlnoci.

Ulice mě přivedla přímo ke Starému parku.

Byl opravdu starý. Tak starý jako samo město, ne-li víc. Král, který Valburk před staletími založil, prý ponechal kousek netknutého lesa uprostřed města, aby existovala památka všech těch stromů, jež byly v širém okolí pokáceny za dobu jeho vlády. Tolik historie. Víc toho opravdu nevím, protože ve škole při hodinách dějepisu obvykle spím. Jen je mi úplně jasné, že nástupci krále, jehož jméno jsem zapomněl, se zřejmě nadrželi jeho odkazu. Postupně ničili tento divoký kout a měnili ho v to, co rozhodně lépe zapadá do středu města. V park. Divoká spleť houštin zmizela, nahradily ji okrasné jalovcové keře. Rovněž mnohé staré stromy padly za oběť touze lidí, aby park působil tím nejlepším dojmem. Léta ubíhala. Skončilo České království, zaniklo Rakousko-Uhersko, první republika zmizela v propadlišti dějin. I čtyřicet roků komunistického režimu je pryč. Ale park, který vznikl na místě divočiny, je tu stále. Přívlastek Starý si tedy zaslouží plným právem... Vidíte, jak hezky jsem to napsal? A pak že mi nejde dějepis.

Dnes vede Starým parkem spousta dlážděných chodníků, v jeho středu dokonce stojí altánek, pod jehož kopulí se můžete ukrýt před sluncem za horkých letních dní. Pro maminky s kočárky a klábosící důchodkyně se zde samozřejmě najdou pohodlné lavičky. Zkrátka, příjemné místo k odpočinku. Ve dne. Ale v noci... Tehdy jsem nevěděl, kde se vzal ten ničím neopodstatněný strach před nočním parkem. Moje babička by tam ale za tmy nešla ani kdyby jí na hlavu mířili pistolí. Pořád mumlala něco o pomstě pokácených stromů a dávno zabitých zvířat. Jenže jsem jí samozřejmě nevěřil. Já hlupák...

Vstoupil jsem do Starého parku. Dvě velké lípy kolem chodníčku se přede mnou sklonily jako na uvítanou. Čekalo mě takových patnáct minut chůze k nábřeží. Chtěl jsem jít pomalu, užívat si neobvyklého ticha a nechat se prostoupit krásou letní noci. Původně.

Jenže už po pár krocích mi to ticho začalo připadat zlověstným. Bylo tak hluboké a nepřírozené, vůbec se mi nelíbilo. Kdyby se alespoň jeden lísteček v koruně některého stromu se zašelestěním pohnul... Ale to se nestalo. Dokonce i ten slaboučký vánek, můj věrný průvodce na cestě nočními ulicemi, se zřejmě zalekl a zmizel. Byl jsem zcela sám, obklopen mrtvým nepřátelským tichem.

Tehdy jsem se ještě nebál tmy, netušil jsem, co může skrývat. Přesto mi ale po zádech přeběhl mráz. V duchu jsem ihned pokáral sám sebe za tak očividně nesmyslný strach, zbavit jsem se ho ale nedokázal. Mé kroky se samy od sebe zrychlily. Již jsem nemyslel na pěknou procházku. Chtěl jsem se dostat co nejdříve pryč. Jenže přede mnou byla ještě dlouhá cesta.

Dvě tři minuty poté jsem pochopil, že mě někdo sleduje.

Byl to jen takový pocit, který mě donutil, abych se ohlédl. Zdálo se mi, že se na mě ze zadu upírají čísi nepřátelské oči. Zastavil jsem se a chvíli se ostražitě rozhlížel okolo. Nic. Jen černé kmeny stromů a tmavé obrysy jalovcových keřů. Jinak nic. Pocit nebezpečí pomalu slábl.

Jenže když jsem se otočil a udělal dalších pár kroků, přišlo to znovu. Téměř fyzicky jsem ucítil závan něčeho tajemného, zlého a nepřátelského. Opět jsem se zastavil a pohledem pečlivě zkoumal tichý park. 'Je to hloupost,' pomyslel jsem si po chvíli mlčenlivého pozorování. 'Nikdo tu není.'

A vtom se to stalo. Od kmene lípy, vzdálené necelých padesát metrů, se oddělil stín, tmavší než sama noc. Nezřetelný a zlověstný. Rychle přeběhl přes malé volné prostranství a skryl se v jalovčí po mé levé ruce. Stačil jsem ještě postřehnout rudý záblesk, který to na mě vrhlo ze tmy. A pak už nic. Kolem znovu panovala krásná letní noc. Žádná známka nebezpečí.

Pořád jsem nehybně stál na dlážděném chodníčku a zíral do míst, kde se mi stín ztratil z očí.

Srdce v mé hrudi začalo tlouct o poznání rychleji a strach mi na okamžik skoval všechny údy. 'Co to bylo, proboha?' ptal jsem se sám sebe. Vypadalo to jako... Jako... Já nevím. Tehdy jsem si to ještě nestačil pořádně prohlédnout. Jen jsem věděl, že to není člověk. Bylo to zvíře.

Pořádně velké zvíře.

Stál jsem tam pět minut, možná víc. Ale pořád se nic nedělo. Pokračoval jsem tedy ve své cestě. Pocit strachu mě již nyní neopouštěl, a tak jsem se každou chvíli ohlížel.

Měl jsem proč. Běželo to za mnou.

Z jalovcových keřů do stínu velkého javoru. Odtud pod další lípu. Zpod lípy opět do tmavého propletence jalovců. Neúnavný černý stín běžel Starým parkem rovnoběžně s mým chodníčkem ve vzdálenosti takových padesáti metrů. Neustále jsem teď pokukoval jeho směrem a brzy jsem pochopil, co že to ve tmě rudě světélkuje. Byly to jeho oči.

Opět mě zasáhla vlna hrůzy. Co to může být za zvíře? Zdálky mi připadalo jako veliký pes, ale... Pes přece nemůže být takhle velký! Vlk? Hloupost. Tak co tedy?

Stále jsem si nedokázal připustit, že mě ta věc ve tmě loví. Vždyť to přece není možné, aby velká šelma štvála člověka parkem ve středu města. Není to možné, sakra. A navíc, kde by se tu vzala? Jak by mohla bez povšimnutí žít v parku, obklopeném ze všech stran domy? Jenže jediný pohled do noční tmy mi připomínal, že mé otázky jsou zbytečné. Bylo to prostě tam a šlo to po mně.

Rychlým tempem jsme pokračovali v cestě parkem. My, to jest já a můj tichý společník, který se ke mně tak nečekaně připojil. Jeho rudé oči na mě ze tmy vrhaly zlobné a nepřátelské pohledy, zatím však nejevil pražádný zájem o bližší známost. Byl jsem mu za to vděčný.

Pak přímo přede mnou vyvstal z noční černi altánek. Je to pěkná stavba, vybudovaná uprostřed Starého parku někdy koncem minulého století. Čtyři mramorové sloupy nesou velikou bílou kopuli, jejíž vnitřní stranu pokrývají různé obrazy. Barvy, které sem neznámý malíř pečlivě nanasl, již dávno vybledly, podrobnosti kreseb se však stále dají dobře rozeznat. Již jsem je mnohokrát viděl, obrazy satyrů a kentaurů, rusalek a faunů... Pěkné, jistě. Ale příliš strnulé a bez života. Příliš umělé. Byl tu však jeden obraz...

Dlážděný chodníček mě přivedl přímo pod kopuli altánku. Můj pronásledovatel tiše přebíhal mezi stromy, černý nepřátelský stín s rudýma očima. Pozoroval jsem ho mezerami mezi sloupy. Vypadal opravdu jako pes. Nebo vlk. Jenže byl moc velký. A měl ty hrozné žhnoucí oči...

Pak mně to náhle došlo. Bylo to tak šokující poznání, že jsem se mu nějakou dobu vzpíral uvěřit. Pomalu jsem zaklonil hlavu, abych se mohl podívat na obrazy pokrývající kopuli. Skrývaly se v šeru. Přesto můj zrak rychle našel ten, který hledal. Strnul jsem.

Byla to ta nejlepší kresba ze všech, jako živá a se zachovalými barvami. Zobrazovala velkého černého vlka a kolem něj lovce s luky a rozběsněnou psí smečku. Pod obrazem byl nějaký nápis, nejspíš latinský, kterému jsem pochopitelně nerozuměl, a letopočet MCCXLIII. Chvíli mi trvalo, než jsem si to převedl na naše číslice. 1243. Secesní malíř se zřejmě nechal inspirovat záznamem v nějaké staré kronice... Panebože! Nevěřicně jsem zíral na vlka obklopeného lovci. 'To není možné, to přece není možné,' opakoval jsem si v duchu.

Naposledy jsem si tento obraz pozorně prohlížel, když mi bylo takových deset let. To ještě se mnou byla moje babička, která mi vyprávěla příběh o obrovském vlkovi, zabitým kdysi dávno v těchto místech. Prý byl něco jako duch lesů, krutě ničených člověkem, který povstal na jejich obranu. Velké samotářské zvíře zabíjelo dobytek i lidi, nikdo si v tomto kraji již nemohl být jistý životem. I přes svou údajnou nepolapitelnost byl však vlk nakonec uštván a zabit. Jenže moje babička s podivnou jistotou tvrdila, že byla zničena jen jeho tělesná schránka, zatímco duch... Tehdy jsem jí nevěřil. Ani trochu. Myslel jsem si, že je poněkud bláznivá, a možná skutečně

byla. Jenže teď jsem začal zjišťovat, že měla pravdu.

“Proboha,” hlesl jsem tiše. Byl to jen slaboučký vzdech, v hrobovém tichu mi ale připadal jako výkřik. ‘Není to možné, není to možné,’ opakoval jsem si pro sebe znovu a znovu. Jenže to asi možné bylo. Jak jinak by se dala vysvětlit přítomnost šelmy ve Starém parku? Šelmy, jež se pohybuje zcela nehlučně a jejíž oči svítí strašidelným rudým světlem? At’ už to tedy zní jak chce divně, musel jsem připustit, že mi po krku nejde živé zvíře, nýbrž jeho duch. Na odvaze mi to však vůbec nepřidalo, to mi věřte.

Kolena se mi hrůzou podlamovala, div že jsem pod kopulí altánku neupadl na studené kamenné dláždění. Dlouho jsem se nemohl přinutit, abych se vydal na další cestu. Dlouho jsem nedokázal opustit altánek, který mi v mých představách skýtal ochranu. Jenže noc byla opět tak tichá a krásná, ba i pocit hrozícího nebezpečí neustále slábl. Mé srdce pomalu přestávalo tlouct jako zběsilé a já se konečně cítil dost silný na to, abych vyrazil dál.

Zprvu jsem se po každém kroku ohlížel, ale můj průvodce z říše mrtvých mi již nedával najevo svou přítomnost. Marně mé oči pátraly po dvou rudých tečkách někde mezi stromy. Zmizely, a s nimi i jejich strašidelný majitel. Zatímco jsem setrval v altánku, muselo se zvíře nepozorovaně ztratit. Snad už upustilo od myšlenky na mě zaútočit. Možná si to rozmyslelo a navždy se ztratilo ve tmě. Tiše jsem si oddechl. Nechalo mě to být. Dnes musím mít šťastný den.

Dalších pět minut chůze parkem uplynulo bez jakýchkoliv známek nebezpečí. Kráčel jsem dost svižně, poháněn strachem z bestie, skryté ve tmě, a neustále jsem se blížil ke shluku stromů a keřů, za nimiž začínalo osvětlené nábřeží. Byl jsem si jistý, že dostanu-li se až tam, budu v bezpečí. To, co za mnou předtím běželo, určitě nikdy neopouští Starý park. Alespoň doufám. Stříbřité světlo hvězd jemně hladilo dlážděný chodníček, po kterém jsem šel, a tak jsem viděl dost daleko před sebe. V naprostém tichu spatřily mé oči, že mi přímo v cestě stojí černý stín se zlobou planoucíma očima. Vlastně ne. On nestál na místě. Pomalu se pohyboval směrem ke mně a v tom pomalém postupu vpřed bylo tolik chladné nenávisti, že mi nohy doslova přirostly ke kamenným dlaždicím. Ztuhl jsem na místě jako přimrazený, jen oči, mé nebohé oči, se musely dívat do rudých světýlek přibližující se smrti. Jak to ke mně pomalu kráčelo, mohl jsem si svého pronásledovatele lépe prohlédnout. Nebylo o co stát.

To, co snad dříve opravdu bývalo vlkem, se již nyní nepodobalo žádnému známému zvířeti. Tmavé chlupy, pokrývající jeho tělo, z větší části vypadaly a obnažily tak hnědou zahnívajících kůži. I tu však na mnoha místech ohlodal zub času, a tak se mi na jednom boku bestie naskytl pohled na obnažená žebra. A hlava? O té se nedalo vůbec mluvit. Zbyla jen lebka, na které visely cáry kůže, tlama plná žlutých tesáků a narudlý svit v prázdných očnicích. Příšera kolem sebe šířila zápach rozkladu a hniječeho masa, ze kterého se člověku chtělo zvracet. Na ten pohled až do smrti nezapomenu. Bestie se mi hnusila, vzbuzovala odpor. Jenže nejsilnějším pocitem byl strach. Největší v mém životě. Strach, se kterým jsem nemohl vůbec nic dělat. To on mě nutil stát na místě a hledět na blížící se monstrum ze záhrobí.

Kráčelo ke mně pomalým výhrůžným krokem, zřejmě si bylo jisté, že mu již neuniknu. Snad si se mnou příšera předtím jen hrála, proto tak dlouho neútočila. Ale nyní nastal její čas. A pro mě čas mé smrti. ‘Nechci ještě umřít!’ Strachem paralyzovaným mozkem mi náhle projela tato jediná myšlenka. Nemůžu přece skončit takhle! Okraj parku je co by kamenem dohodil, mám ještě šanci, zatraceně. Musím ji využít!

Sám nevím, jak jsem donutil své ztuhlé nohy k pohybu. Prostě jsem najednou učinil krok stranou, pak další a náhle už to šlo všechno samo. Rozběhl jsem se pryč, co nejdál od strašlivé hrůzy, která mě chtěla zabít. Musel jsem pochopitelně opustit vydlážděnou cestu a klíčkovat mezi stromy a shluky jalovcových keřů. Strach mi dal křídla, přímo jsem letěl tmou a doufal, že

dosáhnou okraje parku dříve, než mě to dostihne a roztrhá na kusy.

Neohlížel jsem se, bylo by to zbytečné a navíc riskantní. Víím, že ta věc běžela za mnou, tiše a přitom zatraceně rychle. Pořád jsem cítil strašlivý zápach otevřeného hrobu, pronásledoval mě a stále pevněji ovíjel mé tělo svými odpornými chapadly.

Byly to nejhorší okamžiky v mém životě. Každou chvíli jsem čekal, že se mi žluté tesáky zatnou do zátylku a náraz velkého těla mě povalí na zem. A pak už jen zuby, drápy a odporný zápach. A má krev na trávě. Potom úplná tma a věčný chlad. Konec.

Nevím, proč se tohle všechno nestalo. Prostě jsem běžel a běžel, srdce mi tlouklo jako o závod a můj dech se zrychloval a stával se přerývaným. 'Jak dlouho to ještě vydržím?' ptal jsem se sám sebe. 'Za jak dlouho mi svaly vypoví službu a já se stanu bezmocnou třesoucí se obětí?' Nemám ponětí, kde jsem vzal sílu k tomu poslednímu sprintu. 'No tak, už jenom k tamhletomu keři a pak padneš,' konejšil jsem sám sebe. Bylo mi už jedno, že mě očekává krutá smrt. Ať si mě to klidně roztrhá na kusy. Hlavně, že už nebudu muset běžet.

Během chvíličky jsem se dostal k vytyčenému cíli. Koutkem oka jsem ve tmě postřehl spoustu malých šupinovitých lístků, za světla tmavozelených, nyní černých jako uhel. A za keřem...

Moje boty náhle došláply na něco pevnějšího než byla hebká tráva v parku. Byly to dlaždice dalšího chodníčku, ale to mi v tu chvíli vůbec nedošlo. Klopýtal jsem dál, přeskočil nějakou nízkou kamennou zídku a náhle vyrazil zpod stromů na volné prostranství. Před sebou jsem spatřil velký starobylý dům, pak sloup pouličního osvětlení... 'Stojím na ulici!' došlo mi. 'Přežil jsem! Přežil!' Jenže jsem byl příliš unavený a vyděšený, aby mě tato skutečnost nějak zvlášť potěšila. Kolena se mi třásla, srdce divoce bušilo v hrudi a marně jsem se snažil popadnout dech. Poslední, co ještě víím, je, že jsem se ohlédl a v přítmí Starého parku spatřil hořet dva rudé plamínky. Ale tím si nejsem moc jistý, dost možná to byl jen začátek nějaké děsivé noční můry.

Protože ihned poté jsem se zhroutil na studený asfalt a ztratil vědomí.

A tím by mohl skončit můj příběh o tom, proč se bojím tmy. Ale není tomu tak. Hrozně se bojím pokračování, ale víím, že je pro mě zcela nezbytné.

Mé bezvládné tělo objevila na ulici policejní hlídka, projíždějící nočním městem. Když mě nakládali do svého auta, probral jsem se z bezvědomí a chabě se pokusil jim vytrhnout. Bylo to hloupé a zbytečné. Stejně mě hodili na zadní sedadlo jako pytel brambor a odvezli na stanici. Policejní, ne záchytnou, naštěstí. A já se doopravdy choval jako namol opilý. Pořád jsem něco blábolil a přitom zíral kamsi mimo tento svět. Stále jsem měl před očima to hnusné rozpadávající se tělo...

Když jsem se trochu vzpamatoval, vykládal jsem svým zachráncům o tom, co mě ve Starém parku potkalo. Mé vyprávění asi bylo dost nesouvislé a policisté tomu blekotání nedokázali dlouho naslouchat. Nevěřili mi, ani trochu mi nevěřili. Jejich verze zněla úplně jinak: opil se na večírku, cestou domů měl v parku nějaké halucinace a nakonec se zhroutil na opuštěné ulici. "Neměl byste tolik pít," pokýval smutně hlavou jeden z policistů. "Příště by to nemuselo dopadnout tak dobře. Co kdyby vás tam, kde jste ležel, přejelo auto?" Chtěl jsem se důrazně ohradit, ale chlap v uniformě mě zarazil v půli slova. "No nic, dnes vám to ještě promineme," řekl. "Ale příště si dejte pozor." Asi měl nějakou lidumilnou náladu. Ani protokol se mnou nikdo nese-psal... A tak mě prostě odvezli domů. Byl jsem jim vděčný alespoň za to. Nemusel jsem jít noční tmou pěšky.

Doma zase ta stejná historie. Kde jsi byl tak dlouho, proč jsi nám nedal vědět, že se zpozdíš, proč máš špinavé oblečení... Kecy. Ani jsem jim nevyprávěl o svém setkání se záhrobní bestíí.

Nevěřili by. Jako ti policisté. Tak jsem se zamkl ve svém pokoji, rozsvítil všechna světla a celý zbytek noci proseděl na posteli. Další den byla neděle, 21. srpna, myslím. Zvláštní. Bylo to opravdu včera? Už ani nevím, co jsem dělal.

Pak přišla noc, kdy jsem se odvážil usnout. Povedlo se, ale na ty noční můry vzpomínám dost nerad. Nevím, jestli se jich někdy zbavím. Následoval další zabitý den, potom opět večer a stíny, opouštějící tmavé kouty. A já se konečně odhodlal napsat příběh oné srpnové noci, kdy jsem poprvé ve svém životě poznal smrtelný strach. Končím psát, už skoro není o čem. Bojím se tmy a toho, co se v ní skrývá. Černota se pomalu sune k mému psacímu stolu. Raději posouvám židli, abych se dostal co nejbliž k rozsvícené lampě.

Jak se zbavím nočních můr? Jedině tak, že bude bestie ze Starého parku zneškodněna a já budu znovu moci klidně spát. Je možné zlikvidovat ducha? Těžko říct, ale někdo se o to musí alespoň pokusit. Jenže policie, jejíž pomoc nutně potřebuji, mi bez důkazů neuvěří. Ani nikdo jiný. Abych tedy mohl zahájit hon na záhrobní bestii, potřebuji získat nějaký důkaz o její existenci. Jako třeba... Fotografii.

Zítřka večer (23.srpna) půjdu znovu do Starého parku. S fotoaparátem. Ne, nejsem z toho vůbec nadšený, ale jinak to nejde. Počkám, až se to trochu přiblíží, udělám pár snímků, a pak rychle pryč. Mrtvý vlk má zřejmě sklony si se svou kořistí nejdříve pohrát a to mi poskytne dost času k útěku. S fotografiemi. Tyto důkazy o existenci příšery zburcují lidi, potom budou ochotni mě vyslechnout. A pak se proti bestii společně pokusíme něco podniknout...

Vidíte, příběh nemá dosud konce. Jen by mě zajímalo, jestli to budu já, kdo napíše jeho pokračování. A jestli ho vůbec někdo napíše...

Ve Valburku, 22. srpna 19..

III. Vyšetřování stále bez úspěchu

Valburk(mrr)- Policie stále marně pátrá po pachateli děsivé vraždy ve Starém parku, o které jsme vás již informovali ve včerejším výtisku našeho listu. Film, vyjmutý z nalezeného fotoaparátu, totiž zklamal naděje, které do něj ochránci zákona vkládali. Je prázdný, úplně prázdný, což svědčí o tom, že byl mladý muž přepaden náhle a zcela nečekaně. Neměl tedy čas ani na účinnou obranu, natož aby se ještě zabýval fotografováním...

Někteří policisté se domnívají, že za tak krutým a bleskovým útokem může stát jediné velké dravec. Jiní se však této teorii vysmívají. 'Kde by se asi vzala šelma ve Starém parku?' ptají se jízlivě. Záhy po zveřejnění první zprávy o vraždě se ovšem na policii přihlásil jistý František N.(73), který tvrdil, že byl při noční procházce parkem pronásledován velkým zvířetem neznámého druhu. Policisté jeho příběh zdvořile vyslechli, o pravdomluvnosti starého muže však můžeme úspěšně pochybovat. Vždyť podle jeho slov se celá věc odehrála před padesáti lety... A může nějaká šelma žít tak dlouho?

A tak není případ o nic blíže vyřešení než včera. Pachatel kolem těla nezanechal žádné stopy. Rovněž zbytky vlasů, kůže ani slin nebyly nalezeny. Neznámý jednoduše rychle udeřil a zmizel. Dočista jako duch.

Je možné, že se ještě objeví nějaké informace, vnášející světlo do tohoto případu, ale pochybuji o tom. Mnohem spíše si myslím, že v archívech valburkské policie přibude další nevyřešený případ vraždy. A tak nezbývá, než si vzpomenout na nešťastného mladíka, který nás tak záhy opustil...

– Valburkský večerník, 25. srpna 19.., str. 2

RYTÍŘSKÁ ENCYKLOPEDIE

Draci obvykle žijí samotářským životem ve špatně dostupných horách.

Na tuto větu z Rytířské encyklopedie jsem si vzpomněl, když jsme se my, totiž já a můj hřebec, s námahou trmáceli těžko průchodným skalnatým terénem. No, abych byl přesný, námahu pociťoval především můj věrný oř, já se pouze kolébal v sedle a snažil se neplácnout sebou na kamenitou zem. Zvíře zřejmě brzy přišlo na to, že jeho pán není až tak schopný, proto vzalo tíži výběru cesty na sebe. Uznal jsem správnost jeho volby a povolil otěže. Jen čas od času jsem za ně zase zatahal, to abychom se příliš neodchýlili ze sotva viditelné stezky vinoucí se mezi kameny. Vedla k dračímu doupěti.

Encyklopedie měla úplnou pravdu. Těžko byste si mohli představit místo hůře dostupné, než ona jeskyně vytesaná v kamenné mase hory Uldrúg. Změť rozeklaných skalisek, obrovitých balvanů a miliónů kamenů a kamínků činila přístup k hoře krajně obtížným až téměř nemožným. V tomto bohy zapomenutém koutku Ohnivých hor mi pomáhaly jen instinkty mého horského hřebce a málo patrná trpasličí stezka, zpola zasypaná štěrkem. Bez nich bych se v horském bludišti mohl motat třeba celý rok a cestu ven bych stejně nenašel. 'Jenže hlady bych tady zemřel ještě mnohem dřív,' napadlo mě.

Jel jsem dál a cesta mi začínala připadat nekonečnou. Nakláněl jsem se v sedle napravo nalevo a každým okamžikem očekával, že opustím poměrně pohodlný koňský hřbet a srazím si vaz nárazem na kamenitou půdu.

'Zatraceně !' lamentoval jsem v duchu. 'To si ti zpropadení trpaslíci nemohli vytesat své síně někde blíž k civilizaci ? Jak se tady má člověk soustředit na skolení obludy, když si může při jednom neopatrném pohybu rozbit hubu ?' Tedy, asi nebylo to pravé nadávat na trpaslíky. Většina obyvatel nevelkého podzemního království padla za obět' drakovu nenadálému útoku, jen hrstce se podařilo uprchnout a rozptýlit se v horách. Obluda se pak usídlila v jejich ztemnělých sálech a přivlastnila si celý poklad, nahromaděný malými horníky za dlouhá léta dřiny. Ale přišeře se to zřejmě zdálo být málo...

Vtom jsem před sebou spatřil příkrý horský svah a pochopil, že má pout' je u konce. Můj hřebec mě bezpečně vyvedl z labyrintu rozeklaných skal a hora Uldrúg přede mnou vyvstala v celé své kráse. Kamenný obr se sněhobílou hlavou nad oblaky, tak bych onu majestátní nádheru popsal být básníkem. Jenomže já nejsem básník, ale rytíř, a ti se většinou věnují přízemnějším věcem. Jako tomu velkému schodišti vytesanému do svahu. Nakolik jsem mohl posoudit, byla to vynikající kamenická práce. Rovné a hladké stupně stoupaly vzhůru pod velkým úhlem a ústily přímo do čtvercového otvoru, zřejmě vchodu do bývalých podzemních síní trpasličího národa. A právě tam, do tmy, se upíraly mé oči. Někde tam se skrýval můj nepřítel, nepřítel, kterého musím za každou cenu zlikvidovat. Sotva viditelný obláček dýmu, který se hromadil před bránou do podzemí, dával jasně najevo, že je drak doma. Po zádech mi přeběhl mráz, nemohl jsem ten náhlý pocit strachu nijak potlačit.

Představil jsem si draka, zuřivou bestii s ostrými zuby, krutými drápy a smrtícím ohnivým dechem. Viděl jsem ho zatím pouze na obrázku, ale i to stačilo, abych si o jeho síle a moci udělal dostatečnou představu. A chci ho vůbec vidět v životní velikosti ? Byla tahle výprava dobrý nápad ? Do mé duše se začínalo vkrádat stále více pochybností.

Ale vtom mé druhé já, to rytířské, poznalo vážnost situace a rázně zakročilo. Vyhánělo mi z hlavy zaječí úmysly a postupně obnovovalo svou nadvládu. 'To jsi rytíř ?' ptalo se znechuceně. 'Chováš se spíš jako úplný zbabělec. Je jasné, že se bojíš, když jdeš zabít draka poprvé v

životě. Ale ten strach musíš přemoci. Jsi rytíř, a ti draky zabíjeli, zabíjejí a ještě dlouho zabíjet budou.'

Hlavou se mi prohnal další citát z Rytířské encyklopedie.

Draci jsou sice bezpochyby mocnými nepřáteli, jsou to však pouhá zvířata, která se nakonec skloní před převahou Pána tvorstva, člověka.

Konečně jsem byl plně rozhodnut. Vydám se za obludou do jejího temného doupěte a vykonám tam činy hodné hrdinské slávy.

Leč můj kůň zřejmě zastával poněkud jiné stanovisko. Jeho citlivé nozdry i v této vzdálenosti od vchodu do podzemí dokázaly zachytit nepříjemný dračí pach. Hřebec shledal situaci jako velmi neuspokojivou a hlasitě zařehal, aby mi dal najevo svou touhu co nejdříve opustit tak nebezpečné místo. Ale já jsem zrovna v duchu bojoval sám se sebou a jeho varování jsem proto vůbec nepostřehl. Můj věrný oř se tedy rozhodl pro radikální řešení.

Náhle se vzepjal a jeho nečekaná vzpoura měla rychlý úspěch. Pohroužen v myšlenkách o hrdinských činech jsem nestačil včas zareagovat a než jsem se nadál, ležel jsem na zemi a naslouchal vzdalujícímu se dusotu koňských kopyt. Můj náraz na kameny vyvolal zvuk, jako když kuchař upustí hromadu kovových kastrolů, ale právě brnění mě zachránilo před nějakým těžším úrazem. Když jsem se s hekáním posadil, byl hřebec již dávno mimo dohled. A spolu s ním zmizely i mé zásoby potravin a vody. Zůstal jsem sám v pustině, zbyl mi jen ostrý meč a určitá dávka odvahy.

Nyní jsem již doopravdy neměl na výběr. Snad bych si našel cestu zpět podle zbytků trpasličí stezky, ale bez jídla a bez vody bych asi stejně nedošel daleko. Ale v podzemí se přece musí nalézat obojí ! Drak má zajisté zásobu jídla pro případ neúspěšného lovu a dřívější obyvatelé, trpasličí, museli ve svých síních prorazit ve skále přinejmenším jednu studnu.

Kupředu tedy ! Těš se na můj meč, ty bestie ! Žádná protivenství mi nezabrání, abych nevykonal úkol, který mi dal samotný yryllhonský hrabě. Ty tvé loupeživé útoky tě přijdou pěkně draho, potvoro jedna šupinatá ! Lidský duch nad tebou zvítězí !

Pevně jsem v dlani sevřel jílec meče a vykročil ke schodišti.

Se zatajeným dechem jsem napínal zrak, abych rozeznal, co skrývá vstupní místnost bývalé podzemní říše. Marná snaha. Bez světla jsem nedohlédl dál než jeden dva sáhy od sebe.

Jediné, čeho jsem si povšiml, byla velká železná vrata, která ležela v prachu na podlaze přímo přede mnou. Bezpochyby kvalitní výtvar trpasličích kovářů, nedokázal však odolat obrovské síle, která ho vyrvala z pantů a mrštila s ním o zem. Dračí síle.

Ale jak mám najít draka, když si na něj nemohu ani posvítit ?

Dodal jsem si odvahy a tápal jako slepec podél kamenné zdi. Každým okamžikem jsem čekal, že se do mě zatnou dračí pařáty a roztrhají mé tělo na kusy. To se však nestalo. Naopak, měl jsem neuvěřitelné štěstí. S pomocí hmatu jsem objevil ve stěně malý výklenek a v něm, světe div se, svazek pochodní a krabičku ohnivých dřívěk. Jistě zde ležely již od doby zkázy trpasličího království a drak se naštěstí o likvidaci takových maličkostí nestaral. Mně se ale náramně hodily.

Měl jsem tedy světlo, kvalitní světlo zachovalé trpasličí pochodně, a s jeho pomocí jsem se jal zkoumat vstupní místnost. Přesněji řečeno to, co z ní zbylo.

Komnata, dříve nejspíše strážnice, byla totiž úplně zdemolovaná. Dřevěné vybavení, stojany na zbraně, stoly a židle, se změnilo na popel, jen někde ležely jeho zbytky na podlaze, zčernalé jako polena v krbu. A osud živých obyvatel nebyl o nic lepší. Po celé místnosti se válely jejich ohořelé kosti ve společnosti zpola roztavených mečů a sekyr. Ve vzduchu se vznášel zápach

síry, zřejmě přicházel z jedné ze čtyř chodeb, které z bývalé strážnice směřovaly hlouběji do podzemí. Tam někde se skrýval můj hrozný nepřítel.

Draci nesnášejí pohled do ostrého světla.

Pasáž z Rytířské encyklopedie se mi mihla hlavou zcela nečekaně, ostatně jako vždy. Pohlédl jsem zálibně na svou pochodeň. Hořela jasným plamenem a podle toho, co jsem věděl o trpasličích pochodních, by měla hořet ještě hodně dlouho. Ano, tak je to správné. To budeš koukat, ty bestie, až ti přímo před oči strčím své světlo, a pak ti mečem useknu hlavu ! Ted' jen kterou chodbu si vybrat...

Rozhodl jsem se pro tu nejširší. Drak je tvor veliký, a tak určitě nebude mít své doupě na konci nějaké myší díry. Navíc byla skála, tvořící podlahu tunelu, viditelně ohlazená příchody a odchody hrůzného tvora. Ano, to musí být ta správná cesta. Vykročil jsem tedy kupředu a každý krok mě přibližoval ke splnění mého hrdinského úkolu.

Nebudu se příliš zabývat svým průchodem temnými podzemními chodbami. Nenarazil jsem na žádné obtíže, má cesta byla tak příjemná, jak jen cesta opuštěnými tunely může být. Musím však říci, že jsem ve svém zápalu vůbec nepátral po studních, vytesaných trpaslíky do skály, i když jsem už měl velkou žízeň. 'Budu na to mít dost času až zabiju obludu,' myslel jsem si.

A tak jsem šel, šel a zase šel. Instinktivně jsem na každé křižovatce volil tu nejširší chodbu a ta mě zavedla vždy ještě o kus hlouběji do nitra hory Uldrúg. A má cesta byla vskutku tou správnou. Musela být, protože sirný zápach, typický pro každého ohnivého draka, neustále sílil a s vervou týral můj nešťastný nos. Navíc mi začínalo být horko, vlasy pod přilbicí jsem měl úplně zmáčené potem. Nepochyboval jsem, že vysoké teploty jsou zapříčiněny plameny, dřímajícími v dračích útrobách. Ano, blížil jsem se k cíli.

Nechci vás déle napínat. Po půlhodině chůze (či to snad byla hodina ?) jsem stanul na prahu obrovského sálu, snad prastaré poradní síně horských trpaslíků. Dnes však již měla zcela jiný účel. Podlaha totiž byla ustlána vrstvou zlatých i stříbrných mincí, drahokamů a šperků, tedy všech těch věcí, které mají lidé a trpaslíci tak rádi. Naneštěstí v nich ale nacházejí zálibu i draci...

Mohl bych se po celé hodiny rozplývat nad krásou oné síně. Ale k čemu ? Vždyť všichni zajisté máte představu o tom, jak vypadá dračí poklad, ať už z vyprávění dobrodruhů či dokonce z vlastní zkušenosti. A přiznám se, že jsem na celé to bohatství vůbec nemyslel. Mé oči totiž byly upřeny jen k nestvůrnému tělu, které se rozvalovalo na největší hromadě drahocenností.

Ohnivý drak byl pokud možno ještě větší, než jsem si ho představoval. Hlava na dlouhém labutím krku vskutku vládla čelistem, které by obludě mohl tiše závidět kterýkoliv jiný dravec na světě. Okrové šupiny ve tmě slabě zářily a já jsem nepochyboval, že jsou na dotek žhavé jako rozpálená pec. A ty jeho pařáty ! A černá křídla, podobná netopýřím ! Netvor byl opravdovým ztělesněním síly, jedním z nejmocnějších tvorů světa. A já ho mám zabít ? Jak ?

Ale drak spal. Ne, nechrápal hlasitě, jako to prý dělají jiní draci, jen mocně oddechoval a jeho boky se vzdýmaly jako kovářské měchy. A zavřené oči mě přesvědčily docela. Není pochyb. Opravdu spí.

Draci se nechají celkem snadno ve spánku překvapit.

Ano, tento citát z Rytířské encyklopedie jsem doopravdy potřeboval.

'Tak tedy do práce, rytíři,' řeklo mi mé hrdinské já. A mělo pravdu. Taková šance se přece musí využít. S mečem v jedné a s hořící trpasličí pochodní ve druhé ruce jsem se začal přibližovat ke spícímu nepříteli. Nohy se mi bořily do zlata a drahocenností pokrývajících podlahu. Snažil jsem se sice vyvarovat jakéhokoliv hluku, drakův poklad však byl tak obrovský, že to prostě nebylo možné. Čas od času uvedla má bota do pohybu některou starobylou trpasličí minci a ta se s

cinknutím odkutálela o kus dál. V takových chvílích jsem se vždy zastavoval a se zatajeným dechem čekal, že se drak s každým okamžikem probudí a ihned na mě zuřivě zaútočí. Ale nic takového se nestalo. Nestvůra spala dál, její boky se v pravidelných intervalech zvedaly a zase klesaly, jak bestie ve spánku klidně oddechovala.

Po několika nekonečně dlouhých minutách jsem konečně stanul jen pouhý krok od obrovité hlavy, spočívající na hromadě zlatých šperků a lesklých drahokamů. Zápach síry začínal být vskutku nesnesitelný, mnohem horší však byl žár, jenž drakovo gigantické tělo vyzařovalo.

Tenoučkový pramínek potu mi náhle unikl zpod přílby a pomalu stékal dolů po tváři.

Nestvůra stále spala.

Vybral jsem si na drakově krku to nejvhodnější místo a pomalu začal zvedat meč nad hlavu. Ne, nelíbila se mi představa, že musím i sebehoršího nepřítele zabít ve spánku. Ale myšlenka na boj s rozlíceným, plně probuzeným drakem se mi zamlouvala ještě méně. 'Je to vůbec hloupost,' káral jsem sám sebe. 'Všem přece bude úplně jedno, jak draka zabiju. Hlavně, že bude mrtvý.' Meč zasvištěl vzduchem a jeho ostří bezchybně mířilo na šupinatý krk obludy. Jistě, mířilo přesně. Ale meč nikdy nedopadl.

Protože na poslední chvíli drak náhle zafrkal a otevřel oči. Z jeho širokých nozder se vyvalil malý obláček černého kouře, který pomalu stoupal vysoko ke stropu.

Polekal jsem se snad jako ještě nikdy v životě. Na dokončení úderu nebylo ani pomyšlení, naopak, měl jsem co dělat, abych vůbec udržel meč v ruce. Rychle jsem ustoupil o dva tři kroky zpět a s úžasem zíral na obrovskou hlavu na dlouhatánském krku, která se již zvedala dobrých pět sáhů nad podlahou místnosti.

Zatraceně ! Jak to, že se probudil ? Vždyť v Encyklopedii stojí, že se tyhle obludy nechají ve spánku snadno překvapit ! Poprvé ve svém životě jsem zapochyboval o pravdivosti oné vzácné knihy. Leč jen na chvíli. 'Vždyť ten drak možná vůbec nespál,' řekl jsem si. 'Asi to jenom předstíral, aby mě nalákal blíž, ale doopravdy o mně věděl už dávno. To by vše vysvětlovalo.' Ale co, žádný hrdinský čin přece nemůže být jednoduchý ! A pohled na velké tělo té přerostlé ještěřky rozhodně nemůže žádného správného rytíře zastrašit ! Ještě uvidíme, kdo z koho. Mám přece svou odvalu, skvěle nabroušený meč a dobrou zásobu citátů z Rytířské encyklopedie. Drak několikrát otočil hlavou ze strany na stranu, aby si mě jeho velké nazelenale zbarvené oči mohly prohlédnout ze všech úhlů. Instinktivně jsem pozvedl trpasličí pochodeň výš, abych obludu znejistil. Vždyť každý rytíř, znalý Encyklopedie, ví, že draci nesnáší pohled do ostrého světla. Má naděje mě však zklamala. Oči mého nepřítele byly stále stejně studené a upřeně mě pozorovaly. 'Aha,' pomyslel jsem si. 'Tak tomuhle drakovi světlo zřejmě nevádí. No co, vždy se najdou výjimky, potvrzující pravidlo...'

A pak náhle, bez jakéhokoliv varování, otevřela nestvůra svou obrovskou tlamu. Naskytl se mi pohled na několik desítek tesáků bělostných jako slonovina a ostrých jako hroty těch nejlepších mečů, vyráběných elfy z dalekého Stranslu. Ucítil jsem závan horka ve tváři, dračí tlama mi připadala jako jícen sopky, připravený vychrlit smrtonosné plameny. Byl jsem si jistý, že se drak chystá použít svého ohnivého dechu. Očekával jsem to a byl jsem připraven bleskurychle uskočit, ale místo toho...

Obluda promluvila. Promluvila lidským hlasem, který se rozléhal velkou síní jako úder hromu. Ozvěna ta slova několikrát zopakovala, a pak je odnesla někam pryč, do temného labyrintu podzemních chodeb. Hlas to byl mocný, to ano, zněl však vlídně a laskavě, tak, jak bych to od takového monstra nikdy neočekával.

"Proč jsi ke mně přišel se zbraní v ruce, rytíři ?" otázal se drak.

Chvíli jsem stál jako opařený na jednom místě. Můj mozek se však záhy rozjel na plné obrátky.

‘Aha, tak ty to chceš vyřešit raději mírovou cestou,’ říkal jsem si v duchu. ‘Takže se mě bojíš, vid’, velká mrcho. No co, budu vyjednávat. Ale musíš být tvrdý a rozhodný,’ napovídalo mi ještě mé hrdinské já.

‘Jsi drak Razgarmúg Velkolepý ?’ zeptal jsem se co nejhlasitěji jsem dovedl. Přesto byl můj hlas v porovnání s tím dračím jako kočičí mňoukání proti řevu hladového tygra.

‘Ano, velmi přesně, tak se jmenuji.’ Zvuková vlna jeho odpovědi se přehnala sálem. Tentokrát mě to však vůbec nerozházelo.

‘Pak jsi tedy ten drak, který před nedávnem přepadl hrad yryllhonského hraběte !’ zvolal jsem.

‘Ten, který pobil tolik statečných mužů a unesl krásnou komtesu Marillu do svého páchnoucího sídla ! Kde je ta dívka ? Odpověz, nebo tě donutí mluvit můj meč !’

V chladných očích gigantického tvora se náhle objevil výraz neskonaleho údivu. Chvilí se na mě díval asi tak, jako se normální lidé dívají na pomateného potulného mnicha, předpovídajícího konec světa.

‘O čem to mluvíš, rytíři ?’ zeptal se drak. ‘Nevím nic o žádném hradu, o nějaké komtese ani nemluvě. Zřejmě zde došlo k politováníhodnému nedorozumění.’

Ne, tak tohle jsem rozhodně nečekal. Byl jsem připraven na krvavý boj, možná i na zdlouhavé vyjednávání, ale taková odpověď... Jenže, co když ten drak nemluví pravdu ? Co když si se mnou jen hraje ? Vždyť tyhle potvory jsou schopné úplně všeho... Ale na druhou stranu, je tu přece ten citát z Rytířské encyklopedie, jeden z těch, které se mi vždy líbily nejvíce.

Draci nejsou až na vzácné výjimky schopni lidem lhát.

Poučka to byla jistě skvělá. Ale u tohoto draka jsem se již několikrát přesvědčil o tom, že Rytířská encyklopedie není v praxi vždy bezchybnou. Proto jsem stále váhal.

‘Ty lžeš, obludo !’ prohlásil jsem nakonec. Snad se drak nějakou maličností prořekne a já ho budu moci vyzvat na poctivý souboj.

‘Ale ne, mluvím čistou pravdu,’ řeklo monstrum hlasem neviňátka. ‘V této síni již spím celé tři roky, ode dne, kdy jsem se, ehm, nastěhoval do těchto podzemních prostor. Během té doby jsem odtud ani jednou nevyšel.’

Něco se mi na těch jeho slovech stále nelíbilo. Nebyl jsem si jistý, ale ten sotva patrný nádech lži tu byl neustále. ‘Je to tak,’ říkalo mi mé hrdinské já. ‘Ten smradlavý plaz ti lže, až se mu od tlamy práší. To mu dovolíš ? Ty, odvážný mladý rytíř ?’

Rozhodl jsem se během jediného okamžiku. Jistě, mám přece ještě jedno eso v rukávu. A je načase se s ním vytasit. To něco uvidíš, obludo ! Takový šok jsi jistě ještě nikdy ve svém prokletém životě nezažila !

I toho nejvzpornějšího draka donutíte k pravdomluvnosti tím, že se mu dlouze podíváte přímo do očí.

Ano, přesně to jsem hodlal udělat. A také že jsem to udělal. Zaklonil jsem hlavu co nejvíce jsem mohl a ze vzdálenosti pouhých několika sáhů jsem pohlédl přímo do studených plazích očí nestvůry.

Nejdříve se nestalo vůbec nic. Ale pak, po kratičké chvílce napětí, jsem si uvědomil, že se mé pravé ruky, v níž jsem držel meč, zmocňuje chvění. Nejprve slabounké, pak postupně sílilo, až mi paže poklesla docela. Zatočila se mi hlava, v kolenou jsem pocítil hroznou slabost. Co se to děje ? Co je se mnou ? Pokusil jsem se sklopit zrak, ale to nešlo. Musel jsem se stále dívat do zelených dračích očí, očí prastarých, očí moudrých, očí milosrdných... Jílec meče mi vyklouzl z ruky a zbraň s cinkotem dopadla na podlahu. Drakovo gigantické tělo se tyčilo nade mnou, nesnesitelný žár mi barvil tváře do nachova. Ale já to nevnímám.

Stále jsem zíral do jeho očí. Díval jsem se a stále více si uvědomoval, jak je ten tvor přede

mnou nekonečně obrovský, dlouholetý a nepřemožitelný. Nakolik je silnější než já, ubohý človíček, stojící v jeho stínu. Ne, ten drak byl příliš mocný. Příliš mocný na to, aby se zabýval přepadáváním hradů a unášením hraběcích dcer. Musel být nevinný. Nepochybně. Stál jsem na jednom místě a pomalu si uvědomoval, že to již není můj mozek, který ovládá mé tělo. Nyní zde byla jiná vůle, mnohem silnější a pevnější, než ta má. Dračí vůle. Jen jsem doufal, že se mi můj nový pán nebude chtít pomstít za mé nesmyslné podezření...

Když drak promluvil, byl jeho hlas pro mou duši jako pohlazení. "Nyní vidíš, že jsi se spletl, rytíři. Nejsem to já, kdo zavinil neštěstí yryllhonského hraběte. Pravého pachatele hledej jinde. A nyní odejdi z mého příbytku a více již neruš odpočinek Razgarmúga Velkolepého, největšího draka z Ohnivých hor!"

Bez meče, s pouhou pochodní v ruce, jsem vykročil k východu ze sálu. K tomu východu, kterým jsem před několika minutami plný elánu přišel. Nyní jsem ale měl před očima mlhu, neustále jsem zakopával o hromady drahocenností a v bolavé hlavě mi zněla drakova slova.

Nemyslel jsem na cestu pustinou, která mě očekávala. Cestu bez koně, bez potravin a hlavně bez vody. Nemyslel jsem ani na krásnou komtesu Marillu, kterou se mi nepodařilo zachránit, ba ani na zřejmou nepravdivost údajů v Encyklopedii. Jediné, co jsem chtěl, bylo splnit drakův rozkaz a opustit co nejdříve jeho sídlo. Tak zněl příkaz největšího z draků a ten jsem musel poslechnout.

Kráčel jsem podzemními chodbami jako loutka zbavená vlastní vůle. Docela jako zmámený nějakou mocnou silou. Jako zmámený? A nebyl jsem snad doopravdy?..

Drak Razgarmúg Velkolepý, Ničitel měst a Postrach Východních zemí, pohlédl za klopýtající postavičkou toho lidského ubožáka a spokojeně se protáhl na svém vzácném loži. 'Všechno šlo jako po másle,' pomyslel si. 'Bylo to dokonce mnohem snažší, než jsem očekával.'

Rozhodně bude muset v brzké době zaletět za Halmorgúnem Ledovým a omluvit se mu za počáteční nedůvěru k jeho nápadu. Když ho ten teprve třístapadesátiletý mladík poprvé navštívil, nechtěl nejdříve jeho slovům vůbec naslouchat. Ale pak ho na tom všem něco zaujalo. 'Říkáš mi sice, že klidně zabiješ třeba deset rytířů,' argumentoval tehdy Halmorgún. 'Ale ten jedenáctý ti může přinést smrt nebo tě alespoň zranit a porušit tak navždy lesklou krásu tvých šupin. A celému tomu zbytečnému boji můžeme klidně zabránit. Víš, řeknu ti, že staří rytíři-drakobijci jsou už většinou všichni mrtví. Někteří zemřeli přirozenou smrtí, jiné jsme zabili my... A mladí rytíři? Ti mají dobré meče a odvalu, zato však žádné zkušenosti. Dejme jim tedy ty zkušenosti! Ale takové, které budou výhodné jen a jen pro nás!' Tento nadšený proslov Razgarmúga přesvědčil. Dali se tedy do díla.

Poprvé v historii vymýšleli draci soubor pouček pro rytíře. A že si s ním dali záležet! Po několik týdnů zaznamenával Halmorgúnův skřetí písař na listy pergamenu ty největší lži o životě draků, při pohledu na které by zkušenému drakobijci hrůzou vstaly všechny vlasy na hlavě. Že draci nesnášejí ostré světlo, že se nechávají ve spánku snadno překvapit, že se dračí šupiny dají snáze prorazit v době říje... Ale nejlepší nápad měl stejně Halmorgún. Ten, že upřený pohled do dračích očí způsobuje jejich náhlou pravdomluvnost. Tomu se Razgarmúg ještě teď usmál a vypustil z tlamy obláček černého dýmu. Ti lidé jsou opravdu hloupí! Jak tomu mohou věřit? Vždyť přinejmenším ve starých legendách se určitě objevují zmínky o dračím kouzlu, podrobení cizí vůle té dračí, které může nastat právě při upřeném pohledu do nemrkajících očí velkého plaza. Ale mladí rytíři stejně věří textu v Encyklopedii. Inu, co je psáno, to je dáno.

Po necelém měsíci práce byla Rytířská encyklopedie konečně hotova. Halmorgún pak využil svého vlivu ve světě lidí, někoho podplatil, jinému pohrozil a kniha byla na světě. Šikovný mladík, ten Halmorgún... Zprvu se trochu báli, že se jejich výtvar nerozšíří po celé zemi. Měli

přece jen dost málo pisařů. Ale tohoto problému je záhy zbavil knihtisk, vynález jistého elfa z dalekého Stranslu. Nyní konečně mohli vyrobit dost kopií, a tak brzy vlastnil jeden dva výtisky každý alespoň trochu významný rytířský řád ve Východních zemích. A to, jak před chvílí viděl, přineslo své ovoce. Dokonce si s tím hloupým člověkem mohl trochu pohrát a v okamžiku jeho příchodu předstírat spánek. Takové hrátky ho vždycky bavily.

Razgarmúg chvíli přemýšlel, jak dlouho asi bude lidem trvat, než odhalí, že celá Encyklopedie je jeden velký podvod. 'Nejspíš hodně dlouho,' řekl si se slabým, na jeho tlamě takřka nepostřehnutelným úsměvem. 'Podle posledních zpráv totiž knihu považují za vrcholný výtvar potulných mudrců a nejlepší dílo své doby.'

Ze všeho toho přemýšlení začal dostávat hlad. Jistě, toho mladého hlupáka, který před několika minutami na jeho rozkaz odešel pryč, mohl klidně sežrat. Ale k čemu si s ním kazit zuby? Vždyť rytíři mají odjakživa velice tuhé maso a to brnění... Fuj! A likvidovat ho kvůli nebezpečí vyžrazení tajemství Encyklopedie považoval rovněž za zbytečné. Vždyť on ve svém stavu cestu kamenitou pustinou určitě nepřežije. A i kdyby, tak ho budou ostatní lidé považovat za pomatence a jeho příběhu jistě nedopřejí sluchu.

No, ale hlad má pořád. Co s tím? V jeho zásobárně je sice jídla dost, ale on má zrovna chuť na něco speciálního. Pak se rozhodl. Původně si ji sice chtěl uschovat na nějakou slavnostní příležitost, ale co, tak si ji dá hned teď. Není na světě lepšího jídla, než čerstvé maso mladé panny. Jistě, princezny mají jemnější chuť, ale i komtesy ještě vcelku ujdou.

Se supěním se zvedl ze své hromady zlata a dunivým krokem vyrazil do druhého tunelu, ústícího do sídelního sálu. Na konci chodby byla jeho soukromá zásobárna a tam také hlídalo několik skřetích sluhů krásnou Marillu z Yryllhonu.

Nastal čas oběda.

Studená mágia

Vo dverách ministrovej komnaty zmizol chrbát hlavného arcimága Garamaura. Jeho čierny plášť splynul s tmou, ktorá bola vonku na chodbe. Prvému ministrovi to pripomenulo pokročilú nočnú hodinu, keď už museli byť všetky svetlá na zámku zhasnuté, lebo kráľ si tak žela. (Vždy vstával o piatej ráno a dával si rozcvičku, s čím sa prvý minister ani zďaleka nestotožňoval.)

Päť sviečok na masívnom striebornom svietniku chabo osvetľovalo ministrov úrad-tážký stôl v strede komnaty zakrytý nadváhou neuprataných papierov, ornamentový koberec na kamennej podlahe a tapisérie s pestrými kráľovskými motívami na hrubých stenách, okno, za ktorým bola tma a to najdôležitejšie, veľké kreslo. V ňom sedel zavalitý muž s trochu prešedivenými vlasmi, zrelým pohľadom a neodmysliteľnou fajkou-prvý minister osobne. Fajku držal v ruke, ktorá mu visela z operadla kresla a zamyslene sa díval pred seba.

Snažil sa zrekonštruovať situáciu. Bolo toho v poslednej dobe trochu veľa. Asi tak pred rokom a pol, no áno, pätnásť mesiacov uplynulo odvtedy, čo sa pomery v Konfederácii začali kaziť.

Neskutočná bieda v hlavnom meste a okolí, o zvyšku krajiny ani nehovoriac, chaos a násilie sa stupňovali, každý deň už prekonával predchádzajúci nejakým ohavným zločinom, alebo hromadným nešťastím-záležalo, či išlo o všadeprítomnú nenávisť, alebo nedbalosť.

Spomenul si na mesto zadusené mágom-mafiánom len za to, že sa tam ukryl jeho konkurent, čo mu zbombardoval letohrádok pri mori. No áno, pochopiteľne určitých ľudí tento stav vyniesol poriadne vysoko, alebo skôr postavil im most z mŕtvol, no osud ich aj rýchlo zomlel v šialenom a hlavne rýchlom kolotoči násilia. Obyčajní ľudia Konfederácie, ktorí bývali vo svojich studených domoch a vždy museli dosť kl'učkovať, aby prežili, začali byť teraz zúfalí a každý žil len pre okamih. Rýchlo vznikla situácia, keď nebola vec, ktorej by nemohli uveriť, ak by ich to dostalo z biedy. Alebo aj človek.

Taký človek sa našiel. Bol ním mág Josip, ktorý vynikal najmä cynizmom a krutosťou. No dobre, pre objektivitu, mal aj veľké schopnosti a skúsenosti. Keď sa dostal k moci po cárovi Borisovi, ktorý sa upil k smrti, začal robiť "poriadok". Ľudia ho oslavovali-ak vravel, že konfederácia bude silná, musela to byť pravda. Ostatne byť proti niekomu je tiež nejaký cieľ, potom už cieľom nemusí byť oháňať sa, aby tá bieda nebola ešte horšia. Možno si aj mysleli, že vojenskou prevahou sa z biedy dostanú.

Je pravda, že Konfederácia sa postupne konsolidovala a z chudobnej mocnosti sa stala supervelmocou. Ľud nabral na sebavedomí a na agresivite, fakt'ové sprievody proti pár odporcom vojny im rozhodne guráž dodali. Stotožnil sa so svojim vodcom-vládcom najsilnejšej krajiny na svete. Najsilnejšej-spolu s úniou.

Prvý minister zdvihol oči zo zamyslenia. Pohľad mu padol na dvere. Ich drevokresba sa zdala veľmi jednoduchou a priateľskou v porovnaní s vesmírom, ktorý ho obklopoval. Dvere sa otvorili. To bude zase arcimá...

Z tmy sa však vynorila menšia postava. Dobře opatrované, no starecké črty, pohľad utekajúci zo strany na stranu. Zamatové rúcho. Kráľ. (Ako to, že nespí ešte.)

"Prvý minister", prehovoril kráľ tenkým a slabým hlasom. "Moje obavy mi nedovolia spať. Poradca tvrdí, že sú už kedykoľvek pripravení vyslať strely."Kráľ sa odmlčal ako keby sa bol pýtal.

"Áno Vaša jasnosť. Sú pripravení kedykoľvek to urobiť", odpovedal prvý minister naoko neutrálnym tónom.

"Zastavte ich nejakou. Nemôžu si dovoliť na sväté veličenstvo. Tisícročná história národov Únie,

ktoré nikdy nikomu neublížili a s pánom Bohom nikoho neohrozovali (prvý minister vzdychol) a ktorý mierumilovne napíňal svoju štátnosť v duchu gormilsko-manijskej tradície je predsa transcendentálne nedeštruovateľný.“ Kráľ sa trochu výstražne pozrel na prvého ministra svojim senilným pohľadom. Prvý minister rutinne preliadol nezmyselnosť jeho slov.

“Áno, vaša jasnosť”, povedal ešte neutrálnejšie než predtým. “Aké sú vaše príkazy, milosť?”

Kráľ odpovedal bez váhania: “Naši nepriatelia sústavne stojaci proti našemu národu si nezaslúžia nič iné než našu ráznu odpoveď. S pánom Bohom vystrel'te strely.”

Nato sa kráľ otočil a stratil sa v čiernej chodbe. Dvere ostali otvorené.

Prvý minister sa načiahol na stôl po ďalší tabak, pričom sa nechcel pohnúť z kresla, takže zaujal dosť grotesknú polohu. Za chvíľu už vyfúkol dym. Bolo to pred troma týždňami, keď mág zaoberajúci sa špionážnymi kúzлами ohlásil, že Konfederácia vyvinula niekoľko striel schopných podpáliť celé mestá a kontinenty.

O deň neskôr to ohlásil aj mág Josip za nadšeného jasanja davu. (V hlavnom meste Únie bol vtedy zamračený deň a ľudia sa neponáhľali za svojimi vecami tak ako obvykle. Niekoľko solidne oblečených šľachticov v klube vzrušene diskutovalo pri šáľkach čaju mávajúc novinami. Mládež sa nezabávala, skôr bolo vidieť skupinky rozprávajúce sa na schodoch a na rohu ulíc o budúcnosti. Zrazu si boli všetci blízki. A deti neboli na uliciach vôbec, pretože ich nikam nepustili. Dokonca ešte aj polícia sa správala slušne. Všetci boli predovšetkým prekvapení a zarazení.)

Prvý minister pomaly vt'ahoval ukl'udňujúcu vôňu tabaku. Hlavný arcimág Garamaur mu bol oznámiť, že všetko je pripravené na odpal striel. Upozornil však, že Konfederácia vie o každom ich kroku. Ak budeme strieľať my, odpoveď príde skôr než rakety dopadnú.

Pred otvorenými dverami sa mihol tieň a objavila sa vyplašená tvár mladého mága-vyzvedača. Oči mal rozšírené a išlo z nich zdesenie, ruky sa mu triasli.

Nemusel ani nič hovoriť. Tri týždne už na to prvý minister čakal. Bolo to jasné.

Konfederácia sa zbláznila.

Prvý minister nič necítil, lebo to už bolo zbytočné. Kopy papierov na stole tvoriace jeho agendu už nemali zmysel.

“Idem to oznámiť kráľo...”,

“Nie. Pod'te sem. Ešte jednu vec treba spraviť”, povedal pokojne prvý minister. Mág tras'avo vykročil ku kreslu, aby si prezrel papier, čo prvý minister vzal s námahou zo stola a v polceste sa zosunul na zem zasiahnutý bleskom, ktorý osvetlil celú miestnosť. Minister pustil z ruky talizman, ktorý mal na krku.

Mladý mág ležal na zemi s výrazom toho istého zdesenia, ktoré mal pri vstupe do miestnosti. Netrpel. Už je to jedno. Mal asi sedem minút. Hodiny tikali ako odpradávná a asi by sa nepokazili desaťročia, pomyslel si. Proti tomuto však bude bezmocné všetko. Pohrával sa so svojim talizmanom, zvesil si ho z krku a prezeral si ho. Pripomenul si Konfederáciu a miesto, kde ho dostal. Predstavil si osobu, od ktorej ho dostal.

Ešte poslednú vec bolo treba urobiť. Dôstojne prikročil ku stolu, vzal z neho kryštál'ovú guľu. Nezdržoval sa prezeraním svojej podobizne, pretože už mal asi len pol minúty. Naladil sa na svojho spoluspiklenca.

“Garamaur?”

“Áno”, ozval sa pevný hlas bez emócií.

“Pošli Konfederácii odkaz, ako sme sa dohodli.”

“Áno”, odpovedal tým istým tónom. “A zbohom.”

“Zbohom Garamaur.”

Nebol už čas povedať viac.

Bezdomovec Hook sa prevalil a zistil, že leží mimo svojej krabice. Roztrhaná prikrývka tiež ležala vedľa, snád' ešte viac prepotená ako inokedy. Bolo teplo a mal dojem, že už asi deku nechá tak. Zdvihol svoje napuchnuté oči k nočnej oblohe, hviezdy signalizovali, že dnes už chladnejšie nebude. Vtedy ho oslepilo svetlo a nestihol si ani uvedomiť, že to už bola jeho posledná myšlienka. Bezzubá starena ležiaca vedľa neho stihla ešte zašrieikať niečo o čumení na nebo.

Nočný strážnik len zalapal po dychu.

Študent zbadal svetlo a nevedel, čo si o tom má myslieť. Tak chytil svoju kamarátku za ruku, pretože sa trochu zľakla.

Ináč veľa ľudí na ulici nebolo.

O chvíľu pohltil celé mesto plameň. Najvyššia veža Veľký Don mu neodolala ani o sekundu dlhšie ako obyčajný dom.

Zvyšné časti Únie to predsa len dostali o sekundu neskôr. O chvíľu bol celý kontinent jeden stĺp ohňa zmiešaný s beznádejnými zvyškami civilizácie. Vyšľahol k oblohe a zmizol.

Nikto v Konfederácii nečakal, že Únia stihne odpovedať. Dav zhromaždený na Červenom námestí oslepilo svetlo a ľudia zalapali po dychu, pričom sa do každého zat'ala osteň strachu.

Nikto nestačil vydať ani hláska, keď sa žiara na oblohe usporiadala do písmen, ktoré ostali svietiť na hviezdnom pozadí.

“Zbohom a nech Vám Boh odpustí.”

Súmrak bohov

“Mami, mami!” ozýval sa celým lesom detský hlások.

“Mami, kde si?”

Plavovlasé dievčatko nemotorne prepletalo malými nožičkami a so slzami v očiach sa obzeralo okolo seba. Strčilo si prsteček do úst a rozplakalo sa.

“Mami...”

Z diaľky začula trepot krídiel, ktorý ju zaujal. Pohl'ad uprela smerom odkiaľ prichádzal. Z oblohy sa zniesla veľká čierna vrana, ktorá sa pri dopade na zem zmenila na krásnu červenovlasú ženu odetú v čiernej koži. Dieťaťu sa nadšením rozšírili zreničky. Žena sa nežne usmiala na dievčatko: “Brighid!” Prehovorila láskavým hlasom: “Mama!”

Brighid rozprestrela svoje malé rúčky a vrhla sa matke do náručia. Mladá žena chytila svoju dcéru za ruku a vytratili sa v hustom zelenom lese. Kadiaľ prešli, tam stúpala do výšky hmla a obe sa v nej pomaly strácali. Nemotorné krôčiky malej Brighid boli však už teraz predzvesťou toho, že keď dospeje, bude mať presne takú ladnú chôdzu a pohyby ako jej matka – Morrigan.

Brighid odpočívala pod veľkým dubom. Spala. Jej biele dlhé šaty jasne kontrastovali so zelenou írskou prírodou. Plavé mierne zvlhčené vlasy boli voľne padnuté na zemi okolo jej tváre. Ešte stále bola dieťa, ale čoskoro, ako jej povedala mama, sa stane ženou a bude mať takú veľkú moc ako ona.

Snívalo sa jej, ako beží proti vetru vo vysokej lúke na veľkom kopci. Veselo si poskakuje a nahlas sa smeje. Náhle sa zjaví na kopci vysoká mužská postava odetá do čierneho plášťa. Nevidí mu do tváre, pretože má na hlave veľkú kapucňu. Brighid sa zľakne a zastane. Postava zdvihne do výšky ruku, v ktorej drží veľký kyjak...

Prudko sa strhla zo sna a posadila sa. Cítila, ako jej rýchlym tempom bije srdce. Brighid si nevedela vysvetliť túto neustále sa opakujúcu víziu. Netušila, kto je ten muž, čo sa jej neustále zjavoval. Postavila sa. Zhlboka sa nadýchla a natiahla sa. Zmyslela si, že sa pôjde pozrieť k svojmu obľúbenému jazierku. Cestou sa ešte zastavila na lúke, aby si nazbierala kyticu jarných kvetov. Spomenula si pritom na matkine slová, ktoré jej často rozprávala pri spoločných prechádzkach po lese: “Jedným z tvojich poslaní je pomáhať ľuďom a liečiť ich. Preto si dobre všimaj dary prírody. Najväčšou odmenou je poznať dokonale jednu jedinú bylinu na lúke, ako vidieť celú lúku, ale nevedieť, čo na nej rastie.” Brighid vždy pozorne počúvala a pamätala si každé slovo, ktoré jej matka kedy povedala.

S kyticou kvetov v ruke si poskakovala lesným chodníčkom. Na jednom mieste sa zastavila, odhrnula veľké kríky a vynorila sa pri lesnom jazierku. Kde tu dopadali teplé slnečné lúče na vodnú hladinu.

Brighid si sadla na breh, skrížila si nohy pod seba a pozerala na svoj odraz vo vode. Uchopila pramienok svojich plavých vlasov a začala si zapleť tenký vrkôčik na ľavej strane. Potom sa opäť pozrela do vody a usmiala sa. Zobrala jeden kvietok a zastrčila si ho do vlasov. Vytiahla si drevenú flautu, ktorú tu kedysi našla pohodenú. Začala na nej hrať uspávanú, ktorú jej spievala matka, keď bola malá. Niečo zrazu zašuchorilo. Brighid bola taká zahĺbená do hudby, že to vôbec nezaregistrovala. Z trstia sa pomaly vynorila chlapčenská štica. Zhypnotizovane pozeral na krásnu plavovlásku, ktorá sedela na druhom brehu a hrala na flaute. Na jeho flaute.

Poznal ju, pretože mu ju kedysi vyrezal otec. Brighid prestala hrať práve vtedy, keď chlapec vystrčil hlavu. Skríkla. Chlapec vyskočil. Chvíľu na seba nemo pozerali. Bol to prvý človek v živote, ktorého Brighid videla. Chlapec prešiel váhavo k nej. “Zdravím ťa!” oslovil ju chlapec. Brighid neodpovedala. Chlapec natiahol ruku, aby jej ju podal. “Volám sa Seán.” Brighid sa zahľadela na jeho dlaň. Seán si uvedomil že ju má celú ufúľanú a plnú mozol'ov z tvrdej práce. Stiahol si ju za chrbát a zahanbene sa pozrel na jej snehovobiele šaty a hodvábnu plet'.

“Brighid,” povedala.

Seán sa usmial, “Tak sa voláš? Pekné meno... Môžem si prisadnúť?” Neodpovedala, iba súhlasne kývla hlavou.

“Odkiaľ máš moju flautu?”

Brighid sa na neho prekvapene pozrela. “Tvoju? Našla som ju tu, pri jazere.”

“Vyrezal mi ju otec...skôr než zomrel...” posledné slová povedal smutne a ticho.

“Čo to znamená, že zomrel?” Spýtala sa Brighid.

“Nevieš čo je to smrť?”

“Nie.” Seán na ňu prekvapene pozrel.

“Keď človek zomrie, tak to znamená, že ťa navždy opustí, že zmizne z tohto sveta do záhrobia...A už sa nikdy nevráti. Nikdy si o tom nepočula?”

“Mama mi vravela, že ak človek skončí svoje poslanie na zemi, prejde do inej formy existencie. Človek predsa nemôže zmiznúť. To vedia iba bohovia. A iba oni a veľ'kňazi vedia meniť svoju podobu.”

Seán ticho pozeral na vodu. Brighid mu podala flautu. “Zahraj mi niečo.”

Chytil do rúk flautu a začal hrať smutnú melódiu. Brighid trpezlivo počúvala a pozerala na Seána, ako mu stekajú po tvári slzy. Natiahla ruku a jemne sa prstami dotkla jeho líca.

“Čo to je?” opýtala sa prekvapene Brighid.

Seán sa začervenal. “Slzy. Nepoznáš slzy? Nikdy si neplakala? Nikdy si nebola smutná?”

Brighid odmietavo kývla hlavou.

Seán jej neveriacky prešiel rukou po tvári. “Odkiaľ vlastne si?”

Náhle sa strhol veľ'ký vietor a Brighid počula svoju matku, ako ju z diaľky volá.

“Musím ísť!” Prudko sa postavila. “Do skorého videnia, Seán!” Rozbehla sa do lesa a zmizla v hmle.

“Brighid! Brighid, kde si?!” Seán behal od stromu k stromu, ale nebolo po nej ani stopy.

Brighid sa ocitla vo veľ'kej jaskyni, ktorú osvetľovalo iba pár veľ'kých sviec. Cítila sa tam veľmi príjemne. Nahnevaná Morrigan vybehla spoza rohu. Čierny dlhý plášť mala na krku zopnutý veľ'kou rubínovou sponou a v ruke držala zlatý kalich naplnený ľudskou krvou. Vyprázdnila kalich do dna a prudko ho hodila o stenu jaskyne. Brighid strhlo.

“Nehovorila som ti, aby si sa nedávala zbytočne do rečí s ľud'mi?”

Ty sa im nemáš čo zjavovať, pokiaľ to nie je krajne nevyhnutné!” osopila sa na ňu Morrigan.

Brighid sa zahľadela do zeme.

“Ale mama! Nehovorila si, že mojou povinnosťou je ľud'om pomáhať?”

“Pomáhať, pomáhať! Nemôžeš pomôcť všetkým!”

“Ale on moju pomoc potrebuje!”

Morrigan sa pozrela do nevinných modrých očí svojej milovanej dcéry. Nemohla sa na ňu hnevať. Podišla k Brighid, nežne ju objala a pohladila po svetlých vlasoch.

“Brighid, ešte nie si celkom pripravená...”

“A kedy budem, mama?” Nervózne vyhrkla Brighid.

“Stále sa máš čo učiť.”

“Ako spoznám, že som už pripravená?”

“Spoznáš, určite spoznáš.”

“A spoznám aj čo je to smútok, slzy a smrť?”

“Slzy, smútok?! Načo ti to je?” Rozzúrila sa Morrigan. “Sú to hlúpe ľudské slabosti, ktoré ich vždy dostanú na kolená!... Ty si nesmrteľná Brighid! Nikdy nezomrieš! Budeš môcť meniť podobu, budeš mať silu dávať život, ale zároveň ho aj brať.”

Brighid sledovala matku, ako sa nervózne prechádza sem a tam.

“Musím odísť. Čoskoro som späť.”

Hneď ako to dopovedala, zmenila sa na vranu a bola preč.

Brighid sa chvíľu znudene potulovala po jaskyni, prstami jemne prechádzala po obradných kalichoch, šperkoch a rôznych iných veciach, ktoré sa tu nachádzali. Chvíľami mala pocit, akoby ju niekto sledoval, ale nikoho nevidela. Nevšimla si veľký tieň stojaci pri vchode.

A dhaoine Sidhe,

A Tuatha Dé Danann,

Beannachtaí Dé Danann oraibh agus orainn

...čítala nahlas nápis na veľkej kamennej tabuli. Zároveň akoby počula hlasy veľkňazov prichádzajúce kdesi z diaľky. Hmlisto si spomenula si na príhodu, ktorú zažila strašne dávno. Akokoľvek sa však snažila, nevedela sa jasne rozpomenúť na detaily. Videla iba kňazov v bielom...a...zdvihol sa vietor.

Morrigan sa vrátila ešte podráždenejšia ako predtým. Keď zbadala Brighid, vážne sa jej zahľadela do očí:

“Brighid, je čas, aby si sa naučila úplne využívať svoju moc a spoznala svoje poslanie.”

Mladá žena v bielych šatách prechádzala lesom.

Práve bol Anagantios a Brighid sa chystala pozrieť ako ľudia slávia sviatok Imbolc. Predtým sa však chcela ešte ochladiť v príjemnej horskej vode. Dorazila k jazierku a poobzerala sa vôkol seba. Toho čudného chlapca tu odvtedy nestretla. Zdal sa jej naozaj podivný, keďže nikdy predtým človeka nevidela. Jedným ťahom zo seba zošuchla svoje šaty a skočila do jazera. Voda bola príjemne chladná a krištáľovo čistá. Chvíľu sa veselo naháňala s rybkami a keď ju to už omrzelo, elegantne vyšla na breh a ľahla si nahá do trávy. Zavrela oči a prestala myslieť na okolie. Už to nebolo to rozkošné dospievajúce dievča ako nedávno, stala sa z nej krásna mladá žena. Mysleť mala úplne čistú a jasnú.

Zdalo sa jej ako veľkou rýchlosťou letí ponad vysoký kopec, na ktorom sa pasú lane a jeden veľký jeleň. Vzápätí cítila, ako stojí na zemi, tancuje a smeje sa.

Brighid sa posadila. Kým odpočívala, slnko pomaly začínalo zapadať.

Šaty nechala ležať na brehu jazera, prehodila si cez seba iba biely priesvitný plášť a vybrala sa smerom k najbližšej dedine, kde sa mali konať oslavy Imbolcu. Plavé zvlnené vlasy a plášť jej jemne viali v miernom vánku. Ako sa blížila k dedine, smiech a hudba boli čoraz bližšie a zreteľnejšie. Sadla si na kopec a z diaľky sledovala ako dievčatá nosia od domu k domu slamené bábiky, ako sa pripravuje veľká hostina, ako chlapi nesú ozdobený pluh a za ním poskakujú deti v maskách a prosia o jedlo alebo peniaze. Brighid sa to páčilo a na perách jej hral nežný úsmev.

“Ach, tu je moja krásna sestra!”

Brighid sa otočila. Za ňou stál krásny mladý muž s plavými vlasmi a obdivne si ju obzeral. Bol to Aengus Og, jej nevlastný brat.

“Aengus,” usmiala sa.

“Dnes som ťa sledoval pri kúpaní...” Mierne prižmúril oči.

Brighid neodpovedala, d'alej nadšene pozorovala tancujúcich ľudí.

“Myslíš, že by sme mohli ísť medzi nich?” Spýtala sa náhle. “Chcem si ich prezrieť zblízka.”

Aengus sa srdečne zasmial: “Mohli, ale nie takto.”

“Prečo nie?”

“Pretože ľudia nie sú na takéto odev zvyknutí.” Opäť sa usmial, mávol rukou a Brighid zrazu stála pred ním oblečená v jednoduchých šatách a čiernom plášti.

“No,” pousmial sa Aengus, “to už je lepšie.” Nečakane sa rozbehol dolu kopcom a začal sa smiať.

“Tak pod' Brighid!” Volal na ňu. “Nestoj tam toľko!”

“Aengus, počkaj!” Brighid sa rozbehla so smiechom za ním.

Dobehla dole do dediny a ocitla sa v dave veseliacich sa ľudí.

“Aengus!” Splašene sa obzerala okolo seba, ale nikde ho nevidela.

“Aengus, kde si?”

Predierala sa pomedzi ľudí, zúfalo hľadáajúc svojho brata. Dav dedinčanov ju medzitým strhol so sebou do tanca. Chvíľami sa smiala, chvíľami nervózne hľadala Aengusa. Nikde ho však nevidela.

“Zatancuješ si so mnou?” Pred Brighid zrazu stál vysoký zarastený muž. Skôr než stihla niečo povedať, muž ju chytil za obe ruky a začal s ňou tancovať do rytmu hudby. Jeho ruky boli veľké a teplé. Cítila sa zvláštne. Takýto pocit ešte nikdy nezažila. Spomenula si na Seána. Jeho ruky boli rukami dieťaťa, ale ruky tohto muža...Stále sa na ňu usmieval a Brighid mu úsmev zakaždým opätovala. Schytil ju pevnejšie a pritisol si ju bližšie k sebe. Celým telom jej prešla príjemná horúčava. Nebolo to ako keď ležala na slnku...Cítila jeho spotené a mokré telo. Zo Seána cítila akúsi detskú nevinnosť, z tohto muža však už vyžarovala sila dospelého dravca. Úplne prestala vnímať okolie a cítila len, ako sa jej pod váhou tohto veľkého človeka podlamujú kolená.

Brighid stojí uprostred noci na lúke. Oproti nej sa z lesa vynorí veľká postava v čiernom, ktorá sa približuje smerom k nej...

Brighid sa prebrala. Ležala na zemi a vysoký muž, s ktorým pred chvíľou tancovala, sa skláňal nad ňou. Siahla si rukou na čelo a nahmatala mokrú šatku. Dala si ju z hlavy dole.

“Je ti lepšie?” opýtal sa hrubým ale láskavým hlasom muž.

Brighid si sadla. “Kde som to?”

“Tancovali sme spolu. A ty si náhle omdlela.”

“Omdlela?”

Usmial sa: “Áno.”

“Musím už ísť,” zmätene sa postavila Brighid.

“Kam chceš ísť teraz v noci?” Spýtal sa jej muž prekvapene.

“Ďalej.” Odpovedala Brighid.

“Počkaj! Ako sa voláš?”

Brighid sa mu na chvíľu zahľadela do očí, potom sa bez slova otočila a zmizla v nočnej hmle. Muž sa spamätal, vyskočil za ňou, ale les bol tichý a nebolo v ňom ani človečika.

Vrátila sa do prázdnej jaskyne a sadla si pred veľké horiace sviečky. Prekrížila si nohy, ruky si položila na kolená a zavrela oči. Vnímala iba pohyby poskakujúcich plamienkov veľkých sviečok.

Je noc. Brighid stojí v čiernom plášti medzi množstvom ľudí uprostred veľkých vztýčených kameňov. Všetko sú to druidskí kňazi a kňažky. Pred nimi je umiestnený veľký kamenný oltár, na ktorom stojí malé plavovlasé dievčatko v bielych šatôčkach a s prstom v puse skúmavo sleduje, čo sa okolo nej deje. Veľkňaz odriekava modlitbu, ku ktorej sa spoločne všetci pridávajú. Brighid sa pozorne započúva.

Milovaná Brighid,
Dcéra Dagdu,
Strážkyňa posvätných prameňov....

Dievčatku postupne jednotliví kňazi prinášajú na oltár dary.

Vyzývam Ťa!

Brighid, opäť ako malé dievčatko, stojí na oltári a sleduje ľudí pod sebou. Celé miesto osvetľujú iba sviečky v blízkosti oltára a čierne postavy, ktoré držia v rukách horiace fakle. Každý stojí pred jedným veľkým vztýčeným kameňom.

Nauč naše ruky liečiť a srdce spievať.
Zverujeme cestu svojho života do Tvojej ochrany...

Brighid si všimne veľkú čiernu postavu stojacu v pozadí mimo centra diania.

...kde znejú Duše ľudí v dobách žiaľu i v dobách slávností...

Postava sa pomaly presúva pomedzi veľké kamene, pričom hypnotickým pohľadom sleduje Brighid.

Naše srdcia sú otvorené Tvojim požehnaniam...
Príď k nám ako Panna so sladkou vôňou kvetín.
Príď ako Matka a nakŕm nás svojimi plodmi.
Príď k nám ako Múdra Žena uprostred krutej zimy.

Brighid otvorila oči. Sviečky v jaskyni už dohorievali. Prudko sa postavila a prehodila cez seba svoj biely plášť. Miestnosťou zadul silný vietor.

Brighid sa objavila uprostred bojiska. Pozrela sa hore, či neuvidí niekde svoju matku. Obloha bola takmer bez jediného mráčika a slnko intenzívne hrialo. Zišla sa pozrieť dolu k rieke, ale ani tam Morrigan nenašla. Keď sa znova vracala na bojisko, všimla si nespočetné množstvo mŕtvych vojakov ležiacich jeden na druhom. Prekračovala ich krvavé a rozsekané telá a s hrôzou sledovala, ako nimi otriasajú posledné smrteľné kŕče. Smrť, ktorú tak veľmi chcela poznať, mala priamo pred sebou. Cítila, že jej srdce čoskoro zo zúfalstva vyletí z hrude. V ruke

držala biely šál, ktorý za ňou vial ako biela holubica a trepotal sa povetrím. Mala chuť kričať a bola nahnevaná zároveň. Kde sú tí ľudia, čo sa tak veselo zabávali? Kde sú tí, čo sa smiali a tancovali? Zostali tu iba zohavené zvyšky niečoho, čo sa ťažko dalo nazvať ľuďmi. Tušila, že keby bola obyčajný človek, tiekli by jej teraz po líkach slzy. Práve spoznala smútok.

“Pomôžte mi!” Začula zúfálny, tichý krik. Priskočila k polomŕtvemu vojakovi. Zohla sa a otočila ho na chrbát. Na tvári sa mu náhle zjavil pocit úľavy. Dokonal. Brighid cítila ako sa jej rozbúchalo srdce ešte intenzívnejšie. V tvári mŕtveho spoznala malého chlapca Seána, s ktorým sa kedysi dávno stretla pri jazere. “Nie!” zašepkala smutne Brighid a prešla mu svojou dlaňou po tvári. Vojakovi sa zrazu vrátil do očí život, zakašlal a natiahol ruku smerom k nej.

“Brighid!” Chytila ho za ruku a on jej ju pevne stisol. Usmiala sa. Zdvihla hlavu. Počula náreky umierajúcich ľudí. Vstala. Začala prechádzať pomedzi ranených vojakov. Každému, ktorému prešla svojim dlhým šálom po tvári, navrátila život. Potom sa postavila doprostred bojiska a zdvihla ruky vysoko nad hlavu. Tma zahalila celú krajinu, oblohu preťal blesk a spustil sa blahodarný dážď. Vojaci sa začali dvíhať zo zeme a navzájom podopierali jeden druhého.

“Brighid!” Začula za sebou rozzúrený hlas svojej matky.

“Prečo sa mi pletieš do práce?!”

Brighid zahanbene sklonila hlavu.

“Prepáč mama, ale musela som.”

Morrigan na ňu nahnevane zazrela.

“Ach, prac sa odtiaľto!”

Brighid sa otočila a odchádzala preč z bojiska. Počula za sebou, ako jej matka od zúrivosti všetko rozhadzuje. Rýchlo na jej hnev zabudla. Spokojná sama so sebou, skákala od stromu ku stromu a hrala sa na skrývačku s lesnými vílami. Ani sa nespamätala a ocitla sa na veľkom kopci. Zdal sa jej povedomý, ale nevenovala tomu bližšiu pozornosť. Spoza stromov sa vynoril veľký jeleň. Brighid zastala. Postupne ju začali obklopuvať lane a ďalšie menšie jelene, ktoré sa menili na ľudí, odetých do bielych plášťov. Kruh okolo Brighid sa uzatvoril a najstarší z nich pomaly dvíhal ruky do výšky.

Milovaná Brighid!

Dcéra Dagdu,

Strážkyňa posvätných prameňom,

Ktorej hlas je dušou harfy,

Vzývame Ťa!

Všetci mali ruky vystreté smerom k slnku.

Nauč nás vládnuť krásou podobnou pokoju lesnej tône
a hukotu morských vln.

Nauč nás liečiť, ako chladivý krištál,
ktorý ukludňuje zrak a vracia silu údom.

S pokorou a radostným očakávaním,
Vzývame Ťa!

Veľký jeleň, doposiaľ stojaci v pozadí, sa premenil na postavu z jej vízií. Všetci prítomní sa otočili tvárou k nemu bez toho, aby porušili kruh okolo Brighid. Padli pokorne na kolená. Postava pristúpila bližšie a zložila si z hlavy kapucňu. Muž Dagda sa postavil do kruhu k

Brigid, s nenápadným úsmevom na perách.

“Otec!” Potichu zašeptala.

Dadga zdvihol ruky nad jej hlavu a Brigid cítila, ako celé jej telo naplňa nová sila...

KDE ZOMIERA LUNA

...Stát' na okraji priepasti. Hľadieť beznádejne dolu. Do hĺbky, ktorá znamená smrť a zároveň z posledných síl dúfať, že sa stane zázrak...

Nádej – to jediné zostávalo Daimonovi, ktorého besné psy zahnali až sem. Skočiť do priepasti alebo zostať a čakať kým ho roztrhajú psy?

Ak ho neroztrhajú hneď, odvisne tak či tak. Už počul ich zadychčaný, chrapl'avý štekot....cítal ako sa k nemu približujú a predstavoval si ako do neho zaboria svoje veľké biele tesáky. Náhle zafúkal silný vietor a pod Daimonom sa zosunuli skaly...

Dvaja zavalití muži stáli na okraji skaly a pozerali dole.

“Čo myslíš?” Opýtal sa nižší z nich, s veľkým červeným nosom.

“Bez šance.” Skonštatoval druhý prenasledovateľ.

“Nemali by sme to skontrolovať?”

“...Zbytočné. Je po ňom.”

Daimon netušil čo sa s ním deje a kde sa nachádza. Pomaly otváral oči. Snažil sa rozoznať predmety okolo seba. Všetko bolo zahmlené. Pokúsil sa postaviť, ale pocítil strašnú bolesť a chrapl'avým hlasom skríkol. Nieкто, alebo niečo sa ho dotklo. Spočiatku vnímal iba obrysy, ale postupne si uvedomoval, že sa nad ním skláňa nejaká postava. Žena...krásna mladá žena s dlhými, kučeravými vlasmi ohnivej farby.

“Hej.” Jemne ním potriasla.

“Vládzete vstať? Môj dom je neďaleko.” Jej hlas bol plný nehy. Daimon sa bál prehovoriť, aby svojim hrubým mužským chrapotom nepokazil túto príjemnú atmosféru. Opäť sa pokúsil vstať. Tentokrát zat' al zuby a horko – ťažko sa pozviechal zo zeme.

“Oprite sa o mňa.” Nežné stvorenie mu ponúklo svoje rameno.

Nepamätal sa, ako sa dostal k nej do domu, nepamätal sa na nič. Ležal na veľkej drevenej lavici, v malej chalúpke, zakrytý hrubými kožušinami. V miestnosti nevidel nikoho. Chcel vstať, ale bolesť ho nepustila. Prezeral si celú miestnosť. Bola to malá útulná izbička s veľkým krbom, v ktorom horel oheň. Zo stropu viseli voňavé bylinky, všade sa nachádzali medené nádoby rôznych veľkostí... Spomenul si na krásnu ženu...Chcelo sa mu spať. Nadarmo sa však vzpieral únave, nakoniec jej podľahol.

Zobudil ho spev lesných vtákov. Cez malé okienko prenikali slnečné lúče, ktoré z časti osvetľovali ponurú, ale útulnú miestnosť.

Cez otvorené dvere k nemu z vonku prenikala lákavá vôňa pečeného mäsa. Vedľa lavice, na ktorej Daimon ležal, boli poukladané jeho šaty. Suché a čisté. Pomaly vstal a navliekol na seba nohavice. Pravé rameno a bok mal obviazaný čistou bielou látkou. Chcel vyjsť von, ale ohromený zostal stáť medzi dverami. Pred domom bola ona. Teraz sa mu zdala ešte krajšia ako vtedy. ...Bohyňa...

Pri pohľade na jeho holú hrud' sa začervenala. Vzápätí sa však milo usmiala.

“Ach, už ste hore? Pripravila som vám jedlo. Určite ste hladný.”

Daimon bol v rozpakoch. Zvykol si na to, že všade na neho hľadeli z výšky ako na cudzinca.

Málokto bol k nemu tak milý. Zišiel po drevených schodíkoch smerom k ohnisku, na ktorom sa

pieklo mäso a sadol si na veľký kameň.

“Ehm....ďakujem.” Nevedel ako sa s ňou má rozprávať. Všetko, čo ho napadlo, mu pripadalo hrubé.

“Nechcem ti robiť starosti. Len čo budem môcť, odídem,” ozval sa nakoniec.

Úprimne sa zasmiala.

“A kam?”

Vošla do domu, o chvíľu sa vrátila s hrnčekom a podala mu ho.

“Vypite to.”

Podozrivo sa pozrel na jeho obsah.

“No nepozerajte na to tak Daimon, je to len čaj.”

Šokovanému Daimonovi skoro vypadol hrnček z ruky.

“Odkiaľ vieš ako sa volám?”

“Povedal ste mi to.” Odpovedala s úsmevom.

“A ty – ?” Nevedel ako sa jej má slušne opýtať na meno.

“Luna”

“Ako mesiac?”

Luna sa pobavene zasmiala, ale nepovedala nič. Mlčky mu naložila do misky jedlo a podala mu ho. Daimon si až teraz plne uvedomil, aký je strašne hladný. Rýchlo sa pustil do jedla.

Začervenal sa, keď zistil, že ho Luna mlčky pozoruje. Uvedomil si, že jedlo do seba hádže s pravou barbarskou neohrabanosťou.

“Myslím, že máte návštevu.” Luna ukázala smerom k lesu, z ktorého sa vynorila vlčia hlava.

“Prišiel s vami.”

“Pridal sa ku mne, keď som vošiel do týchto lesov. Spočiatku som sa bál, že si ma vyhliadol ako svoju večeru.”

Daimon si chytil poranený bok. Prešla ním taká prudká bolesť, až sa mu skotúlala miska na zem. Cez plátno začala presakovať teplá červená krv.

Luna sa rýchlo postavila. Pomohla Daimonovi vyjsť po schodíkoch a uložila ho do postele.

Opatrne mu odviazala ranu, handry hneď hodila do dreveného koryta s horúcou vodou. Odišla ku krbu. Otočená chrbtom k nemu niečo miešala v medenej miske. Potom si prisadla späť k Daimonovi. Nabrala si do prstov zvláštnu tmavozelenú kašu a votrela mu ju do rany.

“Au!” skríkol Daimon. “Čo to preboha je? To, sakra, šтіpe!”

“No tak Daimon...” Pri pohľade do jej veľkých zelených očí zabudol na všetku bolesť. Túžil sa jej dotknúť. Chcel prejsť prstami po jej jemnom líci, po nádherne tvarovaných červených perách...miesto, na ktorom sa dotýkalo jej odhalené stehno jeho tela, mu celé horelo. Skríkol a zvalil sa na chrbát. Nie však kvôli zraneniu. To, čo práve cítil bolo stokrát horšie ako akákoľvek fyzická bolesť.

“Daimon, ved’ vy úplne horíte.” Prelákla sa Luna a prešla mu jemne rukou po čele. Zaviazala mu ranu. Opláchla si ruky v teplej vode a vrátila sa so šálkou horúceho čaju.

“Rýchlo to vypite. Uľaví sa vám.”

Mlčky vypil celý hrnček a ľahol si. Nepravidelne a nahlas dýchal. Luna ticho sedela na lavici s rukou na Daimonovom čele a ustarostene na neho hľadela. Každý jej utrápený pohľad ho zabíjal. Zatvoril oči a nechal sa uniesť príjemným pocitom únavy.

Keď otvoril oči, bolo už poludnie. Luna sedela vedľa neho na stoličke a spala. Daimon sledoval jej jemné črty. Pramienok vlasov, ktorý jej neposedne skĺzol do utrápenej tváre, mierne pootvorené pery akoby už – už išli niečo povedať. Spod hrubej kožušiny, do ktorej bola

zababušená, jej trčali iba dlhé mierne opálené bosé nohy. V polospánku niečo zastonala a hneď na to sa zobudila. Prvé čo zbadala, boli Daimonove svetlé oči, ktoré na ňu hypnotizovane hľadeli. Mierne sa začervenala a rýchlo vstala.

“Nechápem ako som mohla zaspať.” Povedala ospravedlňujúcim hlasom. “Prečo ste ma nezobudili?”

“Práve som sa prebral.” Zaklamal.

Luna si zahrnula neposedný pramienok za ucho a naklonila sa nad Daimona.

“Ukážte, pozriem sa.” Pomaly ho odokryla a začala odstraňovať vrstvu látky.

“Ešte si pár dní poležite.” Položila mu ruku na čelo, pričom Daimon od vzrušenia takmer vyskočil z kože. Keď skončila s obväzmi, usmiala sa. “Pripravím niečo pod zub.” Asi po pol hodine sa všade šírla lákavá vôňa čerstvého jedla. Sivý vlk ležal v tráve a sledoval ich.

“Nie je ti tu samej smutno?” opýtal sa náhle Daimon Luny.

Iba sa usmiala. “Žijem tu sama už od svojich pätnástich rokov. Všetko čo potrebujem mám tu.”

“Myslel som -”

“Či mi nechýba muž?” Skočila mu Luna do reči.

Daimon si zrazu pripadal hlúpo zvedavý.

“Keď som si vybrala túto cestu, vybrala som si ju s vedomím, že ako zasvätenej sa ma nebude môcť dotknúť žiaden muž.”

“Zasvätená?”

Neodpovedala. Iba hľadela do ohňa.

“No ale keď si tu sama...v lese. Nebojíš sa?” Daimon sa pokúsil rýchlo zmeniť tému.

“Keď chcem, viem byť nevidená.”

“Ale-”

Luna sa pobavene zasmiala. “Daimon, priveľa sa pýtate. Vnímajte. Tak sa dozviete oveľa viac.”

“Čo všetko som ešte v horúčke okrem svojho mena narozprával?” Opätovný pokus o zmenu témy.

Luna vstala a hodila pár kusov surového mäsa vlkovi. Ten sa najskôr opatrne priblížil, vzápätí skočil na mäso a ušiel s ním do lesa.

“Ste zo severu. Osadu vám vypálil nejaký bojový kmeň, keď ste bol ešte veľmi malý. Ujal sa vás akýsi potulný starec a odvtedy ste na cestách. A utekáte.”

Daimon sa napil horúceho mlieka s medom.

Luna si taktiež naliala do hrnčeka teplé mlieko a prisadla si k Daimonovi.

“Nepovedal som prečo ma naháňali?”

Odpila si. “Nie.” Daimon pozoroval ako si jazykom prešla po hornej pere.

“Chceš to vedieť? Máš na to právo.”

“Určite ste mali dôvod.”

Luna sa nikdy nepýtala. Luna vedela. Zvyšok popoludnia neprehovorili ani slovo. Daimon sa pokúšal zaspať a Luna si robila svoje veci okolo byliniek a domácnosti. Na večer mu dala čaj, ako obvykle. Úplne však na to zabudol a nevypil ani kvapku. Luna bola celý deň veľmi roztržitá a vôbec si to nevšimla. Asi okolo pol noci sa zobudil na buchnutie dverí. Ďalšie sa ozvalo až nad ránom...

Dni plynuli a Daimon sa zotavoval stále rýchlejšie. Bol rád, no zároveň vedel, že bude musieť Lunu čoskoro opustiť. Zvykol si na nič sa nepýtať, a pochopil. Veľa vecí začal vnímať úplne inak ako predtým. Bolo mu tu dobre. Bolo mu dobre s LUNOU. Nevedel si už predstaviť život bez jej veľkých zelených očí, bez zvonivého smiechu, ktorý sa rozliehal po okolí deň čo deň...

Cítil sa u nej bezpečne. Mohol jej povedať čokoľvek. Vždy mala pre neho odpoveď. Aj napriek tomu, že si držala odstup, stali sa z nich dobrí priatelia.

Posledné dni Daimon vôbec nepil čaj, ktorý mu Luna dávala pred spaním. Potajomky ho vylieval, keď sa nepozerala. Všimol si, že raz za sedem dní okolo polnoci niekam odchádza a vracia sa až nad ránom. Ráno bola vždy svieža, veselá a plná energie. V jeden augustový večer Daimon počkal, kým Luna opustí dom a vybral sa potajomky za ňou. S veľkou námahou sledoval mihajúcu sa čiernu postavu, ktorá mu každým krokom unikala. Pokúsil sa ju nadbehnúť, ale vďaka svojej nemotornosti dvojmetrového severana zakopol o koreň stromu a padol na zem. Luna zastavila a poobzerala sa okolo seba. Mávla svojim veľkým plášťom a stratila sa v hmle. Keby Daimon nebol sledoval vlka, ktorý ho doviedol späť do domu, bol by sa stratil tiež. Čas jeho odchodu sa však neodvratne blížil. Vedeli to obaja. Smiech Luny už nebol taký častý a veselý ako predtým. Jas z jej zelených očí sa kamsi vytratil. Ak sa s ňou chcel Daimon porozprávať o svojom odchode, rýchlo zmenila tému, alebo ho prudko zahriakla. Častejšie ako predtým sedávali na drevených schodoch, rozprávali sa a pozorovali oblohu. Mesiac postupne pribúdala. Luna bola veľmi nervózna a vyhýbala sa Daimonovmu pohľadu. Nastal spln. Daimon si zaumienil, že tentoraz už Lunu nestratí z dohľadu. Večer nepovedala ani slovo. Keď v noci buchli dvere, Daimon sa v tichosti vytratil za Lunou.

Takmer bežala lesom a nevnímala nič okolo seba. Veľký žiarivý mesiac svietil Daimonovi na cestu. Doviedol ho až k ohňu, okolo ktorého Luna vášnivo tancovala do rytmu bubnov. Netušil odkiaľ ten zvuk prichádza. Nebol si úplne istý, či nie sú len výplodom jeho fantázie. Nahé spotené telo sa jej lesklo v žiari ohňa. Daimon kľáčaľ za kríkmi a mlčky ju pozoroval. Pokúsil sa podísť bližšie. Luna dopadla vyčerpaním na zem, práve keď Daimon nešikovne prepadol cez kríky až pred ohnisko. Luna zdvihla pohľad smerom k nemu. Pri pohľade do jej očí sa Daimon prestal ovládať. Bez slova k nej priskočil a vzal ju do náručia.

“Prosím...” Tichučko zašeptala Luna.

Daimon prešiel Lune rukou jemne po tvári.

“Daimon....nie...ja nesmiem!...”

Zreval od zúfalstva a pustil ju. Prehodil cez ňu čierny plášť, ktorý ležal na zemi. A odišiel späť do domu. Ľahol si na posteľ, zaspal však nemohol. Chvíľku na to sa vrátila aj Luna. Pri buchnutí dverí celým Daimonovým telom trhlo. Nevidel ju, pretože bol otočený chrbtom. Počul iba jej rýchly dych. Báľ sa, že keď sa obzrie, Luna mu navždy zmizne. Zvedavosť však bola silnejšia. Stála nehybne pri dverách a hľadela na neho. V jej očiach sa odrážal vnútorný boj, ktorý sa odohrával v jej srdci. Daimon sa pokúsil prehovoriť, ale z jeho úst nevyšiel ani hlások. Luna sa nasmelo usmiala. Pomaly zdvihla ruku a uvoľnila si stužku, ktorá držala plášť. Ten sa skĺzol po jej tele na zem. Daimon sa posadil a sledoval ako Luna prichádza k posteli. Zastavila tesne pri ňom. Zatvorila oči a zľahka mu položila pravú ruku na plece. Nežne ju chytil za boky a pobožkal na brucho. Luna iba slastne vzdychla. Daimon vstal. Letmo jej prešiel rukou cez prsia až ku krku. Nežne ju pobožkal na pery. Ozval sa ďalší tichý vzdych. Nikdy predtým necítil tak silné vzrušenie ako teraz s ňou. Luna otvorila oči a prstami si chytila pery. Daimon sa usmial a pobožkal ju ešte raz. Tento krát vášnivejšie. Nežne ju chytil do náručia a uložil na posteľ...

Daimon spokojne zaspal až na svitaní, pričom ho Luna jemne hladila po líci. Zobudil sa napoludnie. Luna bola preč a dvere boli zatvorené. Vyšiel pred dom. Nebola ani tam. Znepokojilo ho, že oheň je vyhasnutý. Pohľadom preletel po okolí. Vlk, ktorý zvyčajne sedával niekde nablízku, bol preč.

V zúfalstve sa Daimon rozbehol lesom k ohnisku, kde v noci tancovala Luna. Nebolo však po nej ani stopy....

Daimon putoval po svete do konca svojho života. Každý rok sa však vracal na miesto, kde prežil najšťastnejšie chvíle svojho života – do malej drevenej chalúčky uprostred lesa. Rok čo rok dúfal, že keď sa vráti, Luna ho bude čakať v útulnej izbičke so šálkou teplého čaju. Svoju lásku už nikdy nenašiel. Keď cítil, že nastala jeho posledná hodina, vrátil sa späť do hôr. Lahol si na posteľ. Bol spln a mesiac osvetľoval celú izbu. Naposledy sa zahľadel von oknom. V momente svojho posledného výdychu sa mu zazdalo, akoby v tom mesiaci zazrel tvar krásnej Luny.

...Na posteli ležal stavec. A vedľa neho sedel veľký, sivý vlk...

null

Za dávnych nami nepoznaných čias bola jedna krajina.
 V tej krajine žili bytosti, ktoré nevedeli čo je smútok, strach a nenávisť.
 Na druhom konci sveta bola druhá krajina.
 A tá bola opak tejto. Tie bytosti v každej krajine žili vlastne spokojný život,
 pretože nevedeli čo je to opak.
 V jednej poznali len lásku, radosť a smiech,
 a v tej druhe len nenávisť, smútok a strach.
 Nevedeli, že je niečo iné, ale cítili, že niečo nie je v poriadku.
 Raz, v jeden podvečer, sa tri bytosti z každej krajiny rozhodli, že sa pozrú,
 čo je za hranicami ich sveta.
 Každá bytosť bola stelesnením jednej z tých vlastností.
 Vybrali sa do neznáma,
 nevedeli čo ich čaká,
 ale každým kúskom, čo sa vzd'alovali od svojich domovo,
 poct'ovali niečo, čo predtým nepoznali a necítili.
 Láska začala cítiť strach.
 Radosť sa prestala toľko usmievať.
 Smiech sa stával čoraz zatrpknutejším.
 Strach prestal a začal rozmýšľať čo je vlastne zač.
 Smútok prestal byť taký bolestný..
 Nenávisť začala strácať svoju temnú farbu.
 Čím viac sa tieto tri a tri bytosti k sebe približovali,
 tým viac boli neistejšie, pretože nevedeli čo je dobré a čo je zlé.
 Až prišli k jednému veľkému jazeru
 a cítili, že za tým jazerom sú odpovede na ich otázky.
 No nebolo im súdené sa dostať na druhý breh.
 V tom jazere bol v strede malý ostrov, na ktorom žili dvaja ľudia.
 Nepoznali sa. Každý žil na svojom kúsku.
 Tri bytosti z jednej krajiny sa spojili s tým jedným človekom
 a tie opačné tri sa spojili s tým druhým.
 Ľudia z toho ostali prekvapení, pretože také pocity nikdy predtým nezažili.
 A v tom okamihu sa stretli.
 A jeden druhému odovzdali kúsky vedomostí zo svojich bytostí.
 A vtedy tie bytosti pochopili, že celý život boli ukrátené o tie druhé.
 Že láska bez nenávisti nie je láska.
 Že strach keď nenahradí radosť nie je strach.
 Že smiech sa strieda so smútkom.
 Bytostiam sa to zapáčilo, že uz nechceli byť nikdy samé.
 Preto venovali tým dvom ľuďom všetky svoje pocity, skúsenosti a tajomstvá.
 A tak sme tu, a ani si už nevieme predstaviť tie pocity oddelené.
 A to bola z jedných najkrajších a najmúdrejších vecí,
 čo sa prihodila za dávnych nami nepoznaných čias.

OSTROV

Osamelý človečik plával nekonečným životom. Bol unavený a sám.
Zrazu sa pred ním objavil ostrov. Úplne maličký, nenápadný. A predsa sa stal pre toho človečika všetkým. Znamenal preňho istotu, dal mu všetko, čo potreboval, splnil mu každé želanie.
Bol šťastný ...
Nebol sám ...
Mal rád ...
Raz prišla veľká búrka. Utekal sa niekam skryť, potkol sa a posledné čo stihol zazrieť bol okraj priepasti do ktorej sa rútil.
"Odkiaľ sa tu vzala ? Všetka ešte včera tu nebola ..." prebehlo mu v myšlienkach.
Padal dlho, ako keby nebolo dna.
Dopadol tvrdo na zem.
Okolo neho tma, smútok a samota.
Vyškierali sa mu do tváre.
Nevidel ich, ale vedel, že sú tam.
Z jeho slz sa vytvoril potôčik, ktorý sa strácal v neviditeľne.
Pozrel hore a TMA
Opúšťali ho sily a ešte posledný krát s nádejou pozrel hore.
Zbadal malú hviezdičku žiariacu nepatrným slabým svetielkom.
"Poobzeraj sa okolo seba" pošepala mu.
Skúsil to ...
Nahmatal rebrík ...
A začal po ňom nespomaľovať a neveriacky liezť pomaly hore s nádejou na ...
... nový život ?

p.s. A čo ak je ten rebrík krátky ... ?

Siara

Nočným mestom prechádzal vysoký muž v čiernom plášti. Napriek tomu, že bol zamyslený obratne sa vyhýbal kalužiam aj mŕtvolám potkanov. Začul za sebou beh a prerušovaný dych. Zaskočilo ho to, pretože v celej tejto štvrti bol pod ochranou podsvetia. Otočil sa teda tým smerom, ale príliš pozde. Jeho prenasledovateľ skočil do tieňa a zmizol za jedným z domov. "Ó bože, tak strašne ma bolí hlava." ozval sa dievčenský hlas za ním. Veľmi pomaly a váhavo otočil hlavu k nej, ale stál tak aby mohol čeliť svojmu prenasledovateľovi. Zátylkom mu prebehlo mierne mrazenie a vzápätí dostal telepatický odkaz od svojho upíra, ktorý bol v tejto štvrti sicco – vodca zločineckej guildy "Som tu. Chránim ťa." Prestal sa teda starať o prenasledovateľa a vykročil k dievčaťu, ktoré kl'ačalo na chodníku z hlavou v dlaniach sklonenou k zemi. Oblečené malo nohavice a vestu z nekvalitnej čiernej kože a bolo ušpinené, čo sa k tejto štvrti mesta dokonale hodilo. Pohladil zlepené tmavohnedé vlasy a položil jej ruku na plece. Dievča rýchlym pohybom zodvihlo hlavu a on uvidel žiarivé ohnivočervené oči, oči démona. Muž sa máličko pousmial a dal ruku pomaly preč z jej ramena. "Vy sa nebojíte?" prekvapeným hlasom sa spýtala a žiar v jej očiach pohasol. Zrazu to boli úplne obyčajné oči zaskočeného dievčaťa. "To je jedno Siara. Naval' prachy, lebo ťa rozpáram chlape!" ozval sa hlas jej kumpána za mužovým chrptom. Keď otočil hlavu, uvidel rovnako otrhaného a špinavého mladíka s páskou cez oko a hrozivým zakriveným mečom v ruke. Skôr ako stihol vziať do ruky nôž, alebo použiť zaklínadlo mladík zachrčal a jeho tvár sa stiahla od bolesti. Vzápätí padol dopredu tvárou na chodník zo šípom v chrpte. Príčinou bol maskovaný muž, ktorý hneď zmizol v tieni. "Vždy k službám môj pane." prenikla mu do vedomia ďalšia siccova správa. "Dievča nie. Dost' bolo krvi. Som ti vd'ačný." odpovedal sledujúc ju ako s plačom uteká k mŕtvole mladíka. "Jeho život ešte z d'aleka nemusel skončiť." pokúsil sa ju upokojiť. "Ako to myslíš?" obrátila zaslzené hnedé oči na neho. "Oživiť ho môžu len druidi z Aardskeho lesa alebo veľkňažka bielej katedrály." začal vysvetľovať " Ja môžem zachovať jeho osobnosť v tele upíra či ghoulu. Nebude však o nič citlivejší ani nežnejší ako kameň. Čo sa týka kňaza a druidov, pomoc nečakaj. Ak nemáš niekde odloženú slušnú kôpku zlata." ironicky sa usmial. "Necháme ho tak. Chcem si ho pamätať takého, aký bol." utrela si slzy a postavila sa. "Zabíjali ste pre peniaze?" opýtal sa tlmene chladným hlasom. "Prepadávali! Zabíjali, len keď to inak nešlo." ohradila sa. "Aha. Dobrý trik to z očami. Želám príjemnú zábavu na zvyšok večera." obrátil sa na odchod so zlomyselným úškrnkom. "Nemôžte ma tu nechať!" zaznel po chvíľke jej plačlivý hlas. "Ale áno." zasmial sa, ale spomalil chôdzu. "To nesmiete ... nesmieš! Chránia ťa tu všetci hrdlorezi. Budú si pamätať, že sme ťa prepadli a zabijú aj mňa!" zúfalo kričala. "Smrť nieje zd'aleka najhoršia vec milá moja." zastavil chôdzu a otočil sa k nej. "Ja... naučíš ma kúzla a budem ti pomáhať." prosíkala.

Dochádzala mu trpezlivosť a chcel sa preniesť hyperpriestorom preč od tej špinavej prosiacej kôpky. Potom jeho rozhodnutie zmenil nápad, ktorý sa mu zrodil v hlave.

“Niesom ktovieako trpezlivý učiteľ ...” pochybovačne a namosúrene k nej prehovoril.

Dal jej tým však šancu a ona sa chytila.

“Stačia mi knihy. Učím sa rýchlo. Nenechávaj ma tu.”

“Skúsiť to môžeme. Pod’ sem.” panovačne k nej prehovoril.

Keď pristúpila k nemu nadvihol jej ukazovákom bradu aby jej lepšie videl do tváre. S povzdychnutím zamrmlal zaklínadlo a obaja zmizli.

Vzápätí sa objavili na úzkom chodníčku vedúcemu k nejakej veži. Všade okolo bola pustina.

Siara nikdy nepočula o prenosoch na takú vzdialenosť. Po hlavnom meste tu nebolo ani stopy.

Na tvári jej sadol ohúrený úsmev, ale vzápätí zmizol, keď si spomenula na smrť priateľa.

“Nezaostávaj, lebo t’a moje stráže zabijú.” zlovestne zašepkal a bez ohliadnutia vykročil k veži.

“Stráže?” udivene sa porozhliadala okolo. Pomaly sa vybrala za jeho čiernym plášťom, ktorý sa vďaka mesačnému svitu leskol. Mesiac tu vyzeral o niečo väčší a keď sa naň zahľadela zazdalo sa jej, že sa na ňu mračí. Naľavo od nej len niekoľko metrov sa zjavili tri páry očí.

Začula pomalé tackavé kroky. Nohy jej zdreveneli od strachu a na celom tele jej naskočila husia koža. Chcela kričať o pomoc, ale nedokázala zo seba vydať ani hlásku. Dokonca sa jej nedarilo ani otočiť hlavou. Chladné svetlomodré žiariace oči sa k nej blížili s neochvejnou istotou dravca loviaceho korisť. Rozoznávala sivé mŕtvolné tváre ghoulov. V tom sa pred ňou objavila tvár mága. Jeho oči sa na ňu milo, ale káravo dívali.

“Neposlúchaš ma, maličká!” zašepkal a sotva badateľne pokrútil hlavou v nesúhlase. Ešte stále sa nedokázala pohnúť, ale strach ju pomaly opúšťal. Mág ju objal okolo ramien a ako pierko vzal na ruky. Pocit bezpečia úplne zahnal strach a znovu sa mohla hýbať. Objala ho teda aj ona a mocne sa k nemu pritlačila. Prekvapila ju pevnosť jeho tela neobvyklá u ľudí študujúcich mágiu. Dlho sa s tým však nezaoberala, pretože upadla do spánku. Mág pokojne kráčal ku dverám a v hlave sa mu rodil plán. Ešte nebol dokonalý, ale bol nádejou.

Nádejou pre skutočného priateľa. Silou vôle si otvoril a vystupoval po schodoch do izby pre hostí.

“A to je zase čo?” ozval sa tenký chrapľavý hlas.

“Mlč Rilkus, spí!” dôrazne zašepkal čarodej.

“Sľubuješ mi Gurloka už tretí týždeň a potom mi donesieš nejaké špinavé dievčisko. Čo sa to s tebou deje Axen?” rozčuľoval sa malý bradatý gnóm oblečený vo hviezdčikovom plášti, kým prechádzal s dievčaťom v náručí okolo neho.

“Povedal som mlč!” výhražne zvýšil hlas. Otvoril dvere na izbu, kde sa hneď zažala magická lucerna a zaliala izbu upokojujúcim žltoblielym svetlom. Jemne ju položil na posteľ, prikryl ju a potichu izbu opustil. Zostúpil po schodoch späť ku gnómovi a vošiel do otvorených dverí jeho pracovne.

“Čakám vysvetlenie.” urazene, ale oveľa tichšie prehovoril gnóm.

“Potrebujem ju práve na oslobodenie Gurloka.” zamyslene odpovedal.

“Ju?” zamračil sa.

“Pozrel som si ju zvnútra, až na dno duše. Má bezmála toľko magickej energie ako ja. Ak ju naučím využiť len polovicu z toho, pôjde zachrániť nášho priateľa a verím že uspeje.” zamyslel sa. “Pokiaľ ide o to, či sa jej dá veriť, je to bez problémov.” zakončil.

“Na to si ako prišiel za takú chvíľu?” skepticky so značnou dávkou irónie položil ďalšiu otázku.

“Čítal som si celú jej minulosť. Potrebuje niekoho, komu môže veriť, kto ju bude chrániť. O takého tvora je schopná pobiť sa s celým svetom. Môj upír Masika zabil chlapca, s ktorým

prepadávali ľudí aby mali čo jesť. Našťastie ho poznala krátko, rýchlo zabudne... dúfam.” neprítomne odpovedal.

“Prečo ho zabil?”

“Vytiahol na mňa meč.” pousmial sa Axen samolúbo.

“Heh... no, nápad to nieje zlý. Tvoju prítomnosť by hneď zistili a ja niesom vo forme na také akcie.” smutne zhliadol na svoje guľaté bruško.

“Ak zlyhá bude to s nimi oboma zlé, ale niečo urobiť musíme.” rozhodne prehovoril hľadiac gnómovi do očí “koľko má ešte času?”

“Tri, štyri dni, potom padne do kómy a nevedno, či ho s toho dostanem.”

“Sedem až deväť kúziel.” poklesla mu nálada “málo na to aby mohla čeliť paladinom a bielym.”

“Vedel si Axen, že viac času nemáš. Ak ho neprivedieš do sobotňajšej noci, skoncentrujem všetku svoju moc a zaútočím na mesto elementálmi a bhutmi,” rozžiarila sa v jeho očiach zúrivosť “ale v živote už odo mňa pomoc nečakaj!”

“Niesi jediný komu zachránil život.” udrel päťou do stola mág.

“Masikova sieť je silná v časti mesta, kde je chudoba a špina, ale na území Bielej Ruže je ako ryba na suchu. Ak použijem aj všetky svoje zbrane čo mám, do poslednej ich stratím a Gurloka nezachránim. Toto dievča je posledná nádej!”

“Prepáč mi... viem, že to nieje ľahké. Idem radšej spať.” odobral sa smutne ku dverám gnóm.

“Podarí sa to Rilkus. Opäť budeme spolu. Biela Ruža zvädne.” zlovestne zasyčal. Keď sa dvere za maličkým alchymistom zavreli, odobral sa hľadať knihy pre Siaru.

Zobral tri zväzky a položil ich na stôl. Zamyslene pohládzal ich čiernu koženú väzbu. Znovu sa otočil k poličke a do oka mu padla kniha so zlatou lebkou – kniha vyvolávania.

Nezvládol s nej ani najjednoduchšie základné kúzlo. Ovládol všetky kúzelné skupiny temnej mágie okrem tejto. Zo smiechom ju skryl na najvyššej poličke aby sa k nej náhodou nedostala. Sadol si späť na stoličku a pustil sa do písania odkazu na pergamen.

- Odišiel som do Aerthas, sídla pána bažín. Chcem sa pokúsiť splniť skúšku temnoty srdca a stať sa arcimágom a teda členom spolku Čiernej ruky. Ich pomoc sa zide ak budú Siaru a Gurloka na úteku prenasledovať. Vrátim sa skôr ako nadíde Siarin čas...

Postavil sa, zahalil sa do plášťa a vyriekol zaklínadlo. Vzápätí sa objavil v bažinách Aerthasu. Všade vôkol neho bola hustá hmla a blato pod ním bublalo. Nestáhovalo ho však pod hladinu. Celé toto miesto bolo presýtené mágiou.

Začul pred sebou špl'achotavé kroky a hmla sa rozostúpila. Uvidel zombiu asi dva a pol metra vysokú. Jej hrubé zelenohnedé svalnaté ručiská končili ako šable ostré drápy.

“Môj pán ťa očakáva Axen ...”

Skôr ako stihol čokoľvek povedať alebo urobiť, okolie sa zavlnilo a on sa zjavil v obrovskej dvorane. Koberce, okná, obrazy, svietniky a všetko bolo nádherné a prepychové. Na zlatom tróne sedel Lich – vysoký vychudnutý muž s tvárou kostlivca a s korunou na hlave, pán bažín. Ten, ktorý tu bol od počiatku sveta, stvoril všetky kúzla temnej mágie a dokázal brať ľudské životy tisíc krát rýchlejšie, než by ich stihla veľ'kňazka vracať. Axen si kl'akol na zem a hlboko sa uklonil. Pocítil, že pán bažín pátra v jeho mysli.

“Vaše veličenstvo, prišiel som ...”

“Splniť skúšku zla, overiť či je tvoje srdce dost' temné aby si sa stal arcimágom a získal podporu a pomoc Čiernej ruky ...” dunel miestnosťou hlas pána bažín “Musím ti oznámiť smutnú novinu. Okrem teba a toho dievčaťa nie je na celom svete žiadny iný čierny mág.”

“Čože?” neveriac krútil hlavou Axen.

“Príroda sa rozhodla, že biely sú príliš slabí aby nám čelili. V záujme zachovania rovnováhy

vyvraždili všetkých mojich stúpcov.

“Ako to dokázali ?”

“Jediný muž Axen. Jeden jediný muž menom Drakolas.”

“A teraz keď sme ostali traja, kdežto paladinov plné mesto, je rovnováha zachovaná?”
rozhorčene zasyčal Axen.

“Všetko prebehlo, keď si objavil dievča. Možno je mocnejšia, ako sa tvári. Nesmieš ju stratit' a nesmieš riskovať ani vlastný život.”

“Môžeme začať skúšku, môj lord?” opýtal sa po chvíli mlčania smutne.

“Najskôr stráviš dva dni meditáciami v temnej komnate. Odoberiem ti všetku magickú energiu. Len tvoja zbraň ti bude pomáhať v splnení skúšky.” zamrmlal Lich.

“Bez mágie ?” zalapal po dychu Axen.

“Presne! Odober sa do temnej komnaty, posad' sa a bez jedla a bez vody musíš vydržať dva dni. Skúška začne nečakane. Pamätaj ! Je to len skúška plná ilúzií.” ukončil rozhovor.

Axen vykročil ku dverám z čierneho ebenu. V hlave mal dokonalý zmätok. Drakolas, Siara, vyvražďovanie čiernych, skúška len s nožom v ruke. Všetko to bolo čudné, neočakávané. V miestnosti bola úplná tma a hneď ako vošiel dvere sa za ním zavreli.

Sadol si teda s prekríženými nohami na zem a začal meditovať. Po malej chvíľke pocítil, že po ňom čosi lezie. Museli to byť pavúky, alebo nejaké chrobáky, pretože pocítil niekoľko uštipnutí. Nad'alej zostával nehybný a meditoval. Jeho magická energia z neho začala pomaly unikať. Čas sa vliekol neúprosne pomaly a keď hmyz prestal otravovať, upadol do spánku.

Keď sa prebudil, celé jeho telo bolo skrehnuté. Nesedel už v tmavej miestnosti plnej pavúkov ale na chodníku pred dverami vlastnej veže. Prvé čo ho napadlo bolo, že si prespal skúšku. Spoza dvier však začul Gurlokov hrubý hlas. Nemohla to teda byť skutočnosť, alebo áno ? Alebo skúška temnoty srdca znamenala zabiť všetkých svojich priateľ'ov? Pozrel na mesiac, ktorý sa na neho škeril a zazdalo sa mu, že pokýval hlavou na znak súhlasu. Zhlboka sa nadýchol a otvoril dvere. Rázne vykročil ku obrovskej zelenosivej postave goblinieho mutanta Gurloka. Ten sa na neho šťastne usmieval a od radosti nedokázal vyjachtať jeho meno.

Axen vytiahol z puzdra dýku s rukoväťou končiacou hlavou orla.

“Pozri kamarát, vidíš na tej čepeli nejakú krv?” opýtal sa vidiac zmätený výraz v goblinovej tvári. “Kamarát ... eh, nevidieť.” odpovedal znalecky pokyvujúc hlavou pričom veselo strihal veľkými uškami.

Mág mu ju z celej sily vrazil do srdca a vytiahol von.

“Teraz ju vidíš?” opýtal sa trasl'avým hlasom a na líce sa mu vykotúľ'ala slza.

“Ne ... plakať” chrapl'avo prehovorila obrovská kopa svalov a z rachotom sa zvalila na zem.

“Nieeeeeeee !” reval malý gul'atý gnóm utekajúc dole schodmi. Axen si pri pohľade na neho spomenul na všetky dni, ktoré spolu prežili. Kol'kokrát si navzájom zachránili život, a aké krásne bolo ich priateľ'stvo. Aj napriek slzami zahmlenému zraku vrhol svoj nôž presne a malá gul'atá postava sa dole po schodoch kotúľ'ala mŕtva. Čas sa ako by spomalil a do Axenovho vedomia prenikla telepatická správa “Môj pane vítam t'a doma.”

Vysoká postava v čiernom plášti s dlhými ebenovými vlasmi a mŕtvolne bledou tvárou sa zjavila kúsok od neho.

Vtedy sa otvorili dvere host'ovskej izby a vybehlo z nich prekrásne mladé dievča. Vlasy takmer po plecيا krásne učesané a v očiach záblesk radosti, ktorý hneď pohasol, keď uvidela mŕtve telá. “Axen ?” vyl'akane sa na neho pozrela.

“Siara ...” odpovedal rozrušeným hlasom. Vedel, že ju musí zabiť ak je to skúška. Ale čo ak nie je. Čo ak sa s ním pán bažín zahráva a skutočne ho poslal domov. S tvárou ukrytou v dlaniach si klakol na zem a odoslal telepatickú správu Masikovi “Zabi ju! Okamžite.”

Nedokázal sa na to dívať, ale nevyhol sa tomu aby to počul. Elektrický výboj blesku, výkrik dievčaťa a zlovestný smiech upíra. Postavil sa a vyhýbajúc sa pohľadu na mŕtvych priateľov vykročil k upírovi, chytil ho okolo krku a trhnutím zlomil väzy. Bezzvládne telo pustil na zem a zavrel oči. Musela to byť skúška. Musela ! Upíra predsa nie je možné takto zabiť. Napriek tomu, že mal zavreté oči jasne videl Gurlokove telo v kaluži krvi.

Dušu mu drásal výkrik malého gnóma, keď čepel prenikla jeho kožou. A napokon na popol spálená kôpka, ktorá bola predtým krásnym dievčaťom. Dievčaťom, ktoré mu nikdy neublížilo. Znova videl jej radostný úsmev keď vyšla von z izby a znova počul jej výkrik...

“Výborne !” prerušil ho hlas pána bažín.

Otvoril oči a uvidel, že sa ocitol znova na dvorane Aerthasu. Doslova počul padnúť balvan zo svojho srdca.

“Pozor na nohy Axen.” so zlomyselným smiechom ho upozornil “Splnil si skúšku a si teraz mojím jediným arcimágom. Dúfam, že už čoskoro mi prinesieš Drakolasovu hlavu. V ruke držíš zvitok s kúzlom. Určite sa ti niekedy zíde. Teraz chod’ !”

Vzdych okolo neho sa zavlnil a znova sa ocitol na chodníku pred dverami veže. Srdce mu bilo ako divé a tvár mal stále mokrú od sĺz. Veľmi sa bál, že za dverami nájde mŕtvolu svojich priateľov. Trasúcou sa rukou siahol na kľučku, pomaly váhavo ju stlačil dole a otvoril dvere. Miestnosť aj schody však boli prázdne.

“To ma nikto neprivíta?” s obavami v hlase zakričal.

“No konečne!” otvoril sa poklop pivnice a spod neho sa s vynaložením obrovskej námahy štvrel tučnučký gnóm.

“Rilkus !” rozbehol sa k nemu aby mu pomohol z rebríka na pevnú zem.

“Stalo sa ti niečo ? Máš akúsi dobrú náladu. Dnes je sobota mladý muž!” rozčuloval sa alchymista, ale bol zjavne rád, že sa Axen už vrátil.

“Sobota? Jasné ! Kde je Siara ?” opýtal sa.

“Nechcel som jej dovoliť učiť sa z iných kníh, ako si jej prichystal. Tak sa zavrela v tvojej pracovni a vyčarovala nejakého šabl'ozubého zajaca, väčšieho ako kôň. A ten ma jednoducho nepustí dnu !” rozčuloval sa.

“Idem za ňou.” zachmúrene sa pobral hore schodmi.

“Daj si pozor!” poradil gnóm.

Kým zdolával schody rozmýšľal nad slovami pána bažín. Možno je skutočne mocnejšia ako sa tvári. Neveril však, žeby sa jej podarilo zvládnuť nejaké kúzlo z knihy vyvolávania.

Určite stvorila len nejakú ilúziu aby sa Rilkus bál.

Prišiel ku dverám a rázne ich otvoril. V miestnosti bola úplná tma iba na pracovnom stole blikotala jediná sviečka. V jeho kresle s knihou v lone spala Siara. Zazdala sa mu dokonca ešte krajšia, ako pri skúške.

A práve príliš dlhý pohľad na ňu zapríčiniť, že nestihol reagovať na útok šabl'ozubého zajaca. Ten sa vyrútil z tmy na Axena celou svojou silou a váhou.

Mág narazil chrptom do zábradlia, drevené dosky popraskali a on padol až dole na prízemie. Celé telo ho strašne rozbolelo a točila sa mu hlava. Nebol schopný zoslať jediné zaklínadlo a obrovitý sivý zajac sa hnal po schodoch dole k nemu. Z papule mu kvapkali sliny a vrčal ako vlk. Axen sa snažil skoncentrovať všetky sily na zoslanie zaklínadla odvolania démona, ale energia stratená pri skúške sa ešte nestačila zregenerovať. Zrak mu zatienila malá postava gnóma s

dubovou, striebrom zdobenou palicou v ruke. Hlbokým a pevným hlasom, aký ešte u neho nepočul začal povolávať moc živlov.

“Pán ohňa . Zhliadni na svojho služobníka ...”

“Okamžite naspäť odporný zajac !” vybehla z izby Siara.

Keďže zajac nezastavoval, malý alchymista pokračoval “... a pošli mu svojho posla aby..”

Siara urobila krátke gesto rukou, nakreslila do vzduchu runu a démon sa zo zakvílením rozpadol na prach.

Gnóm sa upokojil a krútiac hlavou odkračal, šomrúc si nejaké nadávky. Dievča zbehlo dole ku mágovi a pomohlo mu vstať.

“Hovoril ti Rilkus, čo ťa dnes čaká Siara?” prehovoril premáhajúc bolesť.

“Áno. Aj o Zedovom pláne a všetkých podrobnostiach. Som pripravená Axen. Nesklamem ťa.” usmiala sa.

Topil sa v kráse jej očí. Nedokázal od nich odtrhnúť zrak. Všimla si to a sklopila pohľad k zemi.

“Podme hore do pracovne.” povedal a rozmýšľal prečo uhla. Pomaly, ale stále istejšie bolo, že ju má rád a možno sa do nej dokonca zalúbil. Bola však taká krásna, že určite čakala na svojho rytiera v lesklej zbroji na bielom koni, a nie na čarodeja akým bol on.

Pokúsil sa vniknúť do jej mysle, či nenájde niečo čo mu dá odpoveď. Jej myseľ však bola pevne uzavretá, nie ako v prvý deň keď sa stretli. Otočila sa na neho a zvonivo sa zasmiala.

“Malá potvorka, mám s tvojich schopností pocit, že som bol preč roky.”

Vošli do pracovne. Axen vykročil k svojej stoličke a zvitok od pána bažín položil na stôl. “Takže? Ktoré kúzla si zvládla?” opýtal sa.

“Vieš, s tých kníh čo si mi tu nechal mi nič nešlo. Nedokázala som sa na tie kúzla sústrediť.” povedala smutne.

“To nieje dobrá správa.” zamračil sa.

“Ale zvládla som celú knihu telepatie a mentálnych súbojov.” snažila sa to zahľadiť.

“Ale knihu o telepatii som ti neprichystal. A čo táto kniha ?” ukázal na otvorenú knihu vyvolávania.

“S tej ovládam všetky zaklínadlá aj ich zjednodušené a vylepšené formy.” nadšene prehovorila.

Takmer mu zabehlo, ale svoj úžas skryl a zatienil svoju myseľ, pretože sa ju pokúšala čítať.

“Prepáč...”

“Čakal som skôr, že sa naučíš neviditeľnosť, blesky, teleport a ochranné kúzla. Tie by ti pomohli Gurloka vyslobodiť.” trochu sklamane nadhodil.

“Zvládnem to !” povedala smutne.

“Naučila si sa toho viac ako som čakal, ale v nesprávnom smere. No verím ti, že to zvládneš dievčatko.” pokúsil sa o milý úsmev. Vrátila mu ho a opäť sklopila zrak.

Uvažoval prečo sa vyhýbala jeho pohľadu. Nevyzeral predsa až tak zle, žeby pohľad na neho nezniesla.

“Chod si oddýchnuť. Keď bude Rilkus pripravený preniesiem ťa do mesta. Potom ťa budeme pomocou jeho magickej gule sledovať, ale všetko už bude na tebe.” povedal vecne.

“Rozumiem. Nepotrebujem odpočívať. Idem za Rilkusom.”

Pozoroval ju ako odchádzala z miestnosti. Plavné a obratné pohyby krásne tvarovaného pružného tela už vôbec nepripomínali to špinavé dievča oblečené v handrách, ktoré pred tromi dňami niesol v náručí. Musel násilne prerušiť svoje myšlienky. Nechcel si pripustiť, že sa mu páči, že k nej niečo cíti. Pre nekromanta láska a city nič neznamenajú. Alebo skôr, nemali by. Postavil sa a vykročil za ňou. Dobehol ju až pred dverami alchymistovho laboratória. Takmer by jej bol otvoril dvere a galantne ju pustil dnu. Potom si to však rozmyslel a nechal ju nech si

otvorí sama. Desil sa toho, že sa začína chovať ako sedemnásťročné chlapčisko. Vošiel za ňou do miestnosti a uvidel, že alchymista je už pripravený. Sedel na stoličke a pred ním na stojane stála krištáľová guľa. V ruke držal kožený váčok. Kývol na Siaru "V tomto vrecúšku sú flakóny. Všetky ich musí vypiť, hneď ako sa k nemu dostaneš." vážne vysvetľoval gnóm "Keď vezme do rúk nejakú zbraň, paladinovia ho ťažko zastavia a kúzla mu neublížia vôbec ... minimálne hodinu." zachechtal sa. "Vezmi si to vrecúško a postav sa sem." povedal Axen "Pevne uzatvor svoju myseľ pred čítaním, aby na teba bieli mágovia neprišli." upozornil ju. "Budem ťa viesť ... budeš počuť moje slová, pomôžem ti ho nájsť." vložil sa do toho Rilkus. "Som pripravená!" vzala od Rilkusa vrecúško a postavila sa na miesto čo jej Axen ukázal. "Biela ruža zvädne." povedal s úsmevom a preniesol ju kúzlom do Masikovej štvrti. Zrak alchymistu aj mága sa uprel do krištáľovej gule. "Pochybujem, že sa jej to podarí ..." zamrmlal gnóm. "Ja jej verím!" rázne vyriekol mág. Mladá krásna čarodejka kráčala ulicami chudobnej štvrte. Na cestu jej svietil mesiac, avšak tento ju neobdaroval zákerným krivým úsmevom, na ktorý bola zvyknutá. Ľudia, ktorých sa toľko desila – bitkári, zlodeji a nájomní zabijaci jej robili doprovod. Nenašiel sa nikto, kto by im skrížil cestu. Žobráci sa krčili k zemi ako červi obávajúci sa smrti. Bez akejkoľvek snahy utajiť sa prišli k bráne a jeden zo zločineckej gildy zabúchal. "Kto je tam ?" ozvali sa strážne. "Dcéra kupca Arenhofa sa vracia. Otvorte bránu." zaklamal ten, čo búchal na dvere. Skutočná kupcova dcéra ležala poviadaná na dobre ukrytom mieste a Masikovi mala ešte vyniesť vysoké výkupné. Brána sa otvorila a Siare sa naskytol pohľad na osem lesklých pozlátených brnení paladinov. "Slečna a jej sluha môžu vôjsť." zahrmel hlas spod jednej prilby. Silné kvalitné brnenia, ťažké meče a bojová mágia, ktorú títo muži ovládali naháňali strach. Boli takí hrdí, nepokoriteľní a pevní, že sa Siare javili skôr ako polobohovia než ľudia. Prešla bránou nasledovaná dlhovlasým mladým černochoom. Rilkus jej povedal, že je to najlepší a najvýkonnejší vrah akého tento svet nosil. Bez zbrane sa jej však proti tým opancierovaným hrdinom zdal úplne zbytočný. Aspoň podľa jej mienky. "Stále rovno k tej veľkej kocke za bielym námestím slávy." ozval sa jej v hlave gnómov hlas. Usmiala sa a uľahčene si vydýchla, pretože sa už necítila taká sama a bezmocná. Kráčala po svetlosivej dlažbe, ktorou bola pokrytá celá táto časť mesta pomedzi honosné, väčšinou biele domy. Po uliciach sa prechádzali dvojice a štvorice paladinov, len zriedka niekto z obyvateľov. Z jedného domu na námestí vykročil muž v bielom rúchu.

V čiernom plášti odetá Siara mu hneď padla do oka a zakričal na ňu.

"Slečna stojte ! Strážne !"

V hlave začula gnómove zakliatie a srdce sa jej rozbúchalo.

Vrah však reagoval bleskovo. Priskočil k mužovi, kopol ho do žalúdka a hlavu mu celou silou buchol o stenu. Lebka praskla a po bielom mramore stekala krv.

Obaja sa rozbehli k väzeniu počujúc za sebou ťažké dunivé kroky obrnencov.

Tesne pred veľkými železnými dverami do väznice Siaru zasiahla letiaca železná päšť – kúzlo paladinov. Z výkrikom bolesti spadla na zem.

Takmer si necítila ruku do ktorej ju päšť zasiahla.

Železné dvere sa otvorili a vrah vbehol dnu. Už o malú chvíľu bolo počuť rinčanie želez a iné

zvuky boja. Blížili sa k nej štyria paladinovia s tasenými mečmi. Srdce jej búšilo tak zbesilo, že ho cítila až v hrdle. Ľavou rukou urobila vo vzduchu elipsu smerujúcu k jednému z nich. Pokúsil sa o nejaké protikúzlo avšak pozde. Jeho mohutná postava sa zrútila k zemi a bolesť ruky pominula. Kúzlo vysatia energie zabralo.

“Áno. Ukáž im to !” počula radostný hlas gnóma.

Cítila sa taká mocná, že sa postavila paladinom na odpor. Vstala na rovné nohy a silným vyrovnaným hlasom odriekala zaklínadlo. Nebol to už hlas milého, krásneho dievčaťa. Bol to hlas ženy, uvedomujúcej si svoju moc.

Zo zeme sa zodvihol dym a iskry. Keď sa rozptýlil kláačal pred ňou rytier v čiernom brnení. Z rohatej helmy na Siaru hľadel pár žiariacich červených očí.

“K vašim službám pani moja.” dunivým hlasom prehovoril, vytasil meč so širokou sťa uhol' čiernou čepeľou a otočil sa na paladinov.

“Toto páni ... je prvý rytier Ishanu. Najväčší nepriateľ bielej mágie. Prajem vám príjemnú zábavu.” zakričala a hlas sa jej triasol vzrušením z vlastnej moci.

Skôr ako vošla do väznice začula smrteľný výkrik jedného z nich.

“Hahahahá ... výborne ... super ... si úžasná maličká.” znovu jej do myšlienok prenikol alchymistov šťastný smiech.

Prekvapením jej takmer vypadli oči.

Cestu jej dláždilo niekoľko mŕtvov v pozlátených brneniach. Zjavne Masikovho človeka hlboko podcenila.

Behom a skokmi sa dostala do chodby odkiaľ počula zvuky boja.

Vrah bol úplne na konci chodby a mečom odrážal útoky posledného živého strážcu. Videla, že je doslova posiaty sečnými a bodnými ranami, silne krvácajúcimi. Svojho soka úspešne prebodol, ale aj sám sa následkom zranení zrútil na zem. Z ruky mu vypadol pakľúč. Siara zosmutnela, ale vedela že musí konať.

“Kde si Gurlok?” zakričala na plné hrdlo.

“Gurlok tu!” zahrmel z cely vedľa oboch mŕtvych silný hrubý hlas.

Pribehla tam a zohla sa pre pakľúč. Za mrežami uvidela zelenosivého goblina. Mal mohutnú svalnatú postavu, ale zďaleka nie takú ako popisoval Rilkus.

Kričanie gnóma “To je on .. to je on!” v hlave však zahnelo jej pochybnosti.

“Toto ti posielal Rilkus.” prepchala mu cez mreže kožený váčok s flakónmi.

“S týmto si ja ale neporadím.” nešťastne sa pozerala na zámok a pakľúč.

Goblin sa medzi tým pustil do konzumácie obsahu flakónov. Tešilo ju aspoň, že do väzenia sa zatiaľ nedostal žiadny paladin, čo muselo znamenať bojové úspechy čierneho rytiera. Goblin dopil posledný flakón a hlasito si ul' avil.

“Ustúpiť!” zahrmel a Siara z úžasom pozorovala ako sa jeho svalstvo nafukuje. Ustúpila o krok od mreží a s obdivom sledovala ako rozťahuje mreže.

Pretiahol sa medzerou, ktorá by stačila pre tri Siari a vzal si dva ťažké meče mŕtvych paladinov.

“Gurlok byť pripraviť ...” šťastne sa na ňu usmial.

Spolu sa rozbehli ku dverám.

Keď vyšli von ocitli sa v kruhu paladinov uprostred ktorého stál čierny rytier. Sivé dlažby boli pokryté krvou a mŕtvolami paladinov. Ani jeden z tých, čo tvorili kruh sa neodvážil pustiť s ním do boja, ibaže ani pre nich to nevyzeralo ružovo.

Za chrptom väzenie a všade okolo opancierovaný muži odhodlaní zomrieť aby ich zastavili.

“Prerazia ti cestu. Bežte k bráne.” doslova jej kričal v hlave gnómov hlas.

Gurlok sa na ňu pozrel a spýtavo nadvihol obočie. Skôr ako stihla čokoľvek povedať alebo urobiť na jednom mieste sa kruh paladinov otvoril a vstúpila do neho žena v striebornom rúchu. Jej tvár bola ako zo slonoviny biela, chladná a kamenná. Zľahka mávla rukou a čierny rytier explodoval. Doslova ho roztrhlo na drobné úlomky.

“Pri všetkých živloch. To je najvyššia kňažka katedrály ... bežte Siara, utekajte.” reval jej v hlave gnómov hlas.

Pohnúť sa však nedokázala. Mala ten istý pocit, ako prvý raz pri Axenovej veži.

S posledných síl vykričla “Bež!” a potom už nemohla ani hovoriť.

Gobliní mutant sa na ňu pozrel a zmätene zamrkal. Potom sa však bez váhania rozbehol k bráne hrozivo mávajúc mečmi do všetkých strán. Nezastavili ho letiace päste, ani telá mohutných paladinov ba ani veľkňažka. Prerútil sa k bráne ako pohroma a celou váhou sa do nej hodil. Železo povolilo a goblin sa stratil v uličkách mesta.

“Siara, Siara !” prenikal jej do hlavy Rilkusov hlas, ale ani nad'alej sa nemohla hýbať. Oči sa jej zahmlili a upadla do mdlôb.

“Musím tam ísť! Musím Rilkus ... zruš to pole!” kričal Axen na gnóma.

“Nepustím ťa tam!” rozhodne sa mu pozrel do očí “Nedovolím ti zoslať jediné kúzlo, kým nepochopíš, že nemáš šancu.”

Axen nedokázal premiestniť svoje telo do mesta. Nedokázal zoslať žiadne kúzlo, pretože alchymista zaktivizoval antimagickú bariéru. Chytil malého muža za krk a tlačil ho k zemi “Prečo si mohol dať nápoj ochrany od kúziel Gurlokovi a jej nie!” kričal na neho. “Nemohla by kúzliť ...” zachrčal gnóm.

Axen ho pustil a vybehol z miestnosti. Prebehol po schodoch do host'ovskej izby a zaboril hlavu do vankúša na ktorom spávala. Zaliali ho slzy nešťastia, bezmoci a zúfalstva.

Keď to trochu ustúpilo, úplne otupený s kamennou nehybnou tvárou vstal a zišiel po schodoch dole. Oprel sa o zárubňu Rilkusovej pracovne a bez záujmu, smutne hľadel na portál, ktorý alchymista otvoril.

Veľké svetielkujúce dvere uprostred miestnosti slúžili na prenos na iné miesto. Miesto, kde boli druhé takéto dvere alebo aj naopak. Z portálu vykročil najskôr Gurlok a hneď za ním upír Masika. Obrovský goblin, ktorý mal hlavu tesne pod stropom miestnosti vzal Rilkusa do náručia a takmer ho rozpučil od radosti.

“Axen!” vyhrkla tá kopa svalov a na zelenkavej tvári s veľkým nosiskom sa opäť zjavil široký úsmev.

Mág však ostal zachmúrený rovnako ako upír stojaci so založenými rukami blízko portálu. “Vráť sa späť Masika a hlás mi čokoľvek čo sa dozvieš o nej!” zasyčal a sklopil zrak k zemi. Ten sa uklonil a vstúpil do portálu, ktorý sa za ním uzatvoril. Na miesto kde pred chvíľou boli svetielkujúce magické dvere ostal len vzduch.

“Skúsím cez astrálne sféry zistiť, čo s ňou zamýšľajú. Ak ju nezabijú... stále máme šancu.”

“Ak...” smutne prehodil Axen.

“Hneď sa do toho pustím! A ty sa choď poriadne najesť!” prikázal goblinovi.

Kým ten sa poberal popri mágovi do komory, gnóm si vzal astron – priezračný krištál' slúžiaci na kontakt s astrálnymi sférami. Posadil sa s ním na zem a položil naň obe ruky. Axen prešiel za jeho chrbát a tam sa oprel o stenu.

Z komory k nim doliehali zvuky hodujúceho goblina.

Astron začal žiariť silným bielym svetlom a alchymista pocítil ten známy jav, akoby sa do krištál'a prepadával. Vyhl'adal démona, ktorého chcel a povolal ho do ich sveta. Z astronu vyletela priezračná modrobiela postava s rohatou hlavou a zašepkala: “Čo žiadaš služobník

živlov?”

“Povedz mi, čo zamýšľa guilda Bielej ruže s čarodejkou Siarou?”

Axen s napätím očakával odpoveď a v duchu si želal, aby im nepovedal, že je mŕtva.

“Siara bola prenesená do brlohu draka Jaura ležiaceho severne od hlavného mesta. Snažia sa vás vyhládať a pýtať na výmenu za ňu Axenov život. Zabijú však oboch.

A teraz mám iné povinnosti, takže sa lúčim.” a priehľadná postava sa rozplynula.

“Gul’u! Preskúmaj ten brloh, či tam ostali aj bieli, alebo nechali strážiť len draka!” vzrušene prikazoval mág.

“Heh... vraj len draka” zachechtal sa gnóm, ale už bol pri guli a snažil sa vyhovieť mu. Po chvíli sa na skle skutočne zjavil obraz dračej hory. Na obrovskej náhornej plošine sa vyhrieval veľký strieborný drak a o skalnú stenu bola reťazami priviazaná Siara. Už bola pri vedomí, ale v ústach mala šatku, takže nebola schopná použiť žiadne zaklínadlo.

“Povedz Gurlovi, nech sa pripraví na boj, hneď prídem.” povedal Axen a rozbehol sa do svojej pracovne, vzal zo stola zvitok od pána bažín, aby zistil, aké kúzlo tam je.

Na zvitku stálo v runách: “Transformácia do podoby čierneho draka...”. Keby tak mal čas naučiť sa ho. Aj tak však nemal dost’ magickej sily na jeho prevedenie. Po skúške, kde mu bola všetka odobratá sa mu regenerovala pomaly. Napriek tomu však bol odhodlaný Siaru zachrániť a hneď. Keď zbehol späť k priateľom, goblin sa už opieral o stenu a pohoďdával v ruke obrovsku runami popísanú sekeru. Gnóm mal nachystanú svoju drevenostriebornú palicu a práve si obliekal fialový hviezdíčkový plášť.

“Pripravení?” poháňal ich.

Postavil sa tak aby na oboch dosiahol a dotkol sa každého rukou. Zamrmlal zaklínadlo prenosu a po krátkom okamihu sa ocitli neďaleko dračiska ukrytý za veľkým balvanom.

“Pst!” priložil si Axen ukazovák k perám vážne pozerajúc na goblina. Opatrne vykukol aby videl, kam sa drak pozerá. Našťastie bol zahladený na Siaru. Pravdepodobne sa ho snažila telepaticky prehovoriť, aby ju pustil. Mágov pohľad skĺzol na mŕtvolu rytiera ležiacu opodiaľ. Rozhodol sa pre kúzlo animácie mŕtveho. Skôr než doriekol zaklínadlo, mŕtvy rytier vstal a vykročil k drakovi s taseným mečom.

Obrovský majestátny netvor sa otočil a zachľlil na neho dračí planeň. To však už Axen bol pri Siare a zaklínadlom otváral zámky na reťaziach. Kým tie s rachotom dopadli na zem stačil premiestniť Siaru ku gnómovi a goblinovi ukrývajúcimi sa stále za balvanom.

Drak sa od spopolneného tela oživeného rytiera otočil späť ku Axenovi. To, že Siara bola preč, ho rozzúrilo a rozhodol sa spáliť aj jeho.

Mág však skokom ukončeným kotúľom unikol plameňu, postavil sa na rovné nohy. Oboma rukami pokynul nahor a zopakoval kúzlo animácie. Všetky drakove obeť ležiace všade okolo povstali a zat’ali svoje zbrane do jeho strieborných šupín. Drak zúrivo a bolestne zareval a jediným máchnutím drápami zmietol veľkú časť útočníkov.

To už však vzduchom iskrili výboje rôznofarebných bleskov spalujúce jeho opancierované strieborné telo.

Spoza skál z revom zúrivého bojovníka vyrazil Gurlok a zat’al svoju sekeru do dračieho tela. Odpoveďou mu bol gejzír krvi, ktorý ho celého sfarbil do červena.

Axen ešte použil kúzlo vysatia magickej energie a obrovská dračia hlava na dlhom krku sa pomaly zosunula k zemi. Netvor zavrel oči a z papule aj nozdier sa mu pustila krv.

Oživení mŕtvi splnili svoju úlohu a teraz po jednom padali k zemi vracajúc sa k svojmu večnému spánku.

Gurlok zo seba utieral dračiu krv a veselo sa na mága škeril. Spoza skaly vykukli aj Siara a

Rilkus.

Siara sa zozbehla ku Axenovi a objala ho. Najskôr bol trochu zaskočený ale potom uvidel zalúbený pohľad v jej očiach a jemne, krátko ju pobozkal na pery. Ešte stále mal strach povedať jej o láske, a zdalo sa mu, že ani netreba. Pokúsil sa jej čítať myšlienky a ona mu to dovolila. "Aj ja teba dievčatko" povedal nahlas a prisal sa svojimi perami k jej.

"Ehm" prerušil ich gnóm "Nemyslím si, že toto miesto je vhodné." Gurlok sa zahihňal a znalecky zakýval hlavou v nesúhlase.

"Hned' ako prídeme domov... zistíš mi všetko o mužovi menom Drakolas! Aj keby si mal otravovať všetkých démonov..." usmial sa Axen a ešte pevnejšie Siaru privinul k sebe...

Blesky mýho hněvu

I.

Potichu jsem vklouzla do maštale a pozvedla jsem louč.
Tmavá silueta muže s rukama přivázanýma k trámu nad hlavou.
Ještě pořád pán? Nebudeš, bratře, až s tebou skončím, to ti slibuju.

II.

Vítězství. První opravdový boj po boku Sivého a první vítězství. Možná teď bojuju proti těm, za kterými jsem dřív běhala, ale kdo se ptá? Vítězství je to, co se počítá, víno rváčovy duše.
Byli jste někdy v táboře vítězů? Z pohárů se polyká vítězství, máte ho vpletené ve vlasech, vaši koně se na něm pasou, praská v ohních a... stříká chlapům z ptáků.
Vítězství, moje víc než jiných. Protože v maštali teď stojí svázaný Melvil, Mel – Párač, Mel – Král, ten, který mě před pár lety seřezal řemenem uzdy tak, že jsem řvala hrůzou a pak mě ve svém táboře uvázal jako toulavou čubku.

III.

Vykulená malá zlodějka. Cinká řemení, frkají koně, krásní koně. Vysocí nebezpeční muži přecházejí ležením, brousí meče. A jídlo nádherně voní. Mám hlad. Opatrně se přiblížím k ohništi, dělám prosebné oči.
“Nezbylo vám trochu?” Chlapi se ošklíbají, padají chlívácké poznámky. Polknu. Mám strach. Zjizvený muž mě popadne za ruku a přitáhne si mě na klín.
“Chtěla bys to, maličká? Asi se netvářím dost nadšeně, protože mě popadne za vlasy a zvrátí mi hlavu.
“Na něco jsem se ptal.” Kývám.
Odtáhne mě stranou, nejdřív on a pak jeho partáci.
Nemazlí se se mnou. Bolí to a já se bojím křičet.
Fňukám a chlapi se mi smějí.
“Máš dost, čubičko?” Hodí mi kus chleba, ale mám tak stažený krk, že nemůžu jíst. Nenávidím je.
“Co je to za mrňavou couru?” Přikrčím se a vzhlednu. Nade mnou stojí tmavovlasý muž. Připadá mi krásný. Má vyšívanou hedvábnou halenu, boty se stříbrným kováním. Takhle nějak si představuju boha války. Pro jistotu si přikryju rukama obličej.
“Kde se tu vzalo to toulavý kotě? Řek jsem jasně, žádný děvky.”
“Odněkud” přitáhla, Mele. Jaká je tohle děvka, copak má nějaký kozy?”
Muži se smějí.
Tmavovlasý do mě štrčí špičkou jezdecké boty.
“Vstaň!” Pomalu se zvedám. Muž si mě s úšklebkem prohlíží.
“Je už pěkně zřízená. Když už se tu nějaká coura objeví, má bejt nejdřív moje.”
Pohodí hlavou. “Pojd’ sem, maličká. Pohrajem si spolu trochu.”
Rozšněrovává si poklopec. “Tak bude to?”

Šourám se k němu. Celé tělo mě bolí. Vím jistě, že si nechce jen hrát ...

Trvá to příliš dlouho. Dusím se, Melovy dlouhé vlasy mi padly přes obličej a nemůžu dýchat. Drží mi ruce přitisknuté k zemi. Řve na mě. Není mu rozumět. Táhne z něj chlast. Otevřu oči a pohlédnu do jeho. Sledují mě.

Zvedne se na kolena na přístrčí mi penis k puse. "Vykuř mě, malá," chraptí. Jsem vyčerpaná, uvláčená, mám toho dost. Vycením zuby a kousnu ho. Kutálím se pryč, za tohle mě zabije... prostě mě zabije.

Narazím zády na zeď domu. "Ta čubka mě kousla do ptáka, chlapi. Co s ní?"

"Zlom jí vaz. Ten krček moc nepotřebuje."

"Já bych měl nápad ..."

Rozhlížím se. Doufala jsem, že to bude rychle. Chtějí mě mučit, chtějí mě umučit. Jsem ještě dítě, je mi s bídou šestnáct. Brečím.

"Nebudu se babrat se špinavou flundrou. Podej mi oprat'..." S hrůzou se dívám na silný tmavý pruh kůže.

Schytám první a sesuju se na kolena, chráním si rukama obličej. Choulím se ke zdi. Chlapi mě zvednou a řemen se mi zakusuje do zad, dopadá na zadek, na nohy. Znova a znova. Rvou ze mě šaty. Zalykám se pláčem. Ječím.

Přežít to, přežít! Nebo ne, nééééé, ted' už jen chcípnout.

Proberu se ze záchvatu hrůzy přivázaná za zápěstí k sloupu vrat.

Slyším křik, pijí.

Nechají mě jít, podříznou mi krk? Kdo vidí do hlav opilým, šíleným troskám? Nebe je příliš vysoko a bohové lhostejní.

III.

"Kdysi ses mi líbil." svítím pochodní spoutanému Melovi do tváře.

"Odvaž mě, ty hloupá děvko, ted' není čas na cukrování. Slibuju, že až budu mít chvíli, udělám ti to, že nedáš nohy k sobě."

Zasunu pochodeň do držáku na zdi.

"Co mi uděláš?" "Strčím ti tam borovou šišku obráceně, jestli mě okamžitě neodřízneš, couro."

Vytáhnu z holínky nůž a... rozříznu Melovi na zádech halenu.

"Co děláš, čubko. Nedostalas tenkrát dost?"

Křivě se usměju. "Nebudu to já, kdo dnes dostane, bratříčku. Dneska to nebudu já."

Pomalou zdvihnu ze země bič, který jsem si přinesla. Bič na dobytek. Ano, to se hodí, to se výborně hodí.

"Budeme si hrát, bratře!"

Rozpráhnu se ze všech sil a na Melových snědých zádech se objeví krví nalitý pruh. Znovu. A potom zas. Nekřičí, nebude křičet tak brzo, zatím je ještě král. Zatím...

"Zešílelas, čubko," sténá Mel, svíjející se pod ranami biče. "Zešílelas?"

Těžce oddechuju, námahou a vzrušením.

"Já? Já nemrzačím malý holky, ty chlívě. Já neznásilňuju malý zatoulaný holky."

Znovu ho přetáhnu. Kňučí skrz zaťaté zuby. "Za tohle tě zabiju."

Podlitiny na jeho zádech se křížují jako blesky hněvu. Mého hněvu, tentokrát.

Možná třicet, možná čtyřicet ran... Visí v poutech, slyším trhané oddechování... Už to není král, jen zbitej chlap, kus masa, které ocejchují a odvezou...

Odložím bič.

"Za tohle ti vlastnoručně vrazím do škvíry rozpálenou tyč..." Musím stát blízko, abych rozuměla chraptivé výhrůžce.

"Obávám se, že ty mi neuděláš už nic, bratře. Takže jen jednu prosbu. Mysli na mě, až budeš na galejích píchat nějakýho chlapa do zadku. Mysli na mě, až ti ho tam foukne někdo jinej. A až se tě ráno zeptají, řekni, žes byl bit od malý špinavý děvky."

Seberu ze země bič a vidím, jak se Melova ramena chvějí.

IV.

Vyjdu ven do teplé letní noci. Rozhlédnu se a v temnotě najdu pozorné oči, Sivého světlé oči.

Byl tu celou dobu?

Pevná ruka mě obejmě kolem ramen. "Zapomeň na to, dceruško."

A já cítím, jak mi pomalu, pomaloučku začínají drkotat zuby.

Blesky mého hněvu II

I.

Jde mi karta a špinavá podezřelá hospoda hučí. Knajpu U modrého psa jsem měla vždycky obzvlášť ráda. A tahle hospoda měla hodně ráda mne.

“Štěně, přišla ses na nás podívat?” Jednooký chlap mě plácne přes zadek tlapou, která moje půlky spolehlivě schová. Posadí si mě na loket jako dítě a nese mě nízkým výčepem.

“Pust’ mě, Špíno!” Ječím a kopu, Špína mě nadhazuje, nemůžu vážit o moc víc, než jeho válečná sekera. Opatrně mě postaví na zem a už mě tahají a muchlují jeho part’áci. Bráním se a prskám, jen tak symbolicky, aby si nemysleli.

Odstrčím dotěrnou ruku, která se mi dere za kalhoty a zasednu za stůl.

“Snímám” křiknu a z peněz, rozházených po stole, přihrnu pár k sobě.

“Do psí matky, přijde holka a už peníze mizej,” smějou se chlapi a karty pleskají o stůl.

Sypu si peníze do váčku. “Díky za hru, pánové.” Rváči nadávají, ale pro prohrané peníze je hlava nebolí. Lehko vydělané, snadno utracené, jsou peníze v týhle hospodě.

Zvednu oči a pohledem přejedu místnost. Ne, že bych neměla Špínovu partu ráda, ale pod peřinou bych se s nimi asi nesrovnala. Zkoumavě se rozhlédnu... a oči se mi zastaví na někom povědomém. Muž má vlasy nepravidelně ořezané nožem až u hlavy, přes tvář čerstvou jizvu a zápěstí omotaná hadry. Galejník. Ztuhnu. Galejník? Melvil.

Hlavou mi proběhne všechno, co mi chraptivě slíbil v maštali dusné pachem krve. Meč vyletí z pochvy dřív, než stačím polknout.

“Pustili tě, Mele?” chci mluvit výsměšně, ale krk mám stažený vztekem a strachem.

Vytrhne z pochvy meč a stojí proti mě. Chvilu před bojem. Dívám se soustředěně na jeho zbraň a... překvapeně otevřu pusou. Ten příšerný klacek z mizerně kalené oceli mi do Melvilovy ruky nepasuje. Zvednu oči k jeho tváři a vidím v jeho očích pohled vzteklého psa. Nemocného psa. Dobře si všimnul mého překvapení.

“Divíš se, čubko? Něco ti řeknu a pozorně mě poslouchej. Máš dobrou zbraň, jsi šikovná holka,” zašklebí se a s bolestným syknutím pohne rameny, “a ten tvůj Sivý tě jistě něco naučil. Udeř z otočky a pořádně se do toho polož. Udeř celým tělem a hlava mi uletí. Už si někoho stínala? Ne? Všechno je jednou prvně, holčičko.” Schová svůj meč do pochvy na boku a upřeně na mě hledí tmavýma nepřičetnými očima. Trochu se zapotácí, jak mu podklesne koleno. Cítím v ústech hořké sliny. I má zbraň s kovovým zařinčením zajede do pochvy. Na galejích zchromnul. Svěsím hlavu a otočím se k němu zády. Boží, tohle není ta pomsta, co jsem chtěla, dát ránu z milosti.

Polknu. “Řekneš mi, co se stalo?” Chráním se na něj pohlédnout, když procházím ztichlou hospodou k rohovému stolu.

II.

Ztuhlými prsty objímá pohár. “Chceš slyšet, co mi udělali, holčičko, ty hloupý slepý štěně? Nebo chceš radu do života? Radu ti dám. Nedopust’, aby tě dostali. Roztrhni si kamenem břich, překousni si jazyk, udus se zvratkama. Nikdy tě na galeje nesměj dovést živou, rozumíš?” Chraptí, jako by přišel o rozum. “Nedopust’ to, malá.”

“Tak moc je to zlý?” špitnu a úkosem pohlédnu na jeho zhnisaná zápěstí.

“Jo, je to zlý. Víš ty vůbec, co se tam děje?” A pak se z něj začnou řinout slova, strašná šílená zběsilá slova o utrpení.

III.

Jistě, byl jsem nasranej, že si mě zmlátila, a kdybys mi v tu chvíli přišla pod ruku... No, dozorcí na galejích, ti páchnoucí, červama prolezlí psy, ocenili tvou práci. Celej den v kleci, svázaněj, že ti odumíraj prsty a nenechaj tě ani vychcat. S horečkou, protože jak ti bič pořádně lízne kůži, horečka přijde. A potom Díra. Ještě, než jí vidíš, ucejtíš ji. Pach shnilýho masa, zvratků a šibenice. Vytáhli mě ven a na dvoře přivázali ke kladkám. Víš, cejch, to není to nejhorší, jen smrdí spálená kůže. Necejtíš nic, málem chcípáš a necejtíš nic. Pak ti ukradnou boty, oholej vlasy.

Chlapi se zkaženejma vybitejma zubama, zvedá se ti žaludek, jak na tebe dejchnou. Sahaj na tebe. Bohové, říkáš si, mít meč a namočit ho v krvi tý sebranky.

Jo, pár z nich dostalo čelo. Některý z nich i dobře. Potom přišel jejich hejtman, taková krysa s očima jak důlky v těstě.

“Vemte hůl, a dejte mu jich pár přes klouby,” povídá, “on zkrotne.”

Dostaneš jich pár přes lokte, přes kolena a jdeš k zemi. Zubatá se na tebe zaculí. Co je chroměj šermíř, co jsem, když se nemůžu hnout? Mrdka, holčičko, jen mrdka.

Dovnitř už mě nesli. A měl jsem tu smůlu, že nejsem shnilá herka, jako některý, co tam byli.

Odtáhli mě do sklepa, hodili na stůl, co smrděl chcankama a semenem a ruce mi přivázali k nohám stolu tenkejma řetězama. Jo, těma, co ti uříznou ruku, když se škubeš.

A pak mě mrdali. Víš, holka, žiju na ulici od deseti let a koho zajímá, jestli seš holka nebo kluk. Občas tě někdo obtáhne, to se zkrátka stává.

Řek jsem si “tuhle radost vám neudělám”. Jenže můžeš zvládnout všechno, jen svaly ti škubou. Na zádech, na nohách ti svaly blázněj a ty kousáš do dřeva.

Přijde jeden a fakt nezkouší tvá prdel, ale tvá hrdost, druhej, třetí a tobě se chce spát. Fest se ti chce spát a na furt. Polejou tě vodou, probereš se a jde to znova. A znova.

Ječeš na tebe “Líbí se ti to, slečinko? Už budeš slečinko?”

“Vykuř mi prdel, zmrde,” myslíš si a pak usneš. Nadlouho. A pak se probudíš a vidíš, že seš pořád tam. Pořád tam.

A pak ti zakovou ruce do pout. Opravdu zakovou, do žhavýho železa. Počítáš, kdy zhebbeš, ale nejde to rychle. A přežiješ to.

A potom důl, nízký sloje a bič, co ti věčně tancuje po zádech. Nejdřív kouše, pak je ti to jedno.

Žereš nenávist, sereš nenávist, chrápěš s nenávistí. Ve špinavý smradlavý díře, kde koušou blechy a všechno, co jíš, je plesnivý. A pořád žiješ.

Víš, nejdřív jsem si představoval, jak bych tě spráskal, jak bych ti, vřiskající, rozmrdal zadek, jak bych tě donutil, abys pila moje chcanky. Pak už jsem myslel jen na to, že jsi holka. Že bys měla bílou kůži, kdybych tě svlíknul. Kulatej zadek, voňavý vlasy. Že bych koukal na ten růžovej nesmysl mezi tvejma nohama. Lízal tě. Že bys na sobě měla oblečený ženský věci. Krajkový. A že bys měla hladový oči. A těma na mě koukala. Píchal jsem tě spoustu těch nocí, kdy jsem spal v Díře.

A přál si, přál jsem si bejt v díře úplně jiný.

A pak jsem jednou ráno zabil strážnýho. Zapomněl, že jsme šelmy. Zapomněl, že jsme lidi.

Myslel, že má před sebou dobytek, a tak šel do hlíny. Schovával jsem se ve štolách, a pak jsem zdrhnul. Šlo to těžko, jak to těžko jde, když blbě běháš. Když tě uvězněj, ztratíš sama sebe a

zhebneš, když nic neuděláš. A tak jsem to udělal.

IV.

Koukala jsem, jak se klepe, jak bezmyšlenkovitě pije víno a cítila jsem mráz, jak se mi zakusuje do kůže. Bozi, když tohle udělali s ním...

V zátylku mi vítr vískal vlasy. Vítr? Strach! Strach z tý bídy, strach, že někdy i já... bych mohla padnou na takový.

Povolím křečovitě zat'atou pěst. "Půjdem si někam lehnout?"

V patře dřevěná kóje s postelí rozrajtovanou od pobudů a děvek. Hodím na ní plášť a začnu se svlíkat. Vidím, jak Melovi oči ve tmě horečně žhnou. Stáhnou si kalhoty, přes hlavu svlíknou halenu. Neobratně shází hadry a sáhne po mě. Drží mě pevně za zápěstí a dlaň pálí.

Svalíme se na slámu lůžka, Mel se přese mě převalí a pak... ucítím mokro na stehně. Křečovitě se chvěje. Podívám se na postříkané stehno, syknou a Mel mě vyšoupe z postele.

"Padej," nedívá se na mě, "plav si najít dolů někoho jinýho, říkal jsem, že jsem jen mrdka, co se mnou užiješ." Syčí skrz zat'até zuby a já couvám ke stěně, aby mě ještě netrefil.

Kouknu z okna, měsíc svítí jak rybí oko. "Poslyš, tyhle věci se stanou. Dlouhos neměl ženskou, lepší, než kdyby se ti nepostavil."

"Neutěšuje mě, kurva." Sedí na posteli a tvář má ve tmě.

"Promiň." Překvapeně se k němu otočím.

"Promiň, že jsem tě tenkrát nutil kouřit, měl jsem vidět, že máš dost."

Zavrtím hlavou. "Co tě to tak teď napadlo? To už je dávno."

"Ne zas tak dávno, malá." Svalí se se zasténáním na lůžko a kouká na promočený strop. Vklouznu do postele a kleknu si nad něj.

"Vezmem to znova, co ty na to?"

V.

Zaklepu rukojetí meče na dveře, v kuchyni něco zašramotí a zaskřípou panty.

"Takhle se chodí domů?" hned mezi dveřmi dostanu pohlavek "Kde ses courala?"

"Zlobíš se moc, Sivý?" najednou je ve mě malá dušička. "Já tady s sebou někoho mám."

"No, snad si nepřitáhla šamstra, to už..." Sivý nenachází slova a do kuchyně se protáhne černý stín. Můj Mistr vzhledne a u pochvy visící na zdi je dřív, než by člověk čekal.

"To je ten lapka?" Sivého hlas zní ledově, teď to není ochránce a přítel, teď je to kat.

"Sivý, já..." "Ty mlč," okřikne mě. "Budu se ptát jeho."

"Neptej se a rovnou mě zab." Melvil se snaží stát rovně, ale přece jen se trochu potácí.

"Tvoje malá nechtěla, ale ty jsi rozumnej chlap, Zabij mě, přivez do Díry mou hlavu a ještě něco utříš. Je to rovná hra. Tak pojď..."

"Zchromili tě tam?" Mel uhne pohledem a Sivý se otočí ke mně. "K čemu ti bude chromej chlap? Myslela jsi na to? Neochrání tě, nepomůže ti a taky tě neuživí. Zatracená trajdo, sebranko zlodějská, sypte nahoru a ty," ukáže na Mela, který si zimomřivě přejíždí rukama po ramenou, "se neopovažuj ukázat ve dne venku. Něco vymyslím, i když... Nebejt ty holky, tak už tu nejseš. Tak už vůbec nejseš."

Pomáhám Melovi do schodů a z ohybu schodiště vidím, jak se Sivý unaveně skládá na lavici. Je mi do breku a srdce mě bolí nepochopitelnými věcmi. Po nose mi klouže slza a vedle mě hvízdá Melvilův nepravdivý dech. Kopnutím otevřu dveře podstřešní světnice, padnu na postel a

brečím a brečím...
Až usnu.

Blesky mýho hněvu III

I.

“Utíkej!” Sivý se otočí od okna a tvrdě mě postrčí směrem k zadním dveřím. “Seber se a zdrhej. A hled’, aby tě nechtyli. To se nám ten tvůj zbojník vyplatil.”

Zoufale se k Mistrovi přivinu. “Sivý, voni tě zavřou.”

“Asi ne, asi mi daj kytku růží.” Strká mě ke dveřím a tiskne mi do ruky váček s penězi a pak ... svůj meč. “Vem si ho, štěně.”

Překvapeně k němu vzhlednu. “A ty?”

“Tam, kam mě strčej, ho potřebovat nebudu. A nechci, aby se s ním oháněl nějakej ňouma. Zdrhej, povídám.”

Trochu mu zadrhne hlas, jen malinko, a pak se zas vrátí k učitelskému tónu.

“Koukej se do ničeho nenamočit, malá. A moc nechlastej a...”

Rány na dveře zesílí. “Zkrátka, dávej na sebe pozor, děťátko.” dokončí ironicky a popožené mě plesknutím přes zadek. Rozběhnu se ke dveřím a slyším, jak biřici venku řvou a pak Sivého chladný hlas: “Hned to bude, pánové.”

II.

Je noc, drobně mží a větve skřípou smutnou písničkou. Tisknu se k Sivého klisně a je mi tak mizerně, jak mi nebylo od těch dob, kdy jsem se pod plachtou vozu vydala objevit ten velký zázračný svět, který určitě skrývá jen samou radost. Ne, už nejsem zatoulaná malá holka, teď jsem vydala bídě a hlenu šatlavy jediného člověka, na kterém mi za poslední léta záleželo. Měla jsem zůstat s ním... Ne, dobře vím, co se ve vězeních obvykle s holkou dělá a Sivý mě nemusí slyšet, jak křičím pod ranami, jak v okamžiku, kdy se trhají šlachy, začínám škemrat o milost. Alespoň tohle nemusí.

Opřu se o strom a dýchám, zhluboka, až mě v plicích bolí. Fňukání ještě nikoho nezachránilo, je přece cesta, musí být nějaká cesta, jak ho dostat ven. A já ji musím najít... anebo chcípnout, chcípnout tak bídě, jak si za svou hloupost zasloužím.

III.

“Jak ses sem dostala, uličnice?” Místodržící je postarší člověk, malý zemánek, který se pílí a úslužností dostal až na místo správce svého panstvíčka, břichatý, dýchavičný a oči má vodové spoustou neupřímnosti, kterou za život viděly.

“Oknem.” hrábnu si do vlasů a zavrtím boky v přiléhavých kalhotách. “Musím s vámi mluvit, pane.”

“Tak oknem. Hm,” ohlíží se pro jistotu po biřicích, a mě bleskne hlavou, že moje práce bude ošklivá až k pláči.

“Nepřišla jsem krást, pane, přišla jsem vás o něco poprosit.”

“Poprosit, říkáš, a oknem. Za takové lezení oknem se tady láme v kole, slečinko.”

“Za lezení oknem?” Bohové nemilosrdní, ten chlap je hotové neštěstí, krásy zrovna nepobral zato rozumu taky moc nemá.

“Jde o šermířského mistra, Sivého z Auburgu, obvinili ho z ukrývání uprchlého galejníka.”

“Vím, vím,” pokyvuje hlavou “to je ošklivý případ, děvče. Má nějaké přátele, pravda, šibenice z toho nebude, ale pranýř a nucené práce, to jistě. A co ty s tím máš?” sáhne po mě a jako náhodou mi zavadí o hrud'. Neucuknu. Bohové, pranýř, pranýř pro Sivého, a bláto v tváři a posměch ženských a spratků a pak bič a okovy. Nebrečet, přikážu si.

“Je to můj učitel.”

“Pravda, říká se, že měl u sebe děvče. Není pro tebe trochu starý? Jistě s tebou lecos prováděl ..” očka mu přímo svítí chtivostí vyslechnout nějaké podrobnosti. Vysněné děje mu jezdí za očima jako karty v rukou hráče.

“Já vždycky říkám, tihleti rváči stejně jednou skončí v hanbě, he?” Zakryju si tvář rukama, a doufám, že si to vyloží jako projev lítosti a dívčího studu. Co mám, kurva, dělat s takovým starým kapounem?

Divadelně vzlyknu a cítím, jak mi jeho buclatá ruka jezdí po zadku. Až úplně dolů.

“Ty tlustej měchu sádla”, pomyslím si “co ty tak po mě můžeš chtít?”

A vím, že je pro mě nebezpečný jako běsný pes, protože takoví jako on nejraděj vidí vlka na řetěze. A se zvyraženými zuby.

“Přijď za mnou dnes večer, slečinko, uvidíme, co se s tím tvým šermířem dá dělat...” ruka bloudí a bloudí, šťouchá do mě jako hospodyně do skopové kýty, zatínám zuby...

“A ted' syp!” Udělám pukrle, ukloním se a vyklouznu oknem.

Dole si pořádně odplivnu.

IV.

Na stole víno, pečená kachna voní, až se mi prázdný žaludek svírá. Nenabídne mi. No jistě, zato pánečkovi teče mastnota po bradě.

“Byl jsem se na tvého mistra podívat, děvče. Vůbec není rozumný.” potřásá lítostivě hlavou.

“Řekls mu, že jsem za tebou byla?”

Nadskočí jako píchnutý. “Samozřejmě, a nezapomínej na dobré vychování.”

“Promiňte.” Moc přes pysky mi to nejde, zvlášt' když si vzpomenu na Sivého. Jeho “rozumnost” asi skončila ve chvíli, kdy si představil tohohle vepře, jak mě ...

Bránice mi tuhne ledovatým smutkem a úzkostí.

“Můžete pro něj něco udělat?” Snažím se vypadat bezmocně a pokorně, ale síly k přetvářce scházejí. Podříznout mu krk, slyšet ho řvát přes tryskající krev ... a Sivého roztrhají koňmi.

Rychle zamrkám řasami a olíznu si rty.

“Nemám kam jít, víte.”

“Nejdřív se tě musím pořádně vyptat, děvče. A neodvažuj se lhát, nebo ... Dostalas někdy metlou?”

Ohromeně na něj zírám, pak kývnu. Naštěstí si moje překvapení vysvětlí jako úděs a potěšeně se usměje.

“Mohl bych ti dát pořádně zmalovat zadnici, maličká, ale takovým, jako ty, musíme pomáhat.” Žaludek mi vyletí do krku, ztěžka přemáhám hnus, zatínám pěsti a srdce mi tlučé jako rozbitý zvon.

“Děkuju.” špitnu. Jediná rána nožem, jediná, bohové, proč jste tak krutí? Klopím oči, aby v nich neviděl záblesky vzteku.

“Tak tedy, prý byl ten lapka tvůj milenec?”

Kývnu, že ano, a čekám.

“A to tvůj mistr dovolil, aby se to dělo pod jeho střechou? A snad se na vás ještě díval?” slintá

nad tou představou jako prase nad korytem.

“Ne, Sivý nechtěl, aby u nás Melvil zůstal. Zlobil se a vyhodil ho. Nedíval by se, jak to dělám s chlapem. Proč taky?”

“Tak nechtěl. Ale dovoloval ti, aby ses miliskovala s muži?”

Svěsím hlavu. Zatracenej chlív.

“Ne, nedovoloval mi to. Párkrát jsem to od mistra pěkně schytala, víte.”

Zkoumavě se na něj zadívám. Celý zrudl vzrušením, dech mu píská v hrdle, aby tě šlak trefil, špinavče.

“Tak jsi to měla zakázáno a tvůj mistr tě za to potrestal?”

Přikyvuju. “No, byla jsem bita, Sivý říkal, že má školu šermu a ne hampejz.”

“Svlečená?”

“Co?”

“Byla jsi svlečená, když tě vyplácel?” Ten chlap je na mou duši prasák.

S náhlou náklonností vzpomenu na drsnou touhu pobudů z hospod, na jejich ruce, jejich žerty. I s tím posledním z nich radši než s tímhle...

“Ne, to ne. Svlíknul mi kalhoty. Někdy.”

“Tak na holou tedy. A počítala sis rány?”

“Ne!” odseknu mrazivě. “A taky jsem mu nenosila rákosku a nelíbala ruce a neklečela před ním a neslibovala, že se polepším. Jsme šermíři, ne ústav pro šlechtičny. A péro, jestli se ptáš na tohle, tak péro mu u toho nestálo.”

“Co si to dovoluješ, ty poběhlice?” prská. “Jak to přede mnou mluvíš? Péro?! Co, co, co to má znamenat...” celý se zakoktal rozhořčením a nejspíš mu taky zatrnulo strachy.

“Tahá se to s šibeničnický, kleje jako vozka... To jsi děvče?”

“Jo, to teda jsem... děvče. Mám kundu, tak jsem děvče, ať kleju, jak chci. Můj mistr, učitel, přítel, víc než táta, je teď v kameni. Myslela jsem, že ti podržím, že tě ukecám a ty ho pustíš. Ale tobě”, soplím vzteky “tobě já kouřit nebudu. To se radši napiju žhavý smoly. A jestli”, vyskočím ze židle a ta s rachotem padne “jestli se Sivýmu něco stane, vypálím vás. Vypálím město a tebe osobně nechám rozdupat koňma. Na padrt’.”

Zalapá po dechu a pak se rozječí: “Stráže, strážééééé.”

Ale to už jsem u okna, skočím, v kotníku mi škusne bolestí, ale pak se rozběhnu, běžím zahradou, vyšvihnu se na plot, slyším štěkot psů, srdce mi mlátí, kobyly stojící u stromu frkne, když dopadnu do sedla.

“Běž, kurva, běééééééééé.” přetáhnu ji opratí a klisna, nezvyklá takovému zacházení, prudce vyrazí.

V.

Podkovy dopadají na měkkou půdu, les se blíží, něco jsem se naběhala po zlodějských chodníčkách a tak ženu klisnu vzhůru do kopce a podél skal, šero skrývá cestu, ale ukrývá i mě, rytmus koňského běhu se ustálí, tma houstne, zvolníme a pak vedu kobyly už jen krokem, špicuju uši, jestli neuslyším psy, ale biřici se nejspíš nehrnou do lesa, kde je může ledacos potkat.

Měsíc svítí a já jdu, cestu halí nejen temnota, ale i slzy, které se tlačí do očí. “Čubka”, nadávám si “pitomá prašivá čubka.”

Jdu celou noc, kobyly nespokojeně pofrkávají a vzpíná se na kluzkých kamenech.

Jsou jiní chlapi, kteří mají moc, jiné cesty, jiné obchody.

Ach, myslela jsem, že není hnusu, který bych v životě nepoznala, jenže člověk se plete. Pýcha zvedne hlavu a není vyhnutí.

K boji, k boji mě vychovali, ale ohýbat hřbet jsem se ještě nenaučila. A nevím, jestli to vůbec někdy chci umět.

Nad krajem svítá, ošklivá chvíle prvního světla po noci bez útěchy spánku.

Ano, jsou muži, kteří mají moc, jsou chlapi, kteří mají moc, a jsou to, kurva, taky jen chlapi. I když oprátka škrtí, vždycky je naděje.

V únavou závrativé hlavě mi křísne myšlenka, vsunu nohu do třmenu a pak zadek mé kobylinky znovu dopadne bič.

“Běž, malá, ještě nás nedostali.”

(pokračování příště)

věnováno Marcovi :-)

Blesky mýho hněvu IV

“Pane, vy jste král?”

Muž v zdobené lovecké kamizole se otočí a tětivy kuší jeho lučištníků nezadrnčí jen proto, že jsou všichni příliš ohromeni. Zimničtě se otřesu, jak mi podzim mokře leze pod kazajku. “Musím s váma mluvit. Podívá se na mě. Má hnědé oči jako honící pes, lokny upravené lazebníkem a začínající podbradek. Možná je to opravdu král.

“Když se mnou moji poddaní chtějí mluvit, většinou to dělají jinak. Stahuje se kolem mě kruh mužů, v procovských šatech, se zdobeným válečným nářadím.

“Pane, prosím” Neměla jsem si té pálenky na kuráž dávat tolik. Jestlipak má král šikovné katy? Nejspíš, to nejspíš.

“Musím Vám něco říct. Zvednu k němu oči a pátravě se na něj dívám. “Jsi taky taková svině jako ten tlust’och, řekni? pomyslím si.

Kapitán stráže mě neurvale popadne za rameno. “Prosím za prominutí, Výsosti, mysleli jsme si, že tu jen pomáhá lovčím.

Vytrhnu se mu.. “Pane, padl pode mnou kůň, když jsem sem jela. V životě jsem za žádným tolik nepospíchala. Vyslechněte mě, jen chvilku. A tentokrát mi v očích vyskočí slzy jako na zavanou. Namáhavě polykám, abych je zvládla, abych se nerozbrečela hladem, zimou, napětím a nevypáním, abych tu nebulela beznadějí a hryzavým pocitem viny jako obyčejná postrašená coura.

Muži si rozpačitě popotahují kníry, náhle bezradní nad ženským brekem.

“Tak mi pověz, co máš na srdci, kalupinko. Král se netrpělivě ohlíží k velkému červenému stanu, odkud voní zvěřina. Lezavý chlad se zvedá z mokré trávy a někde svařují rudé víno s hřebíčkem. Pomyslím na schvácenou klisnu, na Melvila, belhajícího se po zapadlém statku za hranicemi a učícího čeledíny, jak držet meč. A taky na Sivého.

Nadechnu se a... “Nemůžete mi dát něco k jídlu? Tohle jsem říct nechtěla, ale hlad mi sám přinesl slova na jazyk.

Král se usměje, má pusku rudou skoro jako ženská, a pokyne hlavou ke stanu. “Vypadá to s tebou na dlouhý lokte, mladá dámo. Sedneme si dovnitř.

Cupu mezi lovci a rovnám si všechno v hlavě. Možná, že sotva řeknu, co po něm chci, dá mě pověsit, stromů je tady dost, hm, možná, že mě pošlou do basy... popoběhnu a srovnám s králem krok. “Ale uděláte si na mě čas?”

“Nejdřív se najím, děvče a pak uvidíme odsekne a zní to varovně.

“Jistě, žrádlo je přednější... řeknu si pro sebe.

A, au, dostanu pohlavek, až si málem překousnu jazyk. Starý muž v černém plášti mě bere za

předloktí a otočí mě k sobě. “Jak to mluvíš s králem? A vůbec, není tohle důvod, proč se tady teď ometáš? Tys něco provedla, vid’?”

“Hmmmmm. krčím nos a zkroušeně na něj třepotám řasami. “Provedla a ještě navrch to odnes někdo jinej.

“To mě nepřekvapuje. Tak drzou holku jsem neviděl, co jsem živ. Ty rosteš...

“pro šibenici? vyhrknu. “Tak to mi říkal můj mistr taky. Jenže teď čeká na dřevěnou tanečnici on.. smutně svěsím hlavu. “A to je ten můj malér.

Král Adalwolf se usadí do křesla, ve stanu je teplo, jídlo voní, nejradši bych se stočila do malého klubka, usnula a zapomněla, ale slovo “šibenice mi zní v hlavě jako umíráček.

Postávám u stolu, dívám se, jak si všichni sedají a začínají pořádat koroptve a kachny.

“Pane, můžu vám teda říct, proč jsem tady?”

Král má plnou pusu a tak jen roztržitě kývá.

“Protože chcete pověsit Sivýho z Auburgu za ukrývání uprchlého zločince a to já nemůžu dovolit.

Hlavy se překvapeně i se zájmem zvedají od jídla, Adalwolf se kucká soustem a pak topí překvapení v poháru.

“Cože? S tímhle nejsou žerty, holčičko.

“Tak za šamstra přišla prosit, prdelka, chechtá se rytíř po králově levici. “Brzo se ti začaly zapalovat lejtky, koroptvičko.

“Je to můj otec. říkám ctnostně. Vysvětlit srozumitelně vztah k Sivému je nad mé síly a čert věř zdejšími zákonům. Možná tu nemůže chlap žít jen tak s holkou, aby se na něj nedívali skrz prsty, co já vím.

“Tak otec? A čímpak se pan otec živí, kromě toho, že poskytuje útulek galejníkům?”

“Je mistrem šermu. Šedovlasý muž na konci stolu odloží nakousnuté kachní stehno.

“Sivý, Sivý, myslel jsem, že on naopak lapky honí...”

“No jo, povzdechnu zkroušeně “jenže tohle byl můj, ehm, známej.

“Kdo zas? Adalwolf zmateně vrtí hlavou. “Nechceš nám to říct pořádně a taky po pravdě? Jak ti mám pomoci, když ani nevím, co se stalo.

“Melvil, ten lapka, co jsme ho měli doma, byl můj přítel. A stejně na galejích zchromnul. postýsknu si.

Starý zbrojír pokývne šedivou bradou. “Myslím, že tomu rozumím až moc dobře. Spustila ses s nějakým uprchlým lapkou a přivedla sis ho domů, co? Jen nechápu, proč ti táta nevyhnal takový chutě z hlavy bejkovcem a milýmu lumpovi nevrazil meč pod žebra.

Pokrčím rameny. “Když člověk vidí zmrzačeného šermíře, takového tanečníka s mečem, jako bejval Melvil, je to jako vidět koně zchromlýho. Zalituješ. Takovejch chlapů šikovnejch, plný šatlavy. Je to škoda, z těch by ještě mohlo bejt užitku. zasním se.

“Cha, užitku, možná pro takový kobylinky, jako jsi ty, že by ti prohnali faldy. Slušný lidi si oddychnou, že jsou pod zámkem. Rytíř strčí do Adalwolfa loktem. “Pěkný kvítko jsme si pozvali, jen co je pravda. Za chvíli bude chtít, abys pustil všechny hrdlořezy, co jich ve vězeních je.

“Nech ji, Klasi. Nevidíš, že toho má dost? Král se na mě zkoumavě dívá, tak, jak se lidé dívají na různé cizokrajné potvory.

“Mluv dál, děvče.

Má pravdu, že toho mám dost, ale přestat teď, to bych se mohla rovnou pověsit.
“Možná bych měla bejt v kameni spíš já, než Sivý. nadhodím nejjistě.
“Z tebe by v šatlavě moc nezbylo. směje se rytíř “Roztrhali by tě na kousky.
“Ale neroztrhali. Seknu s probouzejícím se vztekem. “Vošukali by mě, a to udělá beztak každěj. I vy, kdybyste mohl. Však bych z toho neumřela. Přežila jsem horší věci. O hodně horší věci. Zadíívám se do tmy a před očima mi proběhnou děsivé obrazy sklepení, znovu si vzpomenu na rány, znovu slyším svůj vlastní křik.
“To jen vy si myslíte, že se vězení nedá přežít. Ale dá. Vzдорovitě potřesu hlavou.
“Král vytahuje obočí a mírní mě. “Ty máš řádně proříznutou pusou, holčičko.
“Jsem pořád mezi chlapama, tak musím. Hodný tichý holky skončej u plotny s rancem parchantů. povzdychnu.

Vypila jsem jen jeden pohár vína, ale do hlavy mi stoupl tak horce, jako bych pila celou noc. V prázdném břěše víno rychle kraluje.

“Nejsi k vrchnosti zrovna uctívá.
“Kdo má viset, ten se neutopí. Všichni se na mě dívají, stojím před stolem jako káranec. Kousnu se do rtu. Vzteky.
“Poslouchej ozve se zas starý zbrojř a na hlase je slyšet, že se zlobí “zrovna čest tady otci neděláš, s těma řečma. Asi ti táta moc povoloval, jsi hubatější než kluk. A čekáš, že ti to projde.
“Zatím mi to prošlo. řeknu si tiše spíš sama pro sebe. Zvednu hlavu.
“Pověsíte Sivýho, králi? Pošlete ho na galeje? Je to slušnej chlap, je to, krk se mi stáhne náhlou lítostí, “opravdovej přítel, věrnej přítel. Slzy mi zas tečou po nose, vzlyky nejdou polknout, utřu si oči rukávem a podívám se na Adalwolfa.
“Pustíte ho?
Král se ošije a pak pohodí rameny. “Snad pustím, ale musím s ním nejdřív mluvit.
“Díky. zájímku se a udělám na něj zamilovaný kukuč. Ale král se mi nedívá do tváře. Hledí na mé předloktí chráněné černou manžetou naježenou hřeby a oči má zamžené. Možná vínem, možná představami, které neznám.
Pak mi pokyne hlavou. “Posad’ se, štěně. Do rána je daleko a venku bys zmrzla.

II.

Stan se pomalu prázdní a tichne, jak stolovníci odcházejí spát, nebo si, zmoženi vínem, stelou přímo na zemi.
Sedím v křesle, nohy přehozené přes opěradlo a klimbám. Adalwolf se zasmušile dívá do poloprázdného poháru. Posouvá ho po desce stolu, váhá. Pak mi sevře kotník chráněný holínkou. “Spíš?
“Ne, jen trochu. Zaostřuju na něj pohled. “Co je?
Král mi nalije červené víno ze džbánů na stole, plní pohár i sobě.
Odkáslává. “Ty nejsi zrovna, ehm, panna, co?
A už jsme zase na svém, pane králi. “To opravdu nejsem. uškíbnu se. “Už dost dlouho nejsem. Co byste rád? Možná to zní příliš trpce, protože se ode mě odtáhne.
“Chtěl jsem se jen na něco zeptat.
“Tak se ptejte. zachumlám se do vypůjčeného pláště, “Ptej se na co chceš. Pozoruju ho přes spuštěné řasy.

“Už jsi to dělala s někým, kdo tě předtím zbil?”

Ách ne, tak tenhle taky. Kurva, proč zrovna tohle. Zatnu zuby. Dobře, nejsem z cukru, však to nějak překousnu, kvůli Sivému to překousnu.

Vzhlédnu k němu a usměju se půlkou úst. “Jasně, to je dost častý, tak to někdy chodí. Zvlášť, když si chlapi chtějí připadat víc jako chlapi. neodpustím si poznámku.

Upřeně se na mě zadívá. “A opačně?”

Polknu. Tohle je mnohem, mnohem zajímavější. “To taky.

“A jak, jak se to dělá ... neví jak dál a já se pomalu probouzím představou, že tentokrát z toho možná vyjdu se zdravou kůží. Já. Nebo taky ne. Hraju tu uprostřed noci vysokou hru a v sázce je moje a nejspíš i Sivého hlava.

“Chceš o tom vyprávět? Jestli chceš, nakloním se k němu “budu ti vyprávět o bičích a žhavým železe, o březovým proutí, všechno. Jsi můj král, ne? Budu ti vyprávět, co budeš chtít.

Adalwolf se syčivě nadechne a opatrně nadzvedne mou ruku, obalenou v kov. “Pojd’, šermířko, tohle není vhodné místo pro tvoji bajku.

III.

Adalwolfův stan. Lůžko, přikrývka lemovaná kožešinou. Víno a ve svícnu vysoká lojová svíce. Zarazí se na chvíli. Polkne. “Mohla bys...? Pomalu kývnu.

“Vždyť já už, králi, vím, na čem s tebou jsem. proběhne mi hlavou. “Dnes v noci si spolu budeme hrát a platem za mé kurvení bude tentokrát Sivého hlava, Sivého život, jeho čest.

Budeš spokojen, králi, pomyslí si trochu škodolibě “a co víc, budeš i uspokojen.

“Ale nesmíš křičet. Podívá se na mě překvapeně.

Bradou ukáží na plátno. “Jsme ve stanu a všude kolem jsou tvý lidi. Nesmíš křičet.

“Slibuju.

Povytáhnu obočí. “Opravdu? Uvidíme.

“Podej mi svůj bič! Stojíme proti sobě, měřím si ho jak před soubojem na nože. “Podej mi ho!

Vloží do mé ruce krátký kožený bičík se stříbrem vykládanou rukojetí. Sevřou ho v dlaní a vzpomenu si na Melvila tak, jak jsem ho viděla poprvé. Na Melvila rozkročeného a vítězného, na Agostina, alchymistu napůl šíleného z drog, který mě dokázal svými choutkami vyděsit, na Sigfrida, hejtmana z malého města, který obzvláště rád vyslychal mladé provinilce. Vzpomenu na ně s mírnou náklonností.

Dnes použiju to, co jste mě naučili, pánové, tož dík a peklo s vámi, moji milí.

“Svlíkni se!

“Co?”

“Do naha! Bičem ho přetáhnu po stehně. “Do naha, ty čubčí synu a bez řečí.

Svléká šaty a já čekám. Při pohledu na jeho světlou kůži bez jizev mi úsměv proti mé vůli zvedne koutky. Ty budeš nejen křičet, budeš i plakat, králi.

“Všechno svlíknout. pobídnu ho, když váhá. “Nejsi prvnička, tak se neupejpej, co myslíš, že uvidím novýho? Co? Přetáhnu ho bičem přes záda a pak mu rukojetí nadzvednu bradu. Zadíívám se mu do očí. “Na kolena, králi, tam patříš.

Klesne na kolena, nahý a vysvlečený z odznaků moci vypadá krotce.

Přidřepnu k němu. “Díváš se, králi, když mučí zajaté? Díváš se na popravu, na lámání v kole, díváš se, jak děvečkám drtí klouby botou? Díváš se?

Možná jsi viděl moje bratry, zlomený, vlečený na popravu, vysvlečený a ponížený. Možná jsi viděl holky, které jsem lízala, krvácející z konečnicku po jízdě na oslovi.

Melvila na galejích znásilnili, Kudlovi před popravou vykloubili ruce, z Johana tahali střeva. Díval ses?

Adalwolf se zajíkne, zavrtí hlavou.

“Král tyhle věci nevidí, děvče.

“Děvče? uhodím ho rukojetí biče přes tvář. “Říkej mi paní. To přece chceš, to přece potřebuješ. To chybí tomuhle zapráskaným království. Ruka ženský. Tvrdá ženská ruka! Vstanu.

“Mysli teď na všechny lapky, zmítající se v řetězech, na všechny poběhlice znásilňovaný biřici, škrcený katy. Ted’ je pochopíš.

Rozpřáhnu se a bič dopadne na Wolfova záda. Znovu. Znovu.

Třese se a svaly mu škubou. Tiskne si ruce na ústa.

“Bolí to? Kývá. Usmívám se. “Jen podplacenej biřic by tě mrskal takhle.

Udeřím zas, vší silou, pozoruju svíjící se tělo. Tělo v bídě bolesti.

Bič znovu tančí, nechává rudé stopy, podlitiny. Adalwolf sténá, s pootevřených úst mu tečou sliny. Chvěje se začínající zimnicí. Kůži má ve chvíli pokrytou bláznivým vzorem z rudých čar. Schovávám bič za záda.

“Co bys mi řekl ted’? Přiznal bys hříchy?

“Ano. šeptá.

Pohrdavě se ušklíbnu. “Viděla jsem třináctiletý holky, který vydržely desetkrát víc, králi. Viděla a slyšela jsem je.

Shýbnu se, vytáhnu z jeho kalhot řemen a ovinu mu ho kolem krku. Pás protažený přezkou mu sevře hrdlo.

“Takhle tahají zajaté za koněm, s rukama svázanejma, králi. Věděls to?

Vleču ho za sebou po stanu, zvedne ruce k obojku a já ho kopnu tvrdou špicí jezdecké boty do žeber.

“S rukama svázanejma, říkám ti. Pod bičem.

Těžce, přerývaně dýchá a jeho tělo prochází věncem křečí. Sednu si na lůžko, napiju se vína a zavrtím hlavou.

“Zemřel bys první den. První. Nejsi dost otužilej, abys přežil způsob, jakým se tady nakládá s muži.

Uvolním řemen z jeho krku. “Lehni si tady a zůstaň tak. Chlap nejsi, možná, že jsi kluk.

Odhodím řemen na jeho záda.

“Dojdu si vyždímat kočičku a pak si zavzpomínáme na dětství, Wolfe. zasyčím mu do ucha a

vyjdu do noci.

V táboře je ticho, slyším jen frkání zvířat a les šumí. Rány se musejí rozléhat. Ohlédnu se k osvětlené látce stanu. Kurva, kolik lovců a strážných asi sleduje stínohru dnešní podzimní noci?

Klopýtnu o něčí botu. Muž v uniformě gardy ustoupí a nechá mě projít. Zachytím jeho úšklebek. Vědoucný, výsměšný. Pokrčím rameny a zmizím za keřem.

Král leží na kožešinové pokrývce, jeho tělo je pokryté husí kůží, ztuhlé očekáváním. Rozpaky a lítost zadržím mou ruku. Kleknu k jeho hlavě.

“Je tvá matka dávno mrtvá?”

“Ne, ne tak dávno.

“A chybí ti?”

“Pročpak se na to ptáš? Hnědé oči na mě spočinou náhle procitlé ze sna, způsobeného bolestí.

“Ta moje mi chybí. šeptnu.

Pak vstanu. Přeložím řemen a zkusmo s ním švihnu do vzduchu.

“Používala tohle? ptám se, teď už konverzačním tónem.

Muž na lůžku se schoulí očekáváním rány.

“Často? Potřese hlavou.

“No, možná je to způsob, jak vychovat krále. škebím se.

Šlehnu ho přes zadek, tam, kde je kůže ještě nedotčená. Pokračuju níž a ještě níž, svíjí se a kroutí na lůžku, řemen nemá hypnotické vlastnosti biče. Neomamuje. Král sténá, konec hry se blíží. Vyvrcholení. Naposled se rozpřáhnou opaskem a odhodím ho, nepotřebný, na zem.

Rozhodně svléknu šaty.

“Vstaň a dodělej si to. prohodím přes rameno. “Chci spát.

Přejeďu pohledem vzrušeného muže, svalím se do postele a přes hlavu přetáhnu přikrývku, aby neviděl, jak se mi tvář ve spánku rozsype přestálým napětím, únavou a vyčerpáním z nutnosti se ovládat.

Slyším krále sténat a pak mi černá vlna spánku zavře oči.

IV.

Vzbudí mě hlasy. Mužské hlasy, znějí povědomě, kratičkou chvíli před úplným procitnutím mi to připomene domov. Adalwolf se ke mě ve spánku tiskne, ve stanu je chladno.

“Nemůžu krále budít. Musíme počkat až vstane sám. říká chraplavý bas a já poznávám starého zbrojíře.

“Etiketa. nadává rozmrzele druhý hlas. “Nemám čas tvrdnout tu do večera. Známý, dobře známý hlas zní za stanovým plátnem.

Popadnu halenou, přetáhnu ji přes hlavu a vyběhnu ze stanu.

“Brame pověsím se starému šermíři na krk, “Brame, co tu děláš?.

Bram mě překvapeně postaví na zem. “A co ty děláš v králově stanu, uličnice? Nepřineslo nám to tvoje trajdání už dost neštěstí? A vůbec, sjede mě kritickým pohledem “mazej si oblíct

kalhoty, nestydo. Beztak tě zná půlka chlapů v tomhle království do posledního chloupku. Přešlápnu z nohy na nohu, jak mě zebe mokrá tráva a zmizím zpátky pod plachtou.

“Wolfe, vstávej. Král se se zasténáním nadzvedne na lokti.

“Nejde to.

“To víš, že to jde, a pohni kostrou. Venku je tvůj zbrojír a Bram.

“Kdo je Bram?

“Přítel mého otce. Určitě se jde taky přimluvit za Sivýho.

Adalwolf se s mnohými vzdechy hrabe z lůžka. “To nám ještě scházelo. Přítel tvého otce.

Nemám dnes náladu na hovory.

“Ale Sivýho pustíš, vid’? Nebo..

“Pustím, pustím, hádě, jen co se vzpomatuju z tvejh uštknutí.

“Určitě. Zatímco se budeš vzpomátovat, tak ho pověsej. Musíme jet hned.

“Zbláznila ses?!

“Ne. Všichni jezděj takhle zmalovaný, já bych mohla vyprávět. Můžeš si vzít kočár, ne? A vůbec. Bud’ chlap. Už jseš velkej.

Wolf se zmučeně souká do šatů, já si oblíkám kalhoty a netrpělivě ho poháním.

“Dělej, dělej, prosím tě.

Na okamžik se k němu přitisknu. “Seš dobrej král. Byla to bláznivá noc... a olíznu si nervozně rty “víš, že to bylo přes plátno vidět?

Adalwolf na mě vytřeští oči.

“A nejspíš taky pěkně slyšet.

“Cože?

“Neboj, všichni to dobře pochopili, jinak už tady ležím s nožem v zádech. Jsi král, né? Můžeš mít divný chutě. usměju se na něj povzbudivě.

“Ty mrňavá krvelačná potvoro. Ty ses mi vyplatila.

Šklebím se na něj a olíznu mu tvář polibkem.

“A ne?

Snídaně probíhá v podezřelém tichu, Bram pokukuje po panovníkovi a občas mě stíhá výhružnými pohledy.

Nevydržím to. “Je to v suchu, Brame. Sivýho pustěj a místodržící dostane kouř.

“Že dostane kouř, Wolfe? dožaduju se na králi potvrzení svých slov.

“Proč?

“Protože mě obtěžoval.

“To jo. Král apaticky přikývne. “To je na mou duši závažnej přestupek.

“Náhodou je.

“Promluví s ním. mírní mě král a vyhýbá se tázavým pohledům své suity.

“Ty ještěrko zatracená. doloží a usměje se na mě.

“Ty malá bláznivá ještěrko zatracená...

Blesky mýho hněvu V

I.

Ohlédnu se po Sivého ryzce, klopýtá na ztuhlých nohách někde na konci průvodu. Důvěrnost sdíleného sedla a Adalwolfova ruka kolem pasu.

“Zmije,” syčí mi do ucha “tys mi dala.”

“Máš, cos chtěl.” Netrpělivě kopnu patami koně do žeber. “Vlečem se.”

Zachytím pohled jezdce po mé pravé ruce. Kapitán stráže, ten, který mi v noci uhýbal, se na mě šklebí. Vyplážnu jazyk. Ať. Myslete si, co chcete, sebranko bídná. Ať.

Pravidelný dusot kopyt a pach koňského potu. A stejný les, kterým jsem hnala svou klisnu.

Tentokrát bez zoufalství. Tentokrát mám na patře chuť vzlyků krále. Ať.

Městská brána, smeknuté čapky, nahrbené hřbety. Narovnáám záda. Tak takové to tedy je, nedívat se lidem do tváře zespodu. Už nikdy se nebudu klanět, umíním si. Už nikdy nikomu.

Hold jistě patří králi. A králem je muž, kterého jsem viděla plakat. Nadnáším se v sedle. Tak takové je tedy vítězství.

II.

Nádvoří hradu. Štolba chytá uzdu Adalwolfova koně, místodržící spěchá králi vstříc až se mu tučný teřich natřásá.

“Na písknutí pána běžíš, pse.” myslím si a s lítostí si odřeknu kopanec.

“Můj milý rozume, neopouštěj mě teď,” přeju si úporně.

Jen chvíli a obejmu Sivého, ještě malou chvíli a schovám hlavu na jeho hrudi, obejmeme mě, až mi zapraskají žebra a všechno bude dobré.

“Kde je Sivý?” nevydržím přečkat ceremoniál vítání. “Kde je Sivý?”

Král nespokojeně mlaskne, ale můj naléhavý pohled ho přiměje utnout dvorský rituál.

“Mistr šermu Sivý z Auburgu, otec této mladé dámy, pane Ruprechte...”

“Ach, otec?!” Místodržící afektovaně odkašlává, “obávám se, můj Pane, že je na pranýři. Dnes je den trhu a považoval jsem za vhodné z důvodu udržení pořádku exemplárně ...”

Víc už neslyším. Pád z výšin uspokojení je rychlý a bolestný. Sivý na pranýři, Sivý s kůží rozsekanou bičí biřiců, vysmíváný.

Na okamžik, na okamžik dlouhý jako celý jeden pláč pocítím mráz štípat a napínat kůži.

A pak se nohy samy rozběhnou, vztekle odstrčím krále, vidím před sebou bránu, dav, cestu k náměstí.

Svaly se napínají jako u šílícího koně. Běžet....

Za mnou dupou okované boty, jak se muži z Adalwofovi gardy za mnou rozbíhají.

“Chyťte ji, než něco provede.”

Jenže jsou chvíle kdy dokážete běžet, letět jako o život...

III.

Kovový nákrčník drží hlavu v nepřírozeném úhlu a záda trnou. Dívám se do davu, ale nevidím tváře dychtivé, hladové po lidské bolesti, zvědavé, či prostě lhostejné. Nevidím ženy s dětmi u sukni, špitající si děvčata, výrostky mlsně slídící kolem vystavených pokladů. Kdysi dávno to byl

jiný trh, jiné město, kůže opuchlá podlitinami po ranách bičem a nepřiznaný strach. Zlé probuzení z hřebčí pýchy, ze sebevědomí vítězícího vlčka. Manžel a jeho bratři s holemi, které znehybní zápěstí ještě dřív, než dlaň sevře meč, ječící žena, nahá, bělavá s rukama před tváří, rány. Nahota, výprask, hanba, ponížení nehybnosti. Tenkrát to bolelo. Ale dnes?

Stáří přináší smíření, lhostejnost, vědounost. Zemřít tady? Proč ne? A tmavovlasé děvče se vzdorovitými ústy zase samo, zrazené, znovu vláčené neslitovným světem.

Má vina? Pošetilý olysalý vlk, prašivý bezzubý vlk v malé kleci.

Dav náhle zahučí jiným rytmem. Otevřu oči. Biřic, kat?

Zaznívají bolestné výkřiky, v jednom rohu náměstí se ztrhla rvačka. Pestrý houf se rozestupuje, vlní se a přelévá. Náměstím běží tmavovlasé děvče, obnažený meč rozhání zvědavce napravo, nalevo. Můj meč.

Strach mi stáhne hrdlo hůř, než katova oprátka. Pouta, železná, ukutá pro zoufalý boj provinilců. Bojovat? Ne, modlit se, modlit se jako baba. Bohové, na které jsem zapomínal, vrtkaví bohové rváčů, nedopust'te, aby ji zabili před máma očima. Krutí bohové, chraňte tu dcerku zdejšího smutného světa.

IV.

Pranýř se tyčí uprostřed náměstí a na něm muž s hlavou zvrácenou ke kůlu, s rukama v poutech. Nevybírám si, rány dopadají naplocho na hlavy, záda, tváře. Cítím jen dav, ale nestarám se o něj. Vidím jen muže na pranýři obklopeném biřici. Šílenství. Rudé a osvobozující. Městský pacholek napřahuje halapartnu, neohrabaně, a meč mu přeběhne po hrudi. Z rozt'atých rány se valí krev. Láme se v pase. Dav kvílí, hučí jako voda v bouřce. Schody na pranýř.

Tělnatý muž couvá, nechce se umírat, odejít od ženy a buchet do mrazivé smrti rozt'atých útrob. "Sivý..." je to spíš jako skřek divoké kočky, bohové, zapomněla jsem výpady, kryty, pozice. Zabíjet.

Další z biřiců před hrotem meč padá z podia do bláta náměstí.

"Sivý..." točím se po zvuku, ale někdo mi zezadu silně přitiskne ruce k tělu.

"Neper se!" řve mi do ucha kapitán královny stráže. "Já nejsem král a na tohle neletím. Všechno bude dobré. Neper se!" Ještě chvíli se zmítám jako divoká a kopu, než mi dojde smysl jeho slov. Svaly ochabnou, ruce se roztřesou, jako by ani nebyly moje. Opírám se zády o mužovu hrud'.... "Jménem krále, zachovejte klid ... Jménem krále, rozejděte se..." Muži z Adalvolfovy gardy řvou a za pomoci ran a kopanců zjednávají klid. Náměstí nervózně hučí jako úl podrážděných včel. Zmatených včel.

"Seberte tu havěť z bláta!" velí kapitán stráže. "Potřebujeme klíče od pout."

"Strpení, pane." kývá směrem k Sivému. "Za chvíli můžete svou povedenou dcerku podpírat sám. Jen co ta popletená cháska najde klimenty."

V.

"Skoč." Bram ke mě vztáhne ruce, skáču a jeho náruč ztlumí můj pád.

"Zatracená náno bláznivá, mohli tě zabít. Co tě kouslo?"

Ze schodů sestupuje Sivý, kapitán stráže ho chce podepřít, ale bělovlasý muž jen pohodí hlavou.

"Kurva," zajíkne se, "holčičko, ty jsi dočista šílená. Šílená."

Usměju se na něj očima i zubama. "Jó, já jsem šílená."

“Ženská.” zavrčí za mnou kapitán. “Zatracená ženská.”

Procházíme davem, Sivého košile je hnědá zaschlou krví, prosekaná.

“Čůrák jeden.”

“Co?” obrací se ke mě Bram.

“Místodržící! Nechal Sivého zpráskat, protože jsem mu nechtěla lízat prdel,” syčím. Plavovlasý kapitán vytahuje obočí.

Sivý se zastavuje, pohodí hlavou jako kůň, který šlápl na půdu močálu.

“Doufám, že ne. Doufám, že se tě ani nedotknul...” chraptí. “Taková ropucha. Nedalas mu, štěně?”

Zvednu k němu oči. “Hele, udělala bych hodně, aby ti na galejích nerozmrdali prdel, ale tohle, tohle bych nevydrrrrr...” kousnu se do rtů při vzpomínce na buclaté Ruprechtovy ručky. “Je slizkej.”

Sivý se zasměje a na jeho strhané rozbité tváři vypadá úsměv jako smrtelný škleb.

“Děťátko, snad si neměla strach o mou počestnost?” zavrčí hlavou. “Rád bych ti dal pusu, štěně, ale chytla bys vši.”

“Co je mi po vších?” Obejmu Sivého bez ohledu na jeho rány, to, že smrdí jako by byl týden po smrti, na zvědavé pohledy králových mužů.

“Drž mě,” skučím. “Drž mě, kurva, pevně.”

VI.

Klenutá místnost plná mužů. Adalwolf sedí v křesle s vysokým opěradlem, podél stěn postávají muži z jeho stráže. Horlivý pan Ruprecht komanduje sloužící.

Rozčtvrtit takovou chátru, jako je on.

“Tohle je můj otec.” promluvím směrem ke králi, náhle v rozpacích, jak mu říct.

Adalwolf povstane a vykročí směrem k nám. A Sivý?

Podívá se na mě s podezřením. “Ty...”

Skloní hlavu náznakem pozdravu. Nic víc, jen vrásky v jeho tváři se ještě prohloubí.

Copak mě zná tak dobře, aby jediným pohledem poznal, že není králi nic dlužen?

“Je mi ctí vás poznat, Mistře Sivý.”

Sivý krátce pohlédne na nabízenou ruku. Stiskne ji.

“Je jedinečnou ctí pro člověka přivlečeného z pranýře smět stisknout ruku králi, Milosti. Dcera se za mě přimluvila?”

Kámen mi spadl ze srdce. Sivý pochopil naši hru na příbuzenský vztah a není jedovatější než je třeba. Bohové, šla jsem prosit krále, ale v mistrových očích je to, zdá se, stejné, jako bych se spustila s pacholkem od koní. Čert se v něm vyznej.

Adalwolf se usmívá. “Je velmi těžké vaší dceři něco odepřít...”

“To vím.” usměje se teď i Sivý. “V jistém směru je víc než přiměřeně zhýčkaná.”

“Měl bych jednu prosbu, Mistře. Neskromnou prosbu.”

Adalwolf si nakrucuje vousy a já nedůvěřivě svažím obočí. Co je zas tohle?

“Nejsem v postavení, kdy bych vám mohl odepřít cokoli, Pane.”

Zní to od Sivého zatraceně odměřeně a celý sál tichne. Čeká.

“Rád bych tvou dcerku do své osobní stráže. Je, ehm, velmi nadaná.”

“Samozřejmě, Pane. Je to velká čest pro můj skromný pedagogický talent, jestliže přijmete do své stráže mou žačku. Počkejte několik let,” Sivý se zlomyslně usměje, “a bude připravena.”

“Ach, ” vydechne Adalwolf zklamaně “myslel jsem ...”

“Je to ještě dítě ...”

“Dítě ...” vloží se najednou do debaty kapitán stráže “je to lasice v kurníku. Jestli ta překročí práh kasáren, chlapi se vzteknou. Jsem voják, ne bordelmamá.”

“Kuš, synu.” sjede muže pohledem Sivý. “Tohle je moje věc.”

“Potom je tedy řešení nasnadě, Mistře Sivý. Přijměte mou nabídku vy. Jste učitelem šermu a toto krásné umění u mých vojáků upadá. Byl bych potěšen...”

Koušu se do rtů a nevím, jestli se mám smát, nebo zuřit. Vidím před sebou sídelní město a taky černý bičík a Sivého v roli otce královy milostnice a kasárna stráže plná mužů, kteří vědí, co spojuje malou šibeničnici a jejich pána.

Sivý se ke mě pomalu otočí. “Poděkuj jeho Milosti, dceruško, za jeho velkorysost,” říká sevřeným tichým hlasem.

A ve mě znovu zvítězí mé horší já. Bez ohledu na etiketu udělám dva kroky, stoupnu si způsobně na špičky a líbnu krále někam na ucho.

Žízeň

V některých nocích se touha stávala neodbytnou. Vyklouznout mezi rozpálené domy, přikrýt se tmou jako propocenou duchnou a vyhledat ty muže.

Ani čas netlumil naléhavost žádosti, ani práce, ani drogy, ani pitky. Utekla tenkrát. Utekla vůbec? Dá se mluvit o uniknutí něčemu, co vás vždycky v noci znovu vzbudí? Neodbytně? Neslitovně, ale přece jen s uklidňující pravidelností? Není horší být zapomenuta? Horší, trpčí, více ponižující, než být zabita?

Vyšla do temnoty, prosekané pouličními světly, hvězdy lamp plály jejím očím stejně, jako když z nich strhne oponu droga. Teplý asfalt chodníku pod podrážkou, známá čtvrť, pak tma zhoustne, garáže, suterén domu a úzké zatuchlé schody k dunění hudby. Kovové dveře. A za nimi ...

Muž za barem zvedl hlavu. "Přišla? Neradi čekáme tak dlouho. Vlastně vůbec neradi čekáme." Těžké prameny tmavých vlasů mu visí kolem tváře jako promočené. Muž si vsune do úst ukazovák a když ho vytáhne, rudne na bříšku prstu kapka krve. Nervózně ji slízne a luskně prsty.

"Zavolám ostatní."

Vyklouzne dveřmi někam dozadu a žena se nahrbí, jako by přišla bojovat. Přišla bojovat? Jistě, neboť vzdát se bez boje škodí duši. Smrt bez boje duši zabíjí. K mnohému přinutí nákaza své oběti. Ne k odložení cti.

Najednou je místnost plná tichých mužů. Procházejí kolem stojící ženy, a pohledem se vyhýbají jejím obnaženým ramenům. Pojednou se k ní jeden otočí a koncem copu, který mu dosahuje až k pasu, přejede ženě po tváři.

"Přišla, hodné dítě. Žízlivé dítě." Ironicky se jí usměje do tváře.

"Čas vás vždycky přivede. Strach. Strach z času. Objevila si v zrcadle první vrásku?"

"Už dávno." Bílá kůže ženy svítí přitímím.

"Bud' pokojná a všechno půjde dobře. Nebude to bolet. Obvykle to nebolí. Věř mi a všechno půjde dobře."

Tvrdé snědé prsty sevrou ženin krk. Žena ztuhne. Pak vztáhne ruku k mužovu zápěstí.

"Nebude to tak snadné." Volání utichlo a vzdor se vztekle hlásí ke slovu.

"Přišla jsem, ale to neznamená ..."

"Ale ano. Příznaky poznám dobře. Příliš dlouho čekat je vyčerpávající a ty už jsi unavená. Čekáním."

"Jsi špinavá nadržaná pijavice, příteli." Ted' našla správný tón, klidný, chladný, věčný."

"Ou," prošedivělý muž, který se dosud lhostejně opíral o bar, odstrčí svého druha "to děvče chce předtím trochu tance. Chceš si trochu hrát, děvčátko? Čekali jsme dlouho, jedna noc už pro nás nic neznamená. Mladí muži často zapomínají na dobré vychování. Napiješ se něčeho?"

Tmavovláska ironicky zkříví rty. “Napít se? Tady?”

“Jistě, máme tu všechno, co si můžeš přát.”

“Rajčatovou šťávu?” vyprskne ironicky.

“I tu.”

Žena odmítavě zavrtí hlavou.

“Chceš, aby tě předtím milovali? Stačí říct.”

“Milovali? Chtěls říct šoustali. Potřebují před tím inspiraci?”

“Neurážej mou dámu konverzací, Mistře Leone, ona chce žár.”

Do místnosti vejde vyzábly černě oblečený muž a zamíří přímo k náhle ostražitě ženě.

“Budu ti recitovat verše, nebo tě budu píchat až do bezvědomí. Ne zcela.” usměje se bílými zuby “Jen na pokraj bezvědomí. Dnes v noci se spolu napijeme, mé krásné dítě.”

“Dej mi pokoj.” Tmavovláska podrážděně odsekne a stočí pohled ke dveřím. Pryč a počat, znovu počkat.

Vyzábly zavrtí hlavou. “Tentokrát ne. Dnes už svůj polibek dokončím, děvčátko. Každý musíme plnit své povinnosti.” Pokyne hlavou směrem k zadním dveřím. “Nedáš přednost soukromí?”

Chvilce rozhodnutí se příliš přiblížila. Ženin klid je ten tam. Kůže se jí v chladné sklepní místnosti orosila potem. Svaly se nervozně chvějí. Vyzábly se k ní nahne a jediným pohybem roztrhne tílko, které zakrývá hrud’.

“Jsi opravdu hezká, ještěs nemusela mít strach.” šklebí se muž, olízne si rty a roztržitým pohybem zasune pramen vlasů za ucho.

Místnost je nyní plná napětí.

“Nesahej na mě.” Tmavovlasá se ožene a svými prstýnky roztrhne muži tvář. Vytryskne krev. Vyzábly metodickým pohybem obejmě ženina zápěstí a smýkne jí směrem ke dveřím. Barman otevře, pustí copatého a pak muže táhnoucího vzpírající se ženu a sám také proklouzne do vedlejší místnosti.

Široká postel skřípe pod zmítajícím se tělem. Muži s hladovým očima svlékají z tmavovlásky šaty. Ocelová pouta se zavřou s kovovým klapnutím a žena je za pravou ruku připoutána k sloupku lůžka.

Vyzábly si sedne k dívčině hlavě. “Nemůžeš se se mnou prát” vysvětluje uklidňujícím, vemlouvavým hlasem, “ublížil bych ti.”

“Ublížíš mi stejně. Nic jinýho neumíš. Nikdo nic jinýho neumíte.”

Muž vrtí hlavou. “Přišlas sama. Jsme tady pro tebe. Dělej, co ti říkám a bude to snadné.”

“Pust’ mě.”

Vyzábly vrtí hlavou a ostatní dva muži ho napjatě pozorují.

“Neprodužuj to, prosím.” Ted’ vyzábly skoro škemrá. “Nedokážeme se kontrolovat tak dlouho. Uvidíš to, cos nechtěla.”

Sputaná se zle ušklíbne. “Jistě, ukažte se mi z té horší stránky. Ukažte, co jste doopravdy

zač.”

Copatý polkne. Cítí krev, krev, nejen krev, která se mu hrne do hlavy a šumí v cévách penisu (není jen muž, ale je taky muž, kromě jiného), cítí krev bušící v tepnách tmavovlasé ženy, sladkou, voňavou, horkou, cítí noc v sobě, potřebuje tu ženu s bílou kůží, milenku, oběť, sestru i spoluvinici, prosebně se dívá na vyzáblého, okolky jsou příliš dlouhé, nesnesitelně dlouhé.

“Zpomal, Uriane.” hlas vyzáblého velitelsky práskne do uší černovlasého muže. “Zabili bychom ji.”

“A ty s tím přestaň.” obrátí se vyzáblý k ženě. Ta se mu vyzývavě podívá do očí, tohle je její triumf, její slavnost, korunovace budoucí královny.

“Máš ŽÍZEŇ?”

Slovo klíče bylo vysloveno a muži už nemají žádnou obranu, žádnou další roušku, která by je dělila od poznání pravdy jejich žádosti.

Vyzáblý vztekle sejme náramek pout z bílého zápěstí.

“Neper se.” zasyčí z posledních sil a převalí se na ženu. Ústy hledá její krk, nahé tělo pod ním se svíjí, ženiny prsty se mu zatnou do tváře, rvou jeho kůži ostrými nehty, mužovi oči žloutnou touhou, ostré špičaté zuby se blýskají, v křeči podobné té před vyvrcholeným udeří ženu do nahého boku a rozdrčené vlasečnice prasknou. Jeho druhové klečí na posteli, i mezi jejich rty svítí bělostné špičáky vraždou.

Tmavovlasá se brání vší silou pudu sebezáchovy, ne, to nejsou muži – milenci, jsou to šelmy, šelmy... do mozku jí vstoupí jejich myšlenka, touha trhat, trhat bílými zuby až do krve. Vyzáblý v křeči své náruživosti stále bije ženu po bílých stehnech, v jemných cévkách a vlasečnicích divoce pulsuje horká krev. Voní.

Vyzáblý přidrží zvolna slábnoucí ženě ruce za hlavou a v náhlém nápadu jí kolenem roztáhne nohy. Tesáky mu zabraňují mluvit a tak jen rty naznačí slovo “splynutí”. Žena zamhouří oči, nadzvedne se v bocích a tesáky proseknou kůži jejího krku... Křeč na okamžik spojí těla, vyzáblý pije z jejího hrdla a pak i jeho bratři. Pijí.

Několik metrů pod asfaltem města ztrácí tmavovlasá žena krev...

Probudí ji ostré světlo. Propocená postel. Její vlastní. Kde včera byla? Pracně shledává myšlenky. Podzemní bar ...tmavovlasí muži.

Vstane z postele, přejede po hrdle, bože, cucfleky, pitomí chlapi, na stehně tmavé otisky mužských prstů, vždycky padnu na úchyláky, sakra.

Vykoupat, vyčistit zuby, potácivě dojde do koupelny, vymáčkne pastu na kartáček, roztržitě se obrátí k zrcadlu ... a pochopí.

Havranice

Povídka zimní, takřka vánoční. Tentokrát nejen o čarodějnicích, ale také o odlišnosti, násilí, bolesti a kupodivu i o naději.

Cestou sevřenou prvním sněhem pomalu kráčí žena. Zcuchané černé vlasy bere vítr, rve krátkou tmavou sukni přetaženou přes kožené mužské kalhoty. Cloumá vlněným pláštěm. A točí se kolem vyřezávané ebenové hole, o kterou se temnovlasá opírá.

Poskytla jim přeci dost času a byla trpělivá, dlouho snesla bič na své nahé kůži a pak žhavé železo a v hloubi duše byla snad i vděčná, vděčná za pocit, jenž bolest přináší vyhořelým. Neboť je vzácné cokoliv cítit, a bolest je jen prostor, jen další prostor, kde se lze pohybovat, cítit a hořet tak, jak plála kdysi, před nánosy času.

Ano, byla trpělivá, chtěla jim poskytnout čas, vyhnout se smrtím! Co si asi pomysleli katovi pacholci, když viděli svá střeva dohořívát jako oheň pasáčků? Co konšelé, nahlízející do černé díry, která byla dříve šatlavou? Spoléhalo snad na magickou clonu, jenž měla halit město, na kov preparovaný alchymisty, který jí svíral zápěstí a kotníky? Snad.

Ve chvíli, kdy ji chtěli přinutit pokleknout, zapomněla na příkrov magie a žhavý kov na jejích zápěstích nic nezměnil. Snad ho cítila, ale rozhodně se o něj ve svém hněvu nezajímala. Cítila, jak se kůže škvaří a ze zad jí teče krev, ale o nic z toho se nezajímala, nic nebránilo jejímu ničivému vzteku.

Ano, otevřeli bránu a nechali ji odejít, aniž pohlédli do její tváře, aniž promluvili slova rozloučení. Žila s nimi tak dlouho, pomáhala na svět jejich dětem, léčila jejich rány, pro ně zpívala svá zaklínadla. Žila s nimi? Ne, jen vedle nich.

Na cestu se snáší sníh a pomalu smazává šlépěje úzkých bot. Nad ženinou hlavou krouží hejno havranů. Bílým nebem se nese křik z černých hrdel.

Stezka se stáčí kolem budovy zříceného statku, stavení zničené válkou klečí mezi zanedbanými poli jako odsouzenec u špalku. Žena jde pomalu, mechanicky. Rány se dosud nezacelily, tělo pospravené kouzly nemá obvyklou pružnost, pestrá brašna přehozená přes rameno těžkne. Ne jenom nákladem, také osudem. Vzpomínkami a stále polykanou trpkostí.

Znamé zasvištění a havraní vlasy se rozlétnou. Šíp pod čarodějčím pohledem změní dráhu a neškodně bodne do neplodného těla starého stromu. Smečka ječících výrostků s orezlými meči a šavlemi se hrne k tmavovlasé ženě. Schýlená záda se narovná a prsty zatočí černou holí, jako by se přepadená chtěla bít. Konec berly zavíří ve vzduchu. Útočníci jeden po druhém klesají s nářkem k zemi, kouzlo působí křeče, vypíná těla do bolestivých oblouků, běží po nervech promrzlými těly lupičů. Lupičů? Čarodějčina hůl teď nemilosrdně dopadá na nohy a záda, nadzvedává hlavy. Ne lupiči, jen polohladové děti, zlé, nebezpečné, ale přesto děti. Havranice si odplivne. "Dospělí mě zahrnuli kameny jako prašivou fenu," proběhne jí hlavou "a hladová mlád'ata se mě pokusila zabít. Nejsou tohle příznaky nemoci, stejné, jako když se hnís valí na povrch? Bohové!" vykřikne pak vztekle a naposled švihne holí. Odpovědí je jí výkřik a pak pláč. Nezaměnitelně dětský pláč.

"Vstávej!" Schlíplá a dosud naříkající mlád'ata se sbírají ze země. Svaly rozbolavělé křečí stále neposlouchají, jak by měly.

"Je tady s vámi někdo dospělý?"

Jeden z chlapců vrtí hlavou a mne si stehno, na které dopadla hůl. Pak se vzpamatuje.

"Nikoho tu nechcem."

"Hněte se, děti." Havranice ukáže holí před sebe. "Ruce za hlavu, kůzlata. Promluvíme si."

Drobné zelenooké děvče naříká a kroutí se bolestí. Přehnaně. Černovlasá otočí hlavu. "Hni se, štěně!" Bleskne hozený nůž a čarodějka se zasměje. Ošklivě. Řezavým hlasem vykřikne kletbu. Nůž plane. Plane sníh kolem, v kruhu kolem čarodějky a zelenooké. Děvče vříská. Snad vzteky. Bozi vědí.

Černovlasá vztáhne ruku s holí, dívka si zakryje obličej rukama a couvá k ohni.

"Stůj, hloupá. Hořet je horší, než co jiného." řekne trpce žena a sevře dívčino nadloktí.

"Bolest je jen další prostor." zasměje se chraplavě. "Mysli teď na to."

Dívka se v kleče choulí pod ranami. Vlněnou sukni má přetaženou přes hlavu a černá hůl dopadá na holý zadek, nechává ošklivé rudé podlitiny, bubnuje po zádech. Látka tlumí nářek, když černý nástroj znovu a znovu švihá. Smutný úsměv stahuje koutky havraní čarodějnice.

"Bolest.. " říká téměř zpěvavě do rytmu ran " je jen jiné území a strach, strach je neřest."

"Překonej tu vášeň." zasyčí, když se děvče škube při zvuku dopadající hole. "Zapomeň."

Holčice ječí jako pominutá, skulí se do sněhu a slzy tečou stružkami po špinavé tváři.

Havranice zavrtí hlavou. "Není to snadné.." staví děvče na nohy a tvrdými prsty v černé rukavici mu přidržuje bradu. Pohled tmavých očí se velitelsky noří do zelených kukadel.

"Není to snadné, ale lze to dokázat."

V jediné místnosti statku, která má ještě strop, plane oheň.

Lupičská omladina se tiskne ke stěnám a čarodějnice bloudí očima po tvářích. Je v nich vepsán hlad, strach, lačnost i začínající vášně, které jednou ovládnou svého nositele.

Žena zacloumá ramenem vzlykající dívky. "Neplač přece, to nepomůže."

"Tohle nikdy nepomáhá." setře palcem slzy z tváře děvčete. "Ale jsou cesty, jak zvládnout bolest. Můžeš si ji například představit jako rudou pulsující kouli!" (na tváři děvčete je vidět, že představit si bolest jako rudou kouli pro ni není zas až tak těžké) " a pak jí vmyslet do zapomnění." Čarodějka mávne rukou směrem k zádům dívky a nad její ruku se opravdu zjeví rudý kotouč, děvče se narovná, ruka v rukavici chvíli válí přelud po dlani a pak ho sfoukne.

Zelenoočka si nevěřícně ohmatává zadnici a s otevřenou pusou sleduje černou rukavici.

Čarodějka se zlomyslně ušklibne. "Taky můžeš stvořit jen bolest bez příčiny!"

na černé kůži se znovu objeví planoucí koule "a vrátit jí zpátky."

Děvče vyjekne a přitiskne si oběma rukama sukni ke stehnum. Havranice se rozesměje, pak se smích zlomí a skončí v suchém zakašlání.

"Běž k ostatním, štěně." postrčí děvče a sedne si na roh pořezaného stolu.

"Ale nejhorší není taková bolest, jakou působí hůl. Nejhorší" žena kloní hlavu jako umírající sokol "nejhorší je bolest, která se rodí tady." ukáže si na hrud'. "Ta bolí sta let, nelze před ní utéct z těla, nelze na ni zapomenout. Zabíjení ji přináší a rány, které jsme v životě zasadili a ! zrada, ponížení a lež. Jste jen děti a máte jen svět, jaký jsme vám připravili."

Smutně pokývne a ukáže rukou po ohořelých zdech.

"Ten, kdo zakládá požár, sám často uhoří a vy jste potomstvo, jaké si tahle zem zaslouží."

Zastrčí havraní vlasy za uši a natáhne přes hlavu kápi. Zamyšleně nahlédne do mošny a vyndá z ní amulet na tenkém stříbrném řetízku. "Pojď sem, štěně!"

Děvče chvíli váhá, pak se nedůvěřivě odlepí od zdi. Obezřetně, jako toulavý pes, se přiblíží k čarodějnici, pravačku vztáhne k ženě a levičkou si stále přidržuje sukni na zadku.

"Tu máš." ušklibne se smutně žena."Tohle hojí rány a nejen rány holí. Příkládáním." dodá, když si všimne dívčina nechápavého pohledu. "Snad sis ten výprask ani nezasloužila. Tancuješ jen tak, jak tě tančit naučili." Prohrábne dívčiny zaknocené vlasy , povzdychne a přehodí přes rameno pruh brašny.

“Dávejte pozor, vlčata, nebo si zubatá smlsne na vašich kůstkách. Je tady zima.” doloží potom čarodějka neurčitě a odsune špinavý závěs nahrazující dveře.

“A dobrý lov.”

Pláň pokrytá prvním sněhem se podivně blyští soumrakem, když žena v černém vykročí na cestu.

“Paní!”

Otočí se po zvuku bot dopadajících na umrzlou půdu.

“Paní, zůstaňte tu s náma.”

Zelenoočka klopýtá po ledovaté pěšině a příliš široká sukně se jí plete mezi nohy.

“Paní, nechod'te pryč!”

Čarodějka pohodí havraními vlasy, potězká v ruce hůl a pak se obrátí k pobořenému stavení.

Vykročí zpátky ke statku, pevnou štíhlou rukou obejmě děvče kolem ramen a ovine je kusem svého pláště. Na neobdělaná pole se sype sníh a barví čern ženiny vlasů do labutí bílé.

2002 stretnutie

Dnes je v hostinci "u mŕtveho dobrodruha" podozrivý kl'ud.

Klientela pozostáva zo "štangastov" a skupiniek dobrodruhov pre ktorých tvorí hostinec v podstate domov. Zhliadnuť sa tu dá naozaj zmes všetkých rás a povolaní. Pozornosť však zaujme skupina osôb sediacich pri obrovskom dubovom stole v rohu miestnosti ktorú kupodivu všetci hostia akoby prehliadali. Až na barmana a pôvabnú čašníčku Eryn ktorá nestíha vymieniť prázde poháre na stole za plné. Víno, to najlepšie aké mali pre malého zavalitého elfa v čiernom plášti s kovanou palicou opretou o stôl a tiež pre vysokého dohneda opáleného vychrtlého človeka v hnedej veste krmiaceho zbytkami svojho tiež vychrtlého polovka. "Dones mi čo len budeš chcieť zlatko", pre dobre oblečeného elfa nespúšťajúceho z nej oči. "Chlast a neco žrat.", pre drobného hobbita zvierajúceho vrhací nôž a poškulúceho po ostatných host'och. A pivo pre vedľa sediaceho hobbita so spáleným obočím a barbara z väčšej časti zosunutého pod stolom zahaleného v čiernom plášti.

Najzväčšie želanie vyslovil trpaslík ktorý vyžadoval šťavu z jablák. Toto želanie však prestávalo byť zvláštnym hneď po tom ako ste si uvedomili že trpaslík má oblečené dievčenské šaty a jeho obojručná sekera je ozdobená kresbou margarétky.

Naozaj bizarná skupinka.

Atmosféru pijanských piesní však znenazdania narušil krik prichádzajúci od vedľajšieho stola. ".. akoto že táto banda kreatúr sedí pri mojom stole?" zreval rozčúlene mladý barbar ktorý v doprovide ďalších 4 ľudí, elfa a kuduka, práve vstúpil do hostinca.

"Je mi ľúto, vzácny hostia, ale tento stôl vyhradený pre stálych hostí.."

"Kern, sa ťa niečo pýtal, tlst'och.." prehodil pohľadovo človek stojaci na pravo od barbara, zvierajúc rukoväť meča , "... alebo si snád' myslíš že tie pazúry z gogrgony ktoré nám visia na krkoch sú zo stánku so suvenírmu?"

"Presne tak! Pozor na nás sráči, my sme "poslovia skazy", najstrašnešia družina v týchto končinách", pridala sa ďalší z doprovodu.

"ale páni..." upokojoval situáciu barman.

"Pre teba vážený páni. A zožeň nám stôl. Alebo chceš utierať dlážku od krvi?" naliehal Kern. Skupinka dedinčanov sediacich pri vedľajšom stole sa po tejto neoficiálnej výzve zodvihla a nespúšťajúci oči z kernovej družiny sa rozsadila k ostaným stolom.

"Pivóóó" zapojil sa do konverzácie hobbit s ohoreným obočím a rukami spálenými od kyseliny. "eee F'cody, povedz ze aj víno ", dodal dodal elf v čiernom plášti listujúc v zaprášenej knihe. "a pre mna tiež pivo .." zareval zmetene trpaslík, "šak táto jablková močka sa nedá pit, tjež nevím prečo to vlastne pijem..".

Tvár druhého z elfov pri stole sledujúca stále Eryn sa zrazu pokrivila a záškodný úsmev vystriedal šok a vzápetí zlosť, " ... chod' do piči aj s tvojimi gasranými sugesciami Azazel ", vyhrkol Sitko zo seba smerom na elfa snažiaceho sa zakryť škodoradostný úsmev.

"Aby ťa ten úsmev neprešiel čarodej jeden gasraný, ma ešte nepoznáš..." rozčuloval sa Sitko tresknúc svojím mečom o stôl.

"Ale ja hej.. ", prehodil barbar zabalený v čiernom plášti a jemným pohybom oka ukázal na roh lavice o ktorú bol opretý zdobený obojručný meč a meč bastard ktorého hlavicu tvorila majstrovská rytina kozej lebky.

“Gorth, hehe, pohoda, nenechaj sa uniest’ emóciami, blbost’, proste sa nenechaj uniest’ proste a hlavne nepribližuj svoje ruky k mojej sánke...”

“Pozri sa na to Kern, oni majú aj meče. Asi ich niekde našli a teraz nevedia čo s nimi hehe..” ozvalo sa od susedného stola.

“Zober radšej psov von” pošepol Sitko vedľa sediacmu vychrtlému hraničiarovi. Ten prikívol a pomalým krokom, nasledovaný párom polovlkov, čiernym mohutným čosi čo pripomínalo psa a niekoľkými nervóznymi farmármi, odišiel zadným vchodom.

“Asi som sa ich dotkol”, pokračoval hlas pri vedľajšom stole.

“Čo keby ste vypadli všetci a uvoľnili tak náš stôl?” pridal sa Kern.

“Pivóóó, šéééé...”, zaregoval F’cody pohotovo.

“Zabime ich, zabime ich” navrhoval Sampon, nervózny hobit s vrhacím nožom v ruke, pozerajúc po ostatných.

Kernove zorničky sa viditeľne rozšírili, “Čo si to povedal krpec?”

“Páni,páni len žiadne hádky prosím” upokojoval situáciu barman,“prosím dopite a oputite tento podnik...”.

“Poslovia skazy odídu kedy budú chcieť, ja alchymista kuduk Chetro sa nenechám vyhodit z krčmy nikým...nech zmiznú tie slečinky od vedľa a rýchlo alebo im pomôžeme”

“... kuduk, mastičkár,a kúúúúrva...” zaskočene zo seba dostal Sitko hladiac vystrašene na Gortha odopínajúceho si plášť.

“Ehm, myslím že som počul zvonku nejaký krik..”, nadhodil opatrne Azazel, obracajúc sa na Sitka, “.. musíme ich dostať preč lebo bude prúser...”.

“Tak čo slečinky, kto bude prvý?” uškŕňal sa Chetro stojaci v uličke, hrkajúc do Kerna.

“Skaza, skaza....kéééern...” ozývalo sa od stola mladých doborodruhov a poslední zákazníci opúšť’ali nepozorovane podnik.

“Snád’ sa nebojíte kuduka, alebo žeby tuna Kerna? hehe” pokračoval Chetro a nechápavo sledoval ako si Azazel krútiac hlavou a trpaslík so škodoradostným úsmevom presadli k prázdnomu stolu.

“... čo to” stihol povedať Kern než bol prerušený hrdelným výkrikom a zvukom ťažkého dubového stola dopadajúceho doskou na kamenú dlážku.

“.. a je to v piči” pokýval hlavou Sitko a pustil pohár na prevrátený stôl.

Kern barbar z d’alekého severu, vodca “poslov skazy”, odetý do dedičnej krúžkovej zbroje, ostal zarazene pozerat’ na vstávajúceho Gortha, nevšímaúc si bzučivý a svištivý zvuk za ním. Trvalo to len okamih ale Kernovi a Chetrovi trval večnosť.

Dva sáhy desať vysoký barbarí kolos týčiaci sa pred nimi sa ani zd’aleka nepodobal na “slečinku”. Padajúci plášť im odhalil hrôzu nháňajúce ostne lemujúce matné čierne rytierske brnenie.

Pri pohlade do jeho očí čakali hnev, zlosť, násilie, videli však len mrazivú tmú a prázdno. Kern sucho prehltol slinu dolu vyschnutým hrdlom.

Kúsok od jeho hlavy presvišť’al meč nasledovaný dlhou dýkou.

Uskočil dozadu, kryt a výpad. Vedľa. Meč mu vypadol pod ťarchou Gorthovho úderu a okamih nato sa jeho telo bezvädne zrútilo hneď vedľa bezhlavého kuduka. Krátko nato dopadli neďaleko od neho na dlážku aj mŕtve telá zbytku jeho družiny.

Príčinu smrti jasne prezrádzali šipy trčiace z tiel, či diery vypálené hlboko do mäsa. S určením príčiny úmrtia by teda nemal problém naozaj nikto, ak by telá vôbec niekedy našiel.

“...gasraných 10 zlatých!” prerušil ticho svojím nespokojným mrmlaním Sampon prehrabujúc sa

vreckami mŕtveho dobrodruha.

“.. nie nevidel som vás nikdy páni. Samozrejme, môžete sa spoľahnúť.. o všetko sa postarám...” počítal barman zlaté mince ktoré mu práve podal Azazel.

“Gorth?” spýtal sa Sitko nesmelo.

“hmm” zamrmlal barbar a odplul si ma mŕtvolu kuduka.

“Mali by sme sa konečne vydat’ na cestu. Lod’ je pripravená a posádka čaká.” navrhol nervózne Azazel .

“Lod’? Odkiaľ máte lod’?” začudoval sa Gorth.

“Hehe, no a nieje to jedno?” zasmial sa Sampon.

“Proste sme ju ... našli, na mori..pohodenú... aj s posádkou” dodal Sitko.

“Tak sa na nu teda podme pozrieť...” zavelil Gorth a vykročil smerom ku vchodovým dverám..

(voľný prepis DnD dobrodružstva)

bezcitný

Povráva sa, že "balial", "bezcitný", ako ho ľudia nazývajú, aby nemuseli vysloviť jeho meno, bol kedysi dobrodruhom ako väčšina barbarov v jeho veku. Bezhlavo sa túlal krajinou spolu so svojou družinou, v snahe nájsť svoj osud a to, po čom by v živote naozaj túžil. Jeho povest' sa šírila krajinou, majetok sa zveľad'oval, jeho meč rozsieval smrť na jeho cestách, no on nenachádzal šťastie. Dokonca ani pobyt v kláštore mu nepriniesol naplnenie, ba dokonca naopak, zanevrel na svet a jeho nezmyselné, falošné hodnoty.

Jedniny pred kým sa kedy sklonil je vraj pani z modrého hradu. Môja sesternica, Diazara, ktorá slúži na tom tajomnom hrade mi vravela že na vlastné oči videla ako pred ňou pokľakol. Podľa nej sa však nesklonil pred jej čarodejnou mocou ale pred pohľadom jej očí...

"... áááale, babské táaraniny." prerušil rozprávača zavalitý trpaslík, "No ešte povedz že sa do nej zamiluvau, ghehehe šak to asik preto ho volajú bezcitný ghegeh..."

"Poznal som jedniého trpajzlíka čo s ním bul kedysi f tej bande, ale to bul čistý blázon. Ze sekeru sícé rúbal statočne ale nekedy mu to f tej jeho makovici cvaklo, a zrazu sa tváreu jak keby bol nejaké malé djevčiško či čo, no blááázen.." ,pokračoval trpaslík opierajúc sa o dvojbritú sekeru, " ale s týma kecami o láske k tej čarodejnici si ma fakt rozesmál ghahah.. šak bojovník čo nenájde uspokojné ani vo víťazstvách v tých najväčších masakrách čo znám ho asi len ťažko nájde u nejakej ženštiny. A ešte k tomu u elfky, kche, šak ani bradu nemá....".

"Hehe, No to možno práve preto očarila vťkých mužov v okolí, urodzených i neurodzených dokonca i niektoré ženy. Barón Brizt ju vraj minulý týždeň požiadal dokonca o ruku a keď ho odmietla obvinil ju pred Paladinom Zyrienom z , citujem, praktík nekromantských ktoré tajne praktikuje" oponoval mu pokojne rozprávač, "Vraj má ešte dnes do dediny dorazit sprievod svätých bojovníkov vedených samotným Zyrienom, aby našu pani osobne vypočul."

"Inu paladini sú tuhý bojovníci, mečom i čarami ..."

".. a naša pani sa len tak zastrašiť nenechá, myslím že s tohto budú ešte problémy.."

"a preto ak sa chcete vyhnúť problémom páni", prehovorila postava v čiernom plášti a dlhou ebenovou palicou zdobenou rezbou draka, ktorá, akoby mohli odprisahať tu ešte pred sekundou nestála, "mali by ste si dávať pozor na jazyk, nikdy totiž neviete kto počúva a kto stojí vedľa vás. Ved' čo keby ste ho urazili..."

Smerom od južného námestia sa zrazu spoza rohu objavila skupina piatich jazdcov. Ich biele plášte s červenými krížmi a obojručné meče na chrbtoch jasne hovorili o koho s jedná.

Postavy zosadli a nechali si svoje čistokrvné kone odvieť do stajne.

"Nocľah a jedlo pre jeho eminenciu, ctihodného pána Zyriena !" zakričal na krčmára ešte na terase jeden z rytierov.

"Problém niektorých cihodných pánov, ako sa sami nazývajú, je ten že sú až prehnane sebavedomý a priveľmi sa spoliehajú na svoje hodnoti...." podotkol stroho elf.

"To je urážka rytierov rádu Svätých Bojovníkov, ako sa opovažuješ..." vykrikol rytier keď ho zrazu prerušil šíp vystrelený opodiaľ stojacim hobbitom, ktorý sa mu preletel hrdlom.

Spolu s jeho mŕtvym telom dopadli na zem aj telá jeho 3 druhov.

Prvý z nich bol skolený 3 presne mierenými šípami a ostatní podľahli sile mágie. Jeden zvíčajúc sa v smrteľných krčoch zaliaty palmeňom, druhý držiak si hrud prepálenú magickým výbojom. Elf sa pousmial.

Zyrien, paladin rádu Svätých Bojovníkov, jeden z rady dvanástich, bol zrazu obstúpený štyrmi

postavami.

Dalším elfom drobnej postavy zahaleným čiernym plášťom, vysokým elfom v tmavohnedom cestovnom plášti s dlhým lukom a hobbitom ktorého kuša bola na pohľad väčšia ako on sám. "Vy si trúfate zaútočiť na rytierov rádu, viete kto ja som?" zakričal mierne rozochveným hlasom Zyrien a obohnal svoju postavu magickým ochranným štítom.

"Len ďalší v poradí pane..." odpovedal kludným hlasom elf opretý o ebenovú palicu.

"... a ďalší zárez na chladnej čepeli..hihi.." dodal posmešne hobbit.

"Kto si myslíte že..." vyhrkol Zyrien keď tu zrazu pocítil ako sila jeho magického štítu slabne a jeho naplnia mrazivý pocit beznádeje.

Jediným rýchlym pohybom sa obrátil a jeho zrak zrazu spočinul na piatej postave.

"... balial...." zašepkal trpaslík křčovito zvierajúc svoju sekeru a hľadiac na svojho elfského spoločníka ktorý sa snažil rýchlo spomenúť na nejaké to ochranné zaklínadlo.

Jeho čierne rytierske brnenie sa na jeho mohutnej postave hrôzostrašne ježilo ostňami, lemované krvavo červeným plášťom ktorý sa priam strašidelne vlnil vo vetre. Čepel' jeho obojručného meča okrem pohanských rún jasne zdobilo sedem vsadených prevrátených paladinských medailónov, ktoré kedysi patrili členom rady .

Len okamih nato ako Zyrien vyriekol prvé slová zaklínadla počul Jeho hrdelný výkrik a pocítil ako mu telo naplnil bolestivý křč. Len o vlasok sa vyhol následnému úderu a snád' zázrakom stihol uchopiť rukoväť svojho meča. Nasledujúce útoky mu pripadali stále silnejšie a silnejšie. Cítil ako pomaly klesá k zemi. Stihol si ešte všimnúť ako Jeho čepel zažiarila na okamih modrou žiarou a následne prelomila jeho vlastnú čepel, rodinný klenot na ktorý bol vždy taký pyšný. Pod ťarchou ďalšieho úderu sa mu už podlomili kolená a jeho bezvädne telo dopadlo na prašnú zem ,kropiac ju krvou. Svojim skaleným pohľadom nad sebou ešte rozonal tú tvár so studeným pohľadom a výrazom bez citu, ako vyslovila posledné slovo ktoré vo svojom živote počul, meno

....

Pred chvíľou ešte tak honosná telesná schránka ctihodného pána Zyriena, rytiera rádu a člena rady sa zrazu zmenila na kusy mŕtveho mäsa rozhádzané v kaluži krvi a vnútorností. Jeho hlava bola rozdrvená opäťkom čižmy toho ktorého jediným titulom bolo balial, bezcitný....

".. a kurva..." odplul si strnulý trpaslík a sadol si na stoličku vedľa meravého elfa.

Mladá čašníčka nie príliš cudne uchopila okraj jednej zo svojich sukní a pomalými pohybmi zotierala ešte čerstvú krv z Jeho čiernej zbroje, provokačne si pritom olizujúc pery , snažiac sa odpútať jeho pozornosť od džbánu s pivom.

"..ehm, zlatičko, nechceš si radšej prisadnúť sem ku mne ", nadhodil nervózne jeden z elfov, "nooo, šup sem na kolienka dievčatko .."

Poleľfka však tejto výzve nevenovala veľkú pozornosť pretože sa jej po dlhom snažení konečne podarilo upútať na seba.

"zlatkóóó..." dobiedzal stále nervóznejšie elf.

"... prečo ti vlastne vravia balial?" spýtala sa s úsmevom, a jej oči zažiarili, nepočujúc už elfove ďalšie slová

"..mhmm, škoda, no .."

Balial, bezcitný, pomaly obrátil svoj pohľad k mladej deve, ktorá pohľadela do jeho mierne privretých, hlbokých a chladných očí. Jej pohľad doteraz plný radosti zrazu prestal žiariť a jej

úsmev sa v okamihu vytratil z tváre, z hrdla sa jej vydral šialený výkrik. Zakrývajúc si oči vybehla bezhlavo do noci, bežiac ako o život, plná strachu.

“... no tolko k tej tvojej láááske čo si o nej vyprával hňupe...” dodal trpaslík smerom k svojmu spoločníkovi.

“Čo ste to urobili vy blázni !” kričal už z diaľky pribiehajúci mních, “barón Brizt to len tak nenechá, pošle sem svojich mužov a ...”

“...a tí sa k nemu tiež pripoja ako chór anjelský, hihi” zasmial sa hobbit.

“amen, budiž mu zem, teda rieka ľahká” prikývol elf s dračou palicou s miernym úsmevom.

“...zabili ste služobníkov dobra, rytierov rádu a to len kvôli..” pokračoval elf keď bol zrazu v polovici vety prerušený magickým výbojom a v bolestivých kĺboch padol na zem.

Elf drziac ešte horúcu ebenovú palicu sa nad neho nahol, “ehm, nechcel by si predsa povedať niečo, čo by si mohol následne ľutovať, ako napríklad tuna tí, ehm, rytieri rádu.. že nie?”

“aargh” zachrčal mních, zvíjajúc sa v bolesti po podlahe.

Ten ktorému hovorili balial, bezcitný, ten ktorý doteraz nenašiel nič na čom by mu naozaj záležalo , ten ktorý sa nikdy nikam neponáhľal, sa zrazu postavil.

Mlčky, bez slova, vykročil ráznym krokom k svojmu nádhernému čiernemu žrebčovi, naznačujúc ostatným aby ho nenasledovali. Vysadol na koňa a chvíľu len mlčky stál, hľadiac do diaľky.

Potom ho však popohнал do cvalu, divokého cvalu ako o život, smerom k modrému hradu.

našiel...

STRAZNY ANJEL

Pohodlne sedel vo svojom aute. Ležérne opretý o operadlo sedadla čakal, kým naskočí na semafore zelená. V ruke, ktorá mu visela z okna, držal dohárajúcu cigaretu. Na svetelnej signalizácii sa objavila oranžová...Zelená. Martin rýchlo siahol jednou rukou na radiacu páku a druhou na volant. Cigaretu sa mu vyšmykla z ruky a spadla do auta. Zdola k nemu začal stúpať dym. Nemohol ju zhasiť nohou, pretože sa zakotúl'ala hlboko za pedály. Spanikáril.

- Sakra!- Zanedával. Chcel zastaviť, ale nachádzal sa v najväčšej premávke a nemohol sa dostať k okraju cesty. Náhle sa mu samovoľne strhol volant. Šikmou čiarou sa vyrútil cez dva jazdné pruhy priamo na chodník. O pár milimetrov minul pouličnú lampu a nabúral do plotu. Rýchlo sa zohol, aby zhasil cigaretový ohorok. Opäť sa posadil a prešiel si rukami po tvári.

Uľahčene si vydýchol. Bohužiaľ nie na dlho. K jeho autu sa rýchlym krokom rútil rozzúrený muž. -Zbláznil si sa?! Ty idiot!- Kričal na Martina. V tvári bol celý červený, po čele mu stekali kvapky potu a ledva dýchal. Ale ani to ho neodradilo naďalej vykrikovať rôzne nadávky.

-Si ožratý, či čo?!- Schytil Martina za tričko a pokúšal sa ho vytiahnuť von okienkom.

-Pozri sa čo si spôsobil!!!-

Martin horko – ťažko vystúpil, a upravujúc si tričko, obzrel sa za seba. Celá cesta bola zaprataná nepravidelne rozostavanými autami. Všetci zmätene trúbili a nervózne na seba pokrikovali.

-Panebože!- Chytil sa za hlavu. Ihneď vytiahol mobilný telefón a začal vytáčať čísla...

Chodba policajnej sanice bola osvetlená iba jedinou pozdĺžnou lampou, ktorá vydávala nepríjemné praskavé zvuky. Martin čakal, kým ho nezavolajú dnu, aby spísal zápisnicu. Vedel čo má povedať. Všetko si dopredu vyzatelefonoval so svojimi známymi. Vlastne to bola už iba formalita. Na chvíľu sa započúval do klepotu písacieho stroja, ktorý sa ozýval spoza dverí. Zazvonil mu mobilný telefón. Pozrel na číslo, z ktorého mu volali. Nezdvihol ho. Zvonenie sa po chvíli opakovalo. Tentoraz stlačil príslušné tlačidlo a priložil si ho k uchu.

-No prosím.- Opýtal sa s predstieraným záujmom.

-Martin?- Ozvalo sa v telefóne.

-Áno?-

-Ahoj, to som ja... Tak ako dnes? Platí to stretko?- Opýtal sa po chvíľke ticha ženský hlas.

-Asi nie, niečo mi do toho prišlo.-

-...Aha...- Hlas v telefóne znel sklamane. Tak nič teda...-

-Ešte ti zavolám. Najskôr okolo desiatej.-

-O.K. Tak ahoj.-

-Čau.-

Len čo zložil, objavil sa vo dverách policajnt. V ruke držal nejaké papiere. Rýchlo po nich preletel pohľadom a prísne pozrel na Martina.

-Podťe dnu.-

Ešte v to popoludnie sedel v práci za svojim počítačom. Zazvonil telefón. Martin pozrel na číslo a zdvihol.

-Peťo čau.-

-Heh, čauko. Kde si?-

Martin sa usmial.

-V práci. Prečo?- V jednej ruke držal telefón a druhou ťukal prstom do klávesnice.

-Heh, nóóó, tak sme s Andym rozmýšľali....dávno sme ťa nevideli, a tak...- Váhavo spustil Peter, pričom zámerne predlžoval niektoré samohlásky.

Martin sa zasmial, -nemám auto.-

Odrazil sa na svojej kancelárskej stoličke od počítača.

-Sakriš, jak to?-

Martin sa medzičasom načiahol po svojich cigaretách a jednu si zapálil.

-Rozbil som ho.-

-To fakt? A v robote ti nejaké nepožičajú?-

-Ťažko. Šéf je na služobke. Som tu sám.-

-Hm....Čo teraz?-

-Kol'ko je hodín?-

-Sedem.-

-O desiatej som u teba.-

-Ok, čauko.-

Peter ležal so zatvorenými očami na posteli a počúval discman.

Do izby vošla staršia žena.

-Pet'o..- Zavolala.

Nereagoval.

-Peter!- Zvolala hlasnejšie.

Peter sa posadil a sňal si z uší slúchadlá.

-Áno mami?-

-Už ideme.-

-Kol'ko je hodín?-

-Osem.-

Peter si ospalo prešiel rukou párkrát po vlasoch, pričom si ich ešte viac rozstrapatil.

-V kuchyni som ti nechala ešte nejaké peniaze. Keby si náhodou potreboval. Ale zbytočne ich nemíňaj, dobre zlatko?-

-Áno, mami.- Jeho otrávený tón hlasu sprevádzalo ešte aj prevrátenie očí.

-V chladničke máš jedlo na celý víkend.-

-Hm, dík.-

-Tvoj otec už nakladá kufre do taxíku.- Ešte predtým ako sa otočila na odchod, mierne sa pousmiala. Pa, zlato.-

-Šťastnú cestu.- Odpovedal jej Peter automaticky.

Peter stál za oknom a sledoval ako jeho rodičia nastupujú do taxíku. Otec sa tváril ako vždy, chladne. Jeho matka, už nie najštíhlejšia, sa s dvoma veľkými taškami pokúšala vpratáť do zadných dverí auta. Uistil sa, že skutočne odišli. Prešiel do kuchyne a prerátal peniaze, ktoré mu nechala matka na stole.

-Hm, celkom slušné.- Zamrmal si popod nos. Polovicu peňazí si vložil do vrečka, zbytok vrátil naspäť do plechovej krabičky. Svojim typickým ležérnym pohybom prešiel k chladničke, flegmaticky ju otvoril a skontroloval jej obsah. Odhryzol si kus syra a vrátil ho späť. Vzal si do ruky telefón a ešte kým prešiel do obývačky k televízoru vytočil číslo.

-Haló?- Ozval sa hlas na druhej strane telefónu.

-Ahoj zlatíčko.-
-Jéj, ahoool!-
-Čo robíš?- Opýtal sa Peter milým hlasom.
-Hihi,- zasmial sa hlas. Ležím v posteli.-
-Ó, dúfam že máš na sebe niečo sexi.- Povedal Peter túžobne. Sedel, vlastne skôr ležal na gauči a jedným okom sledoval v televízií nejaký hudobný kanál. V jednej ruke držal telefón, druhú mal položenú na bruchu pod tričkom.
-Takmer nič.- Provokačne odpovedal dievčenský hlas na druhej strane telefónnej linky.
-Ó, netráp ma.- Zvolal naoko nešťastne. Popritom si vyložil nohy na stôl a zapálil cigaretu.
-Hehe, trápiť? Teba? To by som si nikdy nedovolila...A čo tvoja milovaná?-
Patrik sa zamračil. Och, nespomínaj mi ju prosím.-
-Ale, ale. Čo sa deje?-
-Ako vždy. Zas jej niečo preletelo cez nos.- Zamračil sa Peter. Naposledy si potiahol a nedofajčenú cigaretu zahasil do popolníka, ktorý mal položený na bruchu.
-Ale miluje iba teba.- Skonštatoval ironicky dievčenský hlas v telefóne.
- To je fakt. Zas sa mi priznala, že niekoho mala. Ale vraj to bolo naposledy. Kecy a zase kecy. A čo ty?-
Tak to nestojí ani za reč.- Zasmiala sa s nepatrným smútkom v hlase.
-Ale no! Je to až také zlé?-
-Ešte horšie. Počkaj chvíľu, niekto zvoní.-
-O.K.-
-Peťo? Si tam?-
-Hm?-
-Musím končiť.-
-O.K. Maj sa zatiaľ.-
-Aj ty.-
-Ozaj!-
-Hm?-
-Ideš večer do klubu?-
-Ešte neviem. Najskôr áno.-
-Tak sa tam stretneme.-
-Výborne, teším sa. Maj sa, zlato.-
-Pa, posielam pusu.-
-Och, podobne,- zasmiala sa.

Len čo Peter zložil telefón, niekto zazvonil pri dverách. S nechut'ou vstal z gauča, prešuchtal sa ku dverám a prudko otvoril dvere. Nikdy nepozeral vopred kto je za dverami. Tentokrát tam stála vysoká, asi 20 ročná blondína. Nervózne sa opierala o dvere. Cez plece mala prehodenú čiernu plátenú tašku. V jednej ruke držala mobilný telefón a písala správu. Druhou rukou si ohrnula hornú peru, odsotila ho od dverí a vpálila do bytu.

-Čo tu chceš?- Spýtal sa mrzuto Peter, keď zatváral dvere.
-Matka ma sem poslala.-
-Nekecaj.-
-Fakt, volala mi a povedala, že mám na teba dohliadnuť.- Odpovedala arogantne.
-A ty si ju tak ochotne poslúchla.....- Peter sa znechutene pozrel na svoju staršiu sestru.
-Čo za to, keď vypadnem a celý víkend sa tu neukážem?- Našpúlila pery a poslala mu pusku cez

izbu. Peter nervózne sedel v mäkkom pohodlnom kresle v obývačke, jeho sestra sedela presne oproti nemu. Škodoradostne sa zasmiala a vystrela ruku smerom k Petrovi, čo bolo pre neho celkom jasné a pochopiteľné gesto. Peter sa zdvihol a zmizol vo svojej izbe. Sestra zatiaľ pohodlne sedela na gauči a pozerala televízor. Podchvíľou si opäť vytáhovala z úst žuvačku, nakoniec ju však vytiahla úplne a prilepila o stôl.

Keď sa Peter vrátil do obývačky, podal jej malú tabletku.

-Hm.- Usmiala sa najspokojnejšie ako vedela. Provokačne si tabletku položila na jazyk a vyplazila ho na Petra. Ten nepovedal ani slovo, iba na ňu škaredo zazrel. Postavila sa a odišla do kuchyne. Počul ako púšťa vodu. Zakašlala.

-Bodaj by ti zabehlo, mrcha!- Zamrmlal si pre seba.

Keď sa vrátila, líca mala mierne červené a usmievala sa. Zobrala si svoju tašku a telefón a vykročila na chodbu. Vo dverách sa ešte otočila.

-Uži si víkend, aj s tými tvojimi.....kamarátmi.-

Buchla dverami. Peter ešte počul ako beží dolu schodmi. Potom pozrel na hodinky a vrátil sa späť k televízií.

Okolo pol desiatej mu zazvonil mobil.

-Halo?-

-Padaj dole, stojím pred vchodom.-

Peter vyskočil zo sedačky a strčil si telefón do vrecka. Rýchlo ešte prešiel do kuchyne, vytiahol si z chladničky plechovkovú coca-coly a zamieril do predsiene. Narýchlo si obul tenisky a zabuchol za sebou dvere. Zbehol dolu schodmi, pričom skoro zhodil zo schodov susedku z horného poschodia.

-Prepáčte,- zamrmlal si popod nos ticho.

-Banda jedna!- Zakričala za Petrom a pohrozila mu päst'ou.

-Ježibaba,- odpovedal potichu.

Pred domom stál červený Peugeot. Za volantom sedel Martin a telefonoval. Cez pootvorené okno vystupoval z auta cigaretový dym.

Peter prešiel okolo auta a sadol si k Martinovi. Martin sa na neho usmial, a ďalej telefonoval.

Peter si vyložil nohy na palubnú dosku a popíjal colu.

-Páni, kde si zohnal fáro?- Opýtal sa Martina keď dotelefonoval.

-Matka odišla s tým svojim chlapíkom na víkend do Viedne. Tak som si ho trošku požičal.- Zasmial sa.

-Hehe, takže o tom nevie?-

-Aj tak je to jedno. Nemá sa to ako dozvedieť.-

-Oka. Takže kam teraz?-

Martin medzičasom naštartoval auto a pohli sa.

-Ešte poriešime niečo na večer.-

-Áaaaa, skvelé.-

Martin sa pousmial, ale ďalej hľadel dopredu na cestu.

Zhruba o štvrt' hodinu už čakali pred jedným veľkým rodinným domom na Martinovho kamaráta.

Obaja sedeli v aute, počúvali hudbu a fajčili.

Petrovi zazvonil telefón.

-Katka.- Pozeral na číslo ktoré blikalo na telefóne.

-Nezdvihneš to? Opýtal sa Martin prekvapene.

-Nemám na ňu náladu.- Odpovedal a hodil telefón späť do vrecka vo chvíli, keď im na okienko auta ktosi zaklopal.
Martin sa natiahol dozadu a odistil dvere. Do auta si k nim prisadol asi dvadsaťpäťročný chalan
-Čaute,- pozdravil ich.
-Čauko,- odzdravil Peter, kým mu Martin podával ruku.
-Tu to máš. Desať kúskov, ako si chcel.-
Peter sa pootočil, aby sa pozrel na sáčok, ktorý zobral Martin do ruky. Potom sa vrátil späť k ladeniu rádia. Martin preletel pohľadom po tabletkách a vytiahol peniaze.
-Malo by to byť presne, ale zrátaj si to ešte.-
Chlapík rýchlym ťahom prerátal peniaze a usmial sa na Martina.
-Je to O.K. Čaute.-
Obaja odzdravili, chlapík za sebou zabuchol dvere a zmizol v tmavej uličke.
-Koľko toho chceš?- Otočil sa Martin na Petra.
-Daj mi dve.-
-Máš si ich kam dať? -
-Jaska.-
Martin mu podal dve tabletky a Peter jemu zas peniaze.
-Dík. Máš vodu? -
Martin sa natiahol dozadu, aby zo zadného sedadla zobral malú fľašu minerálky. Podal ju Petrovi, ktorý zapil tabletku. Martin si dal tiež jednu a fľašu hodil späť na zadné sedadlo.
-Ok, môžeme?- Martin otočil kľúčikom, aby naštartoval auto.
Namiesto zvuku motora obaja počuli iba chraptľavé zakašľanie auta.
Pokúsil sa o to ešte raz. Bezvýsledne.
-Čo je?- opýtal sa ho prekvapene Peter.
-Neviem!- nahnevane odpovedal Martin po ďalšom neúspešnom pokuse a prudko udrel dlaňou po volante. Vtom sa z dvora pred nimi vyrútilo auto a vrazilo do smetných košov ktoré sa rozleteli na cestu. Po celej ulici sa ozývalo škrípanie gumových kolies a plechový buchot rozsypaných kontajnerov.
Obaja neveriacky hľadeli pred seba.
-Dočerta!- Zalapal po dychu Peter.
-Fuuu,- vydýchol si Martin a zapalil si cigaretu, – myslím, že je čas odtiaľto vypadnúť.-
Naštartoval.
-Peter sa vyklonil z okna idúceho auta. -Ideme žíííť!- Zakričal z celej sily.
Martin sa zasmial a dupol nohou na plyn. Hudba z rádia hrala na maximum.
-Kde nás čaká Andy?- Spýtal sa po chvíli Martin. Peter vytiahol telefón a vytočil číslo.
-Andy?...Čauko...No kde si?...Hehe, jaska. O chvíľku sme tam.-

Pred nočným klubom už postávali skupinky ľudí. Nad vchodom blikal modro-zelený nápis "Paradise". Mladé dievča drobnej postavy postávalo povedľa vstupu do klubu. Vlasy mala zviazané do vysokého vrkoča, ktorý jej siahal takmer po pás. Priliehavými červenými nohavicami a tričkom priťahovala pozornosť mužov, ktorí vchádzali dnu. Nervózne vytiahla zo svojej tašky telefón a rýchle vyťukala telefónne číslo. Po chvíľke ho nahnevane hodila späť do tašky. Pozrela na hodinky a zašliapla na zemi cigaretu, ktorú v hneve odhodila.

Približne v rovnakom čase Peter, Martin a Andy pohodlne sedeli v zaparkovanom aute a hlasne sa smiali.

-Máme tam ešte niečo?- Spýtal sa Andy.
-Ale samozrejme! Pre mladého pána všetko.- Zasmial sa Peter. Medzičasom mu už Martin podával naplnenú fajku.
-Áaano, tak na toto som čakal celý týždeň. Peter s Martinom sa spočiatku iba pridusene chichotali až kým ich chichot neprešiel do hurónskeho smiechu.
-Život je krásny!- Povzdychol si spokojne Andy.
Chvíľu všetci mlčky sedeli a počúvali hudbu.
-Počujte,- Ozval sa Martin.
-Hm? -
-Mali by sme pomaly ísť.-
-Asi hej. Katarína ma zabije.- Skonštatoval Peter. Vzápätí sa trpko zasmial.
-Čo je?- Spýtal sa ho Andy. -Problémy? -
-Ale,- pohodil Peter rukou, -nestojí to za reč.-
Martin s Andym sa na seba s úsmevom pozreli.
-Ženské!- Povedali naraz a škodoradostne pozreli na Petra.
-Kuš!- Osočil sa na nich a všetci traja sa začali opäť smiať.

Martin zaparkoval na parkovisku, ktoré bolo už takmer plné. Peter ešte ani nezatvoril dvere keď k nemu pribehla Katarína.

-Kde toľko trčíte?! Mal si tu byť už pred hodinou!-
Andrej a Martin na seba prekvapene pozreli a potichu sa zasmiali.
-A vy,- ukázala na nich prstom, ale nedopovedala. Mávla rukou a otočila sa im so skríženými rukami chrbtom.
-No pod'me,- povzdychol si Peter.
Zaplatili vstupné pri vchode, zišli dolu schodmi do klubu.

-Do čerta!- vyhrkol zo seba Martin, keď zablúdil pohľadom k baru.
-What?- opýtal sa Peter. Andrej sa pokúšal vzadu svojimi novými vtípmi uchlácholiť nahnevanú Katarínu.
-Anka,- ukázal na ňu kývnutím hlavy.
-No a? -
-Povedal som jej že nemám dnes čas. Sakra!-
-Mal si sa ma opýtať. Povedal by som ti, že tu bude.-
Anna stála sama pri bare a pila cez slamku nejaký nápoj. Sledovala tancujúcich ľudí na parkete a nohou si podupkávala do rytmu.
-Musíš uznať, že jej to dnes sekne. – skonštatoval s úsmevom Peter a pozrel na Martina.
-No pod'. Aj tak som s ňou dohodnutý, že sa tu stretneme.-
Obaja podišli k Anne. Nevidela ich, lebo k nim bola otočená chrbtom.
Peter ju jemne chytil oboma rukami za boky. Prudko sa otočila.
-Ahoj!- Pozdravil ju Peter, a nežne ju pobozkal na líčko.
-Ahoj!- odzdravila ho a vyložila si ruku na jeho plece. Vtom zbadala Martina, ktorý práve objednával nápoje. Pri pohľade na neho iba nadvihla obočie, ale nepovedala nič.
-Čauko,- pozdravil ju.
-Hm,- kývla hlavou.
Peter sa poobzeral okolo seba. Musím ísť za Katkou. Hneď som späť.
Anna s Martinom zostali stáť pri bare sami dvaja.

-Chcel som ti volať...-

Anna na neho prekvapene pozrela.

-Prosím ťa, o čo sa snažíš?-

-Myslel som-...,-

-Radšej mi nič nehovor.-

Obaja na seba bez slova hľadeli. Martin sa ospravedlňujúco usmial a sklenenou fľaškou štrngol o Annin pohár, ktorý držala na stole.

-Neznášam ťa!- Usmiala sa na neho. Chytila slamku a odpila si, pričom na seba neustále pozerali.

-Čo piješ?-

-Gin-tonic.-

-Pod' von, mám niečo lepšie.-

-Áno, tak to si rada pozriem.- Martin si prehodil ruku cez jej plece a spoločne vyšli von. Zašli do úzkej uličky vedľa klubu. V diaľke zazreli siluety dvoch ľudí, ktorí sa nervózne pohybovali a výrazne gestikulovali.

-Zas je nejaký problém?- Skonštatovala Anna, ani keby to už nebolo nič nové a prekvapujúce.

-Ja už v tom strácam prehľad.- Zasmial sa Martin.

-Tu máš toto.- Podával jej tabletku.

-Daj mi zatiaľ iba polku.-

Martin jej podal svoju rozfajčenú cigaretu. Anna si potiahla a odklepla popol. Zobrala si od neho polovicu tabletky a cigaretu mu vrátila. Obaja ju zapili minerálkou, ktorú Martin cestu vytiahol z auta. Ponúkol jej cigaretu. Ako jej ju pripaloval, letmo sa dotkla jeho ruky. Stáli celkom blízko oproti sebe a pozerali jeden na druhého. Martin jej položil ruku na líce, potom ju pomaly spustil až ku krku. Pritiahol si ju k sebe bližšie a jazykom jej prešiel po perách. Anna tichučko vzdychla a zaklonila hlavu. Pobožkal jej jamku medzi kľúčnymi kosťami.

-Ach! Prečo...- Spýtala sa so zúfalstvom v hlase a mierne sa od neho odtiahla, -prečo vždy iba keď sa takto niekde stretávame?-

Martin na ňu s povzdychom pozrel.

-Čauko! Nerušíme?- Zrazu sa pri nich zjavila Katarína s Petrom.

Anna iba pokrútila hlavou.

-To som rada,- pokračovala Katarína a pobožkala pri tom Annu na obe líca, -lebo z Petra už mám ponorku.- Pošepla jej do ucha. Obe sa na seba usmiali. Anna pozrela ľútostivo na Pet'a, ktorý jej pohľad opätoval.

-A kde ste nechali Andyho?- Zapojil sa do rozhovoru Martin.

-Heh, tomu je momentálne najlepšie...- Skonštatoval Peter, kým plnil svoju fajku. Martin mu podal zapalovač. Peter si pripálil a zhlboka potiahol. Podal fajku Martinovi, ktorý urobil to isté.

-Nabalil si vnútri dve babenky,- dopovedal keď vyfúkol dym.

Martin podával fajku Anne a Kataríne, ktoré ho však nezaregistrovali, lebo boli zabraté do rozhovoru.

-Anka,- oslovil ju.

Ich pohľady sa na chvíľu opäť stretli. Zobrala si fajku. Kým jej ju Martin pripaloval, letmo jej prešiel rukou po boku tak, že to nikto iný nevidel.

-Ideme?- Spýtala sa Katarína keď fajka druhýkrát obehla celé kolo. Pomaly sa pohli smerom dnu do klubu.

Martin šiel popri Anne a za chrbtom ju chytil za ruku.

Vnútri bolo medzičasom raz tol'ko ľudí ako keď odchádzali.
-Ideme tancováááááá!- Vykrikla nadšene Katarína, schytila Martina za ruku a obaja sa stratili v dave. Peter s Annou sa zastavili pri barovom pulte.
-Dve pivá,- povedal barmanovi.
-Ja chcem gin-tonic.-
-Tak ako?- opýtala sa Anna Petra.
-Ale, už by som bol asi radšej keby sme sa konečne rozišli.-
-A?--
-To sa nedá, nepoznáš ju...-
Miesto odpovede mu dala iba pusku na líce. Peter jej prstom brnkol po nose a usmial sa. Medzitým im barman doniesol nápoje. Peter podal Anne gin-tonic a svojim pohárom cinkol o okraj Anninho.
-A čo ty?...s Martinom.-
Anna iba mykla plecóm a odpila si. -Ako vždy. Mal volať a nezavolať. Povedal, že nemá čas a je tu...-
-Viem. Rozprával som sa s ním.-
Anna sa zapozerala do davu tancujúcich ľudí. -Čudné,- ozvala sa zrazu.
-Čo?--
-Pozri na tú ženu, čo práve prechádza popri Martinovi.-
-Ktorá?--
-Tá v tých bielych šatách.-
-Kde?! V bielych šatách a tu?!-
-Tu ste!- Vpadol im do rozhovoru Andrej.
-Andy!- Zasmial sa Peter. -Pozerám, že sa dobre bavíš.-
-Anka! Ahooj!- zvolal nadšene Andrej a pobožkal na privítanie,
-kde ste nechali zbytok?--
-Katarína dostala chuť tancovať,- odvetila Anna a odpila si zo svojho pohára.
-Idem za nimi. A vy?- pozrel na oboch Andy, -nič?--
-Prídeme.- Zasmial Peter, -hneď sme tam.
Anna pozorovala tancujúcich ľudí.
-Kašli na neho.-
-Ako vieš kam pozerám?- usmiala sa.
-Á, si myslíš, že som slepý alebo čo?--
Anna sa schuti zasmiala.
-No....tak...-
-Asi máš pravdu.-
-Pozri, je to skvelý človek....jeden z mála, na ktorých sa môžem kedykoľvek spoľahnúť.
Lenže...-
-Ja viem,- povzdychla Anna, -ideme za nimi?-- Spýtala sa po chvíľke.
-Pod',- Peter ju schytil zozadu okolo pásu a tlačil ju k parketu, -nedovolím, aby si tu trčala celý večer pri barovom pulte! Ideme sa BA-VIŤ!-

Nálada sa v klube sa stupňovala. Všetci sa tvárili šťastne a veselo sa zabávali. Hudba bola čím ďalej rýchlejšia. Andrej sa od nich opäť na chvíľu odpojil. Keď sa vrátil, celý doslova žiaril od šťastia.

-Mám, mám....háďajte čo mám! Mňam, mňam.-

-Ty už si hlavne nič nedávaj,- zasmiala sa Katarína.
-Katka, v pohode. Všetko mám pod kontrolou,- z vrecka vytiahol malý poskladaný papierik,
-idete? Jeden pre dámy a jeden pre pánov.-
-Najskôr nech idú baby,- ozval sa Peter. -Martin, ty chod' s nimi do auta radšej.-
-Ja nejdem,- povedala Katarína, -myslím, že už mám dost' celkom.-
-A ty ideš?- Obrátil sa Martin na Annu.
-Yez,- odvetila Anna, ktorá sa už dlhšiu dobu nevedela zbaviť širokého úsmevu.
-Tak pod'me,- odvetil Martin a zdvihol si zo zeme tričko, ktoré tam počas tancovania odhodil.
Kým si ho obliekol, Anna doslova odtancovala k baru, kde na neho počkala. Obaja sa bez slova
pobrali von k autu. Anna išla popredu. Počkala, kým Martin otvorí auto a sadla si na predné
sedadlo. Stále jej znel v ušiach rytmus, ktorý hrali klube, keď odchádzali. Martin si sadol dnu,
zabuchol dvere a zasvietil malé svetlo nad nimi. Rozložil si na kolene malý papierik. Vo vnútri
bola kôpka bieleho prášku, ktorú vysypal na svoj vodičský preukaz.
-Tu máš,- podával jej bankovku, kým drvil prášok platobnou kartou a linkoval ho do
vodorovných čiar.
-Nech sa páči,- posunul k nej bližšie vodičský preukaz aj s jeho obsahom. Anna sa zohla – jej
prvý pohľad padol na Martinovu fotografiu – a zrolovaný peniaz si strčila do nosa. Opačnú
stranu priložila ku koncu čiary a pridržala si druhú nosnú dierku. Zhlboka sa nadýchla. Postupne
vdýchla všetok prášok. Keď skončila, vystrela sa a podala vodičský preukaz naspäť Martinovi,
ktorý práve pil minerálku. Podal jej otvorenú fľašu aj s vrchnákom a zobral si svoj preukaz.
Náhle mu ale zabehlo a kým mu ho Anna stihla zobrať, všetko sa rozsypalo na zem.
-Do pekla! Dnes mám vážne blbý deň!– Zanadával nahlas.
-Ty šikulka!- Zasmiala sa Anna a fľašu s vodou chcela hodiť na zadné sedadlo. Sedela tam
žena, ktorú predtým videla v klube, a hľadela priamo na ňu. Anna zbledla a zalial ju pot.
-Je ti zle?- Opýtal sa jej vyplašene Martin.
Žena pozrela na Martina. On sa však tváril celkom kl'udne. Ako keby si nič nevšimol. Anna na
neho preľaknuto pozrela.
-Čo ti je?- Spýtal sa jej znovu,
Anna pozrela späť na zadné sedadlo. Bolo prázdne. Po žene ani stopy.
Potriasla hlavou.
-Haluz!- Skonštatovala ohromene.
-Napi sa,- navrhol jej. -Naplním ešte fajku.-
-Nie!-
-Hm?-
-Kašli na to. Prosím.-
-Prečo?-
-Pod'me odtiaľto rýchlo preč. Prosím,- povedala naliehavejšie.
Martin nechápavo pokrútil hlavou.
-Pod'!- Tentoraz to už bolo dôrazné zvolanie. Anna vystúpila z auta a zabuchla za sebou dvere.
Martin všetko rýchlo poschovával a práve chcel vystúpiť, keď ho osvietilo silné svetlo.
K autu pristúpili dvaja policajti. Martin vystúpil a postavil sa pred auto. Policajti svietili striedavo
na neho a do auta.
-Čo ste robili v tom aute?- Opýtal sa jeden z nich.
-Práve sme prišli.- Odpovedal Martin.
Policajt zamieril baterkou na Annu. Privrela oči.
-Čo spravíte, keď vám teraz preľadáme auto?-

Anna v tom okamihu zbledla a prišlo jej zle.

-Nemám čo skrývať.- Odpovedal sebaisto Martin.

-Vážne?- Opýtal sa policajt, ktorý držal v ruke baterku.

Opäť zasvietil baterkou do auta. Po chvíľke ju zhasol a obaja bez slova odišli. Anna sa bezvládne sa oprela o predné dvere auta.

-Cigu.-

-Dobrý nápad,- skonštatoval Martin. Obaja si sadli na zem a opierajúc sa o auto a počas živého rozhovoru vychutnávali cigaretový dym.

Okolo obeda zobudil Annu telefón. Ospalo sa posadila a mrzuto pozrela na display aby zistila, kto jej volá. Pozrela na hodinky a unavene si prešla rukou po tvári. Zvonenie neprestávalo.

-Sakra Peťo!- zanadávala potichu.

-Ty nemôžeš spať alebo čo?- Ozvala sa do telefónu, keď ho zdvihla.

V telefóne bolo ticho.

-Halo?....Peťo?-

-Ja...neviem...ako ti to mám povedať.- Peter rozprával pomaly a potichu a Anne sa zdalo akoby sa už – už išiel rozplakať.

-Čo?-

-Vieš, jak ma Martin viezol domov...Nezvládol to...a..-

-Kde ste?!-

-Práve som sa vrátil z nemocnice.- Odpovedal Peter a v telefóne opäť zavládlo hlboké ticho.

-A Martin?- Spýtala sa po chvíli zmätene Anna.

V tej chvíli sa Peter nahlas rozplakal. Anna pustila z ruky telefón a mlčky si prikryla dlaňami tvár. Všade naokolo bolo zrazu iba ticho a zúfala bezmocnosť.

Detaily

Někdy člověk jen tak kouká na lidi kouká kouká a vidí, vidí věci, které nikdy nespatriil, vždy tam byly, jenomže byly tak malinkaté, nepatrné, bez významu v té době... a najedou mají význam, plácnou do očí na první pohled a proč to? Jsou to drobnůstky... byly tady... proč jsme je neviděli? Změna uhlu pohledu? Změna našeho vnímání? Nejspíš. Nejspíš začali být drobnůstky pro nás důležitější než globální věci. Výraz lidské tváře. Všimli ste si toho někdy? Pohled, oči... V nich je skyt osud, vspomínky, cesta životem kterou už prošli...to vypoví mnoho, nejsou to jenom prázdné bytůstky které nás míjí uličkami města, teď jsou to živé, cítící bytosti, plné svých hříchu, strastí, slastí, každý něčím výjimečný, a najednou se otáčíte za lidmi, které neznáte, nikdy sme je neviděli, a jsou nám blíž, bez jediné věty, slůvka...

Víte proč?

Jsou to drobné věci, vnímáme je rychleji, porozumíme snadněji, máme možnost spracovávat detail, jeden malinkatý detail, za ním další a další, ne najednou velikou neosobní věc, to člověku unikne spousta důležitých poznatků které se skrývají v jediném pohybu, jediném pohledu...

Vemte si černou knihu s bílým nápisem,. Zeptáte se: jaké je to barvy?... a každý řekne černé. Ale proč? Proč neřekneme bílé. Je tam i tam bílá, sice v malém poměru k černé, ale je tam...

Skuste to, skuste vnímat detaily, detaily lidí, věcí, citů, emocí, přírody... skuste to

Vo vlaku

Ešte s chvejúcimi perami zašepkala jeho meno a letmo sa nimi dotkla pootvoreného chladného okna práve sa rozbiehajúceho vlaku. On jej vzdušný bozk zachytil a perverzne si oblizol pery. Posledný krát zamávala a s povzdychom sa vybrala ďalej úzkou uličkou vo vlaku nájsť svoje kupé. Jeho pery medzitým zašepkali nejaké slová, ktoré už ale ona nevidela a nepočula.

S pohľadom do kupé si unavene povzdychla pri pohľade na dve malé deti s rodičmi a staršiu pani čítajúcu knižku. Usadila sa tak pohodlne ako sa len dalo, vytiahla knihu a ponorila sa do jej deja. Nemohla sa sústrediť na čítanie, pretože stále cítila jeho horúci dych na svojej šiji. Letným pohľadom vyzrela z okna na mihajúcu sa krajinu zaliatu zapadajúcim slnkom. Bola sfarbená celá do červena. Možno to bolo aj tým, že bola jeseň a listy sfarbené žltohnedo až červeno padali na trávnatý koberec. Jej myšlienky ju preniesli do podvečernej chvíle predchádzajúceho dňa.

Sedela s knižkou v ruke na diváne v rohu izby pri okne. Zasnene hľadela von na tie krásne sfarbené listy odrážajúce svit zapadajúceho slnka. Plamene z kozuba ožarovali útulnú izbu plnú vône vanilky a jej parfému. Spozornela započúvajúc sa do zvukov domu. Začula bublanie vriacej vody z kuchyne, ktorú dal postaviť na čaj a z horného poschodia vodu zo sprchy. Pri predstave ako kvapky vody padajú na jeho pevné telo jej prebehli po celom tele zimomriavky od vzrušenia. Zachvela sa a kniha jej spadla k nohám na drevené parkety. Zrazu ju poštekli vône škoricovo jablkového čaju. Pootvorila oči a zbadala ho ako kladie podnos so starou čínskou čajovou súpravou na masívny dubový stôl uprostred izby.

Svižne vyskočila z divána a pricupitala k nemu. Objala ho zozadu, chytila rukami pevne za jeho pevné brucho a pritiskla sa k jeho telu. Bol studený zo sprchy a ona tak horúca a vzrušená. Cítila jeho tep a tlkot jeho srdca. Spoza pleca tak pozorovala ako nalieva čaj do šálok a cítila ako sa usmieva. Chytil jej ruky do svojich, posúvajúc ich po svojom tele nižšie vážnym hlasom dodal: "Pockáme kým nebude čaj tak horúci ..."

Až vtedy si uvedomila, že je nahý a jej čierne negližé zahaľuje len kúsok jej nádherného tela. Neuvedomila si v tom opojení okamih kedy sa k nej otočil a oprel ju o ten dubový stôl bozkávajúc ju pri tom na jej rozkošné pery. Objala ho okolo ramien a s polohlasným povzdychom začala vášnivejšie opätovať jeho bozky. Privrela oči a oddala sa jeho láskaniu. Jednou rukou ju chytil zo zadu za šiju a prstami sa hral s jej vlasmi a druhou ju hladil jej pevné prsia. Vzrušene sa prehla a zamraučala čosi ako "ach" a "ešte" a prestala myslieť na šálku čaju, ktorú si chcela ešte pred chvíľou vychutnať. Pevnejšie ju chytil za vlasy a pritisknúc k sebe ju začal vášnivejšie bozkávať. Jeho telo dávalo jasne najavo čo od nej chce a čo jej chce dať on nedbajúc na to, že pred pár minútami, skôr ako začala vriieť voda na čaj, padli na posteľ unavení od úžasného pocitu spoločnej rozkoše.

Odtiahol sa od nej držiac ju stále za vlasy a pozrel jej do tváre. Opäť sa usmial nad tým ako pohoršene otvorila oči, že sa jej prestal venovať. Teraz si začala ona perverzne oblizovať svojím jazykom pery a rukou ho chytila pevnejšie tam kde ju to najviac lákalo, zašepkajúc pri tom: "Chcem Ťa !" Pomaly jej vyzliekol negližé, rozťahol nohy a posunul si ju na kraj stola. Vychutnával si ten pohľad na jej vzrušené telo. Nemohla sa pohnúť od vzrušenia čakajúc na

jeho dotyky.

Pomalými bozkami skĺzol z jej pier na krk až k jej pevným prsiam. Vedel, že sa jej páči keď sa s nimi hrá, bozkáva ich nežne sa pohráva zubami so vztýčenými bradavkami a prstami keď sa dotýka jej tela namiestach, ktoré zvyčajne ukrývajú nohavičky. Presne to teraz robil, počúvajúc pri tom jej vzdychy. Vzrušilo ho viac keď ucítil ako sa k nemu pritláča a hýbe panvou narážajúc do jeho bokov. Cítil aká je mokrá ... Neovládol sa pokračovať v pomalom dráždivom tempe a divoko si ju vzal. Prirážal čoraz rýchlejšie a pevnejšie hľadiac pri tom do jej nádherných široko otvorených očí. Z jej tváre vyžarovala spokojnosť a pery nemo kričali, že toto sa jej páči. Zrýchľoval nedbajúc na čajovú súpravu rozloženú na stole. Každý jeho dotyk cítila na každom kúsku tela až kričala od rozkoše. Posledný krát prirazil a prestal sa hýbať pritisnutý k jej telu. Chvela sa a nevedela sa od neho odtrhnúť.

Po pár minútach ju zobral zo stola do náručia a uložil do pohodlného kresla pre krbom a zakryl ju teplou dekou. Jej telo bolo nevládne ale horúce a chvejúce sa po doznievajúcom prívale rozkoše. Priniesol jej šálku škoricového čaju, sadol si k jej nohám a zahľadel sa do krbu. Miluje tieto chvíle keď ju nechá vydýchnuť a vychutnať si tie pocity, jemne sa jej pri tom dotýkajúc čakajúc na jej slová, úsmev, žiariace oči.

Prudké zaškrípanie kolies vlaku a vrava ľudí ju prinútilo otvoriť oči. Trochu zmätene hľadela na cudzích ľuďoch v kupé. Mladá rodinka s deťmi tam už dávno nebola. Usmiala sa zatvorila knižku, z ktorej prečítala iba zopár riadkov a vyzrela von oknom zistiť, že na ďalšej zastávke vystupuje. Vstala, obliekla sa a vyšla von z kupé čakajúc kým vlak zastane. Na perách cítila chuť škoricového čaju.

Žlutooká I

I.

Lesem se mátožně potácela žena. Zplstnatělé dlouhé černé vlasy, neuvěřitelně husté, zpola zakrývaly tvář a padaly jí do očí, do dravčích očí barvy zředěného octa.

Andě, lupičce a pylačce, nepřálo štěstí. Při nevydařené krádeži na venkovském statku jí sebrali všechno, co měla u sebe. Když se probrala s tělem pokrytým ranami na smetišti za vesnicí, trpce se ušklíbla. Nůž, ukrytý v holínce nestačil pro přežití v mrazivém zimním lese.

Už dlouho považovala les za svůj jediný domov. Téměř tak dlouho, jak dlouho nenáviděla své žluté zešíklé oči, smutné, nepopiratelné dědictví po předcích z "hladového lidu" z lidu Thryen. "Hladový lid". Anda zkřivila rty. Laskavější označení pro ty, kteří nebyli tak docela lidmi a kteří už téměř vymizeli ze zalidněných oblastí země. Jejich potomci, nešťastní kříženci, však zůstali a nesli v sobě neoddiskutovatelné znaky staré rasy, jejíž historie byla divoká a krvavá. Dodnes se vyprávěli zkazky o lidských obětech, o špičatých, vlčích zubech žlutookých, rvoucích syrové maso zvířat.

Netrávila obvykle v lese celý rok. Na zimu se vracívala do města, aby ukojila svou touhu po pitkách a mužích, po prchavé náklonnosti, kterou jí poskytovali vyhublí terští lupiči a zabijáci, stálí příslušníci spodiny lutijských měst. Dotkla se svého boku poznamenaného bičem a bolestí zasykla. Letošní zima jí zastihla neschopnou boje.

Zaječela, když jí něčí ruka surově odhodila do mechu, přitáhla kolena k břichu a její ruka sjela k vysoké holínce. Kopanec ji tvrdě zasáhl do páteře, ještě než její prsty obemkly rukojeť dýky. Trhnutím ji postavil na nohy a nadzvedl jí bradu. Tvář, nesoucí znaky staré rasy ho na chvíli zarazila. Světlé oči se strachem rozšířenými panenkami se ponořily do jeho šedých. Připomínaly hrůzou zdivočené oči zvířat. Otrásl jí chlad a jeho tváří se mihl výraz hnusu.

Žlutooká žena se vztekle zmítala v rukou terského lovce, který jí zkušeně prohledával. Do trávy dopadla s velkou péčí spletená oka. "Děvko." Hřbetem ruky jí udeřil do tváře až se zapotácela. "Zatracená couru." Z jejích rtů se ozval zvuk podobný zavrčení. Vrhla se na lovce. Dlouhé tvrdé, drápům podobné nehty zaryla do jeho krku a vši silou stiskla. Surově jí sevřel zápěstí a její prsty křečovitě zatápaly a povolily.

Povalil ji na zem a s rozmyslem udeřil. Zajímavě se nadechla. "Prašivej hajzle." Udeřil znovu a pak ještě jednou. Se zlým úsměvem pozoroval, jak se stočila do klubíčka. Drobným tělem lomcovaly vlny křečí.

"Vypadni." řekl studeně. "Jestli tě tu zejtra potkám, odvedu tě do vesnice." Ušklíbl se, když v ženě vyčerpané tváři uviděl výraz strachu. "Určitě si tam rádi pohrajou s takovou, jako jsi ty." Pomalu se k ní otočil zády a přitom sebral ze země oka. Ohlédl se přes rameno po těžce vstávající pylačce. "Doufám, že jsi mi dobře rozuměla."

Odřené černé holínky se zastavily a žlutooká vyčerpaně klesla do mechu. Přerývaný dech lomcoval zhmožděným hrudníkem a páčil v plicích. "Přerazil mi žebra. Ten parchant mi přerazil žebra." pomyslela si zoufale. Každé zranění jí zbavovalo naděje na přežití. Nebylo donekonečna

kde brát sílu ve zmučeném těle. Sáhnout k zaklínadlům, známým Thryen, znamenalo jen šlehat uštvané koně. Trpce si vzpomněla na lovcovy předčasně šedé vlasy.

“Jakpak to, že sis nechtěl užít, bratříčku? ušklíbla se sama pro sebe.

“Asi to děláš doma s kozou.”

Unaveně spustila víčka, která jen občas milosrdně zakrývala důkaz její odlišnosti.

Nenáviděné odlišnosti, to věděla. Lidé nikdy neodpustili násilí, které na nich páchal hladový lid. Vzpomínky na vyzáblé žlutooké muže, kteří si brali lidské ženy, kdykoli je napadlo a pak je nechávali ležet k smrti vyděšené se šrámy na hrdle, byly ještě živé. Vyprávění o krvavých rituálech stále dělilo a poslední z těch, kdo viděli divoké hostiny žlutookých, hodujících ještě teplé syrové maso zvířat, dosud nezemřeli.

Dobře věděla, že má být lovcem za co vděčná. Kdyby byl zavolal hlídku, mohla teď hnit v nějakém páchnoucím kriminále s kůží na cáry anebo se houpat na bytelné šibenici. Tím palčivější však bylo její pokoření. Čím si zasloužila život těžký jako léta galejí, věčně hladová, potlučená, promrzlá. Pomyslela na sobě podobné, které už nikdy nepotká ve špinavé krčmě ani v ztichlém lese, protože s nimi lovci nebo vesničané udělali krátký proces. Nebo ne tak krátký, ale o to horší. Dobře věděla o tom, že někteří žlutoocí pytláci umírali dlouho a bolestivě a jejich zmučená těla zůstávala viset na stromech jako výstraha. Stiskla rty a pomalu se zvedla ze země. Život ji naučil, že pokud se nelze nepříjemnostem vyhnout, je nutné se na ně alespoň přichystat.

Šedovlasý lovec seděl před svou chatou, stahoval úlovky se zručností, které ho naučila dlouhá praxe a přemýšlel o žlutooče, se kterou se dnes setkal. Muž, kterému říkali Ezero její plémě rád neměl a nebyl mezi lovci výjimkou. Žlutoocí byli většinou nejsprostší pobudové, zoufalci propadlí alkoholu, zloději, kteří utíkali z měst před hrozbou poprav, anebo prostě podivíni, kteří nepotřebovali ostatní svět k životu. Dnes už bylo vzácné potkat ženu z Hladového lidu, alespoň tak čistý typ, jako byla ona. Ezero dobře věděl, že ani jeho původ není v tomto ohledu zcela spolehlivý, a právě to mu nahánělo hrůzu. Když někdy zahlédl v hladině vody své šedé oči, když mu vítr zavál do tváře neobvykle husté vlasy, které však příliš rychle ztratily původní uhlovou barvu, když se ho při lovu zmocnila vášeň, téměř připomínající touhu po ženě, hnusil se sám sobě a přísahal si, že nikdy nepropadne zvykům, které dělaly z potomků Hladových pololidské vyvrhele. V trpkých chvílích končící noci, kdy člověk nejspíš pohlédne do tváře pravdě, si vybavoval oči své matky, díky milosrdnějšímu osudu světlounce hnědé, zaříkávadla šeptaná ve tmě nad jeho lůžkem, matčiny divoké, bezdůvodné výbuchy vzteku. Věděl, že Teřané jako jediný lidský národ přijali žlutooké mezi sebe a že hrstka těch potomků staré rasy, kteří nepadli v zoufalé totální válce, se smísila s jeho lidem a po několika generacích s ním docela splynula. Byl však natolik člověkem, že mu pohled polozvířecích očí, zářících z vyhublé snědé tváře říkal jen tolik, kolik mu říkaly oči postřelené šelmy. Ve stejnou dobu také Anda, proklínající osud, přemýšlela o svém životě, a její myšlenky byly hořké jako pelyněk. Dětství, jen bití a křik, bez matky, a s nevlastním otcem, který se na dítěti mstil za ponížení, které mu s netečností potomků krve Hladových uštedřila dívčina matka, jen pohrdání a strašné rvačky, po kterých si ještě víc uvědomovala svou odlišnost, útržky povědomých zaklínadel, divoká naléhavá touha za noci a chuť krve. Veliká mučivá potřeba svobody ji odmalička magicky táhla do lesa, k radostem lovu, k bolestem zabíjení. Na opuštěných pasekách slyšela tajemné šepoty a odpovídala jim slovy říkanek, které jí naučila její matka. Přikládala své dlaně ke spánkům tradičním gestem, komickým u malého dítěte. Zpívala s vlky jejich večerní písně a

často usínala s hlavou na teplých zaknocených kožiších mohutných vlčích matek. Milovala les. A od doby, kdy se z dítěte stala ženou, toužila stejně náruživě a divoce i po lovcích. Hltala jejich historky, když se někdy zastavili ve vesnici pro zásoby a v patnácti letech ji jeden z nich připravil o panenství. Nevadilo jí, že se tak stalo s nožem opřeným o její hrdlo, nevadily jí sprosté poznámky přihlížejících. Přijímala násilí stejně přirozeně, jako ho páchala druhým. O několik dní později jen s námahou potlačila touhu zapálit vesnici, ve které vyrostla, ukradla kuši a loveckou dýku a pak se ponořila do temné spleti stromů, aby se poslušně podřídila volání krve a přijala smutné dědictví jako ránu, kterou jí ušetřila lhostejná ruka osudu.

Ze začátku se protloukala těžko a téměř umřela hlady i přes to, že prodávala své tělo za miskou polévky nebo kus chleba. To, co v ní bylo z malé holčičky plakalo bolestí a to, co v ní žilo z dravce vrčelo vzteky, když si na ní za pár mědáků zbabělci ukájeli nenávisť k všemu cizímu, co představovaly její světlé oči. Zajímala se strachy v kobkách se zápěstími sevřenými železem a hrbila se pod ranami biče. Lovila, zabíjela, rvala se a dostávala výprasky, nakrátko se přidala ke spoustě chlapů, ve většině případů podobných jako ona. Oči jí ztvrdly, na kůži přibýly jizvy, dýku neodkládala ani ve spaní. Znásilnili, prostřelili jí záda šípem, přiložili nůž na krk, pověsili jí na odpínku ve stáji a zpráskali. Toužila, divoce a vztekle, a touhu ukájela. Brala si a platila. A nenáviděla.

Překonávala bolest a prochodila celé odpoledne i část noci. Špatné počasí se horšilo, a když se Anda ráno probudila ztuhlá a zkroucená ve vidlici větví, trávu a spadané listí pokrývala jinovatka. Svírala ji beznadějná úzkost, hlady jí kručelo v břiše a zima, pronikající skrz potrhané kalhoty, loveckou kazajku a vestu, jí trásla jako vítr stromem. Zkřehle si zamnula ruce a v pobledlé tváři jí oči bleskly horečkou. Když se vydala na další cestu, její jindy tak pružná chůze jí opustila.

Pokračování příště ...

Žlutooká II

Oko lovce, navyklé sledovat zvěř, zaznamenalo záblesk čehosi tmavého mezi stromy. Šedé vlasy se rozlétly kolem tváře, když se prudce otočil a rozběhl se za klopýtající ženou. Anda běžela ze všech sil, ale věděla, že neuteče daleko. Po chvíli kličkování mezi stromy zakopla o vyčnívající kořen a upadla. Ještě, než se stačila postavit na nohy, zkroutil jí Ezero paži za záda tak, až klesla na kolena a čelem se dotkla země. Překvapilo ho, jak je lehká a drobná a uvědomil si, že už je to dlouho, co se dotýkal ženy. Postavil ji na nohy a zvedl pěst, aby udeřil. Vzlykla, docela obyčejně, vystrašeně, lidsky, jako vyděšená malá holčička. Cítil, jak se chvěje a slyšel její přerývaný dech. Zarazilo ho to. Nebylo už tak snadné s chladným vědomím mrzačit vysílenou ženu. Viděl pěkný nos a velice rudé rty. "Bylo by vlastně škoda poničit tu zvláštní tvářičku." napadlo ho.

Pomyšlení na jiné řešení situace ho pobavilo a zlomyslně se ušklíbl. "Ted' už je na fňukání pozdě, holčičko. To sis měla rozmyslet dřív." Popadl ječící dívku a přehodil jí přes kmen padlého stromu. Anda se svíjela a kopala, ale pro lovce nebylo těžké přitisknout ji k drsné kůře. Rozepnul těžký ozdobný opasek, který měl obtočen kolem beder.

Když Anda ucítila první ránu, začala zuřivě nadávat a vyhrožovala lovcovi těmi nejhoršími způsoby smrti, ale postupně nadávky utichaly a nakonec přešla k naříkání a prosbám. Vlk měl pádnou ruku, a ona nezahojené podlitiny po biči. Když jí konečně pustil, odskočila bleskově od kmene a divoce potrásla vlasy černými jako těžký hřích. "Parchante, srabáckej loveckej parchante, sadisto, kurvo, kurvo, kurvo" ječela na pokraji hysterie.

"Zabiju tě, kdyby peklo mělo zmrznout, tak tě zabiju."

Vlk se shovívavě ušklíbl při pohledu na dívčin vztek, rychlým pohybem popadl její dlouhé vlasy v zátylku a obtočil si je kolem dlaně. Zvrátil jí hlavu a držel ji tak, aby jí viděl do obličeje.

"Holčičko" řekl s nuceným úsměvem "Holčičko, když kradeš, tak se nesmíš divit, že to schytáš. Děkuj bohu, že nejsi chlap. A jestli se tady ještě jednou ukážeš, tak tě seberu a odvedu do vesnice a tam ti připravěj takovou zábavu, že na to do smrti nezapomeneš."

Namáhavě polkl. Ve skutečnosti byl Ezero dost vzdálen myšlence, že by tuhle maličkou předhodil drábům. O vesnické spravedlnosti si nedělal iluze, a byla mu nepříjemná představa, že by tu divokou kočku natáhli na skřípec. Žlutookou však jeho slova dokonale vyděsila. Také ona znala vesnické šatlavy a věděla, že tam by se těžko dovolala slitování. Pohlížela na něj očima rozšířenýma strachem a lesklýma bolestí. Muž pustil její vlasy a zlehka jí postrčil.

"Maž" řekl. "Maž a víckrát se tu neukazuj." Pak se k ní otočil zády a zamířil na obchůzku pastí. Moc nechybělo, aby udělal to, co mnoho jiných před ním, aby hodil těžce oddechující ženu na zem a skrze promrzlé drobné snědé tělo se pomstil jejím dávným předkům, kteří učinili stejné násilí na lidských ženách, ale v hloubi duše se příliš bál, aby ve chvíli, kdy rozum ztrácí svou moc nad emocemi najednou nepocítil, jak jsou mu žluté oči a ostré bílé zuby najednou blízké, bližší, než si byl ochoten připustit.

Zvedla oči k obloze a objala si prokřehlými rukama ramena. Mraky byly plné sněhu a ona cítila, že do půl hodiny začne opravdová vánice se vším všudy. Už ted' se zvedal ostrý chladný vítr, který lehko pronikal potřhanou slupkou oděvu chránícího její kůži. Anda věděla, že jí jde o krk.

Dotkla se prsty amuletu, který měla zavěšen na hrdle. Byl to dar starého lovce, který jí jednou vyléčil dlouho hnisající ránu. Někdy se jí náhle začala vybavovat stará slova, vysokým tónem vibrující slabiky zaříkávání, když svírala ten podivný černý kámen, pokrytý runami, jejichž tajemství jí bylo odepřeno poznat. Zpěvavými zaklínadly jejího lidu se jí často podařilo zažehnat bouři. Zkusila to i teď, ale už při prvních slabikách se jí ztmělo před očima a v ústech ucítila chuť zvětralé krve. To znala dobře. Znalost nebyla nic platná tam, kde chyběly síly. Spíš pud sebezáchovy než síla vůle ji teď přiměl k tomu donutit vyčerpané tělo k pohybu.

Lovce zastihla změna počasí na obchůzce pastí. Ostrý vítr ho překvapil, i když vlastně nebyl důvod se znepokojovat. Měl dost zásob i kožešin, za které zásoby vyměňoval. Jeho chata byla pohodlná a zásobená vším potřebným. I přesto ho však náhlý příchod zimy zaskočil a pokazil mu náladu. Zima v osamělém srubu byla dlouhá a pustá, zvláště tak tuhá zima, jaké bývaly v tomto kraji. S nadáváním se dal na cestu domů, protože i jemu pronikal rychle pod kůži lezavý chlad.

Bouře přišla náhle a udeřila na les nečekanou silou. Vítr hnal těžké mokré vločky mezi kmeny, pokrýval jimi větve ohýbaných stromů, zasypával prolákliny. Les sténal jako v posledním tažení a Anda pod vývratem slibovala oběti svému bezejmennému bohu a tiskla v dlani amulet. Už přečkala několik sněhových bouří pod širým nebem a proto se jich bála víc než nezasvěcený. Příliš dlouho si léčila omrzliny, příliš často se zmítala v horečce, než aby doufala v něco jiného než v smrt. Za chvíli byla promočená od mokrého sněhu, třásla jí zimnice a oči pálily horečkou. Zdálo se jí, že se krajina kolem topí v bílé vodě a s ní že se topí i ona...

Dostal se domů ještě před začátkem bouře, zapálil oheň, začal si vařit kaši a opékat kus masa. Pořád ho ale ovládal podivný neklid, cítil úzkost. Vyhlédl ven do vánice a najednou mu došlo, co ho tak znepokojuje. Ta žlutooká holka, ta malá zlodějka, která teď bloudí náhle děsivým lesem a která na sobě nemá nic než přiléhavé kožené kalhoty sešněrované po stranách tak, že jimi prosvítá kůže a podobnou halenu. Vztekle stiskl rty. Proč by měl riskovat život kvůli žlutooké děvce z Hladových. Pohledem zavadil o lůžko pokryté příkrývkou. Natáhl ruce k ohni, sáhl po poháru. Pocítil tupou bolest hlavy, když přehodil přes záda plášť s kožešinou. I jeho matka měla podivuhodně husté vlasy a někdy, hlavně když svítilo slunce, byly její oči takřka žluté.

Už hodinu bloudil vánicí, volal a vzpomínal, kam by se tak mohla schovat, namáhal oči, aby vůbec něco viděl přes sněhovou clonu. Zkřehly mu ruce, tvář měl pokrytou přimrzlým sněhem a připadal si jako blázen, že hledá v obrovském pomalu se stmívajícím lese cizí ženskou, cizí mu krví i zvyky, dceru rasy, jejíž jméno se stalo nadávkou. Vzpomněl si, jak se svíjela v jeho ruku a stáhl níž do čela kapuci, kterou mu prudký vítr skoro shodil z hlavy.

Anda pomalu začínala blouznit horečkou, zdálo se jí, že se dusí. Musí na vzduch, musí se nadechnout, utéct. Vypotácela se zpod vývratu a plazila se houstnoucím šerem.

Když uviděl černou pohybující se siluetu, pocítil úlevu. Úlevu, že už bude moct jít domů, nebudou ho štvát démoni svědomí a ani nezmrzne uprostřed lesa, jak už se málem bál. Začal se k ní brodit závějí jak nejrychleji mohl.

Poznala ho okamžitě i přes horečku a zvedla jednu ruku, aby si chránila obličej. "Neposílej mě

do vesnice” zaprosila “Nemám na to, zabijou mě tam. Jestli už musím umřít, chci chcípnout tady.” “Nemluv pitomosti, ” napomenul ji podrážděně.

“Nelítám tady v bouřce jen proto, abych tě nechal rozčtvrtit ve vesnici. Můžeš jít?” zeptal se skepticky, když viděl, že se sotva drží na nohách. “Ano, ano, můžu jít, ” zasípala. Skutečnost tomu však ani zdaleka neodpovídala. Anda se v závějích motala, několikrát upadla, začala kašlat a bylo vidět, že jí na nohou drží spíš síla vůle než cokoli jiného. A k chatě bylo daleko, tak daleko, když se cesta musela prošlapávat závějí. Když už bylo jasné, že ženiny pokusy o chůzi jsou už jen pustá formalita, vzal ji Vlk i přes její protesty na záda. I jemu se ulevilo, když přišli na mýtinu, kde stál srub a když pak konečně mohli uniknout mrazivému větru.

Pokračování příště

príspevok je prebraný z internetového magazínu [Blue Screen](#)

Žlutooká III

Těžká sněhová mračna ulehla na střechu chaty, závěje udusily zvuky lesa, ztišily les jako roubík v ústech spoutaného. Sníh uzamkl lovce a žlutookou. Už přes týden byla Anda ve Ezerově chatě a za tu dobu mezi nimi nepadlo víc než pár vět týkajících se jídla a léků. Ted' litoval, že se nechal unést soucitem a tu vzal zbědovitou kočku pod svou střechu. Už šest dní poslouchal noc co noc její nesouvislé blábolení, její výkřiky a sténání, už šest dní jí lil do úst vývary z jeleního masa, a čaje ze svařených bylin. Šest dní mařil její občasně pokusy o konverzaci. Nezajímalo ho, co je zač, nezajímalo ho dokonce ani jak se jmenuje. To, co viděl, mu stačilo, možná si chtěl myslet, že to stačí víc než bohatě.

Věděl, že kdyby chtěl, mohl by jí mít. Nenabídla mu to přímo, ale tázavý pohled, když si k ní večer lehal, mluvil za všechno. Věděl, že většina jeho kolegů by příležitosti využila bez výčitek svědomí. Dával jí přece jídlo, bydlela u něj a měl tedy právo, aby si vzal, co mu mohla nabídnout. Nejspíš tak uvažovala i ona sama. Ezero byl ale jiného názoru. Přál si být sám, chladný a tichý jako zima kolem, vyrovnaný, tak jako býval v minulých zimách, bez pochybností, které přinášela přítomnost žlutoočky.

Žlutooká spala, stále spala. Nerada se probouzela ze spánku, nerada se vracela do skutečného světa své nemoci. Anda trpěla. Věděla, že jí lovec pohrdá. V jeho pohledu se dal vyčíst v nejlepším případě soucit. V těch horších (a častějších) případech podrážděnost a bezmála odpor k jeho nucené podnájemnici. Její smysly se probouzely, a život v proti chladu utěsněné chatě ji znervozňoval, stejně jako hrubá vlněná přikrývka na nahém těle. Sám Ezero jí vadil, její nervy jitril jeho pach, pach potu, kůže, tlející krve, smůly, dřeva, ohně... člověka. Člověka? Oč lepší byl se svýma vybledlýma očima a zaknocenými copánky, které měly, jak Anda se zlomyslně domnívala, částečně zakrýt u muže výjimečnou bohatost vlasů. O kolik víc byla v jeho žilách zředěna krev Thryen, že měl práva, svatá nezadatelná práva Člověka, zatím co ona byla jen coura z Hladového lidu, čubka z Thryen, nelidská zrůda, opovrženímhodnější než prašivá fena, nenáviděnější než jedovatý had?

Znovu vstát a lovit, běžet volně lesem, znovu být sebou, zdravá a silná a svobodná. Muž jí dával jídlo, jenže páchlo pastí.

Vešel do chaty a překvapeně pohlédl na svou podnájemnici. Stála uprostřed místnosti a tvářila se bojovně. Byla úplně oblečená a ve vlasech jí tál sníh. Rozladěně hodil zajíce na stůl a posadil se. Neměl rozhodně v úmyslu jakkoli se dohadovat se žlutookou děvkou. Přestal si vážit ženských, za ta léta, co měl holky za peníze a kožešiny ve městech a v malých osadách, počestné holky, které poslali jejich rodiče, dokonalé profesionálky, navoněné pižmem a oblečené v průsvitné mlze. Přestal si vážit žen, za tu dobu co byl v Lutii a nebyl zvyklý na urážky od žlutookých. Dostal vztek.

Ženin hlas se nepříjemně rozlehl místností "Měli bysme si promluvit o ceně." Ezero jenom udiveně a ironicky zdvihl obočí.

"O tom, co za to chceš." objasnila Anda "Co chceš za to, že tu spím, že mi dáváš najíst a tak. O moje zboží asi zájem nemáš, jenže to je bohužel to jediný, co mám ted' při sobě. Ale mám pro tebe jinej návrh." Podíval se na ni rozzlobeně, ale její šikmé oči po něm sklouzly s překvapivým chladem.

“Půjč mi nějakou slušnou kuši a nech mě tu chvíli dělat” pokračovala “Dám ti to všechno a budeš mít slušný kožešiny bez práce. Nabízím ti dobrej kšeft, ne?”

Teprve teď se lovec zmožil na odpověď. “Sedni si a sklapni” řekl studeným, nepřátelským hlasem.

“A dobře mě poslouchej. Byl jsem blázen, když jsem tě se přitáhl, ale nejsem zas takovej blázen, abych nechal někoho z vás řídit ve svém revíru. Ostatně, na co potřebuješ kuši? Slyšel jsem, že vy ehm, zbraně nepotřebujete.” “Co si to dovoluješ, ty chudáku.” zaječela bez špetky sebeovládání.

“Ty mi budeš vyčítat ty, zkurvenej bastarde, synu nadržený čubky.” Teď už nevydržel ani Ezero. “Ty jsi mizerná čubka, prašivá fena, která dává ocas na stranu za miskou polívky před každým...” “Zato tobě se asi ocas nepostavil posledních dvacet let.”

Dlouhé černé vlasy šlehaly kolem obličeje, jak žlutooká potřásla svou hřívou a vyzývavě se na lovce podívala.

Pobledl, vzteky a skrývaným rozrušením, “núž” blesklo mu hlavou, ale hned myšlenku v hambě zavrhnul a pohlédl ke zdi

Pominutý křik se zalkl ve chvíli, kdy rozzuřený sáhl na skobu po těžkém bič, který někdy používal na koně a šlehl jím po Andě. Uskočila ke dveřím, skutálela se po těch několika schůdcích a dopadla do závěje. Potom se lehkým kroky rozběhla k lesu.

Ezero s úlevou přirazil dveře a posadil se na lavici. Hádky ho rozčílila a urazila. Nepamatoval si, že by se za celý svůj život s nějakou ženskou takhle pohádal a slyšel od ní takové nadávky. Musel mu někdo vykřičet do očí pravdu s tak surově, pravdu, obalenou do vulgárních výrazů, do nadávek, které možná někdy sám... Naplnil cínový pohár vínem z měchu na zdi a vypil ho na ex. Potřeboval to, jako už dlouho ne.

Po chvíli se zvedl a přehodil si znovu přes ramena plášť. Když se vydával rozšlapaným sněhem do lesa, připadal si jako blázen.

Anda se vztekle prodírala závějemi. Necítila chlad ani únavu, zatím ještě neuvažovala, co si počne, až opravdu přijdou. Na chvíli se zastavila a její citlivý sluch zachytil křupání sněhu, křupání sněhu pod lidskou nohou obutou v kožené holínce. Zamyslela se. Chce jí zabít, znásilnit, omluvit se? Otočila se směrem zvuku kroků a tiše vyčkávala. Když přišel blíž, viděla, jak se na ní posměšně ušklíbá. Proti své vůli se usmála.

“Trváš na tom, abys tady zmrzla, holčičko?” sundal si plášť a hodil jí ho přes ramena.

“Zasloužila bys nařezat a možná, že to udělám, až dojdeme domů.” Anda vztekle zavrčela a cukla sebou, ale Ezero pevně držel okraje pláště. “Dělej, at’ se dostaneme z lesa za světla. Zejtra tě vezmu s sebou a uvidíme, kdo měl pravdu.”

Druhý den ráno půjčil lovec opravdu Andě starý plášť a svou rezervní kuši a vyšli do lesa.

Hluboký sníh vyzouval boty, větve těžké bílými čepicemi jim shazovaly za límce malé laviny a žlutooká táhla svou zbraň závějemi, jako by pro ni byla příliš těžká. Ezero pochybovačně pozoroval, jak dívka zkouší tětivu a prohlíží šíp. Pomyslel si, že jeho kuše je pro ženskou příliš těžká. “Můžu střílet, když něco uvidím, nebo chceš mít první ránu?” zeptala se šibalsky, což lovec překvapilo. Poprvé viděl někoho z Hladových se smát. Druhý překvapení zažil, když viděl, jak obratně napnula tětivu, vložila šíp a zajistila kuši. Její pohyby vypovídaly o dlouhé praxi. Vedl jí hlubokým sněhem ke stromu na kraji mýtiny, který používal jako posed. V tom za ním zadrnčela tětiva a Anda se vydala ve směru šípů. Vítězně zvedla zastřeleného králíka a usmála

se na lovce.

“Už jsem se bála, že jsem ztratila cvik.” “Vůbec jsem ho neviděl” zavrtěl Ezero hlavou. Anda vypadala spokojeně: “Jistě.” Pokývala hlavou. “Vy přece nikdy nic nevidíte.”

“Tak pojd” rozhodl se pro jednu narážku spolknout, “vylez na ten strom.” A díval se, jak se obratně zachytla a šplhá nahoru k vidlici silných větví. Když se jakž takž pohodlně posadili vedle sebe, obhlédla Anda mýtinu a zeptala se: “Jelen?”

Jen mlčky přikývl. Po necelé půlhodině čekání najednou Anda ožila. Její půvabný, trochu ostrý nos se pohyboval téměř jako nos loveckého psa. Opatrně strčila do muže loktem. Na palouk přicházel jelen se třemi laněmi. Nebyl to žádný výstavní kus, ale pro jejich účely stačil bohatě. Vlk pozvedl kuši a koutkem oka zaregistroval rychlý pohyb vedle sebe. Pustil tětivu a zaslechl zasvištění Andina šípu. Zvíře na mýtině kleslo na kolena a pak se svalilo do sněhu. Laně se rozprchly.

Anda sjela z kmene jako veverka a rozběhla se k jelenovi. Podívala se na peří na konci šípu a zlomyslně se ušklíbla: “Minuls, bratříčku, jelen je můj. Cos to o nás říkal?”

Lovce jenom pokýval hlavou, na okamžik pocítil závist. Díval se, jak vyvrhuje jelena, a věděl, že jí není co vytknout. Pak poklekl ke zvířeti se svým nožem a začal jí pomáhat. V té malé bestii bylo něco velice zvláštního

príspevok je prebraný z internetového magazínu [Blue Screen](#)

Žlutooká IV

Ezero seděl na své posteli opřený zády o stěnu a cítil, jak mu víno šumí v uších. Nejmíň po sté za ty dva měsíce, co u něj Anda bydlela, rozebírali otázku lovu velkých šelem. Pro žlutookou měla zvláštní důležitost, jako by byla bohoslužbou, která musí být odsloužena, obětí, na kterou nelze zapomenout.

I teď Anda rozčileně rozhazovala rukama. “Měli bysme jít na lov medvěda, rozhodně měli.” Lovec na ní upíral šedé oči a přemýšlel, proč je to, bozi milí, tak nutné. Jako partner pro lov byla skvělá, to musel uznat. Měla to, co dělá lovce lovcem. Jiskru, instinkt, touhu po kořisti a smrt z její ruky přicházela rychle a jistě. Stále ho překvapovala svou schopností předvídat chování zvířat a úžasným nadáním vycítit změny počasí. Skolené kusy padaly jako sražené bleskem, ale možná, že to nestačilo. Nehasil to oheň. Snad žlutooká toužila po boji, po spárech, schopných trhat a po zubech stvořených k zabíjení

Natáhl se po měchu s vínem a zamyšleně pohlédl na děvče sedící před krbem. Nepříjemný závan mu přeběhl šjíj .

“Nech toho, do psí... ”

Jednou z toho mála magických schopností, které po své matce zdědil, byla schopnost neomylně vycítil přítomnost kouzel. Vždycky, když vzplál oheň nebo se začala vařit voda, když vítr obrátil směr nebo zvíře omámeně zůstalo stát, cítil na tváři chvějící se vzduch a přepadal ho nepříjemný pocit. Zlobil se, když si hrála s plameny, zuřil, když roztáčela vločky do sněžných vírů a když přivlekla před srub omámenou vlčí smečku, vyválel ji v závěji. Neměl to rád.

Věděl, co kouzla postupně udělala z jeho matky. Nenáviděl magii za to, jak se podepsala na něm. Přemýšlel o tom jestli magie nebyla příčinou toho, že Thryen nakonec byli tím, čím byli. Přál si mít dost síly a ovládnout žlutookou Andu a zabránit jí, aby zaklínadly dál pozbývala lidskosti. Ale věděl, že pak by pro sílu musel sáhnout právě tam, kde ji brala i ona.

Setřel ledové rampouchy s kožešiny lemující jeho kápi a znepokojeně se rozhlédl.. Anda mu před půl hodinou zmizela z očí a ještě se nevrátila. Zpočátku mu to nebylo divné, Někdy lovila tímhle způsobem. Ztratila se v lese a tiše se prosmykala mezi stromy. Teď však Ezero trápila nepříjemná předtucha. Viděl stopy medvěda. Stopy velkého šedého medvěda, starého zjizveného rváče, který v jeho revíru lovil už mnoho let.

Šedý samotář a dívka. Žlutoočka ozbrojená jen Ezerovým starým nožem, který měl svá nejlepší léta už za sebou. Lovec si nervózně shrnul vlasy z obličeje a zaposlouchal se do zvuků lesa. Anda zatím běžela hlubokým sněhem. Srdce jí bušilo a v ústech měla sucho. Stopa medvěda, obrovského medvěda. Bude bojovat, bojovat se šelmou. Vzrušení jí hořelo v útrokách jako doušek pálenky. Ano, nůž není dobrý, ale medvěd, bohové, medvěd Lovecká nátura zvítězila nad zdravým rozumem.

Les, známý jako vlastní dlaň jako rodná osada, najednou hrozivý. Lovec konečně našel Andinu stopu a viděl jak zpola překrývá stopu medvědí. Žaludek se mu stáhnul, dech začal trhat hrud'. Ezero se málem se svezl na kolena do sněhu rozšlapaného Andinými ohrovačkami. Představa žlutooké ženy bojující s medvědem ho však rychle vzpamatovala. Běžet po stopě

Bohové, bohové, dejte, ať se se svou šelmou nesetká

Hluboké zuřivé mručení a vyjeknutí

Před okamžikem zaslechl Ezero zvuky boje a když odhrnul větev, uviděl výjev, který mu zastavil krev v žilách. Anda ležela na zádech asi tři stopy před poraněným medvědem a pokoušela se vstát. Její nůž trčel rozrušenému zvířeti z hrudníku tam, kde tušila srdce. Medvěd švihl tlapou,

lovec se zajíkl a Andino tělo se mihlo vzduchem. Ted' stála na nohou a z jejích úst vycházelo vrčení. Cenila zuby a grimasa křivila její tvář do zvířecího výrazu. Žluté oči se leskly.

Proč, pro bohy, nepoužije magii ted', " blesklo mu hlavou.

"Chce se nechat zabít?" Zvíře se se vzteklými zvuky vztyčilo, žena couvla. Ezero chraplavě vykřikl, a když se k němu medvěd otočil, skočil, vrazil svůj nůž vedle Andina, prudce ho vytrhl, znovu bodnul a odskočil. Smrtelně poraněné zvíře se ještě potácelo na zadních, hrozivé drápy švihaly před mužovou tvář, tanec smrti trval.

Jako kácející se strom se medvěd spustil na všechny čtyři a pak se svalil na bok. Křeč škubala obrovskými tlapami, dokud je smrt neznehybnila navždy.

Vyděšený, udýchaný lovec se obrátil k dívce a strnul. Pohled, který upírala na medvěda, byl plný takové nenávisti, až to lovce na chvíli zarazilo.

Ale potom se v něm vzedmula jako mohutná vlna zlost, kterou s sebou přináší úleva.

"Náno" zařval. "Náno jedna pitomá."

Neurvale popadl dívku za ramena. "Stalo se ti něco, je ti něco?" Žlutooká na něj překvapeně pohlédla. Ještě nikdy na ni nikdo takhle takhle křičet. Pohlédla na lovce udiveně a trochu provinile. "Ne, to je dobrý. Nebyla jsem prostě dost rychlá," řekla zamýšleně a olízla si rty.

Pak se rozmrzele podívala na svou ruku. "Kurva, teče mi červená"

Muž netrpělivě jí rozřízl potrhaný krvavý rukáv až nad loket. Rána nebyla těžká, jen několik nehlubokých šrámů.

Dost pro lovcův strach a vztek. Napětí uplynulých chvil a chuť boje Eзера zbavilo obvyklého klidu. Hodil děvče do závěje a převalil se přes ní.

"Za tohle tě přerazím, ty káčo pitomá potrhlá pytlácká"

Rval z ní kalhoty, kolenem přimáčkl dívčina bedra do závěje, stáhnul koženou rukavici a rozpráhnul se a pak znovu a znovu

Ječela a prskala sních její paty se míhaly vzduchem, jak se snažila zasáhnout Ezerova záda.

"Pust', okamžitě mě pust', ty šašku" vztekle mlátila pěstí do sněhu "co ses do toho plet'?"

"Protože by tě byl sežral, veveříčko, proto. Protože by tě sežral jak malinu" sykl udýchaně a naposledy ji švihnul rukavicí. "Ještěřice"

Odhodil z očí pramen vlhkých vlasů, který mu visel přes tvář a zvedl se ze závěje smýkla sebou v hadím pohybu a vztekle si vytáhla kalhoty k bokům.

"Kašpare!"

Podal jí ruku, aby mohla vstát a tvrdě se podíval do žlutých očí s rozšířenými panenkami.

"Tohle bylo naposled, panenke, naposled, jasný? Příště ti udělám z toho rajcovního zadku sekanou! Proč si, proboha, nepoužila nějaký zaklínadlo ted', co?"

Udiveně na něj pohlédla: "Boj má přece smysl, jen když mají oba stejnou šanci, ne?"

Lovec jenom rezignovaně zavrtěl hlavou. "Mohl tě zabít" zašeptal vyčerpaně

Světlé oči se pojednou zakulatily "Tys ses do toho pletl .kvůli mně? Ne kvůli tomu medvědovi? Kvůli mně?"

Zavrtěla hlavou. a vrhla na lovce zmatený pohled "Kvůli mně vůbec toho medvěda nechtěl.

Ezero se sklonil dlaní plnou sněhu si přešel tvář.

"Thryen" pomyslel si "zvláštní sebranka"

príspevok je prebraný z internetového magazínu [Blue Screen](#)

Žlutooká V

Napnutá medvědí kožešina čekala na vydělání, dívčiny šrámy byly vyčištěné a obvázané, v kotlíku bublala polévka a Ezero se cítil v míru s celým světem.

Pak zvenku zazněl Andin podrážděný výkřik a dveře se otevřely..

“Norane, co tu, u všech démonů, děláš?”

Do srubu vdusal vysoký, v dlouhém plášti oděný muž a setřepával si z vlasů a vousů sníh a rampoušky ledu.

“Kurevská zima, vlku. Ztracená kurevská zima.”

Ezero se zasmál a sundal ze zdi měch s vínem.

“Už tě to nebaví v těch tvech horách?” Nalil víno do cínových pohárů a podal jeden lovcí.

Natrpklé víno sklouzlo do krku a hřálo, vůně jídla a dřeva plnila místnost. Host je v pusté osamělé zimě vzácné koření .

Anda vklouzla dovnitř a tiše se posadila na lůžko. Nevypadala potěšeně. Ostražitě sledovala příchozího, úzkostlivě, jako by chtěla ocenit soupeře, hodnotila mužovu tvář, tmavou větrem a mrazem, zahnutý nos a úzké tmavé oči, široká ramena a silná předloktí krytá manžetami z kůže. Muž v ní nevzbudil důvěru, všechny její zkušenosti kázaly mít nůž v pohotovosti. Neklidně pohodila hlavou.

Ezero rychle naplnil třetí pohár a podal ho dívce.

“Napiješ se s námi, ještěrko?”

Andinu tvář spíš křivil než zkrášlil podivný vyzývavý úsměv, když pozvedla pohár k ústům.

“Tak at' vám slouží, bratři moji.”

Zvrátila hlavu a Ezero se překvapeně díval, jak vypila pohár až do poslední kapky. Víno jí stékalo po napjatých svalech krku do výstřihu kazajky. Po dlouhé době ho zase napadlo, proč všechny ženy lidu Thryen tolik působí na mužskou touhu, horce jím přejelo, až stáhnul obočí. Potvora.

Noran dívku zvědavě pozoroval. “Žlutooká, vždyť ona je to žlutooká.” Běželo mu hlavou. “Vlk si to dovedl zařídit. Strávit zimu v posteli s děvkou z Hladovejch není tak špatnej nápad.”

Olíznul si rty, jak se jeho představy hrubly a bloudily v houštinách vzdechů a ženského sténání. Anda postavila pohár na stůl, až to cvaklo a změřila si Norana pohrdavým pohledem.

“Máš snad něco proti mě, zlato?” Její hlas byl teď jako hrot nože, klouzající po tváři. “Zdá se mi, že se ti na mě něco nelíbí.” Vstala.

Ezero se udiveně díval z jednoho na druhého. Slyšel mrazivé výhružné zpívání v Andině hlase. Zpozorněl.

Noran jen opovržlivě zkrivil rty. “Tvůj loveckej pes moc mluví, vlku. Já bych jí ukázal, kde je její místo.”

Svištivý zvuk vytaženého nože šedookého lovce upozornil, jaké má Anda úmysly. Naplnil znovu její pohár a chlácholivě se k ní otočil. “Schovej ten vercajk, holčičko.” Přikryl jí svou rukou zápěstí a Anda smířlivě zasunula nůž zpátky do holínky. Ezero zachytil Noranův ohromený pohled.

Večer se vlekl ve stálých rozmíškách mezi Andou a Noranem, mezi Andinou divokostí a Noranovým pohrdáním. Spor vyvrcholil ve chvíli kdy host požádal Ezera, aby mu dívku půjčil.

“Aspoň ti pomůžu tu čubku pokrotit. Potřebovala by vejprask jako sůl.”

Vlk zahlédl koutkem oka pohyb Andiny ruky a bleskurychle ji chytil za zápěstí. Nůž zazvonil o podlahu a žlutoočka po něm sekla vzteklým pohledem.

“Tak aby bylo jasno, dámo a pane, jestli toho okamžitě nenecháte, tak jdete spát do sněhu. Oba dva.”

“Nemusím snad celej večer poslouchat narážky na svý předky?” řekla trpce. “Ostatně, jako Teřani byste měli vědět, že krev Thryen byla čistší a ušlechtilejší, než krev kohokoli z lidí. A taky” pokračovala “že lidé byli jen horda mizerných žroutů bahna v době, kdy šamany lidu Thryen doprovázely vlčí smečky svým zpěvem na slavnostech Ohně.”

Noran zbledl vzteky. Kdekoliv kromě Tery by to, že Anda vzpomněla na dávnou slávu Hladového lidu, mohlo být záminkou k dlouhému krutému mučení a smrti. Vyskočil.

“Ty jí dovolíš takhle mluvit, Vlku? Vraž jí do chřtánu pochodeň, jak se to dělalo za lepších časů s jejíma prašivejma předkama. Na co čekáš?”

Anda klidně položila dlaň na rukojeť dýky, kterou měla za pasem a vyčkávala. Pak promluvil Ezero. “Proč se rozčiluješ, Norane? Jsi přece Teřan a dobře víš...”

“Co?” vyštěkl uraženě lovec.

“Že je to pravda.” dokončil šedooký klidně.

Ráno Anda nechala oba lovce odejít. Neměla náladu na Noranovy výpady. Bloumala lesem s omámenýma očima a pod žebry cítila divokou touhu po boji. Jen šílenec mohl zažehnout její plamen a nelitovat.

Host je pro lovce vzácné koření. ale Ezero z Noranovy přítomnosti už radost neměl. Brodil se sněhem po přítelově boku a tiše nadával. Trpké hádky mezi Noranem a Andou ho vyváděly z míry. Vzpomínal, co všechno se svým přítelem zažil. Divoké pitky, rvačky i společné lovy.

Kurva, proč se nemohou snést?

“Proč ti vadí Anda?” zeptal se najednou. “Protože je ze žluookejch?”

Noran se podrážděně ošil “Děvka, jako všechny od nich. Nadržaná čubka. Ty si s ní spal? A jak ti držela?” zeptal se najednou se zájmem.

Ezero se ušklíbl: “Ne, to ne. Nebo myslíš, že bych měl... ukojit její touhy?”

Přítel vrhl na lovce znechucený pohled. “Dyt’ je to napůl zvíře, taková fena” Noran se chlívácky zakřenil a v tu chvíli Vlk pocítil chuť uhodit ho.

Nedotknul se ještě nikdy Andy jako muž a celkem neměl ani v úmyslu to udělat, ale nebylo to proto, že by jí pohrdal. Nevěděl jenom, jestli by se vůbec ještě dokázal podívat do vědoucných zatrpklých žlutých očí potom, co by násilím rozevřel její zjizvená stehna.

Anda seděla v chatě a popíjela víno. Halenu měla na hrudi rozhalenou a holínky z měkké kůže shrnuté skoro ke kotníkům. Nohy si položila na stůl a líně oždibovala zbytky masa od snídaně.

Norenův příchod ji otrávil. Nepřátelsky si ho změřila plným zloby. Neřekla nic. A nebyla by ani nic udělala, kdyby se Noren nerozhodl dokázat Vlkovi, že jeho žlutooká přítelkyně je jen obyčejná coura.

Když jí Noranova ruka začala trhat na prsou halenu, byla už připravená. Její koleno zasáhlo lovce tvrdě do podbřišku a těžký cínový pohár, kterým ho vzápětí udeřila do obličeje, mu přerazil nos. “Za tohle tě zabiju, ty kurvo.” Zapotácel se a pak rozzuřený bolestí a pokořením vytáhl z pochvy dlouhý nůž... Panenky Andiných žlutých očí se rozšířily a rudé rty obnažily řady ostrých zubů v úšklebku připomínajícím úsměv, když i ona sevřela v dlani svou dýku. “Bodni, bratříčku, ” zazpívala vzrušeně, “a zajdi.”

Udělal rukou klamavý výpad a potom bodl svou čepelí po ženině břiše. Uhnula dokonale jistým, lehkým skokem a zasmála se. “Minuls, bezzubej, minuls!”

Vztekle odhodil židli, která mu stála v cestě. “Nechám si z tvý kůže ušít boty, děvko.”

Pohodila hlavou a téměř tanečním pohybem ustoupila před dalším Noranovým výpadem až k lůžku. Viděla v jeho očích nenávist a živelná krutost, potlačovaná, ale stále doutnající v její duši

Thryen, Hladové, vyšlehla vysokým plamenem. Bleskurychle sáhla za sebe a sebrala z postele Ezerův pohozený plášť. Noran až příliš pozdě zaregistroval látku, která mu na chvíli zakryla obličej. To stačilo, to bohatě stačilo Andě, dceři z krve žlutookého lidu. Její dýka lehce probodla koženou halenu i svaly Noranova břicha a pokračovala ve své cestě nahoru až k hrudní kosti. Lovcovy prsty na okamžik křečovitě sevřely nůž a potom pomalu, pomalu povolily. Spor byl vyřešen s konečnou platností.

Když Ezero, vracející se ze sklepa s kusem masa, zaslechl výkřik a chroptění umírajícího, rozběhl se ke srubu. Prudce rozrazil dveře a strnul. Noran ležel na zemi stočený do klubíčka a tisknul si v poslední křeči zkrvavené ruce na břicho. Jediný pohled stačil, aby lovci bylo jasné, že tahle konverzace na nože byla poslední v Noranově životě. Anda si nepřítomně pohrávala se zakrvácenou zbraní. Ezero poklekl k mrtvému a v tu chvíli žena hlučně zabodla nůž do desky stolu. “Žádná čistá práce, bratříčku,” povzdechla si “ale kudlu vytáh on. Nikdy si nezačíněj rvačku na nože s někým z Hladovejch.”

Muž se vztyčil pomalu a prkenně jako stařec. Nevěřicně pohlédl na krvavý nůž, trčící z desky stolu. Mokrát viděl, jak tím nožem Anda vyvrhovala zvířata a teď ho stejně obratně a neosobně použila k zabití člověka. Namáhavě polknul a vyšel dveřmi chaty do houstnouceho soumraku.

príspevok je prebraný z internetového magazínu [Blue Screen](#)

Žlutooká VI

Nepocit'ovala výčitky svědomí. Často zabíjela a z malichernějších příčin. Necenila si života lidí. ale nechtěla odejít. Nechtěla znovu bloudit zimním lesem. Tížil ji také neurčitý strach, že Ezero bude chtít přítele pomstít. Nerada by s ním bojovala. . Byl rychlý a silný, chladný jako kámen, znečitlivělý samotou. Dávno se naučila odhadnout soupeře a vyhnout se boji, který by pro ni mohl být poslední. Když opouštěla srub, byl její krok tichý jako krok nájemného vraha. Lovec uviděl ve dveřích temnou siluetu, ale ani se nepohnul. Měl pocit, jako by měl ústa plná soli. Hlava mu třeštila. Anda došla těsně k němu a pohlédla mu do tváře.

“Odcházím, ” řekla tiše.

Lovcova ruka obemkla dívčino předloktí.

“Ne, ” chraptivě odkašlal “Budeš mi muset něco vysvětlit.”

Pohnul se ke dveřím srubu a za sebou vlekl vzpírající se děvče .

Když usedali ke stolu, oba se vyhýbali pohledu na mrtvého. Ezero vytáhl z desky zakrvácený nůž a významně ho pozvedl. “Co mi k tomu řekneš, žlutooká?”

Anda dýchala namáhavě, jako po dlouhém běhu.

“Takovej je dneska život lidu Thryen. Myslíš, že se mě někdy někdo zastal? Ano, když jsem přišla do krčmy, rvali se jako toulavý psi, ale proč? Nikdo se nikdy neptal, jestli jo, nebo ne. Nikdy se nikdy se nikdo neptal na nic. Chlapi! Nejsou dobrý k ničemu , než aby člověk ošidil hlad. Jsou jako kurva, kterou sebereš na rohu. Prostřelili mi záda šípem a potom mě znásilnili, nechali mě v lese přivázanou ke stromu. Co ode mě chceš? Padala jsem hladem, když jsem se prodávala za kus žvance a oni ještě chtěli, abych řvala, že se mi to líbí. Sbalila jsem chlapa a na stehně jsem měla ránu od kyčle až ke koleni. Rys. A ten chlap se poblil. Co po mě chceš?” Ramena se jí otrásala vzlyky a hlas se lámal, ale oči měla suché a zuřivé. Muž seděl strnule a díval se na ni pohledem plným bolesti. Bída jejích slov ho zavalila. A přitom věděl, že mluví pravdu. Najednou se stočila v koutě lavice a začala plakat. Divoce a bezútešně naříkala a zakrývala si rukama tvář. Její pláč zněl jako vlčí vytí, ale byl osamělejší než to.

Vlk vzal Noranovo mrtvé tělo do náruče a vynesl ho ven. Chvilí váhal a potom se rozhodl uložit mrtvého do sklípku, kde uchovával maso. Cítil přitom, že má ústa plná slin. Položil tělo svého přítele mezi zmrzlé jelení čtvrtky. Rozpačitě přešel mrtvému po tváři rukou a jemně mi zavřel oči. Rozhlédl se. všude maso. mrtvé. Přiklekl k Noranově tělu a zašeptal: “To jsi neměl, bratře, to jsi neměl.”

Ezero zatížil dveře sklepa kameny a zůstal stát ve sněhu s pohledem upřeným na dorůstající měsíc. Tížilo ho, že dnes dospěl k rozhodnutí a bylo to rozhodnutí proti zdravému rozumu, rozhodnutí proti hlasu lidské krve. Protože zítra spálí Noranovo tělo na pohřební hranici , ale vrah zůstane naživu. Protože žena z lidu Thryen mu byla, přese všechno, co je rozdělovalo, bližší než dávný přítel.

Andin pláč zatím přešel v tiché sténání. Třásla se zimnicí, když se lovec vrátil a tiskla se ke zdi, jako by s ní chtěla splynout. Naplnil pálenkou dva hliněné hrnky a stejně, jako když byla nemocná, nalil štiplavou tekutinu mezi její zkřivené rty. Potom vypil svůj šálek, přenesl ženu na lůžko, lehl si vedle ní a pevně se k ní přitiskl. V chatě té noci nehořel oheň a ve vzduchu stále visel pach krve.

Uprostřed paseky plála pohřební hranice a Vlk ještě stále nepromluvil s bledou a zaraženou ženou ani slovo. Od časného rána, kdy se probudil, cítil v hrudi tlak, který mu bránil se na Andu třeba jen podívat. Snažil se poctivě dodržet všechny pohřební obřady, které byly u lovců

obvyklé. Když hranice dohořela, vešel mlčky do srubu a začal chystat jídlo. Venku padal sníh a pokrýval rychle vyhaslé ohniště. Za chvíli docela zmizelo pod bílým příkrovem. Ezero litoval, že takovou schopnost nemá i jeho paměť.

Když dojedli, zvedl lovec náhle hlavu a tvrdě se zadíval Andě do očí. “Zabila jsi mého přítele, panenke. Zabila jsi ho, i když jsi k tomu možná měla důvod a já jsem neudělal nic. Za to od tebe budu něco chtít.”

” Co budeš chtít?” pohodila nervózně hlavou. Tohle se jí zrovna moc nezamlouvalo. Světlo pochodně ozařovalo Ezerovu vlčí tvář zarostlou vousem a jeho šedé vlasy barvilo do ruda. A Anda se odhodlávala k boji. Nutila své pocuchané nervy ke klidu. Přemlouvala unavené svaly. Pak sklopila hlavu. Byl nebezpečný i pro ni. Dostala strach.

“Vím, že jsi schopná zmizet odsud” s prvním oteplením, ” pokračoval studeně muž. “Až přijde jaro, potáhne tě to do lesa. Zatím jsem od tebe nedostal nic. A ani jsem nic nechtěl. Až do teď.” Obešel stůl a zvedl jí bradu, aby jí viděl do obličeje.

“Už s tím nepočítej. Nepočítej s tím, že se odtud ztratíš s prvním táním. Za celou tu dobu jsem se tě ani nedotkl. Co si o tom myslíš? Myslíš, že jsem impotentní? Moc starej na tyhle zábavy? Co?” Anda namáhavě polkla. ” Nevím, já...” zakoktala se.

Nebyla zvyklá dělat s těmihle věcmi okolky, ale teď pocítovala nejistotu. Lovec měl vztek a ona ho znala dost na to, aby věděla, že kdyby jí chtěl ublížit, dokáže to a ona se neubrání. Nebude na to mít dost síly, ani odvahy. Lovcovy šedé oči pozorně sledovaly její tvář. Viděl její rozpaky. Dokázal vycítit její strach. Ale dnes ho strach nedojímal.

Postavil ji na nohy a přetáhl jí přes hlavu její loveckou kazajku. Dívka se ani nepohnula. Pocítila divný tlak kolem žaludku. Postrčil jí k posteli. ” No tak se svlíkej, holka.”

Anda si pomalu zula holínky a začala si rozšněrovávat poklopec kožených kalhot. Stáhla si je a stála uprostřed místnosti úplně nahá. Pochodeň rudě ozařovala její drobné svalnaté tělo s úzkým pasem, pokryté tu a tam tmavými jizvami. Vlček odložil loveckou halenu. I jeho hrud’ a záda přetínaly jizvy. Sevřel Andinu ruku a smýkl jí na lůžko.

“Doprdele, nemůžu to udělat normálně?” Anda se nervózně kousla do rtu. Muž neřekl nic. Trhnutím jí otočil zády k sobě a vrazil koleno mezi její stehna. Cítil, jak Anda rychle dýchá. Rozšněroval si kalhoty a přitáhl ženu k sobě.

Ječela. Opravdu to bolelo a připadalo jí, že je to spíš výprask než milostný akt. Dosáhla sice ukojení, po dlouhé osamělé zimě, konečně, byla zvyklá na drsné zacházení, vykřikla, spíš vzteky než rozkoší a zat’ala zuby. Přála si, aby si toho Ezero nevšimnul.

Když bylo konečně po všem, vstala Anda z postele a oblékla si odhozené kalhoty.

“Parchante.” Muž k ní pomalu otočil hlavu.

“Myslel sem si, že se ti to líbilo. Každopádně...” díval se na ni s úšklebkem.

Anda si zavázala halenu až ke krku a obrátila se s náhlým úsměvem k lovcovi, který seděl na posteli s koleny přitaženými k bradě: “Nebylo to tak zlý, brácho.”

príspevok je prebraný z internetového magazínu [Blue Screen](#)

Žlutooká VII

Slunce pomalu vysušovalo bahno zbylé po jarním tání, když se Ezero a Anda začali připravovat na cestu. Velká lovecká osada v Aspě hostila v létě všechny samotáře a poskytovala jim to, čeho se jim obvykle nedostávalo, společnost, pohodlí i ženské.

Anda skládala zimní kožešiny do pytlů. Po dlouhé a opuštěné zimě jí těšilo pomyšlení na to, že se setká s jinými lidmi. Táhlo jí to od zabeđené chaty a pravidelného života ve světle pochodní. Zděšená touha doutnala hluboko v jejím srdci a přikazovala jí jít. Jít tak, jako každé jaro, jít tak jak přichází a odchází slunce.

Opřela se vedle Vlka u ohrady, kde neklidně poklusávali koně, které jim nabízel handlíř. Pozorně sledovala zvířata, až se její pohled zastavil na krásném lehkém vraníkovi s dlouhou zaknocenou hřívou. Dotkla se Vlkova lokte a ukázala bradou na vybraného hřebce. Její volba Vlka nepřekvapila. Tušil už dávno, že ho Anda bude stát víc peněz, než kolik obvykle stává přízeň vesnických panenek.

“Kolik?” zeptal se věcně rozložitého světlovlasého chlapa, který ve zdejším městečku obchodoval s koňmi. K Vlkovu velkému překvapení ze sebe kupec nezačal sypat chválu na vybraného hřebce, ale zarmouceně pokrčil rameny: “Vyberte si jiného, pane. Tohle je blázen a nikdo se k němu nemůže pořádně přiblížit, natož na něm jezdit. Nedal jsem ho řezníkovi jem proto, že pořád věřím, že se z toho nějak vzpamatuje.”

V tu chvíli se Anda vmísila do debaty svým obvyklým posměšným hlasem. “Nech mě ho vyzkoušet, strejdo. To, co ty víš o koních, jsem já už dávno zapoměla. No tak?”

“Je to nebezpečný pro vaši panenku, vzácnej pane, aby do tý ohrady lezla, ” obrátil se handlíř v rozpacích k lovcí, ale lovec jenom kývl hlavou. “Jsou to její kosti, který si zpřeráží.”

Za tu dobu, co Andu znal, věděl, že bránit jí v čemkoli nemá smysl a zakazovat jí něco je čirá zbytečnost.

V tu chvíli už se dívka přehoupla přes ohradu a pomalým měkkým krokem se blížila k černému hřebci, který stál u protějšího rohu ohrady a svaly na jeho plecích se lehce chvěly. Anda se zastavila několik kroků před zvířetem a začala k němu mluvit zvláštním zpěvavým hlasem.

Přitom se opatrně přibližovala. Po chvíli se dotkla nozder a přejížděla rukou mezi očima koně.

Vlk i handlíř přihlíželi tiše podivnému představení. Najednou se dívka otočila k hřebci zády a volným krokem se vracela zpět. Zvíře za ní klopýtalo na ztuhlých nohách jako omámené. Kývla na ohromeného handlíře a usmála se pyšně na Ezera.

“Sedlo!” Handlíř se zmateně rozhlédl, ale pak se vzpamatoval a rozběhl se do blízké maštale.

“Odkud to znáš?” Lovci pomalu docházelo, kde viděl tenhle způsob krocení koní.

Anda jenom pokrčila rameny: “Zvířata mě mají ráda.”

Jenom zavrtěl hlavou a odvrátil pohled. Nedíval se rád ani na svou matku, když tohle prováděla. Připadalo mu, že v jejích očích vidí v těch chvílích něco divného. Nijak zvlášť nestál o to, zahlédnout ty záblesky i v očích ženy, která s ním každý večer leze do postele.

Zatím se handlíř vrátil se sedlem a opatrně ho podával dívce. Byl mužem obchodu a reality a záhadné věci ho trochu děsily. Anda začala klidně sedlat koně. Pozorně utáhla podbřišník, srovnala ohlávku a lehce se vyšvihla vraníkovi na hřbet. Zvíře zděšeně pohodilo hlavou, ale Andina ruka se opět dotkla místa mezi jeho očima. Vraník začal pomalu obcházet ohradu.

Postupně se jeho krok zpevňoval a prodlužoval a po chvíli už klusal hladce a plynule. “Beru ho.”

Anda se ohlédla na obchodníka, který stál u hrazení “Beru ho, pokud za něj nechceš majlant.

Stejně by jinýmu k ničemu nebyl.”

Handlíř se rychle vzpamatoval, když byla řeč o penězích. “Za dvacet zlatých je váš, paní. To je zadarmo za takovýho koně.”

Cena byla opravdu hodně nízká. Anda ukázala na krásného vysokého siváka, který stál klidně uprostřed ohrady. “A toho pro tebe, Vlku. Je to dobrej kůň. A vypadá že má pevný nervy.”

Lovec se na Andu šibalsky usmál: “To jo, ale toho tvýho nikdy nedohoní, co?”

“Nemůžeš mít všechno.” Anda vypadala v dobré náladě. “Nákladní koně si vyber sám, ty mě nezajímaj. Abys věděl, pojmenuju toho hřebečka Sirel, tak se jmenovali všichni mí koně.”

V tu chvíli se k ní Vlk překvapeně obrátil. Sirel znamenalo v terštině zabíječ a bylo to také jméno jednoho z démonů, které vzývaly terrské kněžky. Každopádně to bylo podivné jméno pro koně.

Když zaplatili, dohodli se, že si koně vyzvednou druhý den ráno a odcházeli, handlíř si znechuceně odplivl a pak se požehnal ochranným znamením. “Čertice si koupila čertovského koně. Nechtěl bych doma ani jednoho z nich.” A potom šel do hospody spláchnout pivem tu podivnou chuť v ústech.

Další zadostiučinění pocítila Anda, když prodávala svoje kožešiny. Kupec se tvářil překvapeně, když mu šedooký lovec, kterého dobře znal, poručil, aby vyplatil skoro tři sta zlatých za kožešiny mladé ženě, která přišla s ním. Málem už namítl, že tolik peněz ženské do ruky nepatří, ale něco ve vzhledu té černovlasé ho varovalo. Raději jim tedy úslužně otevřel dveře a na rozloučenou se uklonil až k pasu.

Když vcházeli do hospody pocítil šedovlasý lovec pýchu muže, který má po svém boku něco zvláštního. Idiotskou pýchu, jak si sám hned řekl. Pohledy všech chlapů v místnosti se upřely na Andu a už se od ní neodtrhly. A Anda prošla krčmou jako královna. Halenu měla na hrudi rozhalenou a kožené kalhoty jí obepínaly jako druhá kůže. Na místě, kde byly roztržené, odhalovaly kus svalnatého stehna. Dost velký kus na to, aby povzbudil fantazii. Cítil, že se dnes večer nejspíš bude muset porvat a po dlouhé době mu ta myšlenka nebyla tak docela proti mysli. Anda dobře věděla, jaké pocity vzbudila u většiny mužů v místnosti a nepokrytě se tím bavila.

Muži si jí lačně prohlíželi a najednou nikomu nevadily šikmé žluté oči. Ušklíbla se. Přivolala hostinského a objednala u něj konev červeného. Potom se naklonila k lovcovi a olízla si okázale rty a když promluvila, dala si záležet, aby jí bylo slyšet.

“Dneska tě zvu, zlato. Všechno platím. I tebe :)?” Lovec se proti své vůli musel zasmát. “Moc to nepřeháněj, holčičko. Koleduješ si o znásilnění.” Andiny oči jiskřily, když je zabodla do jeho.

“Jedině od nádhernýho hřebce, bratříčku. Jedině od opravdovýho hřebce.”

Po pár hodinách byla Anda skoro opilá. Smála se a černé vlasy jí padaly přes oči. Krčmář neklidně pokukoval po svých divokých hostech a cukal sebou při každém rychlejším pohybu. Cítil ve vzduchu nepřijemnosti.

Když se Anda vracela ze dvora, sklouzl její pohled po hloučku mužů u výčepu a v tu chvíli vykřikla radostným překvapením. V příštím okamžiku jí popadl do náruče vyhublý tmavovlasý tulák a zvedl ji nad hlavu.

“Ando, zlato, kde se tady bereš? Doufám, že si spolu dneska v noci bezvadně užijem. Už jsem neměl ženskou, ani nepamatuju.” Jeho žluté šikmé oči zářily.

“To teda nevím, Lasičko.” Anda prstem lehce přejela po tváři svého kolegy.

“Já tady už něco mám.”

“Tak pusť toho kořena k vodě, pusinko. Se mnou to budeš mít jako s nikym.”

“To si právě nejsem jistá.” zasmála se Anda. “Kdy ses naposled najed?”

“Bozi, ” žlutooký si teatrálně přitiskl ruce ke spánkům “to to budeš brát takhle důkladně? Copak mě neznáš?”

“Právě, že znám. Ted’ máš plnou hubu keců a potom se uděláš, ještě než se svlíknu.”
 Lasička obrátil oči v sloup a většina hostů ztichla, aby jim neušlo nic ze vzrušující scény. Přitáhl ženu k sobě.” Přece mi nedáš košem, princezno. Budu se fakt snažit.”
 Anda ho odstrčila a pohlížela na něj s výsměšným úsměvem.
 “Budu uvažovat o tvý nabídce, bratříčku. Fakt budu.”
 V tu chvíli k výčepu přistoupil Ezero. Jeho šedé oči se nebezpečně leskly. “Nechceš mi něco vysvětlit, panenke?”
 “Ale jo, “usmála se Anda “tohle je můj starej kamarád Lasička. Chce se se mnou vyspat.”
 Anda se příšerně zašklebila. “Pouvažuju o tom.”
 “Tak s tím rychle přestaň a jdi si sednout.” Ezero stiskl rty a postrčil Andu směrem ke stolu.
 “Počkej ,” dívka se mu vysmekala a přitiskla se k bohu tuláka, který s úsměvem čekal, jak se situace vyvine “dlouho jsme se neviděli.
 Lovaec cítil, že se v něm probouzí vztek. Výstavní párek Thryen. Co chtěj dělat? Ukojí jí líp někdo z její krve? Líp než on? Zaťal zuby. Odejde mu. žlutooká mu odejde . pokud ji nechá ..
 “Koleduješ si o vejprask, Ando.”
 Jenom zlý úsměv. “Zeptám se, kdo v zimě umřel.”
 Vlk potřásl hřívou dlouhých vlasů a sedl si zpátky ke stolu. Bolestně si uvědomil, že vandrákovi závidí jeho dravčí oči.
 Lasička se přestal usmívat. Zadíval se na Andu s náhlou zuřivostí. “Našla sis někoho od nich, co? Jasně, šedivý oči pořád nejsou žlutý.”
 “Idiote” sekla Anda. “Tahle zima byla zatraceně dlouhá.”
 “Jo, to byla. Zařvalo spousta známejch, aspoň pokud vím. Arila ukřižovali vesničani na vratech od stodoly. Wotan umřel na otravu krve. Já sám sem strávil půlku zimy v lochu a ty, jak koukám, v posteli s tím parchantem.”
 Židle třeskla o zem, jak Ezero prudce vstal.
 “Pojd’ ven.” zasyčel na pytláka. Lasička vztekle semknul rty a oba vyšli do tmy. Anda si pokojně nalila další pohár vína. Kam přišla, rvali se chlapi jako psi. Byla na to zvyklá.
 Probudila se uprostřed noci na lůžku v hospodském pokoji. Víno už pomalu přestávalo působit a nepohodlná postel ji tlačila. Lovec, který ležel vedle ní, oddychoval tiše a pravidelně, jako by za sebou neměl divoký večer a část noci. Nevrátil se do hospody v nejlepší náladě. Proklínal svou pitomost, a taky Andu, která ho zatáhla do rvačky a potom s úsměvem popíjela u výčepu, zatímco Lasička zvracel žaludeční šťávy opřený čelem o zeď. Odvedl Andu do malého pokojíku v podkroví hospody, hodil jí na postel a strhal z ní šaty. Nejvytrvalejší opilci se pak dlouho bavili sténáním, které pronikalo skrz tenké dřevěné stěny a dalo se vysvětlit jen jedním způsobem. Slyšel ho i Lasička, který se vrátil alespoň vínem spláchnout hořkost neúspěchu. Když se ozvalo táhlé pronikavé vyjeknutí, trpce se ušklíbl: “Zatracená děvka.”
 Jeden z opilců se po něm se zájmem otočil.
 “Jak dlouho ji znáš, tu holubičku?”
 “Už osm let a je to rok od roku větší mrcha.” povzdychnul pytlák.
 “Ale je pěkná a vyzná se, to se jí musí přiznat.”
 Anda byla sama se sebou spokojená. Chladný moudrý Ezero se kvůli ní bil dnes v noci. Protáhla se a jakž takž pohodlně se uvelebila na posteli. Stálo jí za to.
 Druhý den, ještě než osedlali koně, vyhledala Anda Lasičku, který spal zmožený vínem ve výklenku vrat hospody. Pomohla mu na nohy nečekaně mateřským pohybem.
 “Vstávej, srdce moje, včera nám to nevyšlo.”
 “To, teda ne, sestřičko. Bolí mě všechno, na co si vzpomenu.”

“Aspoň víš, že jseš ještě naživu. Tady máš.” Podala mu deset zlatých a prohrábla mu konejšivě zcuchané tmavé vlasy.

“Musím jet. Dávej na sebe pozor, synku. Už nás moc nezbylo.” Přitáhla ke svým ústům Lasičkovu tvář a potom se k němu přitiskla. Stáli tam v pevném obětí a Anda cítil, jak se Lasička chvěje.

Když si Ezero přišel pro svou přítelkyni, tiskla se Anda ještě pořád k Lasičkově hrudi. Vypadalo to, jako by jejich těla na chvíli splynula. Lovec při pohledu na ně náhle pocítil žárlivost, závist a smutek. Mlčky čekal, až Anda odtrhne svá ústa od milencových rtů. Když pak k němu přistoupila, jenom němě kývnul hlavou a dotkl se rukou jejího ramene.

príspevok je prebraný z internetového magazínu [Blue Screen](#)

Očami drowa

Silueta muža sa rýchlym krokom približovala, neustále sa obzerajúc za seba. Postranná ulička ktorou prechádzala bola tmavá, tvorená zadnými stenami meštianskych domov. Smerovala priamo k zadnému vchodu kupeckej gildy, avšak v zdanlivom domnení že nie je sledovaná sa zrazu zastavila a zdvihla v špine cesty ležiacu zlatku. Usmiala sa. Aspoň na chvíľu, pred tým ako sa jej výraz na tvári zmenil na nemý křčovitý výkrik a bezvládne sa zrútila na zablatenú cestu.

„..márnosť..“ zaznel šeptom chladný hlas obecnou rečou, tvrdo ale i napriek tomu melodicky. Asi päť stôp vysoká postava zahalená v čiernom plášti prešivanom striebornými nitami zamierila ráznym krokom smerom k radnici, odhadzujúc prázdny kožený mešec na cestu.

Môj prvý pohľad patrilo i dnes hrboľatému bielemu stropu. Ležím nehybne a sledujem tie dôverne známe praskliny na omietke. Ako to vravia ľudia? Domov sladký domov? Snáď niekedy tieto slová vyrieknem tiež, ale zatiaľ si musím vystačiť z hostincom ktorý ponúka za pol zlatky na deň aspon takýto , hmm, komfort. Pri vstávaní z postele vyťahujem spod vankúša obe dýky a so škodoradosným úsmevom ich pokaldám na stolík vedľa drevennej vane s vodou. Nenávidím studenú vodu.

Rýchlym pohybom na seba navlečiem kožené nohavice a čiernu hodvábnu košelu. Nasledujú chrániče zápästí a prstene, dýky putujú zo stola do svojich púzdiar v rukávoch a za opaskom, vedľa malých jednoručných kuší. Na chrbát je cez rameno dôkladne pripevnený zdobený rapier. Vedľa neho druhý, majstrovské dielo z čistého striebra.

Cestou k dverám cez seba prehadzujem čierny plášť s strieborným pavučinovým vzorom.

Zo schodov som zamieril priamo k svojmu stálemu stolu od ktorého až na schody doliehal krik a smiech. Osadenstvo pri ňom sa výrazne líšilo od ostatných zákazníkov hostinca ” U Poníka “, ktoré tvorili prevažne meštania a mladší členovia nižšej šľachty.

“hehe, no ved’ ti nikto nič nevnucuje, hehe keď nechceš”, smial sa hrdelne Terjon, muž odetý v plnej rytierskej zbroji obímajúc brunetu sediacu mu na kolenách a pritahujúc k sebe za ruku chichúňajúcu sa blondínu.

“Ostane viac pre mňa, hehe, ghehehe” dodal na adresu trpaslíka sediaceho na opačnej strane stola.

“Ženy sú pliaga, zhuba trpaslíctva , ľudstva a všetkých ostaných národov !”, predniesol rázne s dôrazom trpaslík, zvierajúc v jednej ruke pohár , v druhej ťažký palcát a odplul si na zem.

“A mňa sa nespýtaš, vážený Terjon of Rel Astra?”

“haháá, ctihodný pán Nyronď z Vengebergu, prečo nie, aj keď asi tuším odpoveď..” odpovedal kludne bývalý paladin a posunul sa na lavici viac na kraj, uvoľňujúc tak miesto.

“Sláva Cyricovi!” zvolal trpaslík, klerik a uštedril stolu ranu palcátom.

Mierne som prikývol a posadil sa do rohu, an svoje obľúbené miesto.

“Křčmár, šesť pív a nejakú pečienku na ráno, hehe pán Nyronď pozýva” , obrátil sa Terjon s úsmevom na mňa.

“Netvár sa tak nechápavo” pokračoval trpaslík, “dopočuli sme sa, že sa vraj jeden z členov predstavenstva kupeckej gildy stal, citujem *obetou násilného lúpežného prepadnutia s následkom smrti*”

“Strané veci čo sa dnes deje..” zasmial sa škodoradostne trpaslík.

“.. veru, veru vážený páni.”, zapojil sa do rozhovoru krčmár prinášajúci pivo, “Až človek roznýšla nad tým akú hodnotu má vlastne ľudský život.”

“Približne 2000 zlatých..” šepol som s miernym úsmevom.

Trpaslíkov úsmev sa škodoradostne rozšíril.

“Tak teda ešte šesť” predbehol ho so širokým úsmevom Terjon, “začínam byť normálne rád že ta vidím, hehe, pekné od teba že si sa k nám vrátil.”

“Kam by som sa inak vracal, kam okrem špinaváho hostinca..” predbehol môj hlas myšlienky a pocítil som stisk svojich čelustí.

“K rodine? Za maminou?” nadhodil škodoradostne trpaslík a ako pocítil bodave pohľad môj a Terjonov, zovrel svoj palcát pevnejšie v rukách, “..he, mi to nedalo, ved’ kl’ud.”

Paladin Expatriate si odplul pod trpaslíka a rukou ktorou doteraz držal mladú blondínku si oprel o starý dlhý meč.

Moje ruky ostali nehybné, ako vždy, pripravené urobiť ten nepatrný pohyb ktorým sa dostane dýka z rukávu kabátca do dlane a bodne.

“Ja som tú svoju na rozdiel od teba aspoň poznal”, precedil cez zuby Terjon a mohutným dúškom vyprázdnil pohár piva. “Česť ich pamiatke ..” zašeptal, zarývajúc svoj pohľad do trpaslíkových tmavých očí.

“Chvála Cyr..” zarazil sa trpaslík v polovici, prerušený mojimi chladnými slovami..

“Chvála Bhaalovi”

“Chvá... aá.. elfské dvojzmysly, pochopil som, ste dneska nejaký mäkký. To máte s tých ženských ! ha , tfuj !” odplul si trpaslík a prešiel pohľadom na sličnú brunetu sediacu medzi ním a Terjonom ktorý nespúšťal druhú ruku z rukoväte svojho dlhého meča.

Trpaslík pokračoval, “ja som svoju mater nepoznal, to je pravda, ani otca, veru, a je mi to aj jedno, nech boli kdo sceli. Jediné podstatné čo potrebujem vedieť a vjem je že to boli porádní trpaslíci keď splodili takéto niečo jak mňa, hehe...”

“Asi nám neostáva naozaj nič iné len sa vždy vracat’ do nejakého hostinca”, zastavil ho expaladin, “opíjať sa a spomínať na vrúcne víťania rodiny, tých čo sme mali radi, na ich radosť na tvári vždy keď som sa vrátil z bitky...”

“... na bič a týranie, na odsúdenie vopred, predsudky, na službu svojej pani, vstávať každý deň s pocitom že môže byť posledný, prosieť o to? sledovať ako sú tvoji druhovia obetváraní bohyni z rozmaru... nie d’akujem, niektorí radšej žijú v prítonosti a snívajú o budúcnosti, namiesto toho aby sa zaoberali tým čo .. bolo ...” operadlo pod mojou pravou rukou s prašťaním povolilo.

“Rozdiel medzi vami je však ten”, dobiedzal znovu trpaslík, “že zatiaľ čo pán Terjon svoju rodinu ochrániť nedokázal, rodná, ehm, dedinka Nyronдова sa zase nedokázala uchrániť pred ním, hehe. Ak sa dobre pamätám 13 tiel ostalo po jeho tichom odchode ležať v kaluži vlastnej krvi.”

Úsmev na brunetkinej tvári nahradil zmiešaný výraz prekvapenia a strachu.

Terjon sa tiež mierne prekvapený obrátil ku mne, “.. islo pravdepodobne o ehm, sebeobranu, nie je tak?”

“Kňazky zomreli v spánku, hladiac v okamihu svojej smrti do mojich očí a na vlastné obradné dýky zabodnuté v svojom krku, otrokárky podlahli jedu, a ostatní pocítili chlad môjho ostria, ako poslednú vec v živote...” odpovedal som mu chladne.

“A čo tvoja rodina?”

“Hehe, tú ušetril..” zapojil sa znovu trpaslík, neskrývajúc svoj škodoradostný úškl’ab.

“Takže predsa len nie je taký bezcitný ako som si myslel”, posumial sa mierne Terjon.

“... ušetril, aby som ich mohol nechať žiť v strachu, neistote tak ako nechávali mňa, vidieť ich trpieť, každý jeden deň, netušiac kedy príde ich koniec, prosiť o milosť, plaziť sa v prachu...”

“Bezcitný vrah!” vykrikla bruneta a ostala zahalená do mojich očí.

Jemne som sa na ňu usmial, “aký je podľa vás ľudí rozdiel medzi mäsiarom, lovcom a vrahom?”

“Mäsiar predsa zabíja len zvieratá, pre mäso, ale ty chladnokrvne zabíjaš ľudí” odpovedala nechápavo.

“Vy ľudia sa predsa vraždíte a okrádate stále navzájom, v honbe za bohatstvom, mrháte tým krátkym časom ktorý vám bol daný, dokonca sa opovažujete považovať za niečo ako korunu tvorstva.

Správate sa akoby tento svet povstal práve pre vás.

V očiach elfov však nie ste ničím viac než jedným zo smrteľných druhov ktorý sa tu na chvíľu objavil, otravnou háved'ou strpčujúcou život ostatným, ničiacim prírodu a šíriacou choroby.

To čo ty voláš chladnokrvnou vraždou, by som skôr nayval lovom. Zabíjam vás tak ako vy zabíjate zver, a či pre zábavu alebo pre peniaze, to nie je dôležité. “, odpovedal som jej chladne a arogantne, “To že žijeme tisíce rokov neznamená že nemusíme jesť”.

“ghehe”, zasmial sa trpaslík a pozdvihol pohár, “tag teda na zdravie a dlhý život”.

Bruneta, dcéra obuvníckeho majstra Fistuka, sedela bez slova a hľadela na mňa s polootvorenými ústami.

Terjon sedel zamyslene, upierajúc svoj pohľad na čašu pred sebou.

“Odpoviem aj na otázku ktorú sa chystá vysloviť pán Terjon, áno, dokážem milovať, tak ako nenávidieť..”

Krčmár priniesol ďalšie pivo, kura a kúsok pergamenu. Na lístočku bolo neobratne napísane “Samien Harvan”, meno miestneho obchodníka z “rôznym tovarom”.

Prikývol som a objednal si este jedno pivo. Nečakal som naň dlho, na stole bolo hned', spolu s mešcom plným drahých kamenov.

1500zl natoľko si krčmár cenil ľudský život.

Žlutooká VIII - XIII

Cestou do Aspy se k Andě a Ezerovi přidávali další a další lovci. Někteří nemohli skrýt překvapení, když jim představoval svou přítelkyni. Ohromeně brali na vědomí její žluté oči, přiléhavé kalhoty a rozhalenou kazajku a za Ezerovými zády hodnotili Andiny půvaby. Při společných lovech zaraženě pozorovali Andu, která nikdy neminula cíl, která slyšela zvěř, která se zatím pokojně pásala na paloucích daleko od lovců, a váhali mezi obdivem a odporem, když Anda bleskurychle vyvrhovala úlovek. Pak zmizela počáteční nedůvěra a Anda se začala ztrácet s lovci v lese. Ezero trpěl, když žluté oči spočinuly na někom z jeho kolegů se zalíbením. Žárlil.

Anda laškovala s lovci trochu drsně a večer u ohně vykládala skandální historky o svých milostných dobrodružstvích. Zlomyslně se těšila z toužebných pohledů, které k ní vysílali muži po dlouhé osamělé zimě. Vždycky se však vrátila k zamklému šedovlasému Ezerovi, dílem i proto, že si dovedla představit, co by následovalo, kdyby to jednoho večera neudělala.

Její vlk jí v tomto ohledu nenechal na pochybách a vysvětlil jí velice jasně, co s ní provede, pokud bude svou náklonnost k jeho kolegům přehánět. Vyslechla ho tehdy mlčky, měříc si ho zadumaným pohledem. Vlastně mu ani moc nerozuměla, nechápala jeho pohnutky, ani jeho argumenty, protože sama nikdy nepocítila opravdovou žárlivost, ale přesto se rozhodla vyhovět.

Jenom jí tenkrát blesklo hlavou, že Ezerova krev je přece jen trochu příliš zředěná krví pošetilé, malicherné lidské rasy s jejími nesmyslnými vlastnickými nároky. Co se týče ostatních, ani žluté oči dívky je nemohly pobláznit natolik, aby zapomněli na ostří Ezerovy dýky. Den za dnem se celá skupina přibližovala Aspě a všichni se těšili na odpočinek. Na odpočinek, na opravdovou postel, na jídlo, které nebude zvěřinou, a na ženy, kterým se za polibky neplatí.

Toho rána se Anda vydala lovit sama. Bloudila jarním lesem a šťastná jako vždycky, když se vydala na lov. Stopy rysa jí rázem vytrhly z příjemné nečinnosti a na její místo nastoupilo horečné vzrušení.

Stopovala zvíře celé dopoledne a konečně opravdu dostihla rysa, když hodoval nad kořistí. Pozorně zamířila na srdce zvířete a vystřelila. Snad zvuk tětivy, snad její dech vydal zvuk, který rysa varoval, protože ten se v okamžiku výstřelu pohnul, takže šíp zasáhl sice hrud', ale ne srdce zvířete. Anda sprostě zaklela, vložila do kuše nový šíp a vydala se pružnými obezřetnými kroky k zmítající se šelmě. Rys, šílený bolestí a rozzuřený střelou, trčící z jeho boku, spatřil konečně svého nepřítele a skočil. V tu chvíli Anda pozvedla kuši a její šíp zasáhl velkou kočku mezi přední tlapy. Skvrnitě hnědavé tělo padlo na zem a Anda spokojeně vytáhla nůž z vysoké holínky.

Nařizla kůži zvířete, aby ho, stejně jako jindy, obratně stáhla, když v tom v ní něco vzbudilo touhu, již nemohla odolat. Snad to bylo jarem, nebo dlouhým vzrušením lovu, Anda se náhle sklonila k hrdlu rysa, ostrými zuby prokousla kůži a napila se ještě teplé krve.

Křoví se pohnulo a ze stínu keře vystoupil muž, který scénu až dosud mlčky sledoval. Podle tetování na hrudi to byl také lovec a ocelová barva jeho kdysi

černých vlasů spolu s vráskami, brázdícími snědou plet' napovídala, že už dávno překročil padesátku. Zamířil rovnou k ní. Rychle se vztyčila a pozvedla k obraně ruku s nožem. Byla rozhodnuta v případě nutnosti muže zabít, protože ji přistihl při něčem, co i sama sobě přiznávala nerada.

“Boží, něco takového ještě existuje?” usmál se lovec. “Ještě v lesích lovívají opravdoví vlci?” Setřela si krev z úst a rozhodla rukama v neurčitém gestu:

“Je jaro, lovče.”

Ještě se chvěla vzrušením z lovu. “Je jaro.”

Jen potřásl hlavou: “Pytlačíš tady, princezno?”

Zvedla k němu oči: “Ne! Poprvé za dlouhá léta ne.”

Ezero nervózně přecházel po táboře. Neměl rád, když Anda tak najednou zmizela. Už se jí chtěl vydat hledat, když se na kraji palouku objevila mezi stromy její drobná silueta. Přimhouřil oči, aby viděl do tváře muže, který šel vedle ní a nesl staženou kožešinu. Když se přiblížili, takže jejího průvodce poznal, usmál se lovec a vydal se oběma naproti.

“Dore, kde se tu bereš?” Muž vztáhl k příchozímu pravici a ten ji stiskl. “Dávám pozor na tvoji maličkou, když jí necháš samotnou lítat po lese a vraždit rysy.”

Ezerovo obočí se varovně stáhlo. “Ando” začal ostře “už jsem ti několikrát říkal...”

“Nech jí, už jsem jí vynadal za tebe.” uklidňoval ho Dor. “Ostatně, ta holčička má kuráž jako ďábel sám. A trefu taky.” Potutelně se usmál. “Kdybych byl mladší, snažil bych se ti jí přebrat. Takhle o ní můžu uvažovat nanejvýš jako o dceři.”

“No, takovou dceru bych ti nepřál.” Ted' se do rozhovoru vmísila i Anda.

“Jen mě nepomlouvej a radši se koukni, jakej jsem dostala parádní kus.” Lovec se věnoval pozorné prohlídce kožešiny. Když si všiml otvorů po střelách, jenom potřásl hlavou. “Nemáš rozum.”

“Ale zapít bysme to měli.” podotkl Dor a vykročil k ohni.

Uprostřed noci seděli u skomírajících plamínků už jen Dor a Ezero. Andu i ostatní lovce přemohla buď kořalka nebo únava a spali teď zabaleni do přikrývek kolem ohně. Mladší z lovců přihodil do plamenů pár suchých větví a záblesk plamene na chvíli ozářil jeho tvář. Vypadal vážně. “Co si o ní myslíš?” zeptal se Dora.

Ten potřásl hlavou: “Měl si štěstí, pokud si na tohleto potrpíš.”

“Ona je skoro úplně čistá,” zkřivil trochu rty. “Thryen.”

“Já vím. To určitě. Víš, opravdu bych si přál bych si mít takovou dceru. Počít jí v lese se žlutookou, běhat s ní... Dneska, když přijímáme mezi lovce kluky, co sotva dostanou jelena.”

Ezero pozvedl hlavu: “Přijme ji osada? Viděls jí zabíjet,” pokračoval. “Nemine se skoro nikdy. Není to ... přirozený, to co dělá.”

“Bude těžký prosadit to v radě. V Teře snad, ale tady... Musíme ji ukázat Erinovi a San Sanovi. Když oni budou pro, všichni zmlknou. Jen když oni budou pro...”

Mimochodem, to vždycky vypráví takovýhle historky?”

Ezero se uškíbl. “Jo, vždycky. Někdy horší. Všichni chlapi jsou z ní celý pryč. Skoro v každý hospodě, kam jsme přišli, jsem se kvůli ní popral. Někdy se porvala ona. Nedá si pokoj.”

“Myslíš, že na takovouhle divokou klisničku ještě stačíš?”

Lovec pokrčil rameny. “Nevím. Ještě se mnou je. Ale myslím se, že kdyby nechtěla, neudržím ji ani párem koní.”

Dor se s povzdechem narovnal v zádech. “Tak jdi. Jdi si k ní lehnout. Dokud ji máš.”

Anda jela na svém černém hřebci mezi Dorem a Ezerem. Rysí kožešina vyvolala obdiv i pochyby... Lovcům žlutooká pořád trochu páchla... škodnou.

Rozhodli se poslední noc strávit v hostinci U červeného hada, který stál na rozcestí a byl vyhlášený dobrým vínem, poctivou kuchyní a v neposlední řadě i přítulnými číšnicemi. Andin příchod jako obvykle vzbudil velkou pozornost, ale vzhledem k obecně divoké pověsti lovců se ji nikdo neodvážil obtěžovat.

Po nějaké chvíli si však Dor všiml, že Andin pohled často zabloudí ke stolu, kde seděl otrhaný vyhublý Thryen s dlouhým rozcuchaným copem a že i on její pohledy opětuje. Když se potom Anda zvedla a odešla před hostinec, zvedl se i onen hubený pobuda. Když Dor vyšel před hospodu nebylo Andu ani toho muže nikde vidět.

Teprve když zahýbal za roh, uslyšel tiché hlasy, jak se dohadují. Jeden z nich určitě patřil Andě.

“Musíš nám pomoci!” říkal právě mužský hlas “Jestli neseženem nějakýho felčara, tak je s Damienem konec.”

“Ale já u sebe prachy nemám a když je budu brát v hospodě, tak to praskne.”

“Prosím tě, udělej to.” naléhal mužský hlas.

“Jestli to praskne, můžou si vás dát ...” odpovídala Anda pochybovačně.

Dor si pomyslel, že už slyšel dost a vystoupil ze stínu. Anda i její společník sebou polekaně trhli.

Dor vzal dívku za loket a nekompromisně jí postrčil

směrem ke dveřím. “Vrat’ se dovnitř, než si toho všimnou. No tak, bude to!” dodal, když viděl, že Anda váhá. “ Já to tady vyřídím sám.”

Anda tiše zmizela ve dveřích a Dor obrátil k polekanému pytlákovi. “Tak s kým má bejt konec?”

“No, pane” hubený chlapík se nervózně zakoktal “ totiž, máme

tady kamaráda, Anda ho zná, a von má horečku a asi umře.”

“A kde je ten váš kamarád?”

“Leží na kraji lesa, pane, ale sem asi nedojde, je mu moc zle.”

Hned jsem zpátky. Počkej tady.” řekl Dor a vešel do hospody. Anda se na něj prosebně

podívala. Jenom pokývl a vzal si z lavice svůj vak. “Venku je nějaký

problém.” řekl neurčitě a vyšel do noci.

Když vyčistil blouznícímu muži zhnisanou ránu a jeho hubenému příteli dal nějaké rady ohledně ošetřování a pár zlatáků, obrátil se k zamlklému hloučku tří

žlutookých mužů, kteří ho zpovzdálí sledovali při práci.

“Aby bylo mezi námi jasno, nechci abyste ji ještě někdy obtěžovali. Bez ohledu na to, co jste spolu měli předtím.”

Jeden z k němu pomalu pozvedl hlavu ... “Proč? Ona je naše...”

“Právě proto... Nevymřete, dokud budou vaše ženské žít... Dejte jí šanci...”

Žluté oči mu žhnuly za zády, když se obrátil zpět k hostinci...

Anda se k němu přitočila druhý den ráno, když sedlali koně.

“Dore, co se Damienovi stalo?” zeptala se rozpačitě.

” Zhnisaná rána, holčičko, zhnisaná rána nožem.”

“Vyčistils mu to?”

“Jo.” odpověděl Dor lakonicky. “A jinak... bude lepší, když na ně zapomeneš, žlutooká... Já a Ezero vás nedokážeme ochránit ... všechny.

V sedle černého Sirela uvažovala Anda o tom, jestli život v bezpečí vyváží ztracenou volnost. Zima byla strašná, když jí sužoval chlad ve výklencích zavřených dveří. Jenže teď bylo jaro, a mrazivé noci byly zapomenuty. Litovala, že nemůže tak jako jindy trávit týdny divokým milováním ve vysoké trávě a bláznivými honičkami v sedle. Litovala, že si nemůže v krčmě přisednout ke starým přátelům a opít se do bezvědomí a ukrást koně a utíkat nocí a na opuštěné mýtině žvýkat lístky jogy, rostliny, která měla halucinogenní účinky a po níž se jí v hlavě honily podivné obrazy a s níž bylo milování delší a radost, kterou dávalo, drsnější. Změřila si zkoumavým pohledem Eзера a Dora. Její srdce bylo jako pěst rváče... neotevíralo se snadno...

Dor uvažoval o žlutooké stejně, jako ona přemýšlela o něm... Mohli ji vést na smrt... a také mohli přivádět smrt do Aspy. Kdo věděl, jaké myšlenky se honily za téměř průhlednými očima, kdo věděl kdy chvění svalů vyústí v rvačku, kdy malá snědá ruka švihne v runovém gestu a něco, něco se stane... On sám pochyboval a osada se bude děsit... děsit se zvyků dravce.

Když byla Aspa na dohled, obrátil se Ezero k Andě, která se už vytrhla ze zamyšlení a teď živě diskutovala s Dorem o zvycích lišek. Pohazovala při tom tmavými rozčuchanými vlasy a volnou rukou živě gestikulovala.

“Už jsme tady, ” upozornil lovec dívku.

“Víš, že sem si kolikrát říkala, že až tuhle osadu uvidím, tak budu už brzo bradou vzhůru?” usmála se Anda.

“Nesmysly.” pohodil lovec šedými copánky.

Několik lovců nedočkavě popohnalo koně a dívka stáhla obočí... Aspa patřila lidem... a žlutooká to náhle cítila velmi silně. Žaludek se jí stáhl a když se Ezero konejšivě dotknul jejího ramene, podívala se na něj cize... a pak pobodla koně.

Uvítání v osadě bylo bouřlivé. Anda seskočila z koně a tázavě pohlédla na své dva průvodce.

Dor se na ni usmál a vzal ji zlehka kolem pasu. “Jen pojď, holčičko. Musíme tě někomu představit.” Naproti jim přicházeli dva muži. Oběma mohlo být okolo šedesáti let. Jejich hrudi zdobilo lovecké tetování a hubenějšímu z nich pokrývalo i lícní kosti, bradu a čelo. Dlouhé vlasy měli jako všichni Teřané jejich věku už prošedivělé. Ten s potetovanou tváří měl vlasy upravené po loveckém způsobu, ale druhý si je svazoval na zádech do silného copu omotaného kůží, jak bylo zvykem u nájemných šermířů. Potetovaný přistoupil k Ezerovi, aby je přivítal, ale pojednou se zarazil. “Bozi, žlutooká, opravdová Thryen. Tak čistej typ jsem dávno neviděl.”

Vztáhl ruku, aby se dotknul Andiny tváře. Vzduch sykl, když udělala rychlé gesto. V dravčích očích se nebezpečně zablesklo.

Šaman vykřikl. “Popálila mě, ta čubka.”

Lovec se znepokojeně obrátil k Andě, která stála vedle něj napjatá, hotovící se k boji. Šaman ji přešel oceňujícím pohledem a smířlivě se usmál: “Odpusť starému muži, holčičko. Ctím vědění Tryen, lidu, který znal, co je to čest. A vítám tě.” Poněkud škrobeně se uklonil.

I Anda se uklonila. “Ty odpusť vetřelci, Mistře.”

Sklonila hlavu a dotkla se hřbetem ruky čela v dávno zapomenutém pozdravu.

“Jsem Erin z klanu Iro, ” pokračoval šaman v rozmluvě, “žák Daga Iro Turth.”

Pohodila zčuchanými vlasy a napřímila se... “Ráda tě poznávám, šamane... jsem An Daren, An

Daren z lidu Thryen. Jestli mě chceš zabít, můžeš to zkusit teď. Víím, že budeš dělat jen to, co tě naučili... psi."

Ezero pokročil k dívce, ale šaman jen pokynul rukou... "Neboj, nezabijeme se... Nejsem hlupák, který hasí dávný plamen. A také nejsem hlupák, který v tom plameni shoří... Neberu ti tvůj květ, jen chci záruku, že není jedovatý, synu..."

Anda se ušklíbla... "Každý lék je zároveň i jed... Erine. Ale já už nemám lid, za kterej bych bojovala, mám v sobě lidskou krev a nejsem víc, než toulavá fena... snad nemáš strach?"

Lovci, kteří přijeli s nimi, se zvědavě otáčeli a jen respekt k šamanovi jim bránil, aby nešli blíž. Dychtivé oči ženských a zvědavá kukadla dětí visela na Erinových rtech...

Muž pohlédl do světlých očí dívky, do dravčích očí, do smutných, unavených, nebezpečných očí...

"Bud' naším hostem, An Daren."

Muž s copem, který až odsud mlčel, se vmísil do rozmluvy. "Přesně tak, Erine. Dej pokoj se zaříkáváním a pozvi ji radši na trochu pálenky."

Žlutooká se po něm ohlédla a nadzvedla koutky rtů. Šlachovitý lovec ukázal v úsměvu zuby, dosud bílé jako tesáky vlka.

"San san." Potom vzal do snědé dlaně Andinu bradu, zaklonil dívce hlavu a políbil ji na ústa. Omluvně se na Ezero ušklíbl: "Přej trochu potěšení starci, bratříčku."

"Rádo se stalo, Sane. Stejně nejsi první, kdo podlehl pokušení."

San san pohlédl lovcem do tváře a v očích se mu zablesklo. "To si dokážu představit."

Anda se v aspské krčmě usadila pohodlně... Naslouchala šumu lidských hlasů, pozorovala muže v kožených kazajkách, ženy otáčející se kolem ohniště... vždycky tu bude jen vetřelec, cítila panickou touhu zvířete v kleci, touhu vstát a běžet, vyvléct se z pout vztahů a znovu loupit, škubat zuby, dávit, krev je rudá a voní železem, mráкотně voní lovem....

Promnula si nevědomým pohybem oči... spala? Snila?

Ezero ji objal kolem ramen.... "Utahaná, kotě?"

"Ne tak, aby nepozřela tu pálenku, vlku..."

Ráno se Anda vypořádala před chatu ještě omámená spánkem a kořalkou. Ezero už zřejmě vstal a tak se vydala hledat studnu sama. Upřímně řečeno, nevěděla ani, jak se dostala do postele a tak se teď mátožně ploužila osadou. Potkávala ženy s vědry, ale nevěnovala jim zdaleka tolik pozornosti, jako ony jí. Anda strávila podstatnou část života mezi muži a proto už necítila potřebu se s ženami přátelit. Pamatovala si je z rodné vesnice jako nudná a nepříjemná stvoření, vyčítající jí věci, které jen těžko chápala, ucouraná stvoření, klohnící kaše v očouzených hrncích, repetící a protivná.

Když našla studnu, vzala ženě plnící si vědro z ruky okov a vylila si ho na hlavu. Zbytek vody vypila a pak se sesula u studny a opřela si záda o její roubení. Slunce už hřálo a Anda mu nastavovala polonahé tělo. Neměla na sobě halenu, jen ve předu rozhalenou vestu a kalhoty. Holinky měla nepořádně shrnuté ke kotníkům a z jedné z nich čněla rukojet' nože.

Někdo se dotkl jejího stehna a proto neochotně otevřela oči. U studny stál neznámý lovec a napůl zálibně a napůl pohoršeně hleděl na její odhalenou hrud'.

Kolem něho se shlukly ženy a něco rozrušeně brebentily.

“Co je?” zavrčela Anda nevlídně.

“Nech mě spát, mladej.”

“Měla by sis něco oblíct.” řekl lovec přísně. Nechtěl se zesměšnit v očích přítomných žen a dívčin pohrdavý tón navíc urazil jeho ješitnost.

“Neměj péči, synku.” odsekla Anda “Já nenastydnu. A jestli chceš pro mě něco udělat, tak se nevybavuj s těma slepicena a doběhni pro Ezera nebo pro Dora.

Vyříd' jim, že jsem na prach... Na prach ...Stejně za to můžou.” Nebyla ještě docela střízlivá a tak mluvila poněkud zmateně. “No tak dělej.”

Mladík by se byl rád ukázal jako opravdový chlap, zvláště když v houfu žen uviděl i svou milou, ale ta dvě jména ho zchladila. Co může mít tahle divná ženská společného s lovci, které si on neodvážil ani oslovit? Vysvobodil ho sám Dor, který právě přicházel.

“Co to tady vyvádíš, malá? Zapomělas, že si slíbila Erinovi a Sanovi společnej lov?”

“Právě, že ne,” zamumlala otráveně “A tak se snažím vystřízlivět. V tomhle stavu netrefím vrata od stodoly z pěti kroků.”

Dor jí se smíchem pomohl vstát. “Trváš na tom, že tě všichni musej vidět nahou, dítě?”

“Na mě už stejně nic ke koukání není. A to, co mám, může vidět každý.”

Dor se s úšklebkem otočil k mladému lovcovi. Ten jenom něco popleteně zablekotal.

Okolostojící ženy pozorovaly žlutookou s neskrývaným odsouzením. Šedovlasý muž je přešel pohledem a když viděl zášť v jejich očích řekl studeně: “Nemáte co

na práci, než očumovat a klepat?” Poplašeně se rozprchly. Slovo lovců z Rady platilo v osadě jako zákon a žádná z nich se neodvážila hádat s jedním z nejmávanějších členů.

Ani Erin a San nebyli tak docela ve formě, takže lov se změnil spíše v procházku jarním lesem. I tak se Andě, které Erin tvrdošjně říkal celým jménem,

podařilo trefit srnce. Potom všichni dospěli k závěru, že už lovili dost a vrátili se zpátky do tábora. San se sice galantně nabídl, že zvíře stáhne, ale

Anda jen mávla rukou a s rutinou dlouholetého praktika srnce vyvrhla, stáhla a naporcovala.

Oba lovci jí celou dobu pozorovali mlčky, ale když skončila, řekl

Erin pochvalně: “Dobrý.”

Anda nakrčila nos. “Jaký dobrý, prosím tě. Pomalu ztrácím cvik.” Zasmáli se. “Ty jsi d'áblův spratek, holčičko.”

Smutně k nim pozvedla hlavu: “Ano, d'áblův...”

Podlouhlá místnost krčmy v Aspě byla cítit potem mužů, sluncem a kořalkou... vzrušením a nepokojem lechtala žlutookou na kůži. Žena poposedla na židli a upravila si dýku v holínce... když se k ní otočily pozorné oči lovců

Dychtiví chlapi, nově přijatí mezi lovce už by nejraději běželi říct domů tu velkou novinu, už už by vyrazili z krčmy naporcovat se před děvčaty a mladšími sourozenci, když je Dor zmrazil pohledem a vstal.

“Je tu ještě jedna věc, o které je třeba se poradit... Do naší osady přišla thryenská dívka, Ezero si z lesa přivedl žlutooké děvče... Můžeme ji přijmout do naší

osady a Erin z ní vychová novou šamanku, můžeme před ní své dveře zavřít... a potom...

“Potom odejdu...” doložil Ezero mrazivě...

“Bratře...” vyhrknul jeden z lovců “Bratře... Kvůli ženské?”

Anda se srovnala v ramenou a Ezero pohodil dlouhými vlasy: “Jo, kvůli ženské! Kvůli ženské,

kterou neodkopnu jako prašivou fenu, když po ní vy začnete štekat...”

“Hej” žluté oči vzplály “postarám se o sebe sama, žila jsem bez tebe a budu dál...”

“Dostanou tě a umučí...”

“A co?”

“Ticho, děti.” Erinův hlas zněl uklidňující notou. “Aspa potřebuje šamana, stará kouzla stále doutnají pod pootevřenými pečetěmi. Jakkoliv je to smutné, nemluvíme o ted’ Ezerově lásce, o dlouhém osamělém běhu An Daren, nesoudíme žluté oči a ostré zuby, Aspa potřebuje silnou ruku, která pozvedne šamanskou hůl a já, já stárnu..... Myslete na to, vlci!”

“Nó,” odkašlal si rozpačitě podsaditý muž, který seděl po Dorově pravici “a proč si ji tedy jako Ezero nevezme za ženu, když spolu stejně to..., no však víte...” zrozpáčitel.

“Jo, at’ si tu babu vezme za ženu, co mi to tu budeme..., žejo?”

“Co šaman, vždyť je to ještě holka malá...”

“Ale pěkná, to zas ...”

“Já bych si jí vzal...”

“Pověsit jí... poběhlíci.”

“Přinese nám neštěstí.”

Já slyšel že oni ... děti se tu rodit nebudou....”

Zmatený proud hlasů se točil pod nízkou střechou, zmatené myšlenky v hlavách mužů, snědá řadra tmavovlasé dívky, dlouhá dýka tmavovlasé dívky.... Žluté oči, oči dravce... oči nepřítele...

“Ticho!” Anda uhodila plochou dlaní do stolu a vstala... “Ticho psi, a mluvte rozumně... Vám v palicích topí kořalka, a mě utíká léto... Jestli mě tu nechcete, půjdu... půjdu Ezero...” Vycenila ostré bílé zuby ve vzteklém šklebu... “Nebudu se doprošovat.” Sanův cop šlehl po stěně, jak muž vstal.

“Ty, Erine, je těžké to děvče zabít?”

Erin k příteli pomalu obrátil hlavu: “Proč se ptáš, bratře?”

“Prostě mi odpověz, šamane.”

“Ano, je těžké ji zabít, ale asi bychom to dokázali. Lidé zabili mnoho Thryen, lidští muži zabíjeli thryenské ženy a jejich děti. Je možné ji zabít. Proč se ptáš?”

San San se obrátil k temnovlasé dívce a usmál se na ni, usmál se na ni smutně a něžně.

“Nechte tu žlutooké dítě, dejte jí hůl šamana, milujte ji a chraňte ji. A pokud se ukáže, že ona přináší neštěstí, že vědomě škodí, zabijeme ji. Jsem stařec, hodně jsem v životě vraždil ... Co je po mé kůži, jakou má cenu? Nemusíte nastavovat krky... zaručíme se za ni... a když selže, bude na nás to vyřešit... A ty na mě neceň zoubky, vlče, nepřežil bych tě dlouho... Zabíjel jsem hodně, ale nikdy děti. Pokládám svůj život vedle tvého, vlče.”

Erin odhodil dozadu šedou hřívu: “I já. Jestli jsem zvolil svou nástupkyni špatně, dokážu ji zastavit. To slibuju.”

Dor poklepal rukojetí nože do stolu... “Žádné zabíjení nebude. Všichni ctíme zákon a vlci neškodí přátelům, co dceruško... Naučíš se běhat mezi psy, nic jiného ti ani nezbyvá... A Erin ti řekne, co je třeba... Má někdo něco proti? Chce někdo něco říct, lovci?”

Přešel pohledem tváře mužů, náhle uhýbavé oči... "Má někdo k tomu co říct?"

Na od stolu vstal je jeden z mužů, hřmotný, zarostlý chlap s rukama jako medvědí tlapy a prstem silným jako kmínek mladého stromu namířil na žlutookou: "Je to děvka... a přinese sem neštěstí... A zabije nám děti a slyšel sem, že uměj udělat, aby se chlapovi..."

Dál se nedostal. Ezerova židle se převrhla a pěst dopadla na mužův spánek jako kamenná palice.

"Pořád je to moje ženská, kurva. I když je žlutooká..." rozhodil Ezero vztekle ruce. "Je to moje holka."

Anda stála opřená zády o zeď a ruka jí pomalu klouzla k rukojeti dýky.....

"Klid." Dorova ruka obemknula její zápěstí. "Teď už bude klid."

"Hej, vy všichni, připravte pro nově přijaté tetování. A připravte pro to děvče tetování, chlapi. Připravte tetování pro tohle děvče."

Muži pomalu vstávali od stolů, hovor teď jen hučel jako nepokojný tok řeky.

Ezero stiskl dívce rameno a postrčil ji ke dveřím. Když překračovala muže, který dosud po ráno ležel na zemi, zachytila jeho pohled. Byl v něm nejen strach a pověrečná nechuť. Byla v něm nenávisť.

Ezero a Erin pracovali na návrhu tetování. Na pergamen pečlivě vykreslovali vlčí a rysí hlavy, komplikované tradiční symboly loveckého cechu. Tetování mělo pokrývat téměř celý hrudník a podstatnou část ramen.

"Jiní," vysvětloval jí šaman, "nebudou mít tak rozsáhlé tetování, ale ty si nemůžeš dovolit riskovat nařčení ze zbabělosti."

Anda klidně přikývla. "Proti padesáti ranám bičem to bude příjemná odpolední zábava."

Ezero se dlouze díval na hladkou kůži dívky... vpichy ji zanedlouho pokryjí, barva se vsákne a zůstane v ní, dokud bude kůže kůží... až za smrt...

Šaman odložil rudku a vstal. Děvče se smálo v slunci... v slunci léta.

"Už je čas," řekl. "Brzo se bude tančit výroční Vlčí tanec. Už je čas. Musíš být připravena."

Dveře šamanovy chaty se zavřely. Nadlouho.

Svařoval byliny a dával je Andě pít, i když často odporem křivila tvář. "To musím pít tyhle slivky? Nemůžeš mi to míchat do vína, Erine?"

Šaman s úsměvem vrtěl hlavou. "Ty se musíš očistit, dceruško a ne opít."

"Bohové, nechci to. Co to na mě nakládáte? Dříve to stačilo i bez dryjáků..."

Erin upřel světlé oči do její tváře a vrásky pokryly jeho čelo sítí. "Hrála sis. Teď tě čeká práce, An Daren."

Sluce stálo vysoko na nebi, když začala slavnost. Mladí lovci odložili haleny. Svazky jehel a misky barev už čekaly na svou příležitost. Anda nadzvedla bradu a zaťala zuby. "No tak..."

Bubny, rytmicky dunící, burcující, tepající... Den Zasvěcení.

A pak Ezero a Dor poklekli a začali pokrývat její kůži řetězci vpichů.

Anda pohlédla na chlapce, sedícího vedle ní. Na čele mu perlil pot. "Je mu špatně." podotkla a ukázala bradou.

Tetování trvalo hodiny... nejdřív štiplavá pálení, pak už jen tupá bolest. Hodiny. Pot v očích, sliny v ústech... Stále. Vpichy se posunovaly k ěadrům, bolest se přelévala přes klíční kosti, hroty se zarývaly do ramen. Tohle jim zacpe tlamy, tohle zacpe tlamu štekavé lidské smečce. Musí... Hroty koušou, neodbytně a slunce pálí...

Erin spokojeně přikyvoval. “Dneska už skoro nikdo nemá takové tetování. Jsou pohodlní. Zapomínají na tradice. Brzo nebudou chtít ani tančit Vlčí tanec. Vzdalují se. Neslyší, co jim říká vítr. Neslyší, když je les varuje. Dneska je divná doba.”

San san se ušklíbl. “Což o to. Každě se pořád nemodlí k severnímu větru. Ale zapomínaj i na to, jak se drží dýka a to je horší. Udělej jí dítě, Ezero, ať se narodí dravci.” Anda sebou škubla, bez ohledu na to, že se jí jehla zabořila hlouběji do kůže. “Dítě, ty ses zbláznil.”

Dor nespokojeně mlaskl. “Jestli sebou budeš šít, tak to nedodělám nikdy.”

“Ať nežvaní.” Sekla Anda ledově. Hrud’ měla naběhlou a pokrytou jasně barevnou kresbou. A Erin ve své chatě míchal masti. Doufal, že Anda neulehne v horečkách. Čekalo toho na ni tolik, nesměla čekat. Léto je hnalo ke zlým časům a starý šaman čekal....

Pálenka teče a muži tančí ... Úsměv pomalu zvedá koutky žlutooké, krev ohřátá kořalkou hoří, vstane ... Mužská těla, zpocená, rozjařená... Bubny... tanec.... Lovci dupou a do kruhu se prosmykne útlé tělo dívky. Nahá hrud’ pokrytá barevnou kresbou se leskne... svaly se chvějí... tmavé vlasy se rozlétnou, jak An Daren pohodí hlavou... Strne vypjatá na špičkách... bubny duní... tělo přilne k rytmu tak těsně, podřizuje se chvění kůže pod dlaněmi bubeníků jako úderům biče... srdce bije ... boky se zhoupnou Anda tančí ... zběsile ... jeden po druhém lovcí omámeně sledují jak pro ně žlutooká odtančí několik kroků...

Ezero vztáhne k dívce ruku a pak ... se poddá tlukotu bubnů... je to tanec, souboj, námluvy... žluté oči se lesknou, světélkují ve světle ohně Růžový jazyk navlhčuje rty, žlutoočka syčí... jako divoká kočka, jako ten ubitý rys....

Chladná pevná ruka odsune stranou... bubny teď tepají monotonně jako krev v žilách omámeného... Erinova potetovaná tvář je nehybná a jeho oči hoří jako pochodně v bezměsíčné noci...

“Tanči, dcero, tanči šamanko, nezastavuj se.....”

Lovci předřepnou na zem a v kruhu světla, které vrhají plameny, se teď míhají jen dvě těla... Anda těžce, pomalu dýchá a panenky se zužují ... cítí napětí, sílu, podivné jiskření kolem.... Pojednou ji přepadne vize lovu... zvířata běží, padají v orgii zabíjení... v železitém pachu krve... mátožní lovcí v maskách... pijí z tepen krev ... tváře bez masa... mrtví....

Zaječení protne nízký zvuk bubnů Děvče se křečovitě zkroutí na zemi...

Šaman protře oči, jako by procítl a klekne k dívce... drobná ruka křečovitě zašmátrá a pak stiskne jeho paži....

“Erine, jsou tu, ti, cos o nich mluvil... jsou tady, a jsou silní... moc silní ... loví.... Loví tu!!”

Dor se skloní k zhroucené dívce... “Kdo, kdo tu loví?”

Žluté oči se rozšíří, jako by hleděly za věčnost.

“Mí předkové, Dore... mí povraždění, vyhnání, ponížení žlutoocí předkové...!”

Erin pohlédl do Andiny strhané tváře a těžce se zvedl od ohně. Nebylo to poprvé, co spolu trávili noc v lese, nebylo to poprvé, co celou noc naslouchal Andinu hlasu, který zpěvavě odřikával Slova Volání. Dívka otupěle zírala do ohně. Nebyla zvyklá tak často užívat magii. Byla vyčerpaná k smrti.

Ezero se neklidně převaloval na lůžku. V jeho snech hořela Anda v ohni, zalykala se otráveným kouřem, křičela pod těly žlutookých mužů, kteří ji rvali.... S trhnutím procítl. Ze zvyku sáhl vedle sebe, ale nahmátl jen studenou pokrývku. Vyšel před chatu

a sedl si do trávy. Vrátila se mu nepříjemná vzpomínka.

To ráno, co se Anda počtvrté nevrátila domů, zašel se lovec podívat do Erinovy chaty. Místnost byla naplněna dusivým zápachem spálených bylin a šaman i dívka spali zhroucení v nepohodlných, křečovitých pozicích. Uprostřed stolu stála stříbrná miska zpola plná tmavě rudé tekutiny. Nemusel se ani dívat, aby věděl, že oba budou mít na předloktí ránu...

Tehdy za sebou tiše zavřel dveře. Odešel. Nemohl dál snést nasládlou vůni kouře. Tolik mu připomínala dětství. Viděl svou stále hubenější a unavenější matku, která mu jenom podrážděně odsekávala, když jí tahal za sukni. Potom přišli muži a ženy s potetovanými tvářemi a matka s nimi odešla. Opustila ho. Dodnes cítil na tváři její chladné rty, když ho políbila. A také trpkost osamění, která mu zůstala. Pomyslel na své šedé vlasy a světlé oči, tak neobvyklé u Teřana.

Dnes už věděl, že jedovaté lektvary, které jeho matka od mládí pila, otrávily její lůno. Po něm už neměla žádné děti. Děsil se dne, kdy Erin udělá to, co bude muset udělat. Potetuje Andě čelo a lícní kosti a zahalí ji do pláště z vlčích kožešin. Neztratí potom Andu stejně, jako ztratil matku? Už tak v ní nebylo mnoho lidského... málo tepla zbývalo pro muže v jejím lůžku... když Erin zabije i ten malý kousek lidského děvčete, který v ní ještě hoří... co zůstane?

Vraceli se letním ránem k osadě. Vyčerpaný Erin podepíral potácející se dívku. S bolestí si uvědomoval její promodralá víčka a třesoucí se ruce. Trpěl, ale byl si vědom své povinnosti. An Daren byla nadaná Mocí a Přáním, byla nadána Silou v míře, která je lidem odepřena. Trochu se usmál při myšlence, že i to, jak žlutooké vždycky působily na muže, bylo zčásti zásluhou Moci. Ztráceli kvůli nim hlavu, stejně jako vlci v čase touhy. I on sám... Jeho láska ale nehledala tělesné ukojení. Stačilo mu, když se jejich pohledy střetly nad plamenem, ve kterém hořelo kuřidlo.

“Nemám tě vzít na záda?” zeptal se starý šaman něžně.

Když se jí Ezero dotkl, podrážděně sebou trhla a její oči zaplály. “Nech mě bejt!”

Unaveně se svalila na lůžko a roztřásla se v zimnici. Zrak měla dosud zastřeny divokými obrazy. Otočila se tváří ke zdi a záda se jí křečovitě zachvěla v bezhlasém pláči.

Dor i Ezero hleděli zachmuřeně do cínových pohárů. Slova jim jen těžce splývala ze rtů.

“Mám o ni strach.” Lovci visela jeho hřívá zplihle kolem pohublé zarostlé tváře.

“Nejí, nepije, nesměje se. Ani lov jí nezajímá. Chlapý jí nezajímaj. Často jí teče krev z nosu a z úst. Já to znám, Dore. Zrovna to se stávalo mojí matce.”

Prudce zvedl hlavu. “Musejí s tím přestat.”

Dor vážně pohlédl na vyzáblého lovce. “Ne, bratříčku, to není možný. Včera přijel Jerome, šaman z Imal Rog. Prosil nás o pomoc. Stáda jelenů a srnců tam prý umírají po desítkách. Hladové vlčí smečky slídí na smetištích. Medvědi napadli děti na malinách a nikdo neví proč. Je jen otázka času, než se to stane i u nás. Ani my si nemůžeme dovolit hladomor. Ona si nemůže dovolit hladomor... Lidi zešílí... Obviní ji... Vyženou... Pokud to Erin nebo An Daren dokážou zastavit, budou muset. Za jakoukoliv cenu.”

Světlooký trhl rameny: “I za cenu života?”

Dor namáhavě polkl a svaly na jeho hrdle se napjaly. Krátce upřel pohled do lovcových šedých očí, pak odvrátil hlavu. “Taky mám o ni strach, bratříčku.”

Den Vlčího tance se neúprosně blížil.

Jednoho večera vynesl Erin před chatu nádobky s černou a rudou barvou a na mýtině za vesnicí zažehl v kruhu kamenů malý oheň. Spolu s chrastím v něm hořelo kapradí a zdaleka přinesený akant. Na všechny v osadě padla tíseň, když ucítili jedovatý závan v kouři. A An Daren spolu s Dorem, Ezerem a San sanem prošli tábořem jako smuteční průvod.

Všichni usedli kolem skomíravého ohně a Erin promluvil unaveným smutným hlasem: “Nikomu z nás není lehké. An Daren, dcero thryenské krve, pro dědictví předků v tvých žilách, pro Sílu a Vědění, které ti zachoval tvůj žlutooký národ, neodepři nám svou pomoc a dej nám to, čím už nemůžeš prospět svému lidu. Staň se šamankou Tery, jejíž děti jediné přijaly tvé předky mezi sebe a nikdy proti nim nepozvedly zbraň.”

An Daren zvolna zvedla hlavu a pevně pohlédla šamanovi do očí. “Udělej, co musíš, Erine. Dobře víš, že nemám co ztratit.”

Ezero stiskl víčka, jako by zadržoval slzy, Dor si na okamžik přikryl dlaní tvář a Sansan odvrátil hlavu, když se Erin dotkl jehlou Andina čela. Dívka bolestně zasykla, barva se dostala do rány a nepříjemně páčila. Erin přihodil do ohně další akant a jasným melodickým hlasem začal odříkávat prastaré verše:

Jantar očí

oči vlčí

šedá kůže na mých bocích

šedí bratři běží nocí

blíž vás volám

nočním zpěvem.

Tichá chůze

mezi stromy

rysí drápy

zvou mě k lovu

i vás volám,

bratři moji.

Houstnoucím šerem náhle zaznělo vlčí vytí a táhle, tesklivě se neslo krajem. Lovci u ohně se pověřivě zachvěli. Ezero upíral zrak do plamenů. Nechtěl vidět, jak Andiny oči žhnou a jak v nich odlesky ohně hrají zelenými světly.

San san vztekle zat' al zuby. Mrtvá laň ležela nedotčená v sluncem sežehlé trávě. Žádná šelma si ani nevšimla podivných zdechlin, které se teď objevovaly v lesích kolem Aspy. Jeleni, laně i kolouši klesali náhle mrtví uprostřed pohybu. A starý Erin měl stále vážnější oči.

V jednom ze srubů žena schovala dítě za záda a sama se schoulila pod proudem nadávek... Už nikdy se nebude zastávat žlutooké ženy proti svému muži... Vždyť v radě prý říkali, že An Daren přivolala na Aspu neštěstí... i když není zlá a hraje si s dětmi a psy. Že přivolává neštěstí svými žlutými očima a ostrými zuby, holým snědým břichem a mužskými kalhotami... že lidé slychají Ezeru za nocí křičet a že mu tedy jistě pije krev... Že když se zavřou dveře jejich srubu, je slyšet nařikání a že muž pláče jako postřelený jelen.... Žena nejasně tušila, že za sténáním nemusí být pití krve... ale pro klid přikývla a začala konejšit vyděšené děcko....

V den Vlčího Tance se sešla Rada. Dor vypadal ustaraně, když přehlédl neklidné shromáždění. Lovci stále častěji přicházeli z lovu s prázdnou. Rozkládající se těla zvířat se válela v lese a přitahovala jen mouchy. A Aspa křičela stále víc, Aspa se děsila, Aspa naříkala... a proklínala žlutookou ženu.

Odkáslal si, přejel pohledem po shromážděných a pak ukázal na Erina a Andu, kteří stáli vedle něho zahaleni do pláštíků z vlčí kožešiny. "Teď promluví šaman."

Pohledy všech se vyčkávavě upřely na An Daren, výhruzně ulpěly na drobné postavě dívky a pak sklouzly na Erina, který tiskl dlaně ke spánkům. Málokdy toto rituální gesto vypadalo tak zoufale.

"Dnes je den Vlčího Tance. Víím, že někteří z vás už dávno nepovažují tanec za důležitý. Ale dnes víc než kdykoli předtím budeme potřebovat vaši pomoc. Staré prokletí lidu Thryen se znovu vrátilo. Staré prokletí vyvražděného, vyhnaného Hladového lidu, lidu ve kterém blízkost smrti zažehla nejhorší nenávisť. Sar, který býval šamanem v Imal Rog, mi před lety vyprávěl o podivné nemoci, která vyhubila zvěř v Lutii. Tenkrát se šamanům podařilo kletbu odvrátit... Odvrátit, ale ne zlomit..."

Vtom Ezero vztekle trhl hlavou. "Povídej dál, Erine. Znáím ten příběh. Řekni, za jakou cenu bylo prokletí odvráceno, řekni, čím zaplatili..."

Erin těžce povzdechl: "Tenkrát se sešlo deset šamanů a šamanek ze všech loveckých osad v Lutii. Jenom tři z nich vymítací obřad přežili. Ostatní zemřeli v podivných křečích. Sar, který prokletí odvrátil, měl v sobě Thryenskou krev... Ale kletba pak dostihla i jeho, nemohl už žít s lidmi a odešel do hor... Říkalo se, že měl děsivá vidění..."

Erub se narovnal a jeho hlas přešel od rytmické recitace šamana k šepotu muže, který vypráví pohádku... "Říkalo se, že Thryen nikdy neodešli... že jen opustili svá těla a že zůstali..."

"Jdete s Andou na smrt, na smrt." Šedovlasý lovec rozhodil rukama a postavil se proti šamanovi. "Nedovolím, abys jí zabil."

Shromáždění nespokojeně zahučelo.

"Sama je Thryen, žlutooká. Je správné, že zemře, aby zrušila zakletí."

Z davu ze ozvaly nadávky. "Přinesla nám neštěstí, žlutooká děvka. Zabijte ji, zapalte... děvka... psice..."

Dor vstal z velkého křesla, ve kterém seděl a lehce se dotkl Ezerova ramene "Musí to být, bratříčku," řekl tiše.

"Nikdo z nás si přece nepřeje Andinu smrt. Jsi syn šamanky, dobře víš, že i tvoje matka..."

"Ano." skočil mu do řeči šedovlasý. "Právě proto. Přišel jsem o matku. A teď ona. Nemůže jednou trpět někdo jiný?"

Dřív, než stačil Dor odpovědět, promluvila Anda a žluté oči zahořely v pohublé tváři jako kaluže ohně.

"Lepší, když umřu já, než kdyby začaly umírat hladem děti. Je lepší, když zešílím jako starý Sar, než aby dávné plameny dál hořely v lůně skal, v kmenech starých stromů, v lůněch žen... Nevíte nic o utrpení dědictví ... ani o volání krve ani o vědění rasy.... Duše může věřit čemu chce, ale tělo je moudré... Tančí podle starých rituálů, našlapuje podle dávných chodníků... V každém kousku kůže spí poselství času... Jestli je kletba thryenská, nedokáže ji změnit nikdo, než žlutoocí ... nikdo z vás... protože ani nechápete, přič ji žlutoocí vyřkli... Nikdo z vás..."

Žlutooká zvedla hlavu a na chvíli upřela pohled na honící se mraky... "Nikdo z vás necítí kousání prázdna a trpkost porážky, tak jako žlutoocí... Vaše těla v noci nechňapou no nenávratnu, vaše prázdný klíny se nevzpínají k měsíci... co vy víte o hladu, ke kterému vaše rasa odsoudila děti rasy mojí..." Vzdechla, jak její pohled míjel ostražitě, nedůvěřivé tváře lovců... pak přistoupila k Ezerovi a vzala do dlaní jeho tvář. "Neslyšels, že není tak snadné mě zabít? Přežiju to... Povzbudivě se na něj usmála a pak se rozhlédla po ostatních.. "A teď už běžte. Musíme se připravit..."

Háj svírající osadu tlumeně hučel větrem, když na louce zaplálo pět ohňů. Lovci zatím postávali v kruhu a čekali na příchod šamanů, neklidní muži se shlukovali do skupinek a hned zas starostlivě hleděli k lesu.... Dunění kůží potažených bubnů ještě prohlubovalo stísněnou atmosféru a na Aspu pomalu uléhal soumrak... Osada tiše čekala na Noc tance.

Když šamani vkročili do kruhu tvořeného ohni, ozval se z hloučku lovců překvapený šepot. Tam byla ovyká strnulá obřadnost šamana.... Erin i Anda byli do půl těla nazí. Tváře měli pomalované černou barvou a záda jim pokrývaly stažené vlčí kůže. Když plameny ozářili Andinu tvář, zahlédl Ezero nepřičetné oči se zorničkami, které téměř zakrývaly duhovku. Amulet na jejím hrdle se matně leskl. Erin dal rukou znamení a bubny změnil rytmus. Dlaně vyklepávaly na napjatou kůži těžký pomalý puls. Lovci se seřadili v kruhu, který určovaly ohně a pomalu začali kruh obcházet. Šamani uvnitř se postavili proti sobě.

Anda zvolna zaklonila hlavu, svaly na jejím hrdle se napjaly a potom zavyla. Někteří lovci se na okamžik zaraženě zastavili. Nebylo to vlčí volání, na jaké byli zvyklí od Erina. Byl to hlas vlčice v čase touhy, chvějivý vyzývavý zpěv, hlas osamělé žádosti. A z lesa kolem nich se jí dostalo mnohohlasé odpovědi.

Potom zavyl Erin, chraplavým drsným hlasem vůdce, který svolává svou smečku, voláním samotářského lovce. Bubny naléhavě duněly do vlčího vytí a kruh se vlnil čím dál rychlejším tancem. Starý šaman rozžehl uprostřed kruhu ještě jeden oheň. Mezi třemi do trojúhelníku rozestavenými kameny zahořel nízký matný plamen ze suchého kapradí a nasušených hub Anda i Erin se nad něj střídavě nakláněli a podivnými cizími hlasy pronášeli Slova zaříkávání. Ezero tančil spolu s ostatními, tupě se podřizoval naléhavému hlasu bubnů a v mozku se mu neodbytně vynořovala šamany prozpěvovaná slova:

Krev jde k krvi, vítr k bouři, světlo blesku, Sinar Areth
Věděl, že i jeho rty se pohybují, že se proti své vůli připojuje ke konečnému výkřiku. Rudá mlha obestírala jeho vědomí. Snad je to dobře, napadlo ho. Aspoň neuvidí, jak se Anda hrouť k zemi s krví na rtech.

Oba šamani zatím upadli do tranzu. Divoce tančili uprostřed kruhu, klesali k zemi a zase se zvedali, vyráželi skřeky a znovu a znovu opakovali Slova.

Najednou vyšlehl oheň uprostřed kruhu vysokým jasným plamenem. Erin i Anda sebou trhli, jako by procitli ze spánku a jejich pohledy se na chvíli setkaly. V jejich tvářích se zračilo napětí. Poklekli proti sobě k ohni a vztáhli ruce do plamenů. Začali odříkávat Slova vymítacího rituálu. Namáhavě vyráželi slabiky, věty jim vázly na rtech. Ženino čelo se orosilo potem. Ruce spojené v plameni se chvěly. Andě hučelo v uších. Upírala zrak do ohně a dýchala štiplavý kouř. V plamenech se šklebily tváře, zvířecí masky démonů, povědomé tváře... známé oči, zaťala

zuby, když se jí jako v dávném snu ukázal tvář její matky, když jí známá ruka náhle přejela po zátylku. Slzy vstoupily do jejích očí, když uviděla.... uviděla pláně tak, jak je viděli její předkové, ucítila touhu, mrazivou plápolavou touhu běžet a zabít, vraždit a milovat... Plakala.... a v tom pocítila, že stisk Erinových prstů povoluje. Vykřikla. Plameny se chvěly, jako by je sfoukávala zlovolná ústa. "Sinar Areth, Sinar Areth," opakovala zoufale. Předkové ji lákali... k zabíjení... Ruka starého šamana jí vyklouzla z dlaně. Vůle jí opouštěla, duše se trhala mezi dvěma povinnostmi.... Žena se zachvívala smrtelným vyčerpáním. Viděla, jak se Erinova víčka křečovitě zatřepetala a šaman se zhroutil. Trhla hlavou... žádnou smrt... Thryen jsou mrtví, po vraždění zůstává hnis, který třísni zemi.... Už žádnou smrt. Pozvedla znovu ruku v ochranném runovém gestu a její rty zbarvila krev. Vtom skomírající oheň uhasl, větrné ruce ji vztekly uhodily do zad a šamanka s bolestným výkřikem padla tváří k zemi. Lovci se probírali z omámení. Vyděšeně zírali na postavy zhroucené u vyhaslého ohniště. S pověřčivou bází hleděli na černou stěnu lesa, který jako by se přiblížil, který jako by pokročil k osadě už ne přátelsky, ale panovačně a výhružně. Rozutekli se do svých srubů jako zpráskaní psi. Ezero si omámeně přejel rukou oči. Cítil se nesmírně vyčerpaný a v ústech měl železitou chuť krve. Omdlel? Vztek ho zvedl ze země... nikdo rád neklečí... Pak jeho pohled padl na Andu, ležící s rozhozenýma rukama u ohniště. Potácivě k ní vykročil. Přiložil ucho k její nahé hrudi. Dýchala. Sýpavě a nepravidelně, jako po dlouhém boji, ale dýchala. Zvedl Erinovu hlavu. Šamanova křečovitě stažená tvář svědčila o tvrdém zápase. Prohraném zápase, to Ezero věděl. Ale i Erinova hrud' se zvedala namáhavým dechem. Dor se k lovcům znepokojeně přiklekl "Jsou v pořádku?" Šedooký nejistě pokrčil rameny: "Snad." Potom vzal bezvědomou Andu do náruče a odnášel jí do chaty.

príspevok je prebraný z internetového magazínu [Blue Screen](#)

Tanec

Posledný pohľad venoval jej krásnym očiam. Nevídané, ako môže niekto spať s otvorenými očami. Nehýbala sa. Možno je aj mŕtva. Na pár sekúnd ho zamrazilo pri tej myšlienke. Pozorne sa zahľad na jej prsia, ktoré sa nežne dvíhali a klesali v rytme pomalého valčíka. Spí. Unavená po noci plnej vášne a tanca. Privrel oči, pripálil si cigaru a nechal svoje myšlienky voľne splynúť s časom.

Bol príjemný jarný podvečer. Sedel za stolom svojej pracovne a usilovne čítal nejaké dokumenty. Vzápätí ich s hnevom zhodil zo stola a pripálil si cigaru, pozerajúc pri tom von oknom. Nervózne bubnoval prstami na masívny dubový stôl. O pár hodín už oblečený vo svojom obľúbenom smokingu nastúpil do svojho čierneho jaguára a vyrazil na miestny zámok. Ona ho pozvala na svoj večierok pri oslave jej narodenín. Tešil sa. Hoci ju nevidel sedem rokov. Od toho okamihu keď ... Zahnal myšlienky na minulosť a sústredil sa na dnešný večer.

Bola naozaj krásna. Žiarila vo svojich modrých šatách a svojím úsmevom zatieňovala ostatné ženy v sále. Popíjal si svoju whisky, fajčil cigaru a sledoval pohľady mužov ako ju pozorujú. Ako túžobne myslia na to aby sa jej mohli dotýkať a vdychovať vôňu jej parfému z tesnej blízkosti. Každý kto s ňou tancoval mal tú možnosť to skúsiť. Každý kto túžil s ňou tancovať, netrpezlivo striehol na vhodnú chvíľu, aby sa mohol zapísať do jej tanečného zápisníka. Každý kto s ňou dotancoval sa odplížil na okraj sály k veľkej mise s punčom, tváriac sa že si z neho naberá, dychtivo vnímal posledné závaný opojenia z jej blízkosti. Usmial sa pri spomienke ako robil to isté. Ani nevedel prečo si ho vtedy vybrala. Nechcel teraz na to myslieť. Zhasil v kamennom popolníku zvyšok dohárajúcej cigary a vybral sa pomalým krokom k nej.

Tancovali celý večer. Chcel sa spýtať na tú noc, ale nedovolila mu to svojím správaním. Akoby tých 7 rokov ani nebolo. Začínal pochybovať, či to nebol len nejaký sen. Mal pocit, že znovu nad ním získava moc. Už ho ale netrápila budúcnosť. Tak predsa to nebol sen. Sedem rokov v dobrovoľnom vyhnanstve. Stratiť ju z očí, stratiť ju z mysle. Nepodarilo sa mu to tak ako chcel. Jej pozvánku spoznal v hromade listov ihneď. Musel prísť. Ako keď vrah sa vracia na miesto činu, aby si pripomenul svoju obeť. Cítil jej strach a neistotu, čo by sa stalo keby tam na mieste vybuchol. Páčila sa mu jej odvaha, že ho pozvala. Pristúpil na jej hru. Celý večer bol jej gavalier. Až do polnoci kedy sa to stalo ...

Pri melódii valčíku dotancovali do miestnosti s krbom. Dvere sa za nimi nehučne zavreli.

„Sledoval nás niekto, či sú to čary?“ Stihlo mu preblesknúť hlavou.

Vrhla sa naňho s vášnivou túžbou sa mu oddať hneď tam na zemi. Zaváhal či je to ešte stále tá hra a či má v nej pokračovať. Spomenul si na slová nejakej pochybnej kartárky, čo zablúdila včera k jeho sídlu a za noc večeru mu vyveštila z kariet. “Príde žena v modrom, ktorá Ti dá život vykúpený krvou.” V tom zacítil zmyslami varovanie pred nebezpečenstvom. Odtrhol ju od seba, držiac ju pri tom za ramená a hľadiac jej do tváre. Jej zelené oči sa nadprirodzene leskli. Usmiala sa a zasunula svoje špičáky späť. Vedel že mu mohla spôsobiť nepríjemné chvíle keby ich doňho zat'ala. Žeby pochopila, že je to zbytočné? Že je odolný voči takým ako je ona. Že je silnejší, preto tá neistota v jej myšlienkach. Nevedel či je rád že patrí medzi nich. Presne preto pred siedmimi rokmi ušiel od nej d'aleko, lebo to tak veľmi od neho chcela. Brala to ako zázrak,

cestu nevýslovných možností, nový vzrušujúci život. On to bral ako prekliatie. Nebol si istý či je to takto správne. Nedovolila mu v tomto okamihu na to myslieť. Nechal sa strhnúť jej vášňou a chtíčom. Na pár hodín zabudol na svoje povinnosti a na jej hlúposť. Ak to bola hlúposť. Možno jediná cesta ako ho prilákať späť.

Posledný pohľad venoval jej krásnym očiam. Nevídané, ako môže niekto spať s otvorenými očami. Nehýbala sa. Možno je aj mŕtva. Na pár sekúnd ho zamrazilo pri tej myšlienke. Pozorne sa zahľad na jej prsia, ktoré sa nežne dvíhali a klesali v rytme pomalého valčíka. Spí. Unavená po noci plnej vášne a tanca. Privrel oči, pripálil si cigaru a nechal svoje myšlienky voľne splynúť s časom.

Stále spala. Už mu bolo jasné prečo tie otvorené oči. Kde sa podeli jeho inštinkty, že to nevyčítal ešte včera v tej sále ? Jej rafinovaný parfém mu zatemňoval myšlienky pred ňou. Vedel aj to, že ako dofajčí cigaru bude ju musieť zabiť. Vedela to aj ona. Preto tá pozvánka, tá pretancovaná noc, tie vášnivé dotyky a ešte lepší sex. Preto ten hlboký neprirodzený spánok, aby mu to ul'ahčila. Nedala mu na výber. Pomstila sa mu za jeho strach a útek z minulosti.

Tanečná sála bola prázdna. Ozvena jeho krokov, jediný zvuk čo narúšal ranný úsvit. V ruke držal dýku, ktorou jej prepichol srdce. Stačilo že boskom jej dušu poslal do pekiel, ale mal rád krv. Vedel že to nie je na veku. Že o pár dní sa vráti a bude ako on. Tak si to vybral. Nechcel ju opäť stratiť. Bude jej ale musieť vysvetliť zopár pravidiel, aby dokázala prežiť aj v tomto svete plnom chaosu. Začal sa tešiť. Nasadol do auta a zviezol sa domov pripravovať jej komnaty.

...

Odišla ... Zostali po nej iba otvorené dvere a závan hrôzy. Ešte pozmenila osudy zopár ľuďom.
V okamihu , ako ich opúšťala, si to ešte neuvedomovali, až potom ...

Potom, keď pocjopili, že jedného z nich si vzala so sebou. Naveky...

Smútok so zatrpknutosťou si podali ruky a zmocnili sa ich duší.

Spomienky na toho, kto pred nimi ležal s jej pečatou na tvári , im zväčšoval moc.

Slzy rodiace sa v oku hlásali všetkým, že teraz vládne smútok. Nikto nad ním nemá moc. Okrem
... Čas !

Od okamihu keď ona odišla, začal sa piesok v preýpacích hodinách pomaly presýpať, a keď sa dosype čas zvíťazil a smútok bude musieť ustúpiť. Eli im v duši ostane hlboká jazva, ktorá sa nikdy nestratí ...

Prebudenie

Otvorila oči a zahl'adela sa na mal'bou pokrytý strop. Démonický motív ju nadchol tak, že si nevšimla pár očí, ktorý ju pozorne sledoval z tmavého kúta hrobky. Sledovala nežnú krivku ženského tela, ktorú drsne objímal trojhlavý netvor. Nebol to drak, ale akýsi kríženec draka a pekelného mandu, ktorý nevychádza na denné svetlo. Každá hlava sa dívala do očí tej panny, ktorá sa v nemom výkriku zmierila so svojím osudom. Pozornejšie sa zahl'adela na mal'bu. Tá žena mala jej podobu. Samozrejme, ved' je to jej hrobka.

Nadýchla sa a opatrne posadila. Bola vzrušená od nedočkavosti, čo ju čaká a či môže víjsť na denné svetlo. Nechcela sa stať obyčajným zombiem, ktorého osudom je požierat zdochliny a žiť v lesoch.

Pred siedmimi okmi keď odišiel sa takto podobne prebudila po prehýrenej noci na neznámom zámku, kam ju pozval jej priateľ. Netušila, že patrí k nim, ale v okamihu keď to zistila, zosnovala svoj plán ako sa vrátiť k nemu. Nemohla vedieť, že kým premena bude dokonalá musí obetovať päť rokov svojho života, pretože hostiteľ čo s ňou spravil obrad premeny nebol ešte dospelý. Ešte, že mala inštinky, ktorí ju zachránili od smrti a vedela čo má robiť. Ďakovala v duchu za jeho poučné slová keď spolu sedávali a rozprávali sa o ich podstate. Bola mladá naivná, tešila sa a brala to ako nový svet. Až v jeden deň zmizol a viac sa neukázal. Nevychádzala von zo svojho zámku, nestretávala sa s ľuďmi svojho druhu. Služobníctvo si už zacalo šepkať hrôzostrašné príbehy. Báli sa to povedať nahlas. Nakoniec im platila za ich služby a nebol ak nim krutá. Zmietali ňou pocity beznádeje a zmätene uvažovala, či je to správna cesta. Cítila, že niekde v dial'ave na ňu stále myslí. Možno aj vedel čo spravila. Dúfala len že ho ešte uvidí skôr ako sa jej zmocní mandu. Potom by už nemala žiadnu nádej.

Posediačky sa rozhliadla. Videla v tme lepšie ako predtým za denného svetla. Predtým mohla vnímať denné svetlo ale nemohla sa na ňom dlho zdržovať. Vedela. Že teraz môže. Zacítila pach krvi. Stále si neuvedomovala, že ju neustále pozorujú tie oči. „Hm, budem musieť tieto šaty zameniť na nejaké iné“ - pomyslela si, pri pohľade na jej svadobné šaty, v ktorých ju pochovali. Podvedome cítila neznámy pocit vo svojom vnútri. Niečo ako nebezpečenstvo, ale nevenoval tomu pozornosť. Myslela si že jej teraz už nik nemôže ublížiť. Bola predsa jednou z nich. Tajne dúfala, že je ako on. V tom okamihu začula zvuk kamienkov, ktoré odsakovali pri chôdzi akéhosi tvora. Spozornela a pripravila sa na útok. Prvé čo uvidela boli tie krvavé oči zelenej farby. A zároveň aj posledné. Neskoro si uvedomila, že nesmie sa dívať tomu tvorovi do očí. Mandu pohýbal nozdrami, čo znamenalo v ich rode úškrn a radosť nad ulapením obete. Díval sa jej do očí ako na tej stropnej mal'be. Približoval sa k nej a vychutnával si jej bezmocnosť. Musel ju počkať tu, lebo ona môže ísť na denné svetlo a on nie. A jeho pán mu prikázal sa jej zmocniť za každú cenu. Jediný kto ho mohol odradiť bol on. Ale ten bol d'aleko.

Mandu sa k nej približoval udržujúc kontakt s jej neprirodzene veľkými očami. Začínala sa mu páčiť. Vedel, že nemôže sa pohnúť a vedel že bojuje vo svojom vnútri aby sa zbavila jeho moci. V okamžiku keď sa nozdrami takmer dotýkal jej tváre, nespúšťajúc svoj pohľad z jej očí, ho akési kúzlo znehybnelo. Myšlienka, ktorá mu preletela v mysli vohnala zlosť do jeho očí. Otočil sa aby zistil čo sa deje. A to nemal robiť. Stratil nad ňou moc a ona ušla. Mandu sa ešte pár sekúnd nemohol pohnúť. Počas jeho nehybnosti sa k nemu priblížil a zahl'adel sa naňho.

Nechcel ho zabiť. Chcel vedieť prečo jeho pán chce práve ju. Prečo mu nestačí jej duša, ktorú mu poslal. Dostal sa do jeho myšlienok a hľadal opoved'. Nevedel to. Mal len príkaz od jeho pána. Prived' ju za každú cenu. Pustil ho. Potrestá ho jeho pán horšie ako by mu ublížil on sám. Mandu keď pocítil slobodu zmizol. On ostal sedieť v hrobke a premýšľal. Cez deň jej nič nehrozí. Dúfal. že skôr ako sa zotmie príde k nemu. Pomalým krokom sa vydal domov.

crazy night

On sedí doma. Je piatok večer a stále nemá žiaden program. Prepína kanál za kanálom, no televízia ho už akosi nebaví. Zvoní mobil. Po chvíli znudeného váhania sa pomalým krokom znesie dolu po schodoch a chystá sa uchopiť telefón. Vtedy, ako naschvál, prestane zvonit'. Stačí však jeden telefonát na číslo volajúceho, a večer má jasnú farbu. Celú šedú od smogu. Bratislavský U-club istí zábavu na celú noc. Pohotovo na seba navliekol čierne nohaviece, voľného strihu, košelu, a oranžové okuliare, schytil autorádio a kľúče od auta a dal sa do pohybu. Počas cesty do u-čka sa z reproduktorov postaršieho VolksWagenu rinie hustý zvuk Silicon Soulu. Pod hradom sa dalo celkom slušne zaparkovať a tak necháva auto blízko vchodu a mizne v širšej tme a cigaretovom dyme. V lete pod zemou nebýva chladno. Ani chladnejšie ako vonku. Predovšetkým je tam sparno a úžasné množstvo tancuchtivých naspeedovaných jedincov. A to všetko na parkete veľkom ako priemerný byt v paneláku (70 m²). Vydýchaný vzduch spolu s nikotínovým zápachom v plúcach štípe. Oči si túto divnú zmesku národa a plynov, vychutnávajú hneď pri vchode a tak si už na to zvykli. Aj on si už zvyká. Vždy to je otázka prvých pár minút. Pri bare obsluha skáče a snaží sa uspokojiť každú bytosť túžiacu po nápoji " počnúc sódou, pokračujúc exotickou zmeskou biliniiek, a končiac chemikáliami utajeného pôvodu, a niekoľkými druhmi tvrdého alkoholu s nápisom "high explosive " 70%! ". Žiadne pivo. Najčastejšie sa míňa vodka, džús, minerálka, redbull, a cigarety. Podpultový predaj marihuany je normálny. Morálny. On si dáva jointa a s fľaškou minerálky v ruke sa začína pohupovať v rytme future sound of london...

Je dusno. Nieкого pot strieka pri divokých rytmoch na všetky strany. Joint už začína účinkovať. Pocit, ľahkosť, energia, všetko dokopy. Do uší sa dostáva iba to podstatné " basová linka. Nepočuť nič iné. Krik zaniká v monotónnom hluku reproduktorov a po chodbách podzemného bunkru sa ozývajú posledné dozvuky výškových reproduktorov. Skáče sám približne pol hodinu. Potom sa pridá aj celá jeho partia, každý s vodkou a výdatným energickým nápojom v jednej ruke a s jointom v druhej. Poskakujú pod svetlom stroboskopu. Trhaný film, zabalený do dymovej clony. Napriek tomu nikto slnečné okuliare neodkladá. Počuť basy. Rytmus, opakujúci sa stále dookola. Tuc Tuc Tuc... Najprv Ladida, potom Jamie Anderson, Ben Long, Hatiras... Úžasné množstvo ľudí, ktorých pohľad smeruje do neznáma. Ľudia bez tváří, nadhadzujúci sa v rytme chaosu. Svetlo, pretínané náhlou tmou. Pot začína lietat' na všetky strany. Postupom času sa ozýva aj pískanie na píšťalke a niekoľko kusov generácie 30+. Tlačienica a buchot vôbec neprestáva. Sú tri hodiny nad ránom a zdá sa, že všetko práve začína! Zdanlivo pomalý začiatok C&M Productions " true house, je okamžité pretlačný do abstraktných rozmerov. On vníma už iba svetlo. Každý sa už riadi iba ním. Ľudia sa strácajú. Počuje hudbu a cíti hudbu. Konečne vie, čo tie slová znamenajú v praxi. Cíti aj vodku... Ráno sa zobúdzva vo svojom aute na mieste, kde zaparkoval. Ťažký začiatok nového dňa.

Cesta do neznáma

Zaklonila hlavu a s povzdychom vykročila do neznáma.

Cítila mrazivý chlad v mysli, a nechcela sa mu brániť.

Oheň, čo tlel v jej duši vyžaroval iskru nádeje na prebudenie, ale nemal ho kto v tej chvíli rozdúchať.

Temné oči krvilačných príšer ju zbliekali zo šiat aby sa mohli pokochať na jej nahom tele, pokrytom krvavými ranami bolesti.

Slzy padajúce z jej veľkých smutných očí sa pri dotyku s chladným kameňom menili na čierne perly.

Čierne perly smrti, ktoré zbierali tie krvilačné príšery a naberali cez ne svoju silu.

V okamihu keď získajú moc nad jej posledným výdychom bude patriť iba im.

Kroky ju viedli samé k tej čiernej veži týčiacej sa do výšin na mohutnej skale.

Pokúšala sa dovidieť na jej vrchol, no nebolo to možné. Šedý opar mámovej hmly obklopoval jej auru, ktorá strácala farbu života.

Nemyslela čo sa stane ak dôjde k tej veži. Ako sa dostane hore. Vie len že je tam jedno veľké schodisko, ktoré musí zvládnuť.

Nikto, čo počula sa ešte nedostal až hore.

Strhla sa keď akýsi tvor sa dotkol jej bosých nôh. Bol chladný a slizký. Nejaká jašterica.

Zbadala perlu a vrhla sa po nej. Pár sekúnd na to sa zmenila na štvornohého dravca ceriaceho ostré zuby rovno jej do tváre.

Roztrhal by ju na kúsky keby mohol. Ale bránili mu v tom ostatné príšery. – Ona nie je pre nás. – Musí sa dostať k tej veži. -

Hlasy šepkajúce neznáme slová sa strácali v diaľave. Pomaly sa blížila k tej skale. Bola už na dosah ruky.

V tom čierny krkavec preletel tesne nad jej hlavou až sa zamotal do jej dlhých vlasov. Strhla sa od bolesti, čo sa to deje. Otvorila oči zastala a začala zachraňovať krkavca. Príšery začali zlovestne škiekať a vrčať. – Musí ísť. – Nesmie zastať. – Každým spomalením v jej ceste sa mohla obrátiť. Nevnímala nič, len toho krkavca. Jeho čierne oči ju pohlcovali do sveta kam sa vybrala. Nebolo tam nič. Len tma a chlad.

Konečne ho oslobodila. Vypustila ho a pozrela za ním na oblohu. Bola čierna pokrytá ťažkými šedými mrakmi. Niekde v hĺbke duše jej prebleskol obraz modrej oblohy s jasným slnkom.

Privrela oči podvedome pred tou jasnou žiarou. Príšery začali hrozivejšie vrčať. Cítili, že ju strácajú.

Čierny krkavec jej pristál na vztýčenej ruke k oblohe. Schmatol do zobáka prsteň s tmavým kameňom a strhol jej ho z prstu. Klesla na kolená, stratila orientáciu, zabudla kam ide. Príšery sa v bezmocnosti sa vrhli na havrana a roztrhali ho na kúsky. Pohltila ich tma. Ona ostala ležať na chladnom kameni čakajúc kým oheň v jej duši vzplanie a prebudí ju k životu ...

naamah

Posledné slnečné lúče si s námahou hľadali cestičky medzi korunami stromov. Listy zo stromov nepravidelne padali k zemi a vytvárali na nej pestrofarebný oranžovo – červený koberec. Uraštený mladík pomaly stúpala lesným chodníčkom. Dlhé hnedé vlasy mal zopnuté koženou šnúrkou, vyšuchané rifle mu končili poniže kolien. Jeho vyšportované a opálené telo zdobilo len pár amuletov na krku. Striaslo ho od zimy. Vytiahol si z rucksaku obnosené čierne tričko s dlhým rukávom a za pochodu ho na seba navliekol. Pozrel na hodinky. O chvíľu by mal doraziť na miesto.

Zastal a zhlboka sa nadýchol. Obzrel sa za seba, či za ním niekto nejde. Les pomaly utíchal. Vytiahol z vrečka pokrčený balíček marlboriek a zapálil si jednu cigaretu. Vysoké vojenské topánky sa mu zabárali do mäkkej pôdy pod nohami. Asi po štvrt' hodine ho cestička doviedla na okraj lesa a vynoril sa na veľkej lúke obkolesenej menšími kopčekmi. Uprostred lúky stála drevenica.

Z kamenného komína sa tiahol do výšky biely dym. Napriek šeru ešte v diaľke rozoznával ľudské postavy okolo budovy. Niektoré otočené smerom k západu stáli na vedľajšom kopci, s rukami vystretými k oblohe pozerali na nebo. Ďalšie dve osoby sa pohybovali okolo ohniska. Mladík rázne vykročil vpred. Postavy sa na chvíľu zastavili a sledovali prichádzajúceho muža, potom ďalej pokračovali vo svojej práci. Keď prichádzal k drevenici, vôbec si ho nevšimli. Jeden z nich mal čierne dlhé vlasy a briadku, druhý bol ostrihaný úplne nakrátko.

“Nazdar,” pozdravil ich.

Ten s čiernymi vlasmi na neho pozrel, no nič nepovedal.

“Nájdem tu niekde Armaina?”

“Vo vnútri,” odvetil.

“Dík.”

Podišiel k dverám a pomaly ich otvoril. Ocitol sa vo veľkej miestnosti, ktorú osvetľovala iba žiara z horiaceho kozuba.

Bolo tam ďalších päť ľudí. Traja muži a dve ženy. Ani jeden z nich nemohol mať viac ako 30 rokov. Všetci na neho uprene hľadali. Mierne zneistení.

“Peter! Som rád, že si prišiel!” Vykročil k nemu muž, ktorý pôsobil najdominantnejším dojmom a podával mu ruku. Bol vyšší než ostatní, jeho vlasy boli taktiež čierne ako uhol', ale vzadu na chrbte ich mal zapletené do vrkoča. Oči mal tmavohnedé, ale chvíľami mal Peter pocit, že sú tmavozelené.

“Armain,” usmial sa Peter. “Už som sa bál, že to nenájdem.”

“Prišiel si práve včas.”

Nik z prítomných nepreriekol ani slova. Všetci sa naraz zdvihli a vyšli von. Armain s Petrom vychádzali ako poslední.

“Žiadne mená, žiadne miesta. Ako sme sa dohodli.”

V jeho očiach sa na sekundu zjavil záblesk niečoho, čo Peter nevedel identifikovať. Zvedavosť, výsmech?

“Ako sme sa dohodli.” Odpovedal s naoko suverénnym úsmevom Peter.

Všetci už stáli vonku, tváre mali obrátene k západu. Jedni mali ruky spustené povedľa tela, druhí prekrížené na prsiach. Peter začal uvažovať nad skutočným dôvodom svojho výletu.

Prišiel sem len kvôli svojej práci? Napísať pútavý článok do novín? Nie, zvedavosť. Tá ho vždy

ťahala do takýchto situácií. Armain sa po chvíli postavil pred všetkých prítomných, jazykom, ktorý Peter nevedel identifikovať povedal pár zvláštnych viet. Niektorí sa na seba usmiali. Oheň v drevenici zhasol a čierna tma zahalila celé okolie. Peter fascinovane sledoval nekonečnú hviezdnu oblohu. Z prúdu myšlienok ho pretrhol iba dlhý ťahavý zvuk veľkej dijeridu. Obzeral sa okolo seba.

V tme rozoznával obrysy prítomných postáv. Postupne pribúdali nové a nové zvuky bubnov, ktoré sa rozliehali po celom okolí. Niektorí z prítomných sa zľahka pohybovali do rytmu... d'alšie bubny a bubienky...dokopy vydávali súzvuk, z ktorého tuhla krv v žilách. Neuvedomil si, kedy si zobral do rúk fajku, ktorú mu niekto podával. Z fajky sa šírila úplne iná, pre neho doteraz neznáma vôňa. Po chvíľke už Peter nestíhal kontrolovať prúd myšlienok, ktorý ho náhle zasiahol. Mal pocit, akoby splýval s prírodou. On a príroda boli jedno...jedno telo, jedna duša. Príroda bola v ňom a zároveň všade okolo neho...Zavrel oči a videl ľudské postavy s maskami ako tancujú do rytmu bubnov okolo ohňa. Zvláštne tváre...hrôzostrašné masky...ten výraz v očiach....

Peter skríkol a prudko otvoril oči. Skríkol? Nikto sa netváril, že by bol jeho výkrik zaregistroval. Všetci hrali sústredene ďalej, ako keby tam ani nebol. Nezaregistroval, kedy k nim pribudli ďalší ľudia. Alebo tam už boli aj predtým? Peter prestal vnímať čas. Ku všetkým, hoci ich nepoznal, pocíťoval zvláštnu náklonnosť. Spriaznenosť, jednotu...

Armain sa pred nich postavil. Peter netušil koľko času prešlo od jeho príchodu na toto zvláštne miesto. Netušil ani, koľko času prešlo odkedy vyšiel s drevenice. Sledoval Armaina, ktorý držal v rukách veľký strieborný kalich.

Jeho hlas bol jasný a zvučný. Slová, ktoré vyslovil sa hrdo niesli do diaľky. Peter len matne zachytil zopár slov, o to výraznejšie však vnímal zvuky bubnov, ktoré k nemu doliehali z lesa. Armain si rozhrnul čierny plášť. Vzal do rúk striebornú zdobenú dýku, ktorú mal doteraz položenú na zemi pred sebou. Chvíľu ju pevne držal oboma rukami nad sebou, potom si ju priložil k hrudi a pomaly ju ostrím ťahal po pokožke. Peter na neho udivene hľadel. Nevedel či to, čo teraz cíti je hrôza, nechúť, strach alebo vzrušenie. Ako sa sem vlastne dostal? Ako sa spoznal s Armainom? On si ho predsa našiel a ponúkol mu skvelý článok...

Priložil si kalich k rane a krv do neho pomaličky stekala. Všetci si posadali. Armain podišiel k prvému sediacemu. Ten sa napil z kalicha, ktorý mu podal a potom si vyhrnul rukáv. Armain mu prešiel dýkou po zápästí a priložil k nemu kalich. Pár kvapiek horúcej krvi stieklo dnu. Peter mal zavreté oči, takže nevidel, čo sa okolo neho deje. Keď opäť precitol, neprítomným pohľadom sledoval Armaina, ako chodí od jedného k druhému a dáva im k ústam kalich. Nakoniec podišiel aj k nemu. S vyzývavým úsmevom podstrčil pred neho kalich.

“Peter?”

Peter vytiahol z úst dohryzený koniec rukávu. napil sa z pohára. Víno....v tom kalichu bolo víno, ktoré malo tak zvláštnu chuť....

Armain chytil pevne do rúk Petrove vyšportované zápästie a vyhrnul mu rukáv.

Peter cítil ako sa ho zmocňuje neustále rastúce napätie a vzrušenie. Striaslo ho...Peter zovrel pery. Jeho horúca krv stekala do strieborného pohára. Armain sa potichučky zasmial a prešiel k mladej dievčine, ktorá sedela vedľa Petra, aby pokračoval v rituáli. Takto prešiel okolo všetkých prítomných a ako posledný dopil obsah strieborného kalichu.

Peter prestal vnímať udalosti okolo neho. Všetky zvuky sa náhle stlmili. Matne vnímal Armainov hlas, nevnímal však slová. Celý svet sa stočil do jednej veľkej špirály. V krátkych intervaloch sa

mu pred očami zjavovali spomienky. Z hlavy sa mu vynorili všetky zlé veci, ktoré zažil. Nie len tie, na ktoré si pamätal, ale i tie, ktoré si pamätať nemohol. A predsa si na ne spomenul. Hádky rodičov, ktoré ako maličký sledoval zo svojej postieľky, matkin plač, krik, bolesť, rozchod z priateľkou... Cítil, akoby sa prepadal do hlbokaj čiernej bezodnej jamy. Beznádej, strach, tma. Postupne si však začal spomínať na všetko príjemné. Teraz sa mu zdalo akoby prudko vyletel hore....Zalialo ho teplo a veľká slnečná žiara. Na jeho tvári sa zjavil široký úsmev. Letel tak vysoko, a bolo to tak krásne! Nemyslel na svoj neprekonateľný strach z výšok, nemyslel na veci, ktoré sú pod nim. Pozeral smerom hore. Hviezdy boli čoraz bližšie. Hrejivý pocit kdesi veľmi hlboko... Žiadne problémy, žiadne prekážky, žiaden strach ani bolesť. Iba ticho, kl'ud, mier. Mal pocit, že letí celým nekonečným vesmírom. Vo svojom vesmíre sa pomaly približoval k malej modrej planétke. Bezváhový stav náhle vystriedala obrovská rýchlosť, ktorou sa k nej začal blížiti.

Prudko otvoril oči. Sedel v kruhu ľudí....

Do uší sa mu vrátili známe predchádzajúce zvuky. Zaznel posledný silný úder a všetko stíchlo. Pár sekúnd na to sa rozohorelo veľké ohnisko pri chate. Dievča sediace vedľa sa na neho usmialo. Obzeral sa okolo seba, ale Armaina nikde nevidel. Pár ľudí sa zdvihlo a sadlo si k ohňu. Peter vstal. Celé telo sa mu triaslo, jeho myseľ však bola úplne čistá. Mierne sa zatackal, potom sa vydal smerom k ohňu. Neprisadol si však k tým, ktorí sa tam usadili. Prešiel popri ohnisku rovno k lesu. Jeho kroky viedla malá cestička, ktorá sa ťahala z lúky smerom do čierneho nočného lesa. Jeho oči si postupne zvykli na tmu. Cestička sa kl'ukatila rôznymi smermi. Zrazu v diaľke zbadal niečo veľké a tmavé. Ako sa postupne približoval, z tmavej neurčitej masy sa začal vynárať spadnutý strom, ktorý ležal krížom cez chodník. Peter ho začal pozorne skúmať. Rukou prechádzal po jeho kôre a mal pocit akoby bola živá.

"Hej!" Zvolal na neho niekto zhora.

Peter sa zl'akol a pozrel tým smerom. Na strome niekto sedel. Predtým tam predsa nikto nebol. Alebo áno? Peter bol tak zaujatý skúmaním toho stromu, že nevnímal okolie.

"Kto si?" Opýtal sa hlas znova. Peter nevidel tej postave do tváre. Mala cez tvár prehodenú kapucňu a pohojďávala nohami. Zrazu sa začala chrapľavo a nahlas smiať. Petrovi prišlo zle a zatočila sa mu hlava. Posledné na čo si spomína je ako sa mu stratila zem pod nohami.

Zobudil sa až ráno vo svojom byte. Bolela ho hlava a cítil sa dolámaný. Pomaly sa posadil a postupne sa rozpamätával na predchádzajúcu noc. Obliekol sa a uvaril si v kuchyni kávu. Pohl'adal svoje cigarety a sadol si k počítaču. Chvíľu sledoval blikajúci kurzor na prázdnom bielom pozadí. Začal písať, pričom sa snažil nevynechať ani jediný moment z uplynulého noci. Náhle sa však zastavil a pozrel von oknom. Dažd'ové kvapky plynulo stekali po skle. Peter sa neprítomne usmial. Naposledy letmo prešiel pohľadom po svojom článku a potom ho s úsmevom na tvári vymazal.

Návrat dolů

Sklonila hlavu, polkla slzy a vykročila do těžké šedé mlhy. Porážka. To, co pokládala za svůj život zmizelo v nenávratnu. Trpěla. Celý ten čas. Ale její kůže byla teplá. Dokázala cítit, smála se. Doufala. Tenkrát.

Totální kapitulace. Její těla chladlo. Měla by ještě trochu plakat. Dokud může. Naposledy. Vzpomněla si na zaklínání, kterým vybízeli inkvizitoři čarodějnice k pláči. "Zaklínám tě pro hořké slzy, jež naším Spasitelem, Ježíšem Kristem, byly pro naši spásu prolity, abys, jsi -li nevinna, prolévala slzy a jsi-li vinna, abys je neprolévala." Kde vlastně četla nebo slyšela ta slova? Kým byla v čase? Její slzy vyschly docela. Trpce se ušklíbla. Jak jen si mohla být tak jistá? Ted' jí černý led studil do bosých nohou.. Vrátila se domů. Neodvolatelně.

Vypadal unaveně. Popelavě snědá kůže napjatá na lícních kostech. Těžké temné vlasy visící kolem úzké tváře. Jeho rty zkřivil úsměv.

"Dcera z ženy" zasmál se. "Myslíš? Myslíš?"

"Pane." Zašpičatělé uši a oči bez duhovek. Byla mu podobná. Podobná.

"Můj Pane, já se narodila z ..." "Mlč, čekal jsem dost dlouho. Ty nemáš s lidmi nic společného. To si pamatuj. Tvá krev, sama nemoc. Ty jsi jejich osamění, jejich strach. Těžký sen za noci, bolest na jejich prahu. Vrat' se." zasyčel. "Vrat' se a nech do sebe vstoupit někoho z nich. Budou ti umírat mezi nohama. V hrůze. Uvidíš, jak jejich zvrátky tečou po tvém bříše. Vrat' se. Budou tě nenávidět a budou se tě stranit. Vrat' se. Budeš je děsit a studit. Ty nejsi jedna z nich."

Jeho oči se zle zaleskly. "Vrat' se. Třeba ti někdo z nich udělá dítě." Ušklíbl se. Pak stiskl rty. Lidské dítě. Z davu vybuchl hysterický ječivý smích. Ona. Dítě. Bolest. Povstal. Jeho ruka jí neslitovně smýkla na zem. "Pane" řekla znovu.

Pokořená pýcha. Bolest. A ochromující strach. Poslušně rozevřela stehna. Nezdýchchal se, nezasténal. V jeho tváři se nepohnul ani sval, jeho řasy se nezachvěly. Nevzrušeně upíral pohled do jejích široce rozevřených očí. Jeho tělo tvrdě naráželo do jejího. Klidně a chladně. Pravidelně. Rány biče v ruce toho, kdo nezná slitování. Údery zvonu. Studil. Břichem jí procházely vlny křečí. Dítě. Tady. Ta trpkost.. Jeho semeno byl led sám. Vstal z ní. Těžce se zvedla. Pohlédla na své stehno a otrásla se. Její pleť byla ted' hladká jako vydělaná kůže, napjatá. Ledová. Vzal do ruky její vlasy na zátylku a zaklonil jí hlavu. Zadržela dech. Jeho oči temné jako vápnem zasypané hroby ji výsměšně pozorovaly. Být ještě trochu lidská. Vzдорovat. Pozvedla ruku a nehty ostrými a tvrdými jako nabroušená ocel mu sjela po tváři. Pustil její vlasy a prsty jí zezadu sevřel krk. Tisíce plamenných bičů po těle. V němém výkřiku zkřivila rty. Jiné vnímání bolesti.

A hroznější. Padla na kolena. "Můj pane, už nikdy..." Napjatě se usmál.

"Nikdy, děvko."

Rozhlédla se po ostatních. Uhýbající oči. Jeho rty pečlivě zformovaly slovo. "Jho." Zasténala. Usedl na trůn a přešel očima po shromážděných. Zatracenci v mlze. Skloněné hlavy. Zatrpklé rty. Úzká bosá chodidla na lesklém černém ledě. Samota. Chlad. Zlomená pýcha. Utrpení. Neodvolatelně.

"Tvoje město" řekl kovově znějícím hlasem "tvá rodina, milenci. Jdi tam.

A vrátíš se. Po kolenou."

Jeho oči jako smutné propasti byly vědounčné. "Po kolenou. Budeme čekat. Věčně!" zasmál se.

"My můžeme věčně."

Vzdorně pohodila hlavou. Ještě bojovala. "Půjdu. Narodila jsem se z ženy."

Jen krátce pokynul hlavou a její jistota se rozplynula.

Kolemjdoucí se překvapeně zastavovali. Na chodníku se svíjela tmavovlasá žena a nelidsky naříkala. Nenávist. Zavalila ji, rdousila, rvala ji šlachu po šlaše. Trýznila každý nerv jejího těla. Nenáviděla je. Mohl vůbec on, vždy vědoucí, nemít pravdu? On, její pán? Jediný pán. Neměla to. Přišla o všechno. Nepatřila k nim. Patřila k nim někdy? Měli jiné oči, tak cizí těla a smrt, tu mateřskou hojící přítelkyni. Dobrodiní, kterého už nebyla účastna. Zvratky na jejím břiše. Měl pravdu. Po kolenou.

Klesla před černým kvádrem trůnu a sklonila hlavu.

“Nenávidím. Nenávidím je, můj Pane.”

Unaveně se k ní obrátil “Ano.” “Nepatřím tam...?” vzhledla. Nemusela se ptát. “Ale přece”

Zavrtěl hlavou. “Ne.” Neodvolatelně. Její domov. Tápavě se dotkla rukou hrudi. “Ta bolest?”

“Zvykneš si.”

Nedoufat, netoužit, nečekat na nic. Vyhaslá. Dotkla se rty jeho lýtka. Trochu se zachvěl. “Můžeš ránu vrátit. Jim.” Jejich oči se setkaly. Pomalu, pomalu odvrátila hlavu. Vstala a upřela zrak do mlhy. Hluboký smutek. Jednou se pomstí. Tak jako ostatní. Jim. Pomstí se. Lidem

príspevok je prebraný z internetového magazínu [Blue Screen](#)

bemocnosť

Chladné kvapky dažďa vytrvalo bičovali krajinu ponorenú do temnoty bezmesačnej noci. Ich hypnotický koncert však nedokázal prehlušiť ten hrôzostrašný hrdelný výkrik ktorý sa mu vydral z úst. Zvuk pri ktorom sa otriasli i hrubé kamenné múry jeho komnaty. Stál pri veľkom okne a jeho telo sa krčovito chvelo. Bledá pokožka ozdobená kvapkami dažďa kontrastovala s čiernou kožou jeho odevu. Z tých hlbokých a chladných lesklých očí bolo cítiť bolesť. Bolesť zúfalstva, samotu, smútok. Krčovito zvieraná dýka prešla čepelou po dlani. Kvapky krvi splývali s dažďom a dopadali na studenú kamennú dlážku. Výraz v jeho očiach sa nezmenil. Nezmenil sa ani pri pohľade na mŕtve telo mladej služobnej ležiace na chladom kameni podlahy. Pomalým pohybom oblizol prúžok krvi stekajúcej mu po prste. Jeho tep sa ešte viac zrýchlil. Ťažký strieborný pohár preletel miestnosťou a rozbil veľké nástenné zrkadlo. Vriaca bolesť mu trhala vnútornosti, akoby sa jeho duša drala von z jeho tela, snažila sa ujsť. Chcel sa rozplakať, podeliť sa aspoň s tichom o svoj žiaľ, prejaviť aspoň trochu ľudskosti. Nedokázal to. Výraz jeho očí bol i nad'alej chladný a prázdny. Stál sám. Plný smútku a nenávisti voči ľuďom, plný zatrpknutosti a hnevu voči sebe. Sám, hoc medzi tisícmi, so svojou túžbou. Tak veľmi by chcel na svojej chladnej tvári opäť ucítiť ten nežný dotyk jej dlane. Pocítiť zase úsmev. Jeho nechty sa krčovito zarývali do kameňa múru. Tichom noci sa ozval ďalší výkrik. S každou ďalšou dopadajúcou kvapkou si viac a viac uvedomoval, že ten pocit ktorý ho robil šťastným už nikdy neucíti.

Začína svitať...

Žlutooká XIV. - XVII.

“Věděl jsem, že se to nepodaří...”

Erin se na lůžku podepřel o loket. “Sami dva jsme příliš slabí, abysme prorazili tak starou a silnou kletbu. Já jsem stařec a ona... zbývá toho na ni příliš... Musíme pozvat ostatní. Všechny.”

Dveře se otevřely a do srubu vstoupil ustaraný Ezero.

Erin se pokusil vstát. “Je něco s An Daren?”

Lovec klesl na židli “Je docela v pořádku. Jen se cítí unavená.”

“Aby ne. Vlku, musíme bojovat dál.”

Bělovlasý jen potřásl hlavou.

“Dore,” šaman se obrátil ke svému příteli, “musíš poslat pro Hera z klanu Petar- Leg, Jervaise z Tuboriz, pro terrskou Aglu a Šitu z Lieten. Nikdy to nedokážeme sami.”

Dor mu položil ruku na rameno. “Klid, bratříčku. Hlavně se musíte dát do pořádku. Těch pár dní to vydržíme i o plackách, když to bude nutný.”

Ezero začal neklidně přecházet po místnosti. “Myslíš, že Anda je na to dost silná? Je ještě mladá a nepřipravovala se dost dlouho.”

“Jestli je dost silná?” Erin udělal rukou odmítavý posunek. “Kdyby měla vedle sebe lepšího partnera, byla by kletbu prorazila. Vydala ze sebe víc Síly, než se běžně pokládá za možné. To já už slábnu. Já stárnu. Brzo bude Anda jediným šamanem v Aspě. Ne já jí, ale ona mě kryje záda, a to není správné.” Erin smutně sklonil hlavu. “Neměl jsem se o to vůbec pokoušet. Zbytečně jsem ji ohrozil. Mohl jsem zabít naději, kterou Aspa má...”

Ezero přistoupil k lůžku a pevně mu stiskl ruku. “Nemusíš si nic vyčítat, udělal jsi, co bylo v tvých silách, bratře. To vím.”

Hlouček lovců kolem dvou vyhublých otrhaných mužů se zlobně zavlnil. Vyzábělý žlutooký chlapík s dlouhým černým copem zasténal, když ho roh lučiště zasáhl do zad a potom se úporně rozkašlal.

“Nechte je!” štěkla velitelsky Anda.

Lovci se neodvážili protestovat. Ode dne vlčího rituálu jí všichni projevovali úctu, která náleží šamanovi. Její tetováním změněná tvář ostatně nelákala k žertování. Snad po straně šeptali, snad nadávali, snad se děsili, ale poslouchali.

Pytlák překvapeně otočil hlavu za známým hlasem a strnul: “Boha, co ti to udělali?” Ohromeně zíral na její obličej.

Anda se unaveně usmála: Nikdy’s neviděl šamana, Zyrile? Co vás to napadlo sem lézt?”

Pohodila hlavou.. “No tak., Lasičko, máte rozum?”

Lasička udělal svázanýma rukama beznadějně gesto. “Všude jsou jenom chcíplotiny. Mysleli jsme, že tady...”

“Tady je to stejný.” povzdychla těžce. Potom kývla na jednoho z lovců: “Dejte jim najíst, ať se trochu seberou. Starý lásky.” uškíblá na lovcův nechápavý pohled.

“A rozvažte jim ruce, i tak toho mají plný zuby.” Lasička jí věnoval vděčný pohled. Usmála se na něj. Při její potetované tváři to budilo stejně nepatřičný dojem, jako by mrkl jeden z démonů vytesaných do kamenů obětišť.

Ezero zamyšleně pozoroval Andu, sedící s oběma žlutookými pytláky u ohně. Po dlouhé době slyšel její smích, po dlouhém čase poprvé Anda obhrouble žertovala. Trpce se uškíbl, když viděl, jak Lasička láskyplně shrnul Andinu černou hřivu a dotkl se rty jejího ramene. Žárlivě

sledoval malou snědou ruku, sunoucí se po pytlákově stehně. V tom se šamanka prudce otočila a její oči se zabodly do Ezerových šedých.

Promluvila hlubokým zastřeným hlasem, který lovec dobře znal: "Pojď sem, bratříčku."

Neochotně se posadil k ohništi stranou obou mužů. Neměl rád, když ho vtahovala do svých thryenských zvyků. Trápila ho. Jenže bylo zbytečné dovolávat se soucitu u někoho, kdo ani neznal význam toho slova. Krutost. Krutost bylo heslo, které stálo na čelním místě všech Andiných postelových radovánek. Nedával jí toho dost? Mohl jí nahradit nelítostnou vášeň, jako jí nejspíš dávali muži její rase bližší? Po očku si prohlížel thryenské milence.

"Je mi zima, bratříčku, hrozná zima. Zebe mě." Položila nohu obutou v měkké holínce Zyrilovi do klína. Zimomřivě si objala ramena a zachvěla se. Lasička vrhl na šedovlasého lovce vyděšený pohled.

"Není ti špatně, zlato?" zeptal se nervózně.

"Nic mi není." Anda se malátně usmívala a její oči nad potetovanými lícními kostmi se zdály obrovské. Vztáhla k Ezerovi ruku a pevně sevřela jeho zápěstí. Nesmlouvavě si ho přitáhla.

"Mám hlad." zasyčela mu do tváře. "Hladovím."

Lovci se touhou sevřelo hrdlo. "A oni?" ukázal bradou.

Olízla si rty: "Nechci, aby mi byla zima dnes v noci."

Lasička se probudil ve Ezerově chatě. Vedle něj spala Anda s hlavou na hrudi lovce. Zyril ležel stočený v nohách postele a pravidelně oddechoval. Pytlák tiše vstal a začal shledávat rozházené oblečení. S úsměvem sebral Andinu černou holínku ze stolu, kam zřejmě zalétla při včerejším překotném odkládání šatstva. S povzdechem si oblékl kalhoty a kolem vyhublých boků zadrhl těžký odřený opasek. Když se obrátil k lůžku, aby se potěšil pohledem na spící ženu, střetly se jeho oči s pohledem vlčího lovce.

"Počkej," zašeptal šedovlasý a jemně položil Andinu hlavu na podušku. Potom opatrně sklouzl z lůžka, natáhl si kožené kalhoty na nahé tělo a oba muži vyšli z chaty.

Posadili se vedle sebe na zápraží. Sotva svítalo a lovecká osada ještě spala. Lasička si přejel po rameni, které neslo stopy Andiných nehtů.

"Bude v pořádku?" tázavě pohlédl na lovce "Tohle nikdy nedělala, brácho." Pokrčil bezradně rameny. Ezero pomalu zvedl hlavu. Po divoké noci se cítil vyčerpaný a prázdný.

"To ti, bratříčku, neřeknu. Jsou věci, na který ani jeden z nás nemá žádný vliv. Rve se teď tam, kam my nevidíme... Nevím... Zahřej ji, když to potřebuje, rozesměj jí, když to dokážeš a jestli máš nějaké bohy, tak se za ní modli..."

Prudce vstal. "Snad ten tvůj kolega malou ohlídá. Vzbudíme krčmáře a řeknem mu, aby nám nalil." Vykročili k hospodě a jejich bosé nohy sotva nechávaly stopy v udusané hlíně.

Do tábora pomalu vstupoval přízrak hladu. Úlovky, čím dál bídňější, nemohly nasycit všechny a zásoby se tenčily rychleji, než si kdo dokázal představit. Lovci znechuceně vytahovali staré udice a u blízkého potoka bylo teď tolik rybářů, jako nikdy předtím. Anda a Erin mizeli na dlouhé hodiny v lese a neúnavně sbírali a sušili byliny, jejichž jména a účinky znali jen oni dva. Čím dál netrpělivěji vyhlíželi pozvané šamany a když se někdy zavřeli v Erinově chatě, vycházeli se stále ustaranějším výrazem ve vyčerpaním strhaných tvářích. A do oken Ezerovy chaty občas zalétlo kamení...

První přijela Agla z Terry. Dosud velice hezká tmavovlasá žena, obdařená světle šedýma očima, jaké měli děti z klanů, kde se schopnosti šamana dědily z generace na generaci, si Andu pozorně a zvědavě prohlížela. Potom se zachmuřeně obrátila k Erinovi: "Myslíš, že je rozumný vzít k týhle práci jednu z nich? Dá se ti věřit, vlče z dravčí krve?"

Andina odpověď byla jednoznačná. Její ruka udělala úsečné gesto a kolem Agly vzplál kruh

trávy vysokým plamenem. Agla se chystala odpovědět stejnou mincí, ale Erin ovinul paži kolem jejích ramen. “Je to dítě, má milá... Dítě, které zuby světa začaly trhat příliš brzo... Pokus se ji pochopit...”

Agla ai upravila vlasy a zahleděla se dlouze do světlých očí potetované dívky. “Stejně ti nevěřím, Hladová.”

Brzy nato se objevil Jervais. Jeho krásný hnědák sklidil bouři obdivu. Sám Jervais byl křehký a neduživý a bylo těžko věřit tomu, že se někdy živil jako lovec. Anda ho okouzila tak, až ho musel Erin poněkud nevybíravě usadit. I potom však vyhledával každou příležitost, aby mohl být s Andou o samotě. Divoké černovlasé vlčici ho bylo trochu líto.

S mnohem většími sympatiemi se u ní setkal Hero z klanu Petar-Leg, který měl na snědé hrudi vytetované královské zmiže a květy ocůnu, vlasy mu s copech padaly až k pasu a byl obdařen vším půvabem toulavého kocoura....

Erin i Ezero ho trochu podezírali, že s Andou nechodí do lesa jen sbírat byliny a Agla se nechala slyšet, že ten, kdo vstoupil na cestu Vědění, by měl ukázat víc sebeovládání, ale Anda i Hero k tomu mlčeli a jen někdy, když se jejich oči střetly, zazářil v jejich pohledech úsměv.

Když drobný běloušek přinesl do lovecké osady v Aspě Šitu z Leiten, šamani se začali připravovat na Obřad ohně. Rozhodnutí se neodvratně přibližovalo.

IV.

Unavení jezdci tiše sklouzli ze sedel. Mýtina, na které se zastavili, byla obklopená starými mohutnými duby, podivně tichá a působila skličujícím dojmem. Šamani beze slov odsedávali koně, kteří neklidně pohazovali hlavami. Nozdry Andina Sirela se chvěly. Anda ho konejšivě poplácala po plecích a chtěla zvíře odvést ke kraji palouku. Po několika krocích však vraník pronikavě zaržal a jeho tmavá kopyta zasvištěla vzduchem.

“Hóó, dítě moje,” Anda pevně držela uzdu a přejížděla koni rukou mezi očima, “hóó. Už je to pryč.”

Překvapeně se podívala na zem. Pod jejíma nohama se nejasně črtal obrys starého ohniště. Rychle vykročila z jeho kruhu. “Zatraceně.”

Erinovi se na čele prohloubila ustaraná vráska. “To nám to hezky začíná.”

Na místě starého ohniště plál oheň. Šamani zamlkle hleděli do jeho plamenů. Mrtvé ticho lesa leželo na každém z nich jako propocení pláště.

Erin si přešel rukou tvář. “Zítra je úplněk. Jste všichni připraveni?” Jeho hlas zněl skřípavě a cize. An Daren na něj ostře pohlédla: “Není ti nic?”

Jen potřásl hlavou. Potom sáhl do svého vaku a vyndal z něj malý stříbrný kotlík, ozdobený po obvodu prastarými symboly a stříbrnou trojnožku. Naplnil nádobu tekutinou z čutory, kterou s sebou přivezl. Pak pečlivě zavěsil kotlík nad plamen a s rukama položenýma na jeho stěny pronesl zaříkávadlo. “Podej mi dýku, dceruško,” obrátil se k Andě.

Vložila do jeho ruky starobylou terrskou zbraň z čistého stříbra. Její čepel byla pokryta runami. Erin přešel vážným zrakem všechny přítomné. “Vydáváme se na Cestu, která může skončit v temnotě. Pamatujte, že smrt je jen Brána. Jsem už starý, starý. Byl bych rád, abych byl tím, koho si zítra vybere Studená Panna.”

Prchavě se usmál na sklíčeně se tvářící Andu. “Doufám, že všichni duchové lesa budou zítra s tebou, dítě moje.”

Agla se vztekle uškříbla. Nebylo to tak dlouho, co právě na ní s obdivem ulpívaly Erinovy oči. Stříbrná dýka se zatřpytila v šamanově ruce. “Jestli máme kletbu zrušit, dokážeme to jedině

společně. Nemůže mezi nás vstoupit ani stín nejednoty. Proto teď složíme přísahu krve." Obřadným pohybem si obnažil předloktí a naklonil se nad oheň. Na okamžik vložil čepel do plamene a pak si jediným plynulým pohybem rozřízl kůži. V ráně se objevila krev a pomalu stékala do kotlíku. Potom podal nůž Agle, která následovala jeho případu. Když se krev všech šamanů v nádobě smísila, sundal Erin kotlík z ohně.

"Vaše krev je i mou krví." pronesl jasným, kovově znějícím hlasem a dlouze se napil. Nádoba plná narůžovělé tekutiny kolovala mezi ostatními. Erinovi neušlo, že se Hero při své přísaze upřeně zadíval na Andu. I přes vážnost situace se starý šaman usmál.

Ve stříbrném kotlíku teď klokotal odvar z pelyňku, kapradí, některých druhů hub a byliny zvané šamany "oko noci". Tento lektvar přivozoval stavy rozšířeného vědomí. Ten, kdo ho požil, se dostával do stavu podivného vytržení a pokud byl obdařen Silou, získával mimo jiné i schopnost vidět do budoucnosti. Anda svírala v dlaních zpola plný pohár a strnule hleděla před sebe. Nepřirozeně rozšířené panenky žlutých očí dodávaly její tváři podivný, jen zpola lidský výraz a pod dlouhými řasami jako by se honily stíny. Viděla, jistě, že viděla... Vichr a krev, krev na svých předloktích, na svých dlaních... Viděla sešklebené tváře, viděla šikmé prastaré oči žhnoucí v suché tváři... A náhle před ní jasně vyvstal obraz hněvu, hněvu Hladových... Hero ji zlehka objal kolem ramen. "Brzo bude tma, vlčice. Komu dáš svůj plamen dnešní divokou noc?"

Trhla sebou a nepřítomný úsměv jí sotva zdvihl koutky úst. "Kdopak by myslel na píchání, když se zítra o naše kosti můžou rvát vlci?"

Hero se neklidně ošil: "S tím si nelam hlavu. Koneckonců, není to o důvod víc?"

"Vlastně máš pravdu." Anda se dopila pohár a pomalu se zdvihla od ohně. Ostře pohlédla Herovi do tváře. "Tak tedy pamatuj, bratře... Může to být naposled."

Herovu tetováním ztmavlou tvář zkřivila náruživá touha do nepříjemné grimasy. "Ty zmije." zašeptal chraptivě. "Ty zlá potvoro."

Agla nespokojeně ukázala na dvojici mizející v lese. "To už přestává všechno. Chová se jako háravá čubka. Co chová. Je to háravá čubka. Jako všechny z její..."

Erin si šamanku přísně změřil. "Co máš proti Andě?"

"Nic." Agla rozhodila rukama. "Udělal by líp, kdyby se věnovali meditacím, nebo se aspoň pořádně vyspali."

Starý šaman potřásl hlavou. "To nemůžeš vědět. Třeba právě tohle je cesta. Spojit obě poloviny. Uzavřít kruh. Možná to cítí líp než my. Utíkají nám léta, má krásná Aglo. Na tom se nedá nic změnit."

Jerome poraněně hleděl do houstnouceho šera. "Když ona je tak krásná."

Mlčenlivá Šita se zasněně usmála. "Musí to být zvláštní, nebýt sám zrovna dnešní noc."

Ostatní na ní soucitně pohlédli. Šita nebyla právě krasavice. Její vlasy měly u Teřanů neobvyklou nedefinovatelnou barvu a i přes určitou přitažlivost, kterou propůjčovala šamanům Síla i výjimečné společenské postavení, nebyla tato mladá žena právě vyhledávanou společnicí. Zdraví, narušené otravným dýmem kuřidel a drogami, obsaženými v čarodějných nápojích, způsobovalo, že se Šitina pleť zdála téměř průsvitná.

"Bud' ráda, že jsi taková jaká jsi." řekla Agla. V jejím hlase ještě zazníval hádavý tón. "Říkej si co chceš, Erine, ale teď není vhodná chvíle na milostný hrátky. Ta Thryen nám nepřinese štěstí. Cítím to."

Duby nad hlavami milenců šuměly tmavými větvemi... děsivě, nočně... jako by čekaly, co udělají ta dvě drobná těla u jejich paty, ty údy o tolik křehčí než jejich větve...Duby vyčkávaly... trpělivě.

Hero zchodil z ramen plášť a objal žlutookou kolem pasu...
 “Vlčice, vlče, schovej mě... žlutooká... Oh, ty mé hladové dítě, schovej mě...”
 An Dareniny oči ve tmě zasvětlkovaly odrazem vzdáleného ohně jako oči dravce.
 “Hero, tak mě nasyt’... Dej m jíst, šamane... lidskej...” Její ruka se vsunula pod mužovu blůzu a přejížděla po žebrech, jako by hrála na lyru.
 Omotala si kolem zápěstí jeden z jeho copů a přitáhla si mužovu tvář k ústům...
 “Zapomeň, a udělej mi to... dneska musíš někoho mrzačit a někoho milovat...”
 A když se jejich těla setkala pod kmeny dubů, rozlehl se hájem křik...
 Až k ránu se milenci vrátili k ostatním a Agla ležela stále ještě beze spánku. Její oči vyprahle pronikaly tmou. Když se Anda s Herem schoulili pod jednu pokrývku, ukápla terské šamance jediná osamělá slza. V ústech ucítila chuť krve. Potom upadla do těžkého spánku, plného děsivých snů.
 Svítání zastihlo vzhůru všechny kromě Hera a Andy. Šita, která pečlivě vybalovala ze své brašny potřebné byliny, věnovala spící dvojici zpola závistivý a zpola dojatý pohled. V tom se vzbudil i Hero a láskyplně pozoroval šamanku, ležící vedle něho s drobnou pěstí pevně zaťatou v rozčuchaných černých vlasech. Obratně se vysoukal zpod přikrývky a sklonil se k ohni, u kterého seděli ostatní. Spokojeně se usmíval a ani štiplavý dým kuřidla, který se vinul z ohniště, mu nezkazil náladu. Háj pro něj už nebyl hájem smrti.
 Něco k polednímu konečně vstala i An Daren. Vypadala odpočinutě a sebejistě.
 Erin jí pokynul... “Pojď ke mě, holčičko. Jak jsi spala?” zeptal se s mírným úsměvem.
 Poklekla proti němu a vztáhla ruku k jeho zápěstí. Vzduch kolem ní zajiskřil a Erin pocítil slabé zatnutí na šiji, cítil, že dokonce jak se tok energie lije jeho žilami.
 Zavrtěl hlavou. “Bohové, ono to opravdu vyšlo...” mumlal si spíš pro sebe
 “Ukojit touhu, uzavřít kruh, zabít hady svého srdce...” opakoval si slova prastarého zaklínání.
 Zmateně potřásl hlavou. “Kdo by věřil, že na těch starých pověrách opravdu něco je.”
 Terští šamani se jen zřídka kdy uchýlovali k zvířecím obětem. Při Obřadu Ohně však bylo potřeba očistit kruh ohniště krví. Zahaleni do svých plášťů z vlčích kůží vydali se proto šamani do lesa. Tam Erin propletl prsty v rituálním znamení a pomalu měkce pronesl zaklínadlo. Všichni zůstali nehybně stát. Po chvíli se ozvalo slabé praskání a k šamanům se zvolna blížilo stádečko, v jehož čele šel statný jelen. Zvířata omámeně klopýtala na nejistých nohách. Když jelen přišel těsně ke starému šamanovi, zabodl Erin na chvíli zrak do nevidoucích očí zvířete. Potom se obrátil k tábořišti a jelen ho následoval.
 Mýtina už tonula v šeru, když Erin přivedl zvíře ke kruhu ohniště a stejnou dýkou, jakou si včera šamani otevírali zápěstí, prořízl jelenovi hrdlo. Anda zachytila tryskající krev do stříbrné misky ještě dřív, než se mrtvé zvíře zhroutilo k zemi. Když Erin odtáhl mrtvolu jelena stranou, obstoupili všichni šamani ohniště. Každý z nich chrstl před sebe trochu krve ze stříbrné misky a pronesl slova: “Vítr v koruně, déšť v trávě, krev v plameni, Sinar Areth.”
 Anda se úžeji zahalila do plášť, protože s houstnoucí tmou jako by začal hájem vát ledový vítr. Po jejím boku stáli Erin a Hero, každý z jedné strany, potom Agla, Jerome a Šita. Starý šaman se zhluboka nadechl. “Ať při nás stojí duchové lesa, ve Jménu Plamene, ve jménu Větru, ve jménu Země a ve jménu Vody.”
 Všech šest šamanů upřelo zrak na hranici uprostřed ohniště, navršenou přesně podle komplikovaného rituálního způsobu. a ta náhle vzplála vysokým namodralým plamenem. Všichni přistoupili k ohni a vložili do plamene levou ruku. Uprostřed ohniště se jejich dlaně dotkly. Ledové závany zesílily v zuřivý vítr, který rval šamanům z ramen jejich vlčí plášť. Potepovaná čela se orosila potem. Rty s námahou vyslovovaly věty exorcismu, které chvílemi

vyústily v neartikulované vyjeknutí. Oči pálily od jedovatého kouře, dech se krátil, vědomí obestírala šílená mrazivá křeč. Všichni ztratili pojem času. Byl tu jen oheň, ledově bičující vítr a ruce ostatních, vztažené do plamene.

První podlehl vysílení Jerome. Jeho ruka zatápala a on se zhroutil na kolena. Ostatní se semkli blíž k sobě. Drobným trupem šaman z Tuboriz lomcovaly křeče. Obrovská těla dubů sténala v silném větru a vrhala děsivé stíny do tváří zkřivených šílenou námahou. Andiny husté vlasy divoce vlály a zmítaly se kolem šamančina obličeje jako živé bytosti.

Teřanka Agla náhle pronikavě vykřikla a obě ruce přitiskla k hrudi. Z nosu jí vytryskla krev. Zapotácela se, sesula se na kolena, znovu se zvedla a pak padla tváří do trávy, kterou mrazivě chladný vítr pokryl jinovatkou.

Tělo Jeroma z Tuboriz znehybnělo. Plamen ohně se teď nejistě zachvíval. Ledově smrtelný dech dotíral naléhavěji. Amulety na hrdlech šamanů se škubaly, jako by je rvala neviditelná ruka. Šita vrhla kratičký pohled na sténající Aglu. Zajíkla se. Slova jí odumřela na rtech. Přitiskla ruce ke spánkům. Sípavě lapala po dechu a pak se křečovitě rozkašlala. Tiše povzdechla a ztratila vědomí.

Anda si jen matně uvědomovala dlaně Hera a Erina, které svíraly její ruku. Po skráních jí stékal studený pot. Ochraptlým hlasem opakovala znovu a znovu slova rituálu. Mučila jí šílená žízeň. Lehnout si, zavřít oči, spát. Jen chvíli. Ne. Ted' ne. Sinar Areth.

Zavřít oči... a za očima přízraky, noc tance, muži a ženy pijí z pohárů... pijí krev... domů, utíkat domů, krev je sladká, teplá, plyne hrdlem, těžká a hustá, zabíjet... pářit se, tváře mužů se střídají, těla narážení do těl... les se plní skřeky, oheň hoří... Utíkat, běžet domů... pláč...

Matko... Slzy tryskají z očí... Matko...

Procitla... Vítr skojká kolem uší... Zahlédla záblesk Erinových očí. Strach jí sevřel srdce. I on? Slábne.. Slábne?!!

Plamen jako by uhasínal a chvílemi zase prudce vyšlehl. Zlovolný dech zmaru nelítostně bičoval tři stojící postavy. Erinova ruka náhle pevně sevřela Andinu dlaň. Pak ochabla. Erin se schoullil do klubička vedle ohniště.

Hranice dohořivala. Jen tu a tam vyšlehovaly ohnivé jazyky. Skončí to prohrou... ne návratem domů... prohrou... Objala prsty Herovo zápěstí. "Sinar Areth" vyjekla zoufale.

Už jenom ona a Hero vzdorovali zmrazující nenávistné síle. Cítila, jak se jejich spojené ruce chvějí. Zvedal se jí žaludek a ústa jí zaplavovala železitá chuť krve. Dobře to znala. Už brzo bude konec. Vtom Herovi prsty na jejím zápěstí ztuhly. Zanařikal jako postřelený jelen a celý se roztřásl. Jejich oči se na chvíli setkaly. Potom Herovi klesly víčka a on se tiše sesul na promrzlou zem.

Anda v zuřivém vzteku potřásla černou hřívou. Plameny u jejích nohou se ztrácely v závanech větru. Vztáhla ruce k bezhvězdné obloze a vykřikla drsným ochraptlým hlasem: "Sinar Areth, Sirel atar ug." Byla to rouhavá kletba, jedna ze zakázaných evokací, něco, co pod nánosem prachu spalo v Andině podvědomí, vzývání, které ani zasvěcenci z Thryen používali neradi, riskantní, nebezpečné a hrozící zatracením. Dubový háj vyjekl pod nárazem větru, který šamanku málem srazil k zemi. Anda zkřížila před obličejem ruce do ochranného znamení, polkla kyselé sliny, které se jí draly přes rty a z posledních sil kletbu zopakovala. Temnota kolem ní vybuchla a z ohniště vyšlehl modravý plamen až nad koruny dubů. Vítr náhle ustal... a Sirel přišel...

Kůže zvrásněná jako kůra stromu pokrývala tvář tvora, který stanul v ohni a hlasem zimního vichru promluvil k žlutooké ženě ...

"Jsem rád, žeš mě zavolala, dcerko, ty zparchantělá thryenská krvi... holčičko... Jsem rád, žeš

volala. Rád si vezmu tvé noci... všechny hodiny tvého spánku, sladké... jako byly ty s tvou matkou... dlouhé roky, protože Thryen žijí dlouho... i ve svém smrtelném těle... seznámíš se se svými předky, dítě... každý tvůj nerv se s nimi seznámí...

Žlutooká vyčerpaně potřásla hlavou jako zasažené zvíře "Zruš kletbu a seznam mě s předky, když to musí být... Utop svůj hněv v krvi těch mrtvých... Zruš kletbu, Sirele Zabíječi. A já zaplatím."

Hleděla do tváře démona, do tváře nepoznamenané nadějí a chápala, s hrůzou chápala, že takovou bytost může stvořit jen zoufalství, které už nedoufá...

Vlasy jí padly přes tvář, nečekala soucit, slitování... "Zruš kletbu. Zabíječi a já, já přinesu Thryen jejich krev... Oběti, Zabíječi... oltáře... zruš kletbu a já udělám, co je v mých silách... Zabíječi..." nevědomky zvedla zaťaté pěsti v prosebném gestu... "Zabíječi..."

Démon k ní vztáhl vyzáblé paže... strhl šamanský plášť z jejích ramen a přitáhl ji k sobě doprostřed plamenů... cítila oheň, vůni ohně, pach krve ... a pach muže. Zaklonila hlavu, Sirelovy ostré bílé zuby přejely po jejím hrdle jako když dravec ochutnává zvěř... a pak jí jeho paže prudce ostrčila.

Oheň vyšlehl, jak Zabíječ švihle dlaní k nebi, háj se zalkl, vítr naposledy vykřiknul jako znásilněná žena... pak puklo ticho ... a žlutooká se sesula na všechny čtyři a úporně dávala krev.

Po chvíli se těžce nadzvedla a doplazila se k Erinovi. Ulevilo se jí, když zaslechla přerývaný dech. Hero za jejími zády slabě zasténal. Trochu se vzpamatovala. Vstala ze země a obešla ohniště. Při pohledu na Jeroma jí na tvář padl stín. Byl nepochybně mrtev, ten drobný snílek. S hrůzou si všimla, že i Agliny oči hledí strnule k světlařícímu nebi.

Poklekla k leitenské Šitě, která jako by si rukama bránila tvář proti neviditelnému útočníkovi. Pokusila se nahmatat jí na zápěstí tep. Po chvíli se jí to podařilo, Anda však cítila, že Šitu dělí od smrti už jen tenoučká hranice. Dotkla se svého amuletu a zhluboka se nadechla. Pak si položila Šitinu hlavu do klína a přitiskla dlaně k jejím spánkům. Udělalo se jí slabě a cítila, jak jí z nosu teče krev a stéká jí po tváři do výstřihu. Ať... už žádnou smrt, žádné další mrtvé pro Sirela... Šitina víčka se zachvěla a žena slabě zasténala. Potom otevřela oči. Anda se na ní povzbudivě usmála. "Dokázaly jsme to, sestřičko."

Opatrně položila šamančinu hlavu stranou a vstala. Ze svého sedlového vaku vytáhla láhev pálenky a nalila ji mezi Erinovy zbledlé rty. Zimničtě se otřásl a potom se protáhl jako při probuzení z dlouhého spánku. "Ando, hočičko, jsi v pořádku?"

Zkřivila rty: "Já ano, a ty?" Vypadala poněkud příšerně se ztrhaným obličejem pokrytým rozmazanou krví. Erin se namáhavě posadil. "Dokázali jsme to, Erine."

I Hero už přišel k sobě a pokoušel se postavit na nohy. Podala mu láhev "To ti udělá dobře, bratříčku."

Erinův pohled padl na nepřírozně zkroucené Agline tělo.

"Jsou mrtví, oba dva." řekla Anda tiše. "To je si vybrala Studená Panna."

Erin se potácivě zvedl a sklonil se nad terskou šamankou. V očích se mu zaleskly slzy. Pomalu se obrátil k Andě: "Kdysi dávno jsme si byli blízcí. Velice blízcí."

Na vysoko navršených hranicích hořela těla obou zemřelých. Ostatní šamani stáli okolo se skloněnými hlavami. Šita si potají utírala slzy, které jí stékaly po tváři. Anda pevně svírala Erinovu dlaň. Když pohřební hranice konečně dohasly, sbalili Erin s Herem tábořiště a všichni se vyšvihli do sedel. Hero vzal za ohlávky oba koně bez pánů a zamklý hlouček se vydal na cestu k Aspě.

S přibývajícimi mílemi, které je dělily od pochmurného dubového háje, padala ze všech tíseň.

Výprava byla přece jen úspěšná. Kletbu se podařilo zlomit a oni, oni přežili... Zvítězili a přežili a slyší vítr, vidí slunce ... a smrt je protentokrát daleko...

Erin popohnal svou klisnu a srovnal její krok s krokem Andina vraníka. "Ani s mi neřekla, co se stalo potom, co jsem omdlel, dítě ..."

Do žlutých očí padl stín... a An Daren nejistě pokrčila rameny: "Neptej se sama ani nevím. Nechci... nechci o tom mluvit."

"Co jsi udělala potom, An Daren?" Erinův hlas zněl ostře a znepokojeně.

"Zavolala Zabíječe." sykla Anda hlasem náhle podivně zlým... "Zavolala Zabíječe."

"Sirela?" vydech starý šaman.... "Ať tě mor schvátí, dítě. Proč jsi volala zrovna Zabíječe? Neřekl bych, že je to démon, od kterého se dá čekat nějaká pomoc. Proč jsi ho volala... je to ..."

"Je to žlutooký ..." pohodila hlavou. "Je to ten, kdo píchal mou matku. Je to on, koho stvořila nenávisť umírajícího lidu Thryen. On je můj... osud. Vykonavatel."

Nad hlavou starého šamana šuměly stromy... útěšlivě... Erin zaťal zuby a svěsil hlavu... "Bojím se ...Bojím se, holčičko, že jsi udělala něco, za co budeš muset zaplatit. Zavolala jsi Sirela a zaplatíš.... Celý život jsi platila za Thryenskou krev... a teď ... za svou krev z lidí... Zaplatila jsi. A ještě zaplatíš. Svým zdravím, svým spánkem, bůh ví čím. Dítě..." zanaříkal Erin... "Dítě.."

Teď se do rozhovoru vmísil Hero, který vyslechl část jejich rozmluvy. "I my jsme zaplatili, Erine. Mám pravdu? Cítím se nějak ... slabý."

Starý šaman pokýval hlavou. "Takový je Zákon, Nejde to jinak. Nikdo se nemůže vyhnout osudu." Anda si zimomřivě přitáhla plášť, jako by se do ní na prudkém letním slunci dala zima: "Nemluvme už o tom, dostávám z toho třesavku."

Hero za jejími zády vrhnul na Erina bolestný pohled.

Měsíc na obloze svítil jako rybí oko a Vlk nervózně přecházel po chatě. Po matce zděděná intuice ho varovala. Kdesi pod tmavým nebem trpěla žena, která se pro něj stala vším.

Vzpomněl si, jak Andu poprvé potkal. Toulavá děvka. Nebylo jí tehdy líp než teď, přes všechny pocty a úctu, která jí byla prokazována?

Polepšila si, když se dnes trávila jedovatými dryjáky, krvácela a možná umírala, sražená rukou nenávislné kletby? Usmál se při pomyslení, že jí nařezal řemenem. Co by udělala dnes, kdyby se na ní odvážil vztáhnout ruku? A sebral by vůbec odvahu vzdorovat jejímu pánovitému pohledu, planoucím z tetované tváře?

Hrdlo mu stahoval tísnivý pocit. K ránu už nemohl napětí dál snést. Z ohrady vyvedl svého siváka, překotně ho nasedlal a když projížděl branou, tvrdě ho pobídl bičem. Pokud už nebude v jeho silách Andě pomoci, alespoň pohřbí její mrtvé tělo...

Hnal svého hřebce krásným letním ránem, a ani si nevšiml jeleního stáda, vyplašeného zvukem kopyt. Ovládala ho jediná myšlenka. Vidět An Daren.

Když mezi stromy zahlédl skupinku jezdců, sevřela mu srdce ledová ruka. Je jedním z koní bez pána i černý Sirel? V tom k němu dolehl známý ženský hlas.

"Ando, Andó." vykřikl.

Šamanka pobídla Sirela patami. "Vlku, kde se tu bereš?" Naklonila se ze sedla a pevně muže objala. Hladově, majetnicky...

"Bratříčku."

"Srdce moje."

Temnovlasý šaman z Petar Leg v zlosti přitáhl uzdu své klisny.... "Zapomnělas?"

Anda se napřímila. Muži se navzájem měřili nepřátelskými pohledy.

"Mor na vás, chlapi zatracení. Nebylo toho dost?" Rozzlobeně hleděla z jednoho na druhého.

"Budu vás potřebovat oba. Oba!" křikla, když zahlédla vzdor v očích lovce.

Hero namáhavě polkl: “Jak to myslíš, oba?”

“Oba...” zopakovala mrazivě. “Zaplatila jsem za vaši zatracenou lidskou rasu... teď vy pomůžete mě... přežít moje noci. A ty, Hero, budeš mým hostem.”

“Možná tě bude zajímat, Ando, ” Ezerům hlas teď zněl unaveně “že už máme v chatě tvé dva žlutooké kamarády. Takhle se tam ani při nejlepší vůli nevejdeme. Já mám pochopení, ale odmítám se nechat ušlapat.”

“Myslete na mrtvé.” práskl vzduchem Erinův hlas. Ezero se zahanbeně kousnul do rtu... “Mysli na mrtvé, vlku, i ty, Hero... myslete na mrtvé v těch nocích, kdy bude An Daren křičet ze spaní... Myslete na to, že její náruč už vám nepatří... že každý zaplatil a jen mrtví víc, než ona.” Oči obou mužů se stočily na tmavou hlavou dívky skloněnou k hřívě hřebce... lovec namáhavě polkl “Erine, co se jí...”

“Uvidíš, sám, bratříčku... to brzo poznáš sám...”

Muži zmlkly, paty žlutooké se dotkly slabin koně a stromy dál útěšlivě šuměly.

Pivní pěna stékala přes okraje korbelů a krčma byla plná hluku. Aspa se radovala. V čele dlouhého stolu seděla An Daren a nepřítomně dlaní přejížděla po Zyrilově stehně. Její oči, ještě před chvílí plné smíchu, hleděly teď mrtvě, slepě. Myslela na to, jak neúprosně se splnila její i Erinova předtucha.

Opravdu zaplatila za to, že zavolala Zabíječe a opravdu potřebovala Ezera i Hera. Minulou noc ji nehnal do náručí mužů tak jako obvykle hlad po milování, ale pouhý strach ze spánku. K ránu jí únava konečně zavřela víčka a ona upadla do stavu podobného mdlobě. Když polonahý vyděšený lovec probudil Erina, svíjela se šamanka v Herově náručí, vykřikovala nejasná slova a ukazovala kamsi do kouta místnosti. Erin se dotkl jejího čela a Anda procitla. S omluvným úsměvem chlácholila lovce a sváděla všechno na vyčerpání. Sebe však obelhat nemohla. Sirel přišel, poprvé přišel, vstoupil do ní, zazpíval písně, vzbudil dávné, strašlivé obrazy, zašeptal do uší poselství... Démon procitl v její duši jako had.

Ve chvíli, kdy už svítalo a její tělo znovu hrála nahá kůže mužů, sdílejících s ní lůžko, začaly An Daren po tváři kanout těžké němé slzy.

Starý šaman si všiml ženina nepřítomného pohledu a něžně jí stiskl paži. “An Daren, vlčice, je ti něco?”

Křivě se usmála. “Nic, bratře. Za všechno se musí zaplatit a osudu se nikdo nevyhne.

Vzpomínáš si? Já se snažím platit bez námitek.”

Náhle však přitiskla tvář na Lasičkovu nahou hrud' a pevně sevřela zápěstí bělovlasého lovce, který se k ní starostlivě skláněl. “Hřejte mě, vlci moji” zašeptala. “Budu to ještě potřebovat.”

Epilog

Opatrně, aby, nevzbudila spícího Ezera a Lasičku, vstala An Daren z lůžka v lovecké chatě v Aspě. Už téměř deset let uplynulo od doby, kdy se jí podařilo zlomit starou kletbu a ona stále trpce platila za svoje vítězství. Ezero a Lasička, Hero nebo Zyril nespávali v jejím lůžku ani tak proto, aby ukojili její touhu, ale spíš proto, aby ji chlácholili, když se děs vrátil. Dlouhých deset let se budila ze sna s hrůzou v očích a s vlasy promáčenými potem, dlouhých deset let bylo její lůno neplodné jako vypálená sýpka.

Teď byla Anda připravena splnit svou další povinnost. Místo obvyklých přiléhavých kožených kalhot oblékala dnes rozevlátý černý kaftan, který měl zakrýt, že se už brzy stane matkou. Po dlouhých únavných obřadech a zařikávání semeno některého z jejích druhů konečně našlo úrodnou půdu. Nechtěla vědět, kdo bude otcem jejího dítěte. Jak málo na tom záleželo, když

dítě i tak bylo předurčeno k údělu šamana, když dítě bylo zasvěceno... pokračování krve. Se smutným úšklebkem pomyslela na své milence. Na chladného Ezera se světlýma očima, na Zyrilovy dlouhé zcuchané vlasy, na Lasičkova záda poznamenaná bičem, zoufalou beznadějí Herových objetí. Na svoje jedy podlomené zdraví. A na Sirela...

Procházela spící osadou tiše jako lovící šelma. Její oči si neuvědomovaly tmou a její chřípí dráždily noční pachy lesa. Bez ohledu na pokročilé těhotenství se lehce proplétala mezi stromy. Na tiché mýtině se zastavila a měkkým nedbalým samozřejmým hlasem zazpívala zaklínadlo. S úsměvem ve tváři naslouchala praskotu větvíček a potom se k jejím nohám přitisklo mohutné šedé tělo. Šamanka poklekla do trávy, pevně přivinula zjizvené hrdlo veliké vlčice a pak si její hlavu položila do klína. Světlé oči zvířete se na ní upíraly s oddaností a láskou a šamanka začala zpívat píseň, prastarou píseň beze slov o lovu, krvi, slunci, zrození a smrti, nekonečně dlouhou píseň o svobodě, touze a naplnění.

príspevok je prebraný z internetového magazínu [Blue Screen](#)

starec

Na periférii Mesta žil svoj osamelý a smutný život starý muž. V malej podkrovnej miestnosti s jedným oknom, jednou stowatovou žiarovkou, posteľou a malým ČB televízorom na nočnom stolíku sa večne vznášal pach varenej ryže a znechutenia.

V ten deň však bola nevetraná miestnosť akási čistejšia a prázdnejšia ako inokedy. Starý muž vstal, otvoril okno a zapol televízor. Z vonku k nemu dol'ahol nevšedný ruch, nech, ľahostajne sa rozvalil pred práve bežiacie správy a dopozeral ich do konca. Potom chvíľku sedel, akoby mu dochádzalo čo videl. Pomaly vstal, obliekol si svoj somrácky roztrhaný kabát, nasadil klobúk a vyšiel do krásneho dňa.

Hlavné ulice aj malé uličky boli zaplavené ľuďmi a autami. Prúd sa pohyboval pomaly, občas zastal, no smer bol jasný, všetci mierili z Mesta. *...podľa predpovedí hlavnej náboženskej veštiarne i vedľajších pobočiek, podľa prorociev, ktoré len včera nadobudli zmysel...* Starec vykročil z dverí na ulicu a zamieril presne opačným smerom ako ostatní.

Plietol sa ľuďom do cesty, zavádzal im na ich úteku. A oni ho nenávideli, kričali naňho, strkali a opl'úvali. Miestami sa zdalo že tí ľudia stratili svoju ľudskosť, že ten neprítomný a šialený výraz v ich tvárach znamená, že sa stali zvieratami. Miestami starec videl ušliapané deti či psov, ktorí boli príliš pomalí či len príliš malí a nestačili tempu všeobecného pohybu. Miestami míňal vyrabované výklady opustených obchodov, miestami si niekto cestu pred sebou kliesnil samopalom. No to neboli veci, ktoré by ho zaujímali a tak kráčal ďalej. *...všetky predpovede a tiež hviezdy, karty a kamene hovoria o jednom: dnes, presne na poludnie nastane koniec sveta, práve v našom meste...* Časom, ako sa pomaly približoval k centru, prúd začal slabnúť, dav ľudí sa zmenšoval a pribúdalo opustených áut uviaznutých v premávke. Aj počasie sa menilo? obloha sa zatiahla a začínal fúkať nepríjemný vietor.

Budova, ku ktorej starec mieril, geometrický stred mesta, veža najvyššia na svete, sa stále zväčšovala ako starec neúnavne kráčal. *...a neodvratná skaza sa bude šíriť z jeho stredu, zo sídelnej budovy Spojených korporácií...* A tak starec z nášho príbehu cez všakovaké útrapy pristúpil k mrakodrapu, zaklonil hlavu a pozrel hore. Tam, tesne nad strechou tvaru trojzubca, silnejúci vietor zháňal dokopy najčernejšie oblaky aké kedy videl. Na chvíľu zaváhal, akoby sa mu nechcelo, ale potom, zdalo sa, ho čosi neodvolateľne postrčilo dnu. *...tak hovoria Všetci a tiež hovoria, že už niet vyhnutia a že ľutujú...* Výt'ah ho vyviezol až do prostrednej veže a tak spočinul na vyhliadkovej terase pre vyvolených. Zhliadol dolu a vidiac to mravenisko utekajúcich ktovie kam, usmial sa prvý krát po toľkých rokoch. Nebol to škodoradostný úsmev, ani úsmev plný zadosťučinenia, nie veru. Bol to smutný úsmev, ľútostivý a chápvavý, snád'.

Starec sa pozrel na hodinky, za tridsať sekúnd dvanásť, všetko sa zrazu zaostrilo a spomalilo, rozpriahol ruky a vietor mu uniesol klobúk a rozvial kabát, prvá kvapka dažďa spočinula na líci ako slza, potom druhá, a nášho starca zrazil blesk...

...hrmenie už nepočul.

2003 Búrka.

Čiernu oblohu pokrytú ťažkými mrakmi preťal ohnivý blesk. V okamžiku sa krajina rozžiarila jasným bielym svetlom. A vtedy si uvedomila, že je neskorý letný večer. Ten večer, v ktorý sa schyluje k najtemnejšej víchrici tohto obdobia. Bolo dusno a teplo. No ona mala pocit akoby bola ponorená do ľadovej vody. Ohnivý blesk opäť preťal oblohu. Začína pršať. Rozbehla sa rýchlejšie. Jej cieľom bol mohutný vrch týčiaci sa rovno pred ňou. Zaťala päsť, privrela oči a bežala ako šíp. Musela sa k nemu dostať skôr ako padne súmrak, aby ju Mandu nedostal.

Privrela oči a klesla na kolená s nemým výkrikom na perách. V jej tmavých očiach sa zračila magická posadnutosť. Biele zuby, navonok tak krehké ale schopné svojou ostrosťou kruto sa zaťat' do tela svojej obete. Výkrik, ktorý ostal v jej tele ňou otriasol. Opäť vyskočila. Rozbehla sa, ale akási prekážka ju prinútila nehybne stáť. Bolest', ktorá ju premkla celým telom ju na okamih zmenila na dokonalú kamennú sochu. Usmial sa pri zvuku kvíliaceho železa a otočil sa, aby si vychutnal ten obraz. Sklopila zrak pod silou jeho pohľadu, ktorý prenikol do jej myšlienok. "Nečítaj ich!" – vykrikla a otvorila oči.

V okamihu keď ohnivý blesk opäť preťal oblohu otvorila oči a zbadala, že je pár metrov pred veľkou železnou bránou. Je to sen, či skutočnosť? Je tu vonku, čakajúca v daždi... alebo tam... Ďalší blesk preťal večernú oblohu. Striasla sa. Bála sa, že skrehnutými prstami nebude vedieť vytvoriť kúzlo na otvorenie brány a myšlienky v tejto chvíli nevedela ovládnuť. Zoslabnutá klesla na kolená so zaklínadlom na perách. Zatemlo sa jej pred očami a... Ucítila len mocné ruky, ktoré ju zachytili pred pádom a potom upadla do mdlôb.

Bolo to ako vo sne. Ona mocná čarodejka, vždy tak nedotknutá a chladná, teraz tu v jeho kamennom žalári pripútaná okovami. Chlad železa jej prenikal až do kostí. Nemala dost' síl ovládnuť myšlienkami kovové obruče, aby sa rozpadli na prach. Potrebovala oheň. Horúci oheň, ktorý by navrátil jej sily. Bola úžasná. Tajomné svetlo čo ju obklopovalo, sa menilo na lupene ruží skrývajúc tak chladný kameň. Opäť sa usmial. Strácal svoju temnotu až privrel oči aby sa na ňu neďíval. Nevedel skrotiť túžbu dať jej putá dolu a klaknúť pred ňou na kolená. Tušil, že ona vie aj keď sa neďíva, že vidí jej oči a úsmev. Vedela to... Usmiala sa, prestala vzdorovať a sadla si na zem. Rozosmiala sa zvonivým smiechom. To ho úplne zaskočilo. Zarazil sa a ostal nehybne stáť. Pozrela naňho svojím magickým pohľadom. V mysli uvidel obrazy z dávnych nepoznaných vekov. Skôr než zmizli, pocítil tlak jej vášnivých úst vo svojom rozroku. Neboli reťaze, nebol žalár len ona, on a ich vášeň...

Obraz prerušilo buchnutie železného kovadla dole pri bráne. Zaostril pohľad na plamene v kozube. Kde je žalár? Kde je ona? Kde to vlastne je? Rozbehol sa k bráne. Ledva stihol zachytiť tú ženu do náručia skôr ako upadla do mdlôb. Pozrel na ženu, ktorú nepoznal a nevedel jej čítať myšlienky. Položil ju na diván a zamyslene ostal v tom pološere sa na ňu dívať. Nemohol sa ubrániť tomu pocitu, že je to ona. Možno sa to dozvie ráno keď sa prebudí. Nepostrehol okamih keď otvorila oči a s nenávisťou sa naňho vrhla s dýkou v ruke. V poslednej chvíli stihol vysloviť kúzlo spútania a spútať ju železnými okovami. Ten kamenný

žalár, jej bezmocnosť nad jeho kúzelnými okovami, ten chlad kameňa ... Vedel, že to nebol sen... Nevedel čo bude ďalej

starec

Ozvena môjho kroku sa ozývala po celej katedrále. Bolo v nej zima. Dýchol som si do dlaní a para z môjho dychu sa mi rozplynula okolo tváre. Dýchol som ešte raz. Pozoroval som paru, ako sa vzniesla do vzduchu a postupne zmizla.

Potreboval som únik. Pred celým svetom, pred mojím životom. Neverím v Boha, a napriek tomu som vošiel sem, do tejto veľkej, tichej gotickej katedrály. Prechádzal som hlavnou lod'ou. Nikde nebolo ani živej duše. Majestátne ticho prerušovala iba ozvena môjho kroku. Cítil som sa strašne maličký oproti vysokým pilierom po stranách hlavnej lode, z ktorých na mňa hľ'adeli kamenné sochy rôznych svätcov. Míňal som ich pohľ'ady, ako som míňal aj farebné odrazy svetla sklenených vitráží, ktoré pred mojimi očami rozohrávali nekonečnú symfóniu farebných tónov a obrazcov. Vo vzduchu sa miešala vôňa kadidla s dohasínajúcimi sviečkami, ktoré zapal'ovali pozostalí a prosebníci pri oltároch v bočných lodiach. Prechádzal som sa po prázdnej katedrále. Vysoko nado mnou sa týčila mohutná klenba a rozmýšľ'al som ako takéto niečo mohli v postaviť bez techniky. Potom vyšiel zo sakristie starý muž a motal sa okolo hlavného oltára. Pozrel na mňa. -Čakáte na spoved'?- opýtal sa.

-Nie,- odpovedal som trochu rozpačito. Muž kývol hlavou a začal zapal'ovať veľké sviece. Otočil som sa a zamieril k východu.

Keď som vyšiel z katedrály, námestie bolo prázdne. Na schodoch sedel starec, ktorého som letmo zachytil pohľ'adom, keď som vchádzal.

-Kto si?- opýtal som sa ho náhle, sám netušiac prečo.

Starec sa na mňa pozrel a zasmial sa.

-Čo hľ'adáš? Čo odo mňa chceš? Pýtaš sa ma kto som, zatiaľ čo ty sám o sebe nevieš nič. Pre teba som iba žobrák, ale kto si ty?- Po tejto odpovedi si začal šúchať ruky o seba, aby sa zahrial a zahľ'adel sa do zeme. Chcel som mu hodiť mincu, ale vzápätí som sa sekol.

PROSÍM POMÔŽTE STARCOVI, TAKMER NEVIDÍM, PRIŠIEL SOM AJ O SLUCH. – Čítal som na tabuľke, ktorú mal položenú pred sebou. 'To nie je možné,' povedal som si v duchu a luskol som prstami. Nič, žiadna odozva. Starec nereagoval. Naklonil som sa k nemu bližšie a luskol som prstami ešte raz.

-Hej!- Zakričal som.

Nereagoval, ale vycítil moju prítomnosť, pretože ma silno chytil za zápästie a odsotil tak, že som skoro spadol zo schodov. Začal niečo vykrikovať a gestikulovať rukami, ale jeho artikulácia bola nezrozumiteľná. Zarazene som zostal pred ním stáť a pozeral som na neho. Ale už to neboli oči starca, ktorý sa mi pred chvíľou prihováral. Tieto oči hľ'adeli na mňa neprítomne. Bolo z nich cítiť smútok zlomeného muža. Pobral som sa preč, no neustále som sa nechápavo obzeral za starcom, ktorý sedel rezignovane so sklonenou hlavou. Už sa nepokúšal zahriať, iba ticho, takmer ako socha sedel na kamenných schodoch katedrály. Námestie sa pomaly začalo zaplňat' a ja som po chvíľke zabočil za roh. Stratil som ho z dohľ'adu. No po chvíľke som bol opäť nútený vrátiť sa, pretože ako som sa vzd'al'oval od katedrály, začal som pochybovať o existencii toho človeka vôbec. Vybehol som spoza rohu a pozrel na miesto, odkiaľ som pred chvíľou odišiel. Bol tam. Vo svojom otrhanom čiernom kabáte sedel na schodoch a triasol sa od zimy. Starec, žobrák. Podišiel som k nemu. Vyzliekol som zo seba svoj dlhý teplý kabát, za ktorý som dal svojho času veľkú sumu peňazí a položil som ho na schody pred starca. Zasmial som sa. Náhle som mal pocit, že zo mňa niečo spadlo. Niečo veľké a ťažké. Niečo, čo mi

doteraz bránilo voľne sa pohybovať. Starec neprítomne hľadel mojim smerom, keď ohmatával kabát, ktorý som pred neho práve položil. Začal sa smiať svojim nezosúladeným zhlukom rôznych tónov a zvukov.

Bol tak šťastný, ako som už dávno nikoho nevidel. Dojalo ma to. S úsmevom na tvári som sa pobral domov, trasúc sa od zimy vo svojom svetri od babičky.

Daň strachu

Sledovanie, udavačstvo, neočakávané zatknutia a každodenné verejné popravy si medzi ľuďmi v odboji vyberali krutú daň.

Nikdy nezabudnem, ako som kvôli prevzatiu šifrovanej depeše navštívil môjho druha, profesora literatúry a slovenského jazyka, v jeho staromládeneckom byte. Bola už hlboká noc, otvoril som si vlastným kľúčom.

Prekvapila ma tma a podozrivé ticho. Predsa vedel o mojom príchode. Z kabáta som vybral pištoľ a potichu ju odistil. Prechádzal som opatrne miestnosť po miestnosti, pripravený na najhoršie.

Našiel som ho v hale. Sedel schúlený v kúte pri krbe, oheň kreslil na jeho strhanej tvári bizarné obrazy. Vyplašeným pohľadom blúdil po miestnosti, pátrajúc po najmenšom náznaku nebezpečenstva. Mňa si vôbec nevšímal.

“Onomatopoje”, šepkal vysušenými perami. “Ono ma to poje.”

Je len jedno miesto

Je len jedno miesto, kam sa vo svojich spomienkach vraciam. Len jedno miesto, ktoré tak dokonale poznám. Bola som malé dievčatko, keď sme tam prišli prvýkrát, ale moje srdce k tomu miestu primklo tak, že si každú detail pamätám aj dnes. Oáza kl'udu a pohody, kam vkročilo len zopár ľudských nôh. Príroda tak krásna a voľná, že sa na ňu nedá zabudnúť. Ja sama sa tam vraciam, keď nemám kam ísť, keď si potrebujem odpočinúť a nechce sa mi bezcieľne blúdiť niekde po meste. Stačí na to len privoňať k vrecúšku s materinou dúškou, lebo presne tak to miesto vonia. Vôňa poľných kvetov sa mieša s vôňou smrekových lesov. Pamätám si všetko. Hrachor sfarbený do ružova, fialova i biela, ktorý sa krútil pozdĺž celého plotu, pyžamové fialovobiele krokusy, belaso natreté polorozpadnuté drevené dvere aj obrovskú zelenú kaď, do ktorej sme zachytávali dažďovú vodu. Bordovo-čiernu farbu linolea v kuchyni, usporiadanie postelí aj izbu, do ktorej sme nesmeli chodiť. Nemali sme ta chodiť, lebo v nej kedysi bývala pani domu a moja babička si nepriala, aby sme tam niečo vyparátili. No aj tak sme tam ako deti chodili, ale k tomu miestu sme chovali posvätnú úctu. Zatiaľ čo sa po celom dome vinula vôňa babičkiných koláčov, sušených hríbov či malinového džemu, v tej jednej miestnosti to vždy voňalo inak, voňalo to tam akosi mdlo. Bolo tam cítiť, že tam nikto nežije, aj keď bola izba udržiavaná. Stále tam bolo strašne chladno, aj napriek tomu, že sa tam kúrilo. Ako som rástla, mohli sme do tej izby začať chodievať a postupne sa z nej vytratilo všetko čaro, už to nebolo to čo to bývalo. Kúzlo bolo preč. Ale les pre mňa kúzlo nikdy nestratil, ani po rokoch nie. Keď zatvorím oči, môžem sa ta prechádzať. Poznám každý milimeter toho lesa, od trpasličej lúky až po studienku, pri ktorej sme nachádzali sojčie pierka. Ako malá som robila na trpasličej lúke trpaslíkom z drievok cestičku, aby náhodou nezabudli po dlhej práci cestu domov. Kol'kokrát som našla drievka na druhý deň rozhádzané a čertila som sa, že sú to obyčajní neporiadníci, keď si ani takú peknú cestičku nedokážu udržať v poriadku. Ale nakoniec som im ju vždy nanovo upravila. Pamätám ako som zvykla hríbiky v lese nahlas ubezpečovať, že im nič nespravím, nech sa neskrývajú, nech ukážu svoje hlávky, lebo mi začalo škvíkať v bruchu a dostala som strašnú chuť na hríbovú polievku. A nezabudla som nazrieť do žiadneho krmelca a občas, keď rodičia neboli v dohľade som oblízala aj kamennú soľ, len aby som sa presvedčila, že je ako tá naša. Robila som lektvary z hríbov a rastlín natrhaných na lúke, obyčajne vo veľkom fúriku, ktorý som nakoniec vyliala na jedno miesto v lese v mojej skrýši. Nerobila som si bunker ako môj bratranec, ja som si našla miesto, na ktorom ma nemohli nájsť a tam som robila svoje prvé hókusy pókusy. Bola som schopná túlať sa po lese a po lúkach aj celý deň. Jest' d'atelinu, trhať maky starej Viktorke. Z Viktorky sme mali strach, bola stará a zhrbená, chodila o paličke, a zavše nás zavolala na ríbezle, ale ako malé deti sme sa ta neodvážili. Mala veľmi veľa mačiek, ale všetky boli divé, ani jedna sa nenechala chytiť, len nakrímiť. Všetky sa schovávali vo Viktorkinej stodole a ona ich tam nechávala. Už nežije. Táto zvláštna osoba sa dožila vyše deväťdesiat rokov. Mala chalupu neďaleko pumpy, kam sme chodili naberať vodu. Toto bola práca mňa a môjho bratranca, pretekali sme ku chalupe tak, že sme zavše vyliali aj polku vedra s vodou. A potom sme museli ísť po ďalšie vedro. Počasie bývalo premenlivé, ale aj dažde boli vítané, veď po nich rástli hríby... a občas sa po búrke parilo zo všetkých okolitých lesov tak, akoby boli ponorené v rannej hmle. To miesto som milovala. Bolo čisté a ja som tam bola voľná. Moje srdce je sním navždy späté. Už tam nebudem môcť tráviť prázdniny, ale v duchu sa tam môžem vrátiť kedykoľvek. Oázu kl'udu a pohody som si totiž odniesla so sebou vo svojom srdci a spomienkach.

2003

Je len jedno miesto

Element 1: Ohen

Dobrý sluha – zlý pán. Život i smrť. Každý element, aj oheň, má množstvo podôb. Ako prvý som si ho vybrala preto, lebo mi je najbližší. Je mi veľmi podobný, je rovnako ako ja živelný. Vrtkavý, meniaci farbu i intenzitu... ako moje nálady. Zblknúť a rýchlo zhasnúť, také boli aj moje lásky. Za zlými ľuďmi a skúsenosťami som vždy páčila mosty. Mnohí mi vraveli, že robím chybu, no ja som nevedela inak. Jednoducho to tak bolo. Keď ale myslím na oheň, nevybavuje sa mi svieca či horiaci les. Vybavuje sa mi táborák, starý dobrý táborák. Obklopená rodinou či priateľmi, sedím u ohňa až kým nezhasne posledný plamienok. Vtedy dáme do rozžhavenej pahreby zemiaky a po tme čakáme. Alebo keď sme ako malé deti vzali čo najdlhšie palice, strčili ich do tlejúcej pahreby a nechali ich aby sa na konci vytvorili žeravé uhlíky a potom sme behali v tme, krútili palice ostošest' a tie robili krásne kolieska a špirály alebo nekonečne rôznorodé obrázky čiar a kriviek. Zbožňovala som to, bol to ako taký malý rituál, behala som, tancovala, krútila sa, nemala som pokoja a robila som to stále znovu, kým sa ešte dalo a rodičia nezavelili koniec. Alebo som bola schopná presedieť hodiny a len tak pozerat' do ohňa, fascinoval ma, už od malička. Dodnes verím, že oheň má zvláštnu moc, aj keď pre iných možno nie, pre mňa určite má. Nikdy som nezabudla dat' do okna na dušičky sviečku, keď som si spomenula na svojho deda, ktorý je už len v mojom srdci a spomienkach. A odvtedy, čo jeden človek môjmu srdcu blízky nenašiel cestu späť domov, dávam sviečku do okna každý večer, aby svoju cestu opäť našiel. Aj preto má pre mňa tento živel nevídaný význam a bude mať do konca môjho života.

Element 2: Zem

Pevná zem pod nohami, vrtká pôda, korene. Druhým elementom je zem. Vybavuje sa mi neuveriteľne červená pôda, prelet nad Austráliou, vybavujú sa mi piesky s borovicovými lesmi a každoročné dovolenky na Záhorí. Tá vôňa borovic je dodnes v mojej mysli. Vybavuje sa mi skala, po ktorej som sa roky liepala ako malé dieťa, a ktorá spôsobila to nespočetné množstvo jaziev na mojich kolenách. Alebo skalnaté hory, a podo mnou kam len oko dovidí samé lesy. Alebo prechádzanie bosými nohami po čerstvo pokosenej tráve...Alebo množstvo ílu a piesku, keď naši známi kopali studňu a tá radosť, keď konečne natrafili na vodu... Zem je podstata, máme v nej zapustené korene. Tam sa začína naše ja, u koreňov. A do zeme sa aj vrátíme, keď už nebudeme existovať v tejto realite. Vždy som vedela ako chcem skončiť, rozprášená na svojom obľúbenom mieste, ale ešte stále neviem kde zapustiť korene. Som ako vytrhnutý strom. Korene mám, ale pôda je príliš sypká a mäkká, nemôžem ísť do hĺbky, všetko ostáva na povrchu. Nenašla som miesto, kam by som nadobro zapustila korene, alebo miesto, s ktorým by som bola naveky spojená. Asi som pútnik, pôda ma nedokáže zviazať. Zem, ktorá pre iných znamená kl'ud, bohatstvo, ale aj záhubu, je element, ktorý je mi vzdialený. Ocením ho asi až vtedy, keď nájdem živú pôdu a nadobro, slobodne a oddane sa k nej pripútam.

Element 3: Vzduch

Nevyhnutný k dýchaniu, ale aj prenášajúci množstvo smrteľných baktérií. Vôňa po letnej búrke, vôňa ihličnatého lesa, materinej dúšky, špecifická vôňa miest, ktoré milujem... Vietor, ktorý osviežuje za sparných letných dní, ktorý v zime zasekáva drobné ľadové kryštáliky do tváre ako tisíce ihiel. Vzduch je teda tretím elementom. Viaže sa mi s lietaním, vždy som závidela vtákom, že môžu tak vysoko lietať. Zažila som to len raz, keď som sa vzniesla vysoko nad oblaky, videla východ i západ slnka, malajzijské plantáže a červenú austrálsku pôdu, nekonečne hlboké more, nočne osvietené Sydney a búrku tak úžasnú, že na ňu nezabudnem celý svoj život. Vzniesla som sa do vzduchu ešte veľakrát, ale nie t tomto svete. V svete snov, kde som lietala ako vták, ľahučká ani pierko, kade sa mi chcelo. Ale to sa mi nestáva často. Chcela by som, aby sa mi o lietaní snívalo častejšie, ale snom človek len tak ľahko nerozkáže. Fantázii ale môže. Bola som raz na jednej zrúcanine hradu, ktorý bol postavený na vysokom strmom brale a pod tým bralom len hustý čierny les. Bola som tam v zime, krajina bola čiernobiela a bolo počuť sem tam škrekot vrán, ktoré ešte neodleteli zbierať odpadky do mesta. A ja som sa vyštverala čo najbližšie k zrázu a pozrela sa dole, do hĺbky. Zatúžila som premeniť sa na vranu, rozovrieť krídla, pustiť sa strmhlav dole bralom a míňať tie ostré vcholce ihličnatých stromov len o milimetre, nechať sa unášať silou vetra, a cítiť ho na celom tele. Skoro sa mi hlava zatočila. Skúšala som to aj na iných miestach, no tak silný pocit ma nepremkol už nikde inde. Možno malo to miesto zvláštnu moc, možno sa niekto predo mnou odvážil a skočil...sama neviem, čo to viselo vo vzduchu, no chcela by som to ešte raz zažiť. Rozprestrieť krídla a letieť nevedno kam.

Element 4: Voda

Pitná i zamorená, teplá a studená, nevyhnutná na prežitie aj smrteľná Tsunami. Štvrtým elementom je voda. More, jazero, rieka, voda z vodovodu. Ako úplne prvé sa mi vybavuje plávanie psím štýlom, to som mala asi dva roky a šinula som si to nevediac plávať za svojim otcom do vody. A plávala som...svojim psím štýlom. A prežila som a naučila sa nakoniec vcelku obstojne plávať. Psí štýl som mala možnosť obkukat' od nášho psa, patrilo celou dušou do našej rodiny, miloval vodu rovnako ako my. Chodievali sme sa kúpať na jazerá a bágre a ja som sa potápala a pozorovala ako náš pes zaberá pod vodou, ako sa mu plávacie blany nat'ahujú a ako srandovne sa mu pohybuje srst'. Vždy bol z toho vyplašený, keď som mu zmizla pod vodou, ale ja som si nemohla pomôcť, pokušenie bolo príliš silné. Potápanie mi ostalo, keď som mala dvanásť rokov, boli sme pri mori, a moje jediné fotky sú vo vode, hlavou pod vodou a z vody mi vykúkali len nohy od kolien k chodidlám. Nechali sme sa hojdať vlnami, potápala som sa po mušle a naposledy len tak, od radosti. Vymyslela som totiž niečo oveľa lepšie. Plávala som ďaleko od brehu, aby ma videli len ryby a plávala som len tak, ako ma príroda stvorila. Nechala som sa láskať, potápala sa a pod vodou pozorovala hladinu a slnko, ktorého dotieravé lúče sa snažili dostať všade. Milujem vodu, je nespútaná, ale aj kl'udná, je taká akou by som chcela byť. Konečne by som chcela nájsť svoj kl'ud, pohodu, pomalé tempo a čistotu. Voda si vždy nájde cestičku a nakoniec dokáže vyhl'biť široké a silné koryto, síce pomaly ale isto.

Element 5: Laska

Materinská, otcovská. Bratská, sesterská. Dávajúca, berúca. Krutá, nežná. Verná, neverná. Skutočná, vymyslená. Hriešna, čistá. Začínajúca, zomierajúca. Sebecká, nesebecká... žiadny z elementov nemá toľko podôb. O láske sa už toho toľko popísalo, že ľudia pomaly prestávajú chápať čo vlastne znamená. Všetci ju premieľajú ako im príde pod hubu, až stráca význam. Všetci o nej hovoria, ale málokto ju vo svojom srdci naozaj úprimne cíti. Okrem toho, je až príliš osobné o nej vravieť a aj tak by som nepovedala nič nové. Netreba hovoriť, treba cítiť.

TICHÉ POCHOPENIE

ACH...ČO TO BOLO?! OTOČILA SA, PRIŽMÚRILA SVOJE UŽ AJ TAK DOSŤ TENKÉ OČI A SNAŽILA SA V TEJTO STRAŠIDELNEJ POLOTME POHĽADOM NIEČO ZACHYTIŤ. ČLOVEK TO BYŤ NEMOHOL, VEĎ SVOJU DEDINU OPUSTILA UŽ DÁVNO. BOLELA JU SPOMIENKA NA PRIATEĽKU, KTORÚ PRÁVE PÁLIA NA NÁMESTÍ. VRAJ ČARODEJKA. VEĎ SPOLU VYRÁSTALI. OD MALIČKA SA SPOLU HRALI A ONI JU TERAZ UPÁLILI. DOKONCA VLASTNÝ RODIČIA JEJ ZAPÁLILI DREVO POD NOHAMI. JE SMUTNÉ AKO ĽAHKO ĽUDIA VŠETKÉMU UVERIA. NEMOHLA SA NA TO POZERAŤ. MUSELA UJŠŤ. A TO VŠETKO IBA PRETO, ŽE SA RADA ZDOBILA. BOLA TAKÁ KRÁSNA S TÝMI NÁHRDELNÍKMI. RUKA JEJ SIAHLA DO VRECKA A NAHMATALA MALÚ SVETLOZELENÚ SKLENENÚ GULVÔČKU, KTORÚ JEJ IBA PREDNEDÁVNOM DAROVALA. RADA SA NA ňU POZERALA, PREHADZOVALA SI JU V PRSTOCH, ALE NAJRADŠEJ SLEDOVALA JEJ TIEŇ, KTORÝ NA ZEMI VYZERAL AKO ZELENKASTÁ ŠKVRNA. UŽ MNOHOKRÁT NÍM NAHÁŇALA MRAVCE. TÁTO SPOMIENKA V NEJ VYVOLALA NA KRÁTKY OKAMIH ÚSMEV.

VZÁPÄTÍ SI VŠAK SPOMENULA, ŽE PRESNE TAKÚ ISTÚ GULVÔČKU NOSIEVALA KAHLAN NA KRKU. A KÔLY PRESNE TAKEJ A AJ MNOHÝM ĎALŠÍM MUSELA ZOMRIEŤ. KVÔLI TAKEJ HLÚPOSTI. ALE VEĽMI DOBRE POZNALA MIESTNEHO KŇAZA A TAKTIEŽ VEDELA, ŽE SPOLČENIE SA S DIABLOM BOLA IBA ZÁMIENKA NA UPEVNIENIE MOCI A STRACHU U PROSTÝCH ĽUDÍ. PRI POMYSLENÍ NA TO VŠETKO SA JEJ ZDVIHOL ŽALÚDOK.

ZNOVU NIEČO ZAČULA. VYTRHLO JU TO Z MYŠLIENOK. BOLA UŽ NA SMRŤ UNAVENÁ. PRETRELA SI ZASLZENÉ OČI A ZNOVA SA ZAPOZERALA DO NEURČITA, DO NEZNÁMA SNAŽIAC SA POHĽADOM NIEČO VYSTOPOVAŤ. AKO SA TAK OBZERALA, UVEDOMILA SI, ŽE SA MÔŽE SPOLIEHAŤ IBA A IBA NA SVOJ SLUCH, PRETOŽE VŠETKO ČO VIDELA OKOLO SEBA BOLO IBA MNOŽSTVO STROMOV, ICH TMAVÉ TIENE A VŠADE, ÚPLNE VŠADE STARÉ ZOSCHNUTÉ LISTY. MIESTAMI VO SVOJEJ OSAMELOSTI VIDELA RÔZNE PRÍZRKY, OBYVATEĽOV LEŠA ČI ZVIER, NO NAŠŤASTIE JU ROZUM NEOPUSTIL. UVEDOMILA SI, ŽE PRACUJE IBA JEJ FANTÁZIA. VEĎ V LESE SA POHYBOVALA OD MALIČKA. BOL TO JEJ DOMOV. ALE PREDSA JU NIEČO ZNEPOKOJOVALO. STROMY, KRÍKY, BA I HVIEZDY DNES PÔSOBILI NEJAKO STRAŠIDELNE.

KEĎ SI UŽ BOLA ISTÁ, ŽE NIČ NEPOČUJE, ROZHODLA, ŽE PÔJDE ĎALEJ. BÁLA SA PRUDKO POHNÚŤ A PRETO SA IBA VÁHAVO, NEISTE A POMALY OTOČILA. EŠTE NA CHVÍĽKU SA ZAPOČÚVALA DO PRÁZDNA A RÝCHLYM KROKOM ZAČALA NAPREDOVAŤ. ZAČÍNALA ĽUTOVAŤ, ŽE ODBOČILA Z CHODNÍČKA. VEĽMI JU SPOMAĽOVALI JEDNAK HUSTÉ KRÍKY, JEDNAK KONÁRE, KTORÉ LEŽALI NA ZEMI. ČASTO SI ICH VŠIMLA KEĎ UŽ BOLO NESKORO A NEPEKNE SPADLA. JEJ STRACH SA PREHLBOVAL, PRETOŽE AJ NAPRIEK VYNIKAJÚCEMU ORIENTAČNÉMU ZMYSELU, ANI LEN NETUŠILA KDE JE A KAM VLASTNE IDE. EŠTE NIKDY NEBOLA TAK ĎALEKO OD DOMOVA. ALE TERAZ SA UŽ NEVRÁTI.

Bolelo ju celé telo. Cítila, ako má vo svojich dlhých čiernych vlasoch množstvo pavučín. Pravou rukou si odhrňovala z cesty prekážky a ľavou si začala prečesávať vlasy. Bola veľmi rada, že neucítila žiadneho pavúka. Bála sa pavúkov. Na svete pre ňu neexistovalo nič horšie. Znenazdania sa pred ňou naskytol nádherný pohľad. Konečne videla vôkol seba na viac ako šesť krokov. Rozprestieralo sa pred ňou nevel'ké jazero. Ten pohľad ju ukl'udňoval.

SPOMEDZI KONAROV STROMOV PRESVYTALA OBROVSKÁ ĽADOVÁ GUĽA. NA VELKÝCH SMUTNÝCH VRBACH KTORÝCH DLHÉ TENKÉ RUKY PILY NEUSTÁLE Z VODY TOHTO KRÁSNE KÚTA ZAZRELA HNIEZDO. "ŠKODA, ŽE JE PRÁZDNE", POMYSLELA SI. RADA BY SA NIEKOMU VYROZPRÁVALA.

CHVÍĽU IBA TAK STÁLA V NEMOM ÚŽASE KOCHAJÚC SA POHĽADOM NA TRBLIETAVÚ VODU, AŽ KÝM SI NEUVEDOMILA AKO VEĽMI JE SMÄDNÁ. PODIŠLA K VODE A KĽAKLA SI. KOLENÁ SA JEJ ZABORYLI DO STUDENÉHO BAHNA. TENTO POCIT JU UKOJEŠIL. PRSTOM SA DOTKLA VODNEJ HLADINY. TÝMTO JEMNÝM DOTYKOM SA NA HLADINE VYTVORILI MALÉ KRUIHY, KTORÉ JEJ VO SVETLE MESIACA NIEČO PRIPOMÍNALI. NEVEDELA VŠAK PRÍSŤ NA TO, ČO. KVAPKOU, KTORÁ JEJ STEKALA PO PRSTE SI OVLHČILA JAZYK. VYVOLALO TO V NEJ TÚŽBU. PONORILA OBE DLANE DO VODY. BOLA MILO PREKVAPENÁ AKO JE VODA PRÍJEMNE CHLADNÁ A OSVIEŽUJÚCA. ROZOPLA SI PLÁŠŤ. NAHLA SA NAD VODU A DO DLANÍ SI VYRCHOVATO NABRALA VODU. RÝCHLYM POHYBOM DO NEJ PONORILA TVÁR. ĽUTOVALA, ŽE SA AKO MALÁ NENAUČILA PLÁVAŤ. ZNOVU NABRALA VODU A TENTOKRÁT JU HLTAVO VYPILA. PRÍJEMNE JU TO SCHLADILO. PO PRVÝ KRÁT SI UVEDOMILA, AKÁ JE TEPLÁ A KRÁSNA NOC. ZNOVA SI NADRALA DO DLANÍ VODU. OVLHČILA SI TVÁR A POKRAČOVALA PO VLASOCH, KTORÉ SA VLHKOSŤOU TROCHA ŽAČÍNALI VLNÍŤ, DOLU K RAMENÁM. CÍTLA SA VEĽMI ŠPINAVÁ. POKRAČOVALA OD RAMIEN CEZ JEJ KRÁSNE PLNÉ PRSIA, BRUCHO, AŽ NA DORÁŇANÉ STEHNÁ. KEĎ SA JEJ STUDENÉ RUKY DOTKLI RÁN, JU TO ZAŠTÍPALO. ODHODILA PLÁŠŤ BOKOM. JEJ POKOŽKU POKRYLI ZIMOMRIAVKY. NIE VŠAK OD CHLADU. BOLO JEJ PRÍJEMNE. PO PRVÝ KRÁT ZA CELÚ NOC. POUSMIALA SA NAD MYŠLIENKOU, ŽE BY JU TERAZ VIDEL NEJAKÝ MLADÝ MUŽ Z ICH DEDINY. VŽDY PATRILA MEDZI NAJOBĽÚBENEJŠIE. NAHLA SA NAD HLADINU, CHCELA SI ZNOVU NABRAŤ TROCHU VODY DO DLANÍ. ZNENAZDANIA SA JEJ ZAČAL ZMOCNOVAŤ POCIT STRACHU A ÚZKOSTI. NESTIHLA SA ANI OTOČIŤ KEĎ UCÍTLA MRAZIVÝ DYCH NA SVOJOM KRKU, NEUVEDOMOVALA SI VÔBEC NIČ. IBA SA ZOTMENO. OKAMIH PREDBEHOL STRACH.

OTVORILA OČI. NECÍTLA NIČ. NECÍTLA SVOJE TELO, NECÍTLA BOLEŠŤ, NECÍTLA CHLAD. JEDINÉ, ČO CÍTLA BOLA ÚNAVA. AŽ TERAZ SI UVEDOMILA, ŽE PO CELÚ CESTU NEPOČULA NIČ ŽIVÉ. ŽIADNE ZVIERA, VTÁKA A ANI MUCHU DOKONCA ANI PREČO TYCH PREKLATÝCH PAVÚKOV VO SVOJICH VLASOV NECÍTLA. UVEDOMILA SI, ŽE ZOMIERA... IBA ČAKALA. SPOMENULA SI, AKO JEJ VRAVELI, ŽE ČLOVEKU SA V MYSLI PRED SMRŤOU ZOPAKUJE CELÍ ŽIVOT. NIE, NIE JE TO TAK. NA NIČ NEMYSLELA. VŠETKO UŽ NEPOTREBOVALO DÔVOD. NEEEXISTOVALO TEPLA A CHLAD, DOBRO A ZLO, UŽ NEEEXISTOVALI PROTIKLADY. VŠETKO ČO VEDELA JE, ŽE JE UNAVENÁ A CHCE ZAVRIEŤ OČI. NEJDE TO VŠAK. PROSILA STVORITEĽA ABY JEJ DAL SILU, ALE ZBYTOČNE, VEĎ VLASTNE NIKDY NAOZAJ NEVERILA. ALE TERAZ UŽ ÁNO. ĎAKOVALA MU, ŽE NIČ NECÍTI.

LEŽALA TAKTO NAHÁ NA BREHU.

OČI MALA OTVORENÉ A POZERALA NA HVIEZDY.

BOLI VEĽMI PEKNÉ.

ALE NIEČO TU NEBOLO SPRÁVNE. BOLO ICH TAM AKOSI MENEJ NEŽ OBVYKLE.

"TAK TEDA DOBRE, BUDE ICH MUSIEŤ JEDNODUCHO SPOČÍTAŤ."

JEDNA, DVA, A TRI...

Špatná bilance

Jak je to dávno, co jsi pozoroval noční nebe a vykřiknul: "Padá hvězda!" a něco jsi přál?

Jak je to dávno co jsi řekl mámě: "Děkuji" ?

Kdy naposled jsi se podíval někomu do očí? Anebo se zeptal "jak se vede" se skutečným zájmem a ne ze slušnosti a bez čekání na odpověď" šel dál?

Kdy naposled jsi nastavil tvář dešti? Ted' rychle utíkáš aby ti nepromoknul oblek za pět tisíc.

Těch věcí je spousta, takových, které jsou tady pořád, ale ty je nevnímáš. Stačí otevřít oči, dívat se a pozorovat, taky poslouchat a naslouchat a prožívat.

Pořád se honíš za dalším a dalším cílem, trofejí. A když něčeho dosáhneš, chceš zase něco jiný. Nevychutnáš jsi to co jsi získal, ani jak jsi toho dosáhl. Pořád hrabeš a hrabeš. A málokdy víš co vlastně máš. Všechno i to co získáš i ta cesta k tomu cíly je naplněné emocemi, skus je procítit. Koukni co všechno máš, kolik věcí jsi nashromáždil, kolik cílů či met jsi dosáhl. Co při tom cítíš? Máš k nějaké té věci vzpomínku, která tě rozesměje? Třeba i rozpláče? Víš proč děláš to co děláš? Víš co ti to dává po citové stránce? Naplní něco, co kolem sebe máš taky tvoji duši, nebo jenom bankovní konto?

Kdy chceš vstřebat všechny ty emoce, které se kopí a ty je skládáš do zamčeného šuplíku " až na to zbude čas? Na konci, až ti budou odbíjet? Pak se koukneš na to – co máš, čeho jsi dosáhnul, možná lehce, možná přes hrbolatou cestu, a na druhé straně " co jsi cítil, kolik emocí tebou skutečně prostoupilo.

Víš co znamená láska, štěstí, smutek, pláč, smích..? NE? Špatná bilance..

sedy svet

Tento výtvar sa mi podaril, je taký ako ja- BLÁZNIVÝ!!!!

Našiel som sa na zemi, bol som mokrý od slizu, na ktorom som ležal. Prebudil som sa do vlhkej, sivočiernej kruhovej miestnosti. Boli tu dva páry- teda 4 dvere. Boli modrej, červenej, zelenej a bielej farby. Pripomenulo mi to elementy, alebo karty(♠♣♥♦) ktoré ma vždy fascinovali. Potom ma napadlo, že je to celé sen, pretože sa z diaľky ozvali ozvenou zosilene keltské bojové piesne a nado mnou ako žiarovka dominovalo slnko, z neodmysliteľnou flotilou planét, hviezd, mesiacov a im podobným svinstvom. Spravil som krok ku červeným dverám, a predom mňa padol z Marsu krásny meč z nejakého červeného kovu, ktorý sa zákerne blyšťal. Zdvihol som ho, a pocítil chlad i silu a energiu tohto nástroja smrti. Tento sen sa mi začínal páčiť. Vždy som mal rád meče, ale boli na mňa moc drahé. Spravil som ešte tri kroky smerom k červeným dverám a keďže boli bez kľučky, potlačil som celou dlaňou smerom od mňa. Začul som "TSS!!!!" a neuróny mi môj dohad o pár stotín potvrdili. Tie dvere neboli namalované načerveno Piccasom, ale OHŇOM!!!! Boli do červena rozpálené! Zvrieskol som. Môj hlas prelušil oslavné piesne a tupo sa ozýval miestnosťou. Pripadal som si ako ten chlapík v Sám doma. Kurva! Mohol som si to myslieť. Keď počiatočná eufória prebehla, odškubol som si z trička cár látky a obmotal ruku. Ale bolo mi divné, že z nich nesáľalo teplo! A ani pl'uzgiere mi nenaskočili. To by malo nie? Teda aspoň to by tvrdil náš fyzikár a tvrdím to aj ja. Takže to skúsím inak. Ďalší môj obľúbený element bola voda a tak som opatrne pristúpil k modrým dverám. Jasné. Boli studené ako dve kocky ľadu vedľa seba. Opľul som ich a slina ešte ani neopustila moje ústa, a už bola na vodík a kyslík zmrznutá. FUJ, vypl'ul som ju a z cinknutím sa rozbila o dlážku. Pristúpil som teda k bielym. "Toto by mal byť vietor" povedal som pre seba samého sám sebe. Otvoril som ich a silný víchor ma odviaľ do stredu miestnosti. Letel som asi 3-4 metre a pád mi z pl'úc vyrazil dych a z ruky meč. Postavil som sa a celé moje telo pretekalo o to, čo bude viac bolieť. Ako rozhodca budem mať ťažké rozhodovanie. Dobré. 3 zo 4 mám za sebou.

Som zvedavý čo si pre mňa pripravila matka zem. Žeby zemetrasenie? Bosou nohou som vykopol zelené dvere a vyskočil na mňa... LEV- kráľ zvierat. Rýchlo som odskočil nabok a postavil mu do letovej dráhy meč. Ten ho škrabol po ľavej prednej labe a tak sa pri dopade zvalil na zem. Zelené dvere sa zavreli a objavili sa na nich latky pribité klincami. Dostal som nápad. Rýchlo som sa postavil k modrým a čakal kým sa lev postaví a skočí na mňa. Ako som bol rád, že moc nechlastám a nemám tak ešte otupené reflexy. Aj tak to bolo málo. Uhol som sa a skôr ako to napálil do dverí stihol ma škrabnúť poranenou labou na pravé plece. Ešte dobre, že naozaj len troška. Keď som sa po chvíľke postavil na krivé nohy videl som zaujímavý úkaz. Lev sa hneď po dotyku dverí čumákom zmenil na dokonalú ľadovú sochu, stále sa posúvajúcu vpred. Akoby tam žiadne dvere neboli. Pomaly ako v spomalenom šedo-modrom filme. Keď zmizol aj posledný chvostový chl'p, dvere sa uzavreli rovnako ako zelené.

Teraz mi zostávali len biele a červené. Keď som ešte pár krát skúsil biele, musel som voľky-nevoľky ísť cez červené. Biele boli už totiž tiež zavreté. Nechápal som. O čom je tento svet? Predchádzajúcou skúsenosťou poznačená ruka teraz držala meč, ktorým som chcel dvere potlačiť vpred. Čudoval som sa prečo, ma to nenapadlo skôr. Škoda sa však radovať skôr z preskočeného plota, keď ste ešte neskočili. Hneď ako som sa mečom dotkol dverí, previedli všetku teplotu na meč. Nestihol som ho pustiť. Znova som sa popálil. Po chvíľke agónie, keď som sa odvážil pozrieť na svoju dlaň, nebolo tam ani náznaku po popálení, či jazve. Jediné čo mi zostalo bola bolesť. Asi som tomu začínal chápať. Ani škrabanec nekrvácal

ba dokonca zmizol. Asi zarovno z levom, a ani som si to nevšimol. Pravdepodobne tu išlo o to nebát sa bolesti, a v prípade potreby som z tým ja moc veľký problém nemal. Takže ďalší postup bol jasný- Otvoriť jediné dvere ktoré otvoriť išli. Červené. Odhodlal som sa na posledný zúfalý pokus dostať sa odtiaľto preč. Decentne som si napľul do ľavej ruky, a pošúchal som si dlaň dlaňou. Potom som si elegantne prehodil meč z jednej do druhej a v snahe nesústrediť sa na bolesť, ktorá má za chvíľu prísť, som potlačil od seba. Mal som zavreté oči a myslel som na október keď sa z radosťou čvachcem vo Váhovej ľadovej vode. Nepomohlo. Cítil som ohnivý dotyk dverí, a musel som sa premáhať aby som neomdlel. Zvyškom síl som tlačil do dverí, ktoré išli až prekvapivo ľahko. Spravil som rýchle dva kroky vpred, cítiac pod sebou nerovný povrch páliaci rovnako ako dvere. Po začutí klapnutia dverí o zárubňu otvoril som oči. Predo mnou stála krajina celá z červenej, žltej, oranžovej a modrej. Moja maličkosť stála na chodníku zo žeravých uhlíkov, namiesto trávy tancujúce plamienky a vták nado mnou bol z istotou Fénix. Sadol si na konár rozžeraveného kovu a spustil tichú, sladkú a clivú melódiu, citujem”♪♪♪♪”.

Skoro som ho ani nevidel, zavadzali mi plamene, ktoré sa jemne kolísali pod jemným vánkom. Na druhom konci cesty, ako som stál ja boli padacie dvere, našťastie otvorené, patriace krásnemu hradu. Ten bol na moje prekvapenie už nie z ohňa. Bol zo skla alebo krištálu, rovnako ako brána. Rozbehol som sa a pripadal som si ako na olympiáde. Nebežal som ale o nejaký materiál, ale o bolesť. Snažil som sa a moja snaha priniesla ovocie. Bežal som tak rýchlo, že som na nohách necítil žiadny následok uhlíkov. Meč mi trochu vadil v pohybe ale nechcel som ho zahodiť, čo ak sa mi ešte zídne? Pri bráne som spomalil a prešiel do chôdze. Obzrel som sa z prava do ľava. Videl som krásne nádvorie celé z priesvitného kryštálického materiálu, bolo tu aj pár stromov i lavičiek. Chýbali len ľudia, alebo nejaké bytosti, ktoré by plody obrali a odpočinuli si na lavičkách. Keď som zrakom znovu pozrel pred seba, brána, ktorá oddelovala ďalšie nádvorie od toho, na ktorom som práve stál. Unavený som sa necítil, takže som sa od lavičiek vybral rovno k gigantickým vrátam. Tie sa otvorili bez môjho pričinenia a za nimi stál obor zo zelenou pokožkou a kmeňom veľkého stromu v ruke sťa obušok. Bol to troll. Rozbehol sa ku mne a ja som sa snažil tých pár sekúnd považovať na mojou taktikou. Keď som si ho počas behu zmeral od päty smerom hore zastavil som sa na starej a roztrhanej bedrovej rúške z kože nejakého zvieraťa, jedinom jeho oblečení. Však načo by mu bolo ďalšie? Keď mu bude zima pobehá si po trávě □. Stratégia bola vymyslená. Začal som utekať smerom od neho, a on ma zo šialeným rykom a obludným smiechom začal prenasledovať. Keď som cítil jeho smradľavý dych na mojich pleciach, otočil som sa na päte a rozbehol som sa mu oproti. Prekvapený, že som zmenil názor sa zastavil, vysúkal suchý nechápavý ksicht. To som však už bol pod ním a zdvihol som meč nad hlavu. Áno! Zo zbesilým zaskučaním sa chytil za gule a v agónii sa zvalil na zem. Aspoň v tomto sú všetci ľudský, pomyslel som si z úsmevom. Teraz som ho ale musel doraziť. Myslel som, že ho podrežem no nenabral som odvahy. Postavil som sa mu pred tvár a jasne som počul jeho dych, ktorým na zemi víril prach. Oči mal zavreté, no keď ich otvoril, inštinktívne som odskočil dozadu, a tak ušiel pre jeho zubami, ktorými po mne zabral. Asi ma chcel zjesť, no mal smolu lebo jeho oko náhodou našlo môj meč, momentálne zabodnutý po rukoväť. Bol som celý od slizkej látky z jeho očnej bulvy. Stál som strnulo, a ani som sa nepohol keď ma zaliala aj šedastá hmota. Domyslel som si, že som mu cez lebku prešiel až k prednému mozgu. Jemne ho striaslo v kĺboch a celé telo ochablo. nešlo mi vytiahnuť meč, šmýkal sa mrcha a keď napokon po namáhavej práci povolil, padol som na zem a chvíľu som nečinne ležal. Len tak som oddychoval, akoby som ubehol maratón. Nebol som však unavený, ale zdesený, že som práve porazil nepriateľa niekoľko krát vyššieho ako som ja. A ten MEČ! Dokonalá zbraň! Keď sa preberiem z tohto neobyčajného sna, napíšem o ňom

knihu a za utřžené prachy si kúpim meč. Nemusí byť červený....musí to MEČ. Potom podvedomie povedalo, že sa vás čitateľov mám opýtať, či nemáte niečo na jedenie alebo pitie. Začínal som mať pocit akoby som si do tlamy nepchal nič už celé dni. Tak čo? Máte niečo pod zuby? Alebo viete čo? Zabudnite na to....Ale meč mi zohnať môžete :).... Bez chuti som sa poskúšal ale vďaka môjmu nízkemu tlaku sa mi hlava zatočila a zem mi pripadala ako centrifúga. Keď sa tá mrcha dotočila a krv nabrala správne obrátky fl'ochol som očkom po domove obra....Cikám na to povedal som bez náznaku dôvery v seba samého. Wo co go? Ak som v sne, mohlo by už svitať...V tom som z ničoho nič pocítil na ľavom ramene pichnutie nie ako od včely, toto bolo slabšie a keď sa mi pod nohami podlomil svet a prepadával som sa do krištáľovej hmly, uvidel som osobu nápadne sa podobajúcu na mňa, ako ju dvaja mocne stavaný chlapi držia kým mu chabá a časom zvetraná postavička doktora z okuliarmi sťa popolníkmi pichala injekciu. Miestnosť bola vystužená a steny boli potiahnuté protinázorovou bariérou, aby si prípadný chovanec neublížil. Toto celé podfarbovala krásna naškrobená a vyžehlená biela zvieracia kazajka....

Draug

Aj tu, viac ako 50 metrov pod povrchom zeme počuť zavýjanie vlkov. Z temnoty zeme sa ozýva aj bolestno- radostný plač, krik a zhon. Zrazu sa ako bubon ozve ďalší hlas...detský. "Hurt, nestoj tam ako solný stĺp a podaj my ten kožuč!!!" zaziapala elfská žena snažiaca sa prekričať ten lomoz. Trpaslík, zvierajúci porisko svojej sekery, nezvyčajne vysoký (Tento mal okolo 175 centimetrov, na jeho druh neuveriteľne veľá), robustný, trošku baculatý a jeho dlhé zlaté vlasy (Ktoré splývali z bradou) mal zapletené do vrkočov sa rýchlo načiahol po krásnom, jemnom kožuču, podal ho elfke, ktorá doň novorodené dieťa zabalila. "Toto je váš syn" povedal ešte raz ten elfský zvučný ženský hlas- pôrodníčky Melliah. "Dám mu meno Draug- lebo keď sa narodil vlci vyli " [Draug = Vlk] povedala z posledných síl unavená elfská žena, a hlava jej klesla na lôžko. Vlci prestali vyt'. Zomrela. "Nie!!! Ved' ona nemôže zomrieť, je elfka!!!" z plačúc povedal Hurt kl'áciaci pri tele svojej nehybnej ženy. "Dobre vieš, že môže" povedala Melliah, a snažila sa aby to vyznelo ľahostajne. "Dala mu svoj život. Keď si ju priniesol bolo neskoro, jed bol príliš silný. Môžeš byť rád že žije aspoň malý." dodala napokon, pozerajúc sa do hlboko modrých Draugových očí. Začala sa zberať na odchod a tak ju Hurt z malým v náruči vyprevádzal. "Ja sa o neho nepostarám sám, to nedokážem" nerád si priznával, no v očiach mal nádej lebo dúfal že Melliah- medzi elfmi veľmi vážená si Drauga vezme do opatery. Vedel že u nej by bol v bezpečí. "Vieš ako na tom som. Elfovia nás vyvrhli, lebo som si ja trpaslík vzal za ženu elfku, ľudia lebo trpaslíkov nemajú príliš v láske a moji vlastní z rovnakého dôvodu ako elfovia- To je neprípustné!!! ziapali keď sme opúšťali Trpasluj. A mithrilu tu už nie je veľá, všetok som už skoro vyt'ažil" dodal, aby jej pomohol rozhodnúť sa. "Dobre teda!" povedala po chvíli avšak nerozhodne, "Ale nemôžeš sa ku nemu hlásiť už nikdy. Odteraz to bude Draug, Dae-Dínov syn [Dae= tieň, dín = Mlčiaci]" povedala nakoniec, Drauga ohromenému Hurtovy vytrhla z rúk a rezkým krokom opustila Nennaug [Nen = voda, Naug = Trpaslík], trpasličie obydlie, ktoré začal hľbiť sám Hurt potom ako ich vyhnali z Trpasluju [Veľiké trpasličie mesto] a dokončil ho keď si za ženu vzal Glínëar [Glín = záblesk, ëar = more]. "Súhlasím," povedal nerád Hurt "ale keď vyrastie daj mu tento prsteň, dal my ho veľký Ulmo [Vládca všetkých vôd], lebo som jeho oddaný služobník a ako jeden z mála trpaslíkov obdivujem vodu. Vychovávajú ho prosím vo viere v Ulmovu moc. A dám ti aj moju mithrilovú sekeru. Vyrobil ju môj dávny predok z pomocou elfov takže má trpasličiu kvalitu a elfskú silu. Toto sú jediné veci, ktoré sa mu môžu v ťažkých časoch zísť. Je to jeho dedičstvo odomňa" povedal hrdo, zaviazal tieto veci do uzlíka a dobehol ju a podal Melliah. "Zbohom" kričal keď už boli ďaleko. Hneď ako sa Melliah z Draugom stratili z obzoru bežal rýchlo pre nejaké jedlo, zbraň a vydal sa k ústiu Sirionu, rieke kde mal Ulmo svoje sídlo a najväčšiu moc.

Draug rástol pomaly ale učil sa rýchlo a tak sa z jeho bojovník rovnocenný z ostatnými efmi. Vynikal vo všetkom ale najradšej mal boj muža proti mužovi, v ktorom porazil všetkých elfov zo svojho okolia. Keď sa dožadoval aby mohol chodiť z ostatnými na "lov" ohyzdov. Tak Melliah zistila, že už ja čas...zavolala si Drauga a skrývajúc slzi ho poslala, aby jej priniesol sekeru a prsten pod kameňom, ktorý bol na ďalekom kopci. Draug unesený, že môže konečne odísť sám a tak ďaleko zobral si len šedý elfský plášť, do kapsi niekoľko lembasov a fľašku vody. Pobalil sa rýchlo a odišiel rýchlejšie, ako sa rozšírila správa, že by vôbec mal na dlhší čas odísť. Cesta mu ubehla rýchlo a vôbec mu nevadilo, že cestou nikoho nestretol. Kochal sa prírodou akú ešte nikdy nevidel a stromy boli tiež iné ako mallorny, ktoré poznal. Netrvalo dlho a radosť mu

pokazily stopy ohyzdov otlačené v prachu cesty. Ako celkom dobrý stopár išiel podla stôp až k lesu po kopcom kde mal byť cieľ jeho výpravy. Vďaka šedému pláštu unikol hliadkam a nepozorovane sa dostal až na vrchol kopca. Chcel odsunúť kameň ale jeho sila mu na to nestačila....Bol zúfalý....Tak sa oprel rukami o kameň, zatlačil, tlačil "Áááá" zakričal zabudnúc na ohyzdov. Kameň sa odkotúľal do stanu veliteľa a až potom si Draug uvedomil, že tie chrapľavé hlasy neboli hlasi zachrípnutých elfov, ale drsný jazyk Mordoru používaný ohyzdmi. Schytil sekeru a začal rúbať!!!!

Trinášť ohyzdích hláv padlo skôr ako si stihli uvedomiť, že tento trpaslík asi nebude na večeru. Ohyzdov bolo málo, a tak zakročili zbrane, na ktoré bol Draug krátky. Prvá spřška čiernych šípov, sa odrazila od štítu, ktorý pohotovo zvihol z kôpky mŕtvol.

2004 Tristitia

1.
Je ráno. Ďalšie smutne nostalgické ráno, ktoré ma núti do plaču. Nič nie je také, aké to bývalo. Už nikdy viac nebude. V podstate to chápem, no aj tak sa s tým nedokážem zmieriť. Ako je to možné? Prečo práve ja? Čo je na mne iné ako na ostatných? Mám tie iste dve ruky, tie iste dve nohy a tak isto len jednu hlavu a predsa....A predsa už čoskoro zomriem...

2.
Chodím po ulici a je mi zle. No viem, že lepšie už nebude. Všetky tie "akože" šťastné duše ma mŕňajú a jedine čo im v hlavách víri sú banálne myšlienky a hlúpe emócie. Nechápu to a nikdy to nepochopia. Sú zaslepení vo svojej momentálnej, hrozne premenlivej situácii. A predsa stačí pár slov a pochopia. Pochopia, že všetky tie ilúzie reality, ilúzie ako "Som šťastný, som smutná, závidím mu" sa v jedinom okamihu rozpadnú na prach a zostane len absolútna prázdnota. Absolútne nič, bez rozdielu, prázdno bez hraníc, bez opakov a bez pochopenia. Je to len zopár slov, no pritom majú takú silu. Za chvíľu zomrieš...

3. Je to problém celého úbohého ľudstva. Stavia obrovské stavby, zhŕňa si veľký majetok, žije tak, ako by mal žiť večne a zomiera tak, ako by ani nevedel, že sa už všetko končí. Mŕtvym je jedno, koľko toho našporili, či koľko času strávili nad ničotnými nezmyslami. Nechcú nič a predsa chcú všetko. Oni to ešte nechápu no ja už bohužiaľ áno. Noc strieda deň a ten zas ďalšiu temnotu, no stále tomu neujdeme. Kedykoľvek môžeme zomrieť...

4. Nostalgia sa stále viac a viac prehlbuje a už naisto rozumiem, že ma naozaj nič nezachráni. Boh neexistuje a koniec mi to potvrdzuje. Ved' čo by to bolo za milujúceho boha, keby ma nechal trpieť? Boh neexistuje a to ma ukl'udňuje. Vždy som cítil, že si za všetko môžem sám. A predsa to nechápem. Ako som mohol byť taký krutý sám k sebe? Ako to, že som sa sám, aj keď nevedome, tak hrozne nenávidel? Plač už nestrieda apatiu. Ostalo už len prázdno, to nádherné prázdno...

5. Každú noc zaspávame a opäť sa zobúdžeme. V sne si myslíme, že reálne existujeme a v bdelom stave tiež. No ktorý z tých dvoch je pravý? Keď zomriem, prestanem mať sny, teda zomrie časť mojej existencie. A možno zomriem v sne a prestane existovať môj bdelý stav. A nakoniec, možno nezomriem a aj tak oba svety zaniknú. A ostane prázdnota. Tá istá prázdnota, ktorú prežívam práve teraz...

6. Menia sa situácie, mení sa i môj výraz tváre, mení sa čas, mení sa priestor no vidina konca ostáva. Je mi smiešne a mám úprimnú radosť z toho, že to raz všetci pochopia a bude im rovnako zle ako mne. Tušia to a preto majú súcitiť, no je to zas len ich ilúzia. Nezachránia sa a nezachránim sa ani ja, no ja už nemám šancu to zmeniť a to ma zvýhodňuje. Ospravedlňuje ma to samého pred sebou. Nemal som možnosti, prišlo to neočakávane. A vlastne je to tak lepšie. Možno ma to krátke, no intenzívne utrpenie chráni pred utrpením väčšieho rozsahu, pred utrpením, ktoré by som zažil potom. A možno toto krátke utrpenie je len mierny trest za to, čo som mohol spôsobiť neskôr. To sa už nedozviem. Ved' koniec je tak blízko, blízučko...

7. Žijem v ich svete, no akoby som bol mimo. Pozerám sa do tvári priateľov a vidím len vlastnú mŕtvolu. Oni sa rozprávajú, no ja im nerozumiem. Môj blízky koniec ma už vopred oddelil, prerezal tu šnúru a mňa tu už nič nedrží. Takto je to vlastne dobre. Odlúčenie nebude až také bolestivé.

5. Netrápia ma oni, netrápia ma veci, no trápi ma čas. Chcel som toho ešte toľko stihnúť, toľko pochopiť, možno aj milovať. Zo začiatku som myslel, že sa pokúsim to, čo mi ešte ostalo plnohodnotne využiť, no už to nejde. Stále tu ostane tá myšlienka, ktorá spôsobí, že sladučky koláčik chutí ako to najodpornejšie bahno a ta najkrajšia bytosť ako zotlená mŕtvola. Nemá cenu sa ešte o niečo snažiť, nemá cenu ďalej naťahovať utrpenie, jednoducho už nemám silu...byť.

Spísaný osud spoločnosti

Planéta už nekričí o pomoc, zmierila sa s osudom.
Vyšťavená ľudskou chamtivosťou, ticho čaká na zánik.

Nevnímame záplavy, nevnímame hroziace živly,
Akože nevnímame, aby sme sa mali dobre...
Pracovné postupy navádzajú k deštrukcii zeme,
Ale radšej byť ticho ako zmeniť svoje pohodlie.
Záplavy sú slzy zeme.

Uragány jej povzdych.
Prežieraš sa každý večer a tvoji bratia umrú hladom,
Pohodlnosť a nesúciť pohltili tvoju podstatu.
Si jeden z ďalších nenápadných zabijakov,
Daj mi adresu a pošlem ti ďakovný dopis.

Zabíjajme zem , ved' ona nás ohrozuje...

Chyba...

Chyba

Teraz to vymyslám ide to z vnútra,
jak stava z ovocia, sladka a chutna.

Lez keď ju ochutnám nie je to sladke,
myslienky ukludniť je dnes zas ťažke.

Slzy mi utieras no chut tu ostáva,
ako pri prehre biela zastáva.

Viem že nemožes no nie je to tvoja chyba,
to pokoj pre chaos v srdci mi chyba.

Cesta

Svet je divoký a nespútaný...tak ako môj život. Včera či predvčerom bol najsmutnejší deň môjho života a dnes už plačem od radosti. Vlastne najsmutnejší bol ten pred rokom či troma...vždy keď si uvedomím, že nie všetko je tak ako by som si želala. Mier na zemi, láska medzi nami, radosť, tešiť sa z maličkostí s mojou láskou, kamarátmi či úplne cudzími ľuďmi. Zakaždým na tej mojej ceste životom zakopnem o nejaký konár na ceste. Ale áno, každý ten konár viem z tej cesty odstrániť a znovu vykročiť...hm to je ten lepší prípad. Ale čo ak je na tej ceste jama ? A poviem Vám, že tých jám je viac ako by som si naozaj želala.. Niektoré sú menšie, že len zakopnem ba občas aj spadnem a rozbijem si nos, ale ako mamina hovorí, kým sa vydáš všetko bude v poriadku, tak si len povzdychnem, nos zalepím leukoplastom a idem ďalej. Najhoršie sú jamy, v ktorých stratím svoju súdnosť...hlboké, tmavé a chladné. Niekedy z tej bezmocnosti nedovidím ani hore a vtedy...vtedy mi nik nerozumie....a preto je mi smutno. Áno viem, vždy sa našla nejaká dobrá bytosť, ktorá mi podala rebrík a pomohla mi von znovu na tú moju cestu. Za každý tento okamih som každej tejto bytosti vd'ačná celým mojím srdcom, pretože znovu som dostala chuť ísť ďalej a nielen tak premárniť v nejakej jame sama svoj osud, ktorý naozaj chcem aby sa naplnil. Je mi jedno kedy, ale viem že sa tak stane. Viete, už som sa snažila obvolať cestárov, nech prídu a všetky tie jamy na ceste opravia, ale sú takí zaneprázdnení stavaním mostov nad priepasťami...ó áno dobre počujete....podaktorí z nás nepadnú len tak do nejakej jamy, ale zaseknú sa na kraji priepasti väčšej ako naša planéta. A ešte k tomu si myslia, že to zvládnu a skočia rovno dolu...hm, a podaktorí to aj neprežili ;o(, ale to je už o inom. Je mi ľúto ak niekto kto ma sprevádzal nejaký ten čas na mojej ceste spadne do takej jamy a vtedy mu práve ja aj keby som neviem ako chcela pomôcť neviem....ba niekedy mám pocit, že mu tú jamu kopem ešte hlbšiu ;o(...a cestári nie a nie k dispozícii, práve keď ich potrebuješ pre niekoho na kom Ti naozaj veľmi záleží... Myslela som si, že mi záleží len samej na sebe, dúfam, že nie, ale niekedy sa jednoducho nedá ísť tou cestou, ktorá vyzerá najkrajšie...občas tie odbočky a zákruty ma zavedú do svetov, ktoré som ani netušila že existujú...a to je to čo sa mi na tomto svete a živote páči...viem, že keď som smutná, uvedomujem si okamihy, kedy mi je do smiechu viac ako kedykoľvek predtým....a najviac smutná som vtedy, keď je niekto smutný kôli mne...kiež by som vtedy absolútne nebola....

2006 EXPIRAČNÁ DOBA

1. OBRAZ

interiér " byt " deň

Cez okienko vidíme nohy okoloidúcich, ako sa mihajú, rýchle, ranné. Prúd svetla vchádza do miestnosti, do jednej miestnosti malého pivničného bytíka. Inak je v ňom šero.

Za stolom sedí starý muž. Pred sebou má malý tanierik, na ktorom má nakrájaný chlieb s maslom. Vedľa tanierika je položená biela stará popukaná šálka, z ktorej sa parí. Starec si odhryzne z chleba, požuje, odpije si zo šálky. Mlčky sedí, pozerá von okienkom.

Vo dverách počujeme zvuk štrkotania kľúča. Muž neprestane žuť, prehltnie. Dvere sa otvoria. Do miestnosti vpadne staršia žena, za ňou mladý pár. Žena sa pri pohľade na muža narovná, vypne hrud', na tvári sa jej usadí ešte nepríjemnejší výraz, akoby sa niečoho veľmi štítala a smrdelo jej to tu.

Za ženou vchádza mladý pár. Ona, nízka, nesmelá, on výrazný a rozhodný. Povzbudzuje ju k tomu, aby vstúpila.

Domáca sa na nich otočí.

DOMÁCA

Len pokojne, pod'ťe d'alej.

Žene sa byt nepáči, muž ju pohľadmi, posunkami presviedča, že byt je v poriadku a chcú ho. Žena sa bojí čo i len pozrieť na starca, všetci ho radšej neberú do úvahy, než by sa mali trápiť s jeho problémom. Domáca vidí ženine rozpaky, ponáhľa sa zachrániť situáciu.

DOMÁCA

No, dá sa to tu pekne presvetliť.

Žena aj muž sledujú jediaceho muža. Domáca ich volá do kúpeľne. Keď zídu za roh, muž za nimi nakukne.

Domáca zaviera dvere starcovho bytu, dvojica už pred tým vyšla pred ňou. Obráti sa na starca a hrozivo, chladne a trochu aj zlomysel'ne mu povie.

DOMÁCA

Do večera.

Naposledy pozrie opovržlivo a nedôverčivo na muža, zabuchne dvere.

Muž si vzdychne. Vezme do úst posledný kúsok chleba, zapije. Vstane od stola, odnesie tanierik a šálku do drezu. Prechádza do vedľajšej miestnosti " spálne. Tam otvorí skriňu, kde vidíme vzorný poriadok, veci skromné, ale poukladané v komínikoch.

Muž pred zrkadlom, staré ošúchané sako, biela košeľa. Pod zrkadlom je fotka ženy, stará čiernobiela, pri nej brošňa. Starec o fotku zavadí pohľadom, kým od zrkadla odstúpi, s láskou a nehou.

2.OBRAZ

Ulica " deň

Po ulici kráča starec. Oproti sa blíži starenka s palicou. Kráča pomalšie ako dav, ktorý ju obieha. Jej dve vlastné a jedna drevená noha sa na ulici stretávajú s nepochopením, a hlavne jej tempo. Predbieha ju mladý muž, zakopne jej o palicu. Ani sa neospravedlní, skôr sa iba obzrie, pohoršene. Starenka je zvyknutá, nereptá.

Starec už pred chvíľou zastal pred obchodom. Starenka sa naňho nepozrie, aj keď on scénu pozorne sleduje. Po zaváhaní vchádza do obchodu. Obchod s pultom alebo stredne veľké potraviny, nie supermarket.

STAREC

Dobrý deň.

Predavačka stojí pri regáloch, zľahka sa o jeden opiera. Je v strednom veku, vševvedúci, trochu ľahostajný pohľad. Na pozdrav kývne hlavou, starca si premeria.

STAREC

Prosím vás, nemali by ste nejakú prácu?

PREDAVAČKA

Počkajte.

Predavačka odchádza kamsi dozadu. O chvíľu sa vracia s krabicou v ruke. Podáva ju mužovi. Muž ju nechápavo berie do ruky.

PREDAVAČKA

Ešte niečo?

MUŽ

Prepáčte, ja hľadám prácu.

Žena mu vezme krabicu z ruky, položí ju dolu za pult.

PREDAVAČKA

Aha, rozumela som krabicu.

Starec chvíľu stojí mlčky oproti predavačke, potom sa otáča na odchod.

Klipovito: vchádza a vychádza z viacerých obchodov na ulici, zjavne bez úspechu.

3.OBRAZ

Park – exteriér " deň

Starec prichádza do mestského parku. V pozadí sa pristaví limuzína, z ktorej vystúpi šofér, otvorí dvere starej pani, tá vystúpi a kráča si sadnúť na lavičku. Limuzína odíde. Stará pani si sadne, je to upravená pani, čo starostlivo dbá o seba. Jej nohy sú pevne kolenami pri sebe,

topánky na decentnom opätku, sukňa, kabátik. Pozerá do zrkadielka, mal'uje si pery na červeno. Sedí na jednej polovici lavičky akoby na niekoho čakala a rozpráva sa sama so sebou. Na lavičke je sama.

Starec prechádza okolo, sadá si na lavičku obd'aleč. Uvidí vedľa seba discman. Chytí ho do ruky. Obzerá si ho. Dáva si do uší slúchadlá. Nič v nich nepočuje. Keď ich chce odložiť, náhodou zachytí gombík, tlačidlo play " z discmanu sa ozve strašne hlasná hudba. Starý pán sa zľakne, odloží, či skôr odhodí discman, položí ho tam, kde ho našiel.

Zisťuje však, že nič nepočuje. (vystriedať záber " nemý subjektív vs. hlučná ulica s mužom sediacim na lavičke " vystriedať aj 2 krát, jeho reakcia) Zmätený muž bez sluchu vstáva, obzerá sa dookola, svet v mdlom šume vyzerá celkom inak, ako so zvukovou kulisou. Akoby sa ponáral, plával vo vode, a nechápal, čo sa naokolo deje.

Zmätené pohyby upútajú pozornosť starency a tá sa naňho pozrie. Na konci parku však už pristáva limuzína.

Starec odchádza, limuzína naberá starenku z "vyvenčenia".

4.OBRAZ

pred VŠVU – ext. – deň

Starec bez sluchu sa motá po svete, narazí na oznam na dverách VŠMU: Hľadáme model " akt pre grafikov za 1000 korún, telefónne číslo. Muž pozerá na papier, váha, ale vojde do budovy.

5.OBRAZ

Interiér " ateliér VŠVU

Muž sa vyzlieka za paravanom / v prezliekarni. Ukladá si vzorne poskladané zvršky na voľnú stoličku.

Nahý vchádza do ateliéru. V miestnosti hrá chilloutová hudba, nikto si ho nevšíma.

Nakoniec ho pedagóg berie na podstavec, niečo rozpráva, starec ho nepočuje, iba tuší, dáva sa do polohy, ktorú po ňom chcú. Zostane v polohe, veľmi neprirodzenej a náročnej. Obzrie sa dookola.

Študenti sa zabávajú, sem tam pozrú očkom po starcovi, ktorý zahanbene stojí uprostred miestnosti, zo dvaja si ho obzerajú, vymeriavajú ceruzkou. Mužovi sa na jeho veľké zdesenie i úľavu vracia sluch. Vníma ako zďiaľky hudbu, postupne k nemu preniká aj hluk študentov.

Študuje ich tváre, ako ho kreslia, nevnímajú, ako sa ktosi vzadu baví, ktosi s discmanom si pokyvkuje hlavou do neznámej hudby.

Starec sa hanbí a desí sa situácie, do ktorej ho dohnala potreba peňazí, svet sa s hlukom zrýchľuje, starec sa potrebuje narovnať, aj tak urobí a poruší polohu aktu.

6.OBRAZ

interiér " VŠVU

Starec rýchlo a v neupravených šatách kráča, v rámci možností zbíha zo schodov, potreba nadýchnuť sa sa mu dokonale nenaplní ani keď vyjde von z budovy a vydýchne si.

7.OBRAZ

Interiér " dom

Starec s tisíčkou v ruke klope na dvere domácej. Neotvára.

Starec si pred dverami nájde v igelitkách zbalené všetky svoje veci. Chce otvoriť svoj byt, ale zámok je vymenený. Muž stojí nechápavo pred dverami.

Opäť búcha na dvere domácej. Tentoraz otvorí. Natrčí ruku, muž jej dá ťažko zarobené peniaze, od hanby a zlosti klopi oči na jej papuče.

DOMÁCA

Neskoro.

Keď starec na jej drsné slová zdvihne zrak, uvidí na jej hrudi brošňu. Vojde doňho zúrivosť, vrhne sa na ženu. Tá ho surovo a bez problémov odsotí a so škodoradostným zadost'učinením, s vedomím vyhranej vojny zabuchne dvere. Muž spadne. Keď sa dvíha, v tvári má nenávisť, prehru a odhodlanie.

Igelitky necháva tam, kde boli, vstáva, odchádza cez domové dvere na ulicu.

8.OBRAZ

Exteriér " výpadovka do Rakúska

Nohy starenky s palicou, upravenej starenky a mnohých ďalších sa menia na ich tváre. Kamera postupne odhaľuje aj vodcu skupiny: je ním starec. S hrdo vztýčenou hlavou, všetci bez batožiny, len tak, idú po ceste smerom na polia, niekam, nevedno kam. Miznú v diaľke.

deep in the heart

jedna minuta
jedna sekunda
chvila a vsetko sa zmeni
cely zivot
dejiny...
a co? koho to zaujima?
falsne slova, falsne city, predsudny, projekcie, iluzie, sklamania...z tohto sa sklada svet?
vztahy?
nic nie je dokonale
laska neexistuje?
vzajomne porozumenie sa okamihom rozplyva pod tlakom osobnych ambicii,
iluzii, projekcii...
egoists rules the world

ale naozaj si na svete iba sam...sam a jedine sam
ani ta najblizsia a najobetavejsia osoba na svete ti nepomoze
spoliehat sa na sameho seba?
aj za rizika obete?
obete blizkych, rodiny
straty
sa tazko hladaju....

ale nikto ti nepomoze
a pochopis to az v hodinu svojej smrti
nikto
tu nebude
aby ta zachranil

tak zi

sam!

2007
HROBÁR

O mŕtvych len dobre

- známe príslovie

Edgar si ospanlivo pretrel oči a sťažka sa zosunul na zem, kde si párkrát vydýchol. Potom sa nepatrne usmial. Toto bol jeho posledný hrob. Konečne zanechá túto hroznú prácu a nájde si niečo lepšie. Prednedávnom dostal ponuku od bratranca, či by sa nechcel zamestnať v jeho firme ako automechanik. Manuálna práca mu nikdy nebola proti srsti a tak súhlasil. Nespraví tým však radosť len sebe, ale aj rodine. Najmä jeho manželka Shelley túto jeho prácu neznášala a hoci s ňou Edgar súhlasil, vždy reagoval prostým: "Nieкто to robiť musí." Aj syn už určite nebude musieť čeliť posmeškom zo strany detí o svojom "šialenom tatkoví, ktorý si ukladá odrezané hlavy do nálevu." Edgara sa občas podivoval nad morbidnou fantáziou detí a nakoniec ich rodičom odporučil, aby im púšťali menej hororov. Tak či tak, práve trávil posledný deň v profesii hrobára. Pritom keď začínal, pripadalo mu to ako fajn práca. Časom si však musel priznať, že ak nevypadne tak skôr či neskôr mu rupne v bedni, ako sa vraví. Nikdy neveril na duchov. Avšak počas vykonávania súčasnej profesie si musel svoje presvedčenie poopraviť. Možno to bolo tým, že jedného dokonca stretol. Teda, nebol to duch presne podľa učebníc (ak také niečo učebnice vôbec popisujú), ale skôr by sa hodilo označenie "živá mŕtvolu". Raz, je tomu už pár rokov, videl film od nejakého Georga A. Romera kde sa tieto bytosti označovali ako "zombie." Ale toto označenie sa mu v tomto prípade nezdalo vhodné. Možno to bolo aj tým, že táto mŕtvolu mala podobu kostlivca, bez kúska kože či mäsa, ale na druhej strane už sčasti obrastal machom, čo ukazovalo, že patrí medzi "veteránov" tunajšieho cintorína. Tento kostlivec práve postával pri Edgarovi a zamyslene ho pozoroval a občas pritom odhryzol zo zhnitého jablka. Odhryznuté kúsky sa kopili na tráve pod ním. Edgara niekoľkokrát napadlo načo je mu dobré stravovať sa po smrti, keď chuť jedla nemôže cítiť. Zrejme to bola otázka zvyku. Alebo určitého imidžu. Kostlivec mal oblečený dlhý tmavý kabát prežratý od molí a na hlave cylinder rovnakej farby, čím trochu maskoval svoj "záhrobný" pôvod.

"Budeš nám tu chýbať, Edgar, vážne hej", prehodil chrapľavo a šmaril ohryzok do trávy.

"Dúfam, že sa neurazíš Rychtig, ale ty mi nebudeš chýbať ani trochu," uškrnul sa Edgar. Rychtig sa chrapľavo zasmial a potriasol hlavou s takou energiou, až Edgar nadobudol strach, že mu priamo pred ním odpadne. Pri tej myšlienke ho nepochopiteľne zamrazilo.

"Veru, takéto miesto nie je pre človeka práve najvhodnejšie," priznal Rychtig a ruky ponoril do hlbokých vreciek svojho kabáta.

"Svätá pravda"

"Škoda, že si už nezahráme bowling," pokračoval nostalgicky Rychtig.

"Konečne bude vyhrávať aj nieкто iný," prehodil skromne Edgar, ale Rychtig pokrútil hlavou.

“Zrejme si už nezahrá nikto. Chýbajú nám totiž gule...Ehm, bowlingové prirodzene,” dodal s krátkym zakašľaním.

“Viem, čo tým myslíš,” pokýval Edgar hlavou položil záhradný rýľ a lopatu vedľa Rychtiga. Neraz sa zúčastnil ako jediný živý tvor na pravej záhrobnej bowlingovej hre a pomerne presne vedel ako to tam chodí. Rychtig naklonil hlavu nabok a zdvihol lopatu a zamyslene si ju prezeral. Edgara jeho konanie, ktovieprečo znervózňovalo.

“Vždy ma zaujímalo, kto asi kope hrob pre hrobára...”

Edgar pokrčil plecami a zdvihol obočie.

“Asi iný hrobár, nie?”

Rychtig si vzdychol a Edgar z jeho hlasu pocítil záchvev sklamaní.

“Hmm...Prepáč, ale nemám čas na tieto filozofické debaty.” Sotva to dopovedal ohnal sa lopatou a jedným prudkým švihom Edgarovi odsekol hlavu. Sekera by sa síce hodila viac, ale čo už. Jeho plášť, ako aj holú lebku pokropila krv. Chytil jeho hlavu do rúk a chvíľu po nej prechádzal konstnatými prstami.

“Akurát!” zvolal radostne. “Kamoši sa potešia. Konečne si zahráme...”

ten pravy

Bolo to na lyžiarskom zájazde. Mali sme asi 16. Hneď v autobuse sa porobili skupinky a bolo jasné, kto s kým bude na izbe, kto s kým bude chodiť boardovať. Vlastne, zostali sme tri hlavné parite: ja s babami " nás bolo 5, šesť najcool chalanov z triedy a štyri kravy z áčky, ich frajerky...alebo skôr – jebačky. Dali im kdekoľvek. Šéfka kráv bola zrzka Táňa. Ja som ešte nemala sex. Načo. Čakám na toho pravého. Nie že by to mal byť rovno môj budúci manžel. Pravý je proste pravý. To žena vždy cíti.

Lyžiarsky za rozbehol klasicky. Oťukávačky, opinkávačky. Nakoniec sa k našej partii pridružila "tá správna" šestka. Baby boli na prášky. Mne to bolo fuk. Ani jeden nebol ten pravý. Riki, idol žien a Tánin frajer sa začal okolo mňa motať. Úsmevy, pohľady " myslel si že sa z neho zbláznim. Bavilo ma ignorovať ho.

Našla som si flek na cigu. Tajný. Bolo to za chatou, bočný východ pre personál. Storočný zámok sa dal ľahko otvoriť čímkoľvek. Dvere viedli na zadný dvor, kde bolo kedysi ihrisko. Teraz tam zostali len rozpadnuté hojdačky a jedna lavička. Po bokoch niekto nahádzal kopy dreva a bordelu, takže sa tam dalo ľahko zašit'.

Fajčila som druhú cigu. Vrzli dvere. Nechala som si ich otvorené. Dolu som ich podprela iba kúskom dreva.

"Kurva, profka," pomyslela som si. Schovala som sa do tieňa. Za dverami stál Riki. Rozhliadol sa okolo seba. Stiahla som sa do tieňa, ale zbadal ma.

"Nemáš cigu?" opýtal sa.

Vytiahla som z vrecka krabičku ľahkých marlboriek. Potom si vypýtal aj oheň. Pripálila som mu. Naše ruky sa dotkli. "Dobre, je tam chémia, priznávam, ale to ešte nič neznamená," opakovala som si v duchu. Dofajčili sme cigu. On ma na oplátku ponúkol čínskou cigaretou, ktoré si doviezol z Honkongu. Chutilo to ako seno. Rozkašlala som sa. Usmial sa na mňa. Priblížil sa. Rukou mi prešiel po tvári. Pritlačil ma o stenu. Cítila som jeho mohutné telo. Všetko v tele mi pulzovalo. Pozeral mi do očí. "Nie, nie nie, je arogantý, je to kokot," opäť som si opakovala v duchu ako riekanku. Nič nepomáhalo. Jeho modré oči boli neskutočné. Jazykom mi prešiel po perách. Odtiahol sa a usmial. Tak krásne, chlapčensky. Zavrela som oči a jediné čo som cítila, bol jeho jazyk a nekonečné vzrušenie. Vyrušil nás dupot na schodoch. Dvere sa prudko rozleteli. Stála v nich Táňa. Pozerala do tmy.

"Riki?" Zakričala. Bola tak hlúpa, že ju ani nenapadlo pozrieť bokom. Stále ma pritláčal k stene. Cítila som jeho dych na svojej tvári. Uškŕňal sa.

Teraz, keď nás spájalo vzrušujúce nočné tajomstvo, jeho ignorácia bola z mojej strany menej presvedčivá. Dokonca natoľko nepresvedčivá, že si to všimli aj baby. Trvalo mi dosť dlho kým som ich presvedčila, že sa nič nedeje. Svet bol zrazu krajší.

Pár dní nato sa robila diskotéka. Všetci sme dostali tie smiešne mikulášske postavičky z čokolády. Alkohol bol, prirodzene, zakázaný. My sme mali svoje zdroje. Riki sa celý večer lepil na Táňu, ale pozeral na mňa. Raz sme spolu tancovali. Chcel ísť na cigu, na naše tajné miesto. Odmietla som. Odišla som do svojej izby.

Asi o hodinu na to ma zo spánku prebralo buchnutie dverí. Myslela som si, že je to niektorá z

báb. Nieкто sa mi šuchol do postele. Nieкто, z koho tiahol chl'ast. Bol to Riki.

"Ahoj kráska," zašepkal potichu, nežne.

"Čo tu chceš?" Opýtala som sa trochu rozmrzene.

"Chýbala si mi," zašepkal opäť nežne.

"Chod' preč, tu nemôžeš byť."

Začal ma nežne bozkávať, rukou mi prechádzal po tvári, po vlasoch. Bozkával ma na krku.

Rozopol mi gombíky na bielej nočnej košeli. Vklízol rukou dnu a chytil ma za prsia.

"Riki prestaň, bude z toho problém," hovorila som, avšak sama som tomu neverila. Riki sa dostal ústami k mojim prsiam a jazykom mi dráždil bradavky. Zaliala ma horúčava. Vášnivo ma bozkával. Potichu som zavzdychala. Riki sa odtiahol a usmial. Páčilo sa mu, že som vzrušená. Rukou mi vklízol pod nočnú košeľu. Opäť sa odtiahol a zaškeril.

"Ale, slečna nenosí nohavičky?"

Usmiala som sa na neho. Lichotilo mi to.

"A čo ak nie?"

Rukou išiel hlbšie. Hladkal ma, prstami sa pomaly predieral hlbšie. Trochu to zaboľelo. Vzdychna som a zhlboka som sa nadýchla.

"Aká si krásne horúca."

Pokračoval ďalej dvoma prstami. Bolelo to.

"Prestaň, prestaň už."

Ignoroval moje protesty.

"Si krásna, chcem ťa."

Riki vliezol pod perinu, vyhrnul mi nočnú košeľu. Dotkol sa jej jazykom. Vzdychna som hlasnejšie. Bolo to krásne. Pomaly po nej krúžil jazykom, potom aj prstami. Už to tak nebolelo, ale musela som to zastaviť. Skôr ako bude neskoro. Skôr ako nás tu nieкто objaví. Chvíľami som vzdychna, chvíľami protestovala, nevedela som ho zastaviť a nevedela som sa rozhodnúť či chcem aby v tom pokračoval, alebo nie. On pokračoval.

Potom sa opäť vrátil k mojim perám a bradavkám. Náhle mnou premkla prudká bolesť. Vykrikla som. Kým ma lízal, stihol si nohavice. Nezaregistrovala som to. Moja smola.

Vrazil ho do mňa a bolesť bola nekonečná. Z očí mi vyhrkli slzy. Riki mi chytil ústa, aby nebolo počuť môj krik ani protest. Prudko dorážal. Stále silnejšie a silnejšie. Pozeral mi do očí, ale jeho pohľad bol neprítomný. Po nekonečne dlhej chvíľke na sekundu celý stuhol a vrazil ho do mňa naposledy. Z hrdla sa mu vydal zvláštny hlasný výdych a chrapot. Celým mojim telom prebehol nával horúčavy. Celá som sa roztriasla. Padol na mňa. Prudko a nahlas dýchal. Po chvíľke sa nadvihol, vytiahol ho zo mňa a strčil si ho späť do nohavíc. Pozrel sa na mňa. Už to nebol milý Riki, už to nebol Riki, ktorý mi nežne vklízol do postele a ktorý ma pred pár dňami bozkával vonku za dverami. Jeho hlas bol drsný, pohľad chladný.

"Keď to niekomu povieš, zabijem ťa."

Vypadol z postele a odtackal sa k dverám.

Stále som sa celá triasla. Bola som úplne spotená. Bolo mi z neho na vracanie. Vbehla som na záchod. Vracala som. Dvere zostali otvorené. Mala som pocit akoby ma nieкто sledoval.

Pozrela som k dverám. Stála v nich spolužiačka a skenovala ma opovrživým pohľadom. Hlúpa hus, čo bola s nami na izbe iba preto, že nikde nebolo voľné miesto. Hlúpa škaredá hus, nad ktorou sme sa zľutovali. Uvedomila som si, že bola celý čas hore. Vracala som znovu. Potom som v nočnej košeli vliezla do sprchy a pustila na seba vodu.

Na druhý večer som stála vonku, s cigaretou. Až po chvíľke som si ich všimla. Boli na ihrisku.

Riki sedel na lavičke a Táňa ho fajčila. Stiahla som sa do tieňa. Zbadal ma. Vzrušovalo ho to. Pozerali sme si priamo do očí. On provokačne, ja chladne. Ironicky sa pri tom usmieval. Potom sa urobil. Vystriekal sa jej na tvár. Zdvihol sa a bez slova prešiel okolo mňa. Táňa si spokojne utierala tvár vreckovkami a pozerala pri tom do malého, príručného zrkadielka.

Toto nebol ten pravý. To žena vždy cíti.

Prazdnota

- "Myslíš, že je to obojstranné?"

- "A čo si myslíš ty?", nechcela som ho klamať, ani povedať veci, ktoré vidím ja. Nechcela som mu vnieť novú nádej, aby si niečo nahováral.

- "Ved' ja neviem. Preto sa ťa to pýtam..."

- "No, pozri.....Ste dobrí kamaráti. Si si istý, že to všetko chceš narušiť tým tvojím pobláznením?", dodala som.

- "Ak to porovnáam s tými tvojimi "láskami", ktoré vydržali dokopy mesiac, nemáš právo rozhodnúť, či som zalúbený alebo je to len pobláznenie! A okrem toho, vôbec nevieš čo k nej cítim!" Skríkol na mňa.

- "Máš pravdu! Neviem! Neviem ľudom čítať myšlienky, prepáč! Ale vidím, čo sa deje! Teba len inšpiruje. Našiel si niečo, čo si nikdy predtým nevidel a nemal a preto ťa to láka. Ty sa strácaš v sebe samom a to nie je láska, lebo tá ťa rozvíja a vďaka nej žiješ. Toto ťa len obmedzuje. Ved' vidím, že už nemáš ani svoje vlastné sny, lebo všetko sa točí okolo nej. Chceš sa za každú cenu zmeniť, len aby si sa jej zapáčil..... Ty si teraz myslíš, že keď si ťa nevšimla doteraz, tak si ťa všimne teraz?! Možno áno, ale len ako svoju kópiu a to nechce nikto! Tak sa spamätaj! A keď sme už pri tom, nie, nie je to obojstranné. Nikdy ani nebolo. Keď chceš mať svoj vlastný svet s ňou, tak ho maj, ale nemiešaj ho s realitou, pretože oba sa navzájom vylučujú. A ty budeš ten, kto sa tým bude zožierať, že to nie je tak, ako to máš vo svojich snoch! Ale nič tak nebude. NIČ!", konečne som si vydýchla.

Max teraz vyzeral akoby ste mu pred očami podpálili vlastný dom. Do plameňov skočiť nemohol a tak iba stál a jeho duša plakala.

- "Prečo?!", spýtal sa zúfalým tónom.

- "Inak by si žil, tak akoby sa ti zdalo, že by si mal."

- "Ako vieš prosím ťa, ako mám Ja žiť?", povedal z čistého trucu.

- "Max, ja neviem ako máš žiť, ale uvedom si, že toto by ťa hnalo do záhuby."

- "Prečo mi ničíš nádej? Vieš ako to bolí?" Max bol citlivý chlapec a toto bola jeho prvá "láska".

- "Pretože toto nie je nádej, ale naivita! Nádej počíta aj s negatívami, no do naivity vkladáš celý svoj život. Snažíš sa za každú cenu "verit", pretože ak by si prestal, zrútilo by sa ti všetko. A ja vidím, ako naivne veríš."

- "Cítim sa ako malé dieťa. Ľúbim ju už vyše roka a ty mi teraz toto povieš?"

- "Pozri, ved' v tom môžeš aj naďalej pokračovať, ja som len myslela na následky. V akej miere ju ľúbiš, v takej aj budeš trpieť, keď to u teba pominie."

Klesol na schody. Hlavu si položil do dlaní. Bolo to naňho priveľa. Prisadla som si a objala som ho. Nič viac som vtedy nemohla urobiť. Ešte nevedel, že keď to všetko vstrebe, začne cítiť prázdnotu a stratu. Samotu. A bude mu trvať dlho, kým si uvedomí, že vlastne po celý ten čas bol sám. Úplne sám....